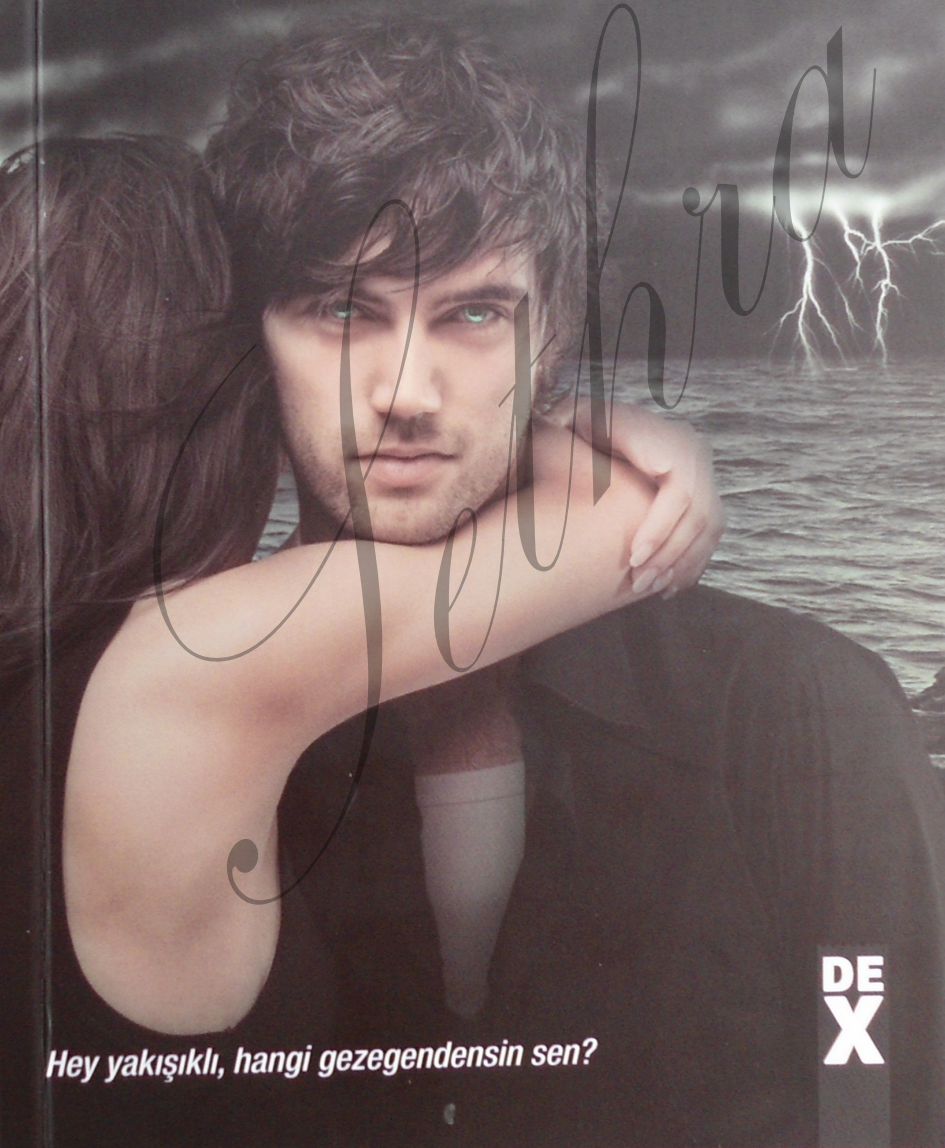

OBSİDİYEN

LUX 1

JENNIFER L. ARMENTROUT

Hey yakışıklı, hangi gezegendensin sen?

DEX

Her şeye yeniden başlamak çok berbat.

Annemle birlikte Batı Virginia'ya taşındığımızda, kendimi sıkıcı işlere adanmıştım, ta ki tüyler ürpertici yeşil gözleri ve kaslı vücuduyla yan komşumuz karşımda dikilene kadar. Ama işler tahmin ettiğiniz gibi gitmedi.

O, ağzını açtı.

Daemon hem kabaydı hem de kendini beğenmiş bir pislikti. Birbirimizden hoşlanmamıştık. Tam hikâye burada bitiyordu ki bir kazaya uğradım ve Daemon zamanı dondurarak beni kurtardı.

Yakışıklı uzaylı komşum üzerimde bir iz bırakmıştı.

Yanlış okumadınız. O, bir uzaylı. Daemon ve kız kardeşinin yeteneklerini çalmak isteyen düşmanları vardı ve Daemon'ın bıraktığı iz bütün düşmanları başıma toplamıştı.

Bu korkunç durumdan canlı kurtulmak içinse tek yapmam gereken üzerimdeki uzaylı izi etkisini yitirene kadar Daemon'ın yanından ayrılmamaktı.

"Obsidiyen'e bayıldım. Romanı bir gecede bitirmeye, kendinizi Daemon'a kaptırmaya ve serinin ikinci kitabı için sabırsızca beklemeye hazır olun."

Deborah Cooke, *The Dragon Diaries*

"Daemon ve Katy, ateşle barut gibi. Her bölüm nefesinizi kesecek ve dahası için yalvaracaksınız."

Jus Accardo, *Touch*

"Armentrout'un yeni serisinin ilk kitabı başından sonuna hiç azalmayan bir heyecanla akıp gidiyor."

RT Book Reviews

OBSİDİYEN^{LUX 1}

Sethiwa

Yeni yatak odamdaki üst üste yığılmış kutulara baktım, içimden keşke internet bağlı olsaydı diye geçirdim. Buraya taşındığımdan beri kitap tanıtım blog'uma elimi bile sürememek, elsiz ayaksız kalmak gibiydi. Annemin "Katy'nin çılgın takıntısı" dediği, benim tüm hayatımdı. Tamamen öyle olmasa bile, benim için çok önemliydi. Annem, kitaplara benim baktığım gözle bakmıyordu.

İç çektim. Buraya geleli iki gün olmuştu. Hâlâ açılmayı bekleyen çok koli vardı. Her baktığım yerde kutu görmekten nefret ediyordum hatta burada olmaktan bile ölesiye nefret ediyordum.

Neyse ki, "dini bütün" Virginia'ya ve korku filmlerinden fırlamışa benzeyen bu eve taşındığımdan beri her gıcırtda yerimden zıplamayı nihayet bırakmıştım. Bir kuleciği, lanet olası bir kuleciği bile vardı evin. Kule insanın ne işine yarardı yahu?

Ketterman'ın tüzel bir kişiliği falan da yoktu, yani *gerçek* bir kasaba bile değildi. En yakın yer Petersburg'du: Burası, birkaç trafik lambası mesafede, muhtemelen Starbucks olmayan başka bir kasabanın yanındaki öylesine bir kasabaydı. Evimize posta bile gelmiyordu. Postalarımızı almak için *Petersburg'a* gitmek zorundaydık.

Var mı böyle ilkellik?

Yüzüme yumruk yemiş gibi oldum. Florida artık geçmişte kalmıştı, annemin hayatta yeni bir sayfa açma hevesine kurban gitmişti. Aslında hasretini çektiğim, Gainesville, oranın havası, eski okulum ya da hatta evimiz bile değildi. Duvara yaslanıp alnımı ovuşturdum.

Babamı özlüyordum ben.

Florida demek, babam demekti. Orası onun doğduğu, annemle tanıştığı, her şeyin mükemmel olduğu yerdi... ta ki her şey yerle bir oluncaya dek. Gözlerim yanıyordu ama gözyaşlarına karşı direniyordum. Ağlamak geçmişi değiştirmiyordu ve babam, aradan geçen üç yıla rağmen hâlâ hüngür hüngür ağladığını bilse hiç hoşlanmazdı bundan.

Ama annemi de özlüyordum. Babam ölmeden önceki, yanımdaki divana kıvrılıp beş para etmez aşk romanları okuyan annemi. Yüzyıllar önceymiş gibi geliyordu. Kilometreler önce olduğu kesindi.

Annem bu olayın sonrasında, kendini çalışmaya adanmıştı. Öncesinde evde olmayı istiyormuş gibiydi ama ardından her şeyden uzaklaşmayı ister olmuştu sanki. Sonunda bu seçenektен vazgeçmiş, uzaklara taşınmamız gerektiğine karar vermişti. En azından buraya geldiğimizden beri, her ne kadar saçını süpürge etse de, hayatımda daha çok yer almayı kafasına koymuştu.

Tanıdık bir şeyin kokusu burnumu gıcıklayınca, o takıntılı ruh halimi bir kenara bırakmaya, kolileri bugünkü boş vermeye karar verdim. Annem yemek yapıyordu. Bu hiç de hayra alamet değildi.

Bir çırpıda alt kata indim.

Üzerinde puanlı doktor önlüğüyle fırının başında duruyordu. Baştan aşağı puanlı giyinip de bu kadar iyi görünmek

anneme mahsustu. Annemin nefes kesen, dümdüz, sapsarı saçları ve ışıltılı gözleri vardı. Onun üstünde doktor önlüğü varken bile, gri gözlerimle ve sade kahverengi saçlarımla yanında sıradan kalıyordum.

Bir de her ne hikmetse ondan daha... yuvarlak hatlı olup çıkmıştım. Kıvrımlı kalçalarım, köfte dudaklarım ve annemin bayıldığı ama kaçık bir oyuncak bebeğe benzememe neden olan koca koca gözlerim vardı.

Annem dönüp bana tahta bir spatula salladı, yarı pişmiş yumurtalar ocağa sıçradı. "Günaydın tatlım."

Dağınıklığa baktım ve duygularını incitmeden bu fiyaskoyu ondan devralmanın en iyi yolunun ne olduğunu düşündüm. Annelik görevlerini yerine getirmeye çalışıyordu. Bu, muazzam bir gelişmeydi. "Erken dönmüşsün."

"Dün akşamdan bugüne neredeyse çift vardiya yaptım. Çarşamba iş başı yapıp Cumartesi'ye kadar gece on bir, sabah dokuz arası çalışacağım. Yani üç boş günüm kalıyor. O günlerde de, civardaki ya da belki Winchester'daki bir klinikte yarı zamanlı çalışmayı düşünüyorum." Yumurtaları kazıyarak iki tabağa koydu ve daha az yanmış olanı bana verdi.

İyy. Galiba iş isten çoktan geçmişti, bu yüzden tezgâhın diğer ucunda, üzerinde 'çatal bıçak vesaire' yazan kutuya elimi daldırdım.

"Boş oturmayı hiç sevmediğimi bilirsin. İçlerinde ne varmış bir bakacağım."

Evet, bilirim.

Benimki dışındaki çoğu ebeveyn, muhtemelen ergen kızlarını evde sürekli yalnız bırakmaktansa sol kollarını keserlerdi. Annemin ise bana güveni tamdı çünkü asla güvenini boşa çıkartmamıştım. Hani denemediğimden de değil ya. Şey, peki, belki de hiç denememiştim.

Biraz sıkıcı bir tiptim.

Florida'daki eski arkadaş grubumda sus püs bir tip değilim ama kitabımda ders kaçırmak diye bir şey yoktu. Not ortalamamı dördün altına düşürmezdim ve süten çıkmış ak kaşık gibiydim. Sorumsuzca ya da çılgınca bir şeyler yapmaktan korktuğumdan falan değil; sırf annemin derdi zaten kendine yetiyor diye. O zaman...

Annemin eve gelirken getirdiği portakal suyunu iki bardağa koydum. "Bugün marketten bir şeyler alayım mı? Evde hiçbir şey yok."

Başıyla onayladı ve yumurta dolu ağzıyla konuştu. "Her şeyi düşünüyorsun. Alışveriş yaparsan çok makbule geçer." Masadan cüzdanını alıp para çıkardı. "Bu yeter herhalde."

Ne kadar olduğuna bakmadan parayı kotumun cebine koydum; bana her zaman gereğinden fazla para verirdi. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Gözleri parlayarak öne eğildi. "Bak... bu sabah ilginç bir şey gördüm."

Kim bilir ne görmüştü yine. Gülümsedim. "Neymiş o?"

"Bitişikteki evde senin yaşlarında iki genç olduğunu fark ettin mi?"

İçimdeki golden retriever uyanınca kulaklarım dikildi. "Sahi mi?"

"Hiç dışarı çıkmadın, değil mi?" Gülümsedi. "Ben de şimdiye kadar o iğrenç çiçek tarhına girişmiştir diye düşünüyordum."

"Niyetim oydu ama koliler de kendi başlarına açılmıyor." Ona imalı bir bakış fırlattım. Onu çok seviyordum ama bunu hep unutuyor gibiydi. "Her neyse, şu gençlerden söz et bakalım."

"Şey, bir tanesi senin yaşlarında bir kız, bir de oğlan var." Ayaga kalkarken ağzı kulaklarına vardı. "Seksi bir şey."

Boğazıma bir yumurta parçası takıldı. Annemim akranım erkekler hakkında böyle konuştuğunu duymak cidden iğrençti. "Seksi mi? Anne, amma da tuhafsin ya."

Annem tezgâhı iterek kalktı, tabağını masadan aldı ve lava-boya yöneldi. "Tatlım, yaşlı olabilirim ama gözlerim hâlâ iyi iş görüyor. Eskiden cidden iyilerdi."

Yüzümü buruşturdum. Bu daha da iğrençti işte. "Genç erkek avcısı falan mı kesildin başıma? Endişelenmem gereken bir orta yaş krizi mi bu?"

Tabağını çalkalarken dönüp bana baktı. "Katy, umarım onlarla tanışmak için çaba gösterirsin. Okul başlamadan arkadaş edinsen ne güzel olurdu." Duraklayıp esnedi. "Sana etrafı gezdirirlerdi, değil mi?"

Okulun ilk gününü, yeni çocuğu ve diğer her şeyi düşünmeyi reddediyordum. Yemediğim yumurtaları çöpe boşalttım. "Evet, iyi olurdu. Ama kapılarına dayanıp, benimle arkadaş olsunlar diye yalvarmak da istemiyorum."

"Yalvarmak değil ki bu. Şunun yerine Florida'da giydiğin o güzel yazlık elbiselerden birini giysen." Tişörtümün ucunu çekiştirdi. "Flörtöz olurdu."

Başımı eğip bakımdı. Üzerinde BENİM BLOGUM SENİN VLOG'UNDAN DAHA İYİ yazıyordu. "Onun yerine iç çamaşırlarımı göstersem?"

Düşünceli bir tavırla çenesine vurdu. "Bu harbiden işe yarar."

"Anne!" Güldüm. "Kızıp bana bağırman, bunun berbat bir fikir olduğunu söylemen gerekiyor!"

"Bebegim, aptalca bir şeyler yapmandan yana bir endişem yok. Ama cidden, çabala biraz."

Nasıl 'çabalamam' gerektiğinden emin değildim.

Tekrar esnedi. "Şey, bir tanem, ben uyku açığımı kapatacağım."

“Pekâlâ, ben de marketten yiyecek bir şeyler alayım.” Belki malç ve çiçek de alırdım. Dışarıdaki çiçek tarhı gerçekten *horkunçtu*.

“Kathy?” Annem kaşlarını çatarak kapıda durmuştu.

“Evet?”

Yüzünde bir gölge gezindi; bakışları hüzünlendi. “Bu taşınma işinin senin için zor olduğunu biliyorum, hele ki son sınıftan önce. Ama bizim için en iyisi buydu. Orada, onsuz o evde kalmak... Yeniden yaşamaya başlamamızın zamanı geldi. Baban böyle olmasını isterdi.”

Florida’da bıraktığımı sandığım, boğazımdaki düğüm geri dönmüştü. “Biliyorum anne. İyiyim ben.”

“Gerçekten mi?” Yumruğunu sıkı. Pencereden süzülen güneş ışığı, yüzük parmağındaki altın halkadan yansıyor.

Onu inandırmayı isteyerek çabucak başımla onayladım. “Ben iyiyim. Hem yandaki eve de gideceğim. Belki bana marketin yerini tarif edebilirler. Bilirsin işte, çabalamak hani.”

“Harika! Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni. Tamam mı?” Annemin gözleri bir kez daha esnemekten yaşardı. “Seni seviyorum tatlım.”

Ben de ona, onu sevdiğimi söylemek üzereydim ama daha sözcükler ağzımdan çıkmadan yukarı çıktı, gözden kayboldu.

En azından değişmeye çalışıyordu ve ben de hiç değilse buraya uyum sağlamayı denemeye kararlıyım. Annemin yapmamdan korktuğu gibi bütün gün odamda, dizüstü bilgisayarımın başında gizlenmeyecektim. Ama hiç tanımadığım çocuklarla kaynaşmak da bana göre değildi. Onun yerine kitap okuyup blog’umdaki yorumları takip etmeyi yeğlerdim.

Dudağımı ısırdım. Babamın beni yüreklendirmek için, “Hadi ama Kediciik, seyirci olma,” diyen sesini duyabiliyordum. Omuzlarımı dikleştirdim. Babam hayat karşısında asla pısırik kalmamıştı.

Hem en yakın marketin yerini sormak, kendimi tanıtmak için gayet masum bir nedendi. Annem haklıysa ve benim yaşımdaysalar belki o kadar da büyük fiyasko da olmazdı bu. Aptalcaydı ama yine de yapacaktım. Korkup vazgeçmeyeyim diye çimleri ve araba yolunu hızla geçtim.

Geniş verandaya atladım, teli açıp kapıyı tıklattım, sonra geri çekilip tişörtümdeki kırıksıklıkları düzelttim. Süperim. Yaptım işte. Yer sormanın acayip bir tarafı yok.

İçeriden gürültülü ayak sesleri geldi, kapı hızla açıldı ve ben, çok geniş, kaslı, bronz bir göğüsle burun buruna geldim. Çıplak bir göğüs. Bakışlarım aşağıya kaydı ve nefesim... durdu sanki. Düşük belli kotu, göbeğinin aşağısında başlayıp kemerinin altında gözden kaybolan koyu renkli, ince tüyleri ortaya çıkarıyordu.

Karın kasları feci gelişmişti. Mükemmeldi. Tamamen dokunulasydı. On yedi yaşındaki bir erkekte (tahminimce yaşı buydu) görmeyi beklediğim türden bir karın değildi bu ama evet, şikâyetim yoktu. Konuşamıyordum. Öylece bakakalmıştım.

Bakışlarımı nihayet tekrar kuzeye yöneltince elmacık kemiklerine dökülen ve başını eğip baktığında gözlerinin rengini saklayan gür, kara kirpiklerini fark ettim. Gözlerinin ne renk olduğunu bilmem gerekiyordu.

“Yardım edebilir miyim?” Dolgun, öpülesi dudaklar hoşnutsuzlukla aşağıya büküldü.

Sesi gür ve kararlıydı. İnsanların dinlemesine, soru sormadan itaat etmesine alışkın bir ses gibiydi. Kirpikleri yukarı kalktı ve gerçek olamayacak kadar yeşil ve parlak gözleri ortaya çıktı. Gözlerinin rengi, bronz teniyle tezat oluşturunuyordu.

“Merhaba?” dedi tekrar, öne doğru eğilirken bir elini kapıya koydu. “Konuşabiliyor musun sen?”

Derin bir nefes aldım ve bir adım geriledim. Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu.

Çocuk kolunu kaldırıp alınındaki bukleyi geriye çekti. Arkamda bir yerlere doğru baktı, sonra bakışlarını tekrar bana yöneltti. "Tekrar mı sorayım?"

Sesim yerine geldiğinde ölmek istiyordum. "Acaba... acaba en yakın marketin yerini biliyor musun diye sormak istiyordum. Adım Katy. Yandaki eve taşındım." Abuk sabuk konuşarak evimi işaret ettim. "İki gün önce falan..."

"Biliyorum."

Ooollldu. "Şey, markete giden en kısa yolu ve belki çiçek satan bir yer bilen biri vardır diye umuyordum."

"Çiçek mi?"

Her nedense, bana soru sormuşa benzemiyordu ama yine de hızla cevap verdim. "Evet, şeyin önünde şu çiçek tarhı..."

Hiçbir şey söylemedi, sadece alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Anladım."

Utanc hissi geçiyor, yerini artan bir öfke dalgası alıyordu. "Şey, işte, çiçek almam lazım..."

"Çiçek tarhı için. Anladım." Kalçasını kapıya yasladı ve kolalarını kavuşturdu. Yeşil gözlerinde bir şey parladı. Öfke değil, başka bir şeydi bu.

Derin bir nefes aldım. Bu züppe bir kez daha lafımı kesecek olursa... Sesim, ben küçükken kesici aletlerle oynadığımda an-nemin kullandığı ses tonuna benziyordu.

"Yiyecek ve çiçek alabileceğim bir market bulmak istiyorum."

"Bu kasabada sadece bir tane trafik lambası olduğunun farkındasın, değil mi?" Şimdi sanki nasıl bu kadar ahmak olduğumu sorguluyormuşçasına her iki kaşını da kaldırdı ve ben o zaman gözlerindeki pırıltının anlamını çözdim. Aşağılarcasına gülüyordu bana.

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Muhtemelen, gerçek hayatta gördüğüm en seksi erkekti ve tam bir öküzdü.

Şu işe bak. "Tek istediğim yer tarifiydi. Belli ki kötü bir zamanda gelmişim."

Dudaklarının tek tarafı yukarı kıvrıldı. "Senin için her zaman kötü olacak, çocuk."

"Çocuk mu?" diye tekrarlardım, gözlerim hayretten fal taşı gibi açılarak.

Yine alaycı bir tavırla koyu renkli kaşını kaldırdı. O kaştan nefret etmeye başlıyordum.

"Ben çocuk değilim. On yedi yaşındayım."

"Sahi mi?" Gözlerini kırıştırdı. "On iki gösteriyorsun. Hayır. Belki on üç; ama kız kardeşimin bir oyuncak bebeği var, aynı sana benziyor. O da koca gözlü ve bön bakışlı."

Ona bir *oyuncak bebeği* mi hatırlatıyordum? *Bön bakışlı* bir oyuncak bebeği mi? Göğsümü bir sıcaklık kapladı ve oradan boğazıma yayıldı. "Evet ya. Canını sıkıyım için kusura bakma. Tekrar kapını çalacak değilim. Söz." Suratına yumruğu patlatmak için duyduğum o aşırı isteğe boyun eğmeden önce arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Hey," diye seslendi.

En alt basamakta durdum ama moralimin ne kadar bozulduğunu görmesin diye arkamı dönmedim. "Ne var?"

"2. Otoyola çık, oradan da Kuzey 220'ye sap ama güneye değil, tamam mı? Oradan Petersburg'a çıkarsın." Sinirle içini çekti, sanki bana çok büyük bir iyilik yapıyordu. "Foodland tam kasabanın içinde. Görmemen imkânsız. Şey, belki de sen göremezsin. Bitişğinde bir de nalbur olacak. Toprağa giren şeylerden onlarda vardır."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve sessizce, "öküz," diye ekledim.

Gür ve gırtlaktan gelen bir kahkaha patlattı. "Bu, hanımefendiliğe pek yakışmadı Kedicik."

Hızla arkamı döndüm. "Sakin bir daha öyle deme bana," diye çıkıştım.

"Birine öküz demekten iyidir, değil mi?" Kapıyı dışarı doğru itti. "İlham verici bir ziyaretti. Uzun zaman hafızamdan silinmeyecek."

Tamam. Çizmeyi aşmıştı artık. "Biliyor musun, hakkın var. Sana öküz demem çok yanlış. Çünkü öküz senin için fazla iyi kalıyor," dedim tatlı tatlı gülümseyerek. "Sen yavşağın tekisin."

"Yavşak mı?" diye tekrarladı. "Bak bundan çok etkilendim."

Ona hareket çektim.

Tekrar güldü ve başını eğdi. Dalgalı buklesi koyu yeşil gözlerini neredeyse kaplayarak öne düştü. "Çok medenice Kedicik. Eminim, bana takabileceğin bir sürü lakap, çekebileceğin bir sürü de hareket vardır ama ilgilenmiyorum."

Söyleyebileceğim, yapabileceğim daha bir sürü şey vardı ama büyüklük bende kalsın diye düşünüp döndüm ve ona cidden ne kadar kızdığımı görme zevkini tattırmayarak hızla eve doğru yürüdüm. Geçmişte çatışmalardan kaçınan taraf ben olmuştum ama bu herif, içimdeki cadının damarına eşi benzeri görülmez bir şekilde basıyordu. Arabama varınca kapıyı hızla açtım.

"Sonra görüşürüz Kedicik!" diye seslendi. Ben ön kapıyı çarparak kapatırken gülüyordu.

Gözlerim öfke ve utanç gözyaşlarıyla yanıyordu. Anahtarı kontağa soktum, arabayı geri vitese taktım. "Çabala," demişti annem. Çabalayınca insanın başına bunlar geliyor işte.

Petersburg'a vardığımda ancak sakinleşmişim. Oradayken bile aşağılanmayla öfkenin alev alev karışımı içimi kasıp kavuruyordu. Benimle ne alıp veremediği vardı bunun? Küçük kasabalardaki insanların iyi kalpli olduklarını, insana insan muamelesi yaptığını sanırdım.

Ana Cadde'yi kolayca buldum; burası kelimenin tam anlamıyla *ana* cadde gibiydi. Mount View'da Grant Kasaba Kütüphanesi'ni görünce, kendime kütüphane kartı çıkartmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Market seçenekleri kısıtlıydı. Foodland, ki aslında eksik D harfi yüzünden FOO LAND okunuyordu, tam o hıyarın tarif ettiği yerdeydi.

Ön camlar, benim yaşlarımda, uzun siyah saçlı, gözleri cıvılcıvıl bakan kayıp bir kızın fotoğrafıyla kaplıydı. Aşağıdaki bilgide, en son bir yıl önce görüldüğü söyleniyordu. Ödül koyulmuştu ama bu kadar uzun süre kayıpken ödülü alan birinin çıkacağından şüpheliydim. Bu düşünceye üzülerek içeri girdim.

Alışverişi hızlı yapar, reyonlarda gezerek vakit kaybetmezdim. Gerekenleri market arabasına atarken sandığımdan daha fazlasına ihtiyacım olacağını fark ettim çünkü evde yalnızca temel birkaç malzeme vardı. Market arabası çok geçmeden ağzına kadar dolmuştu.

"Katy?"

Düşüncelerime gömüldüğümden yumuşak bir kız sesiyle yerimden sıçradım ve bir karton yumurtayı yere düşürdüm. "Kahretsin."

"Ay! Çok üzgünüm! Ödünü patlattım. Huyum kurusun." Bronz kollarını hızla uzatıp kartonu yerden aldı ve rafa geri koydu. Başka bir yumurta kartonu alıp ince uzun elleriyle tuttu. "Bunlar kırılmayacak."

Bakışlarımı, zeminin her yerine parlak yumurta sarıları saçılmasına neden olan yumurta katliamından kaldırdım ve bir an için afalladım. Kız hakkındaki ilk izlenimim elinde yumurta kartonuyla bir markette dikilemeyecek kadar güzel olduğuydu.

Bugday tarlasında bir ayçiçeği gibiydi.

Yanında başka herkes solgun kalırdı. Benimkilerden uzun olan siyah, kıvrıkcık saçları beline kadar geliyordu. Uzun ve inceydı ve neredeyse kusursuz yüz hatlarında belli bir masumiyet vardı. Bu kız, özellikle de ürkütücü yeşil gözleri bana birini hatırlatıyordu. Dişlerimi gıcırdattım. Ne fark ederdi?

Kocaman gülümsedi. "Ben, Daemon'ın kız kardeşiyim. İsmim Dee." Sağlam yumurtaları arabama koydum. "Yeni yumurtalar!" Gülümsedi.

"Daemon mı?"

Dee, market arabasının önünde duran parlak pembe cüzdanını gösterdi. Üstünde bir cep telefonu vardı. "Yaklaşık yarım saat önce konuştum onunla. Yer tarifi için... uğramıştın, değil mi?"

Demek yavaşgın bir ismi vardı. Daemon. Tam ona göre bir isimdi ve tabii kız kardeşi de onun kadar çekici olacaktı. Neden olmasındı? Kayıp modellerin memleketi Batı Virginia'ya hoş geldiniz. Buraya ayak uydurabileceğimden ciddi ciddi şüphe etmeye başlıyordum. "Üzgünüm. Kimsenin adımı söylemesini beklemiyordum." Duraksadım. "Seni aradı mı?"

“Evet.” Arabasını, dar koridorda zincirini koparmış gibi koşan küçük bir çocuğun yolundan ustaca çekti. “Her neyse, sizi taşınırken gördüm ve uğramak istiyordum; kardeşim senin burada olduğunu söyleyince, şey, seninle tanışmak için neredeyse uçarak geldim. Bana seni tarif etmişti.”

Tanrı bilir nasıl *tarif etmişti* beni.

Koyu yeşil gözleriyle beni izlerken yüzü merakla doldu. “Gerçi, hiç de onun tarif ettiği gibi değilsin ama her neyse, sen olduğunu anladım. Buralarda tanımadığın birilerini bulmak zor.”

Kir pas içinde küçük bir çocuğun ekmek rafına tırmanmasını izledim. “Kardeşin beni pek sevmeyi beğenmedi galiba.”

Kaşlarını çatı. “Ne?”

“Kardeşin diyor. Benden pek hoşlanmadı sanırım.” Market arabasına geri dönüp et paketiyle oynamaya başladım. “Pek... dost canlısı davranmadı.”

“Yo, hayır,” dedi, sonra da güldü. Ona ters ters baktım. “Sen onun kusuruna bakma. Kardeşim biraz huysuzdur da.”

Hadi canım. “Huysuzluktan daha fazlası olduğuna eminim.”

Başını iki yana salladı. “Yatağının ters tarafından kalkmıştı. Kızdan beterdir, inan bana senden nefret ettiği falan yok. Biz ikiziz. Ben bile her gün boğazına sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Her neyse, Daemon biraz kaba sabadır. İnsanlarla... arası iyi değildir.”

Güldüm. “Cidden mi?”

“Şey, seninle burada karşılaşmamız ne güzel oldu!” diye bağırdı, konuyu bir kez daha değiştirerek. “Eve yerleşirken falan uğrarsam size sıkıntı yaratır mıyım, diye düşünmüştüm.”

“Hayır, sıkıntı olmazdı.” Konuşmaya ayak uydurmaya çalışıyordum. Fena halde Ritalin'e ihtiyacı varmış gibi, bir konudan diğerine atlıyordu.

"Daemon, senin bizim yaşımızda olduğunu söylediğinde halimi görmeliydin. Neredeyse onu kucaklamak için eve koşacağım." Heyecanla kıpırdandı. "Sana o kadar kaba davranacağını bilsem muhtemelen kucaklamak yerine yumruğu ya-pıştırdım."

"Tahmin edebiliyorum." Ağzım kulaklarıma vardı. "Ona ben de yumruk atmak istedim."

"Mahallede tek kız olduğunu ve çoğu zaman gıcık erkek kardeşinle eve tıklıp kaldığını düşünsene." Güzel kaşlarını çatarak geriye baktı.

Bakışlarını takip ettim. Küçük çocuk şimdi de ellerine birer süt kutusu almıştı, ben de süt almam gerektiğini hatırladım. "Hemen dönerim." Soğutulmuş bölüme yöneldim.

Sonunda çocuğun annesi bağırarak köşeyi döndü. "Timothy Roberts, onu hemen yerine koy! Ne yapıyorsun orada?"

Çocuk dilini çıkardı. Bazen çocukların etrafında olmak harika bir cinsel perhiz nedeni oluyordu. Böyle bir perhize ihtiyacım olduğundan değil tabii. Sütümü alıp döndüm, Dee yere bakarak bekliyordu. Market arabasını sıkı sıkıya kavramış, ek-lemleri bembeyaz olana kadar sıkmıştı.

"Timothy, hemen buraya geri dön!" Anne, çocuğun tombul kolunu kavradı. Sıkı topuzundan birkaç tutam saç çıkmıştı. "Ne dedim ben sana?" diye tısladı kadın. "Onların yanına git-meyeceksin."

Onların mı? Başka birilerini görmeyi bekledim. Ama Dee ve... benden başka kimse yoktu. Şaşkın şaşkın kadına baktım.

Koyu renkli gözlerle iğrenerek bize baktığını görünce inanamadım. Düpedüz tiksiniyordu ve dudaklarının ince bir çizgi halinde büzülüp titremesi, bunun ardında korku olduğunu da gösteriyordu.

Kadın, Dee'ye bakıyordu.

Sonra iğrenç çocuğu kollarına aldı, market arabasını koridorun ortasında bırakarak hızla oradan ayrıldı.

Dee'ye döndüm. "Bu da neydi böyle?"

Dee gülümsedi ama kırılgan bir gülümsemeydi bu. "Küçük kasaba işte. Buranın halkı böyle tuhaftır. Sen onlara bakma. Her neyse, kutuları açmaktan ya da alışverişten çok sıkılmışsındır. İkisi de birbirinden beter. Yani, cehennem sırf bu iki işin yapıldığı bir yer bile olabilir. Sonsuza dek koli açıp marketten alışveriş yaptığını düşünsene?"

Bir yandan kendimi tutamayıp sırtırken bir yandan da arabalarımızı doldurup Dee'nin hiç bitmeyen konuşmasını takip etmeye çalışıyordum. Normalde böyle birisi beni beş saniyede canımdan bezdirirdi ama gözlerindeki heyecan ve topuklarının üstünde ileri geri sallanması bulaşıcı gibiydi.

"Başka bir şeyler daha alacak mısın?" diye sordu. "Benim alacaklarım neredeyse bitti. Aslında seni yakalamaya gelmiştim ve dondurma reyonu beni kendine çekti. Çağırıyor sanki."

Güldüm ve nika basa dolu arabama baktım. "Evet, umarım bitirmişimdir."

"Hadi o zaman. Kasadan birlikte çıkabiliriz."

Kasa kuyruğunda beklerken Dee hiç susmadan konuştu, ben de süt reyonundaki o garip olayı unuttum. Dee, Petersburg'da bir market daha olması gerektiğini düşünüyordu çünkü bu markette organik gıda yoktu ve Daemon'ın akşama yaptığı yemek için organik tavuğa ihtiyacı vardı. Birkaç dakika sonra ona ayak uydurmanın zorluğunu aştım ve cidden rahatlamaya başladım. Şen şakrak değildi, aslında sadece... *hayat doluydu*. Bunu bana da bulaştırmasını umuyordum.

Kasa sırası büyük şehirlerdeki gibi daha hızlı ilerliyordu. Dışarı çıkınca yeni bir Volkswagen'in yanında durdu ve bagajı açtı.

"Güzel araba," dedim. Paralarının olduğu belliydi ya da Dee bir yerde çalışıyordu.

"Arabamı seviyorum." Arka tampona hafif hafif vurdu. "Be-begim o benim."

Aldıklarını arabamın bagajına tıktım.

"Katy?"

"Evet?" Anahtarları parmaklarında hızla çevirdi. Kardeşiyle olmasa da onunla daha sonra takılırsınız diye umuyordum. Annemin saat kaç kadar uyuyacağı belli olmazdı.

"Kardeşim adına senden özür diliyorum. Onu tanıdığım için, pek kibar davranmadığından eminim."

Öyle aptal biriyle akraba olmasına biraz üzülmuştum. "Senin hatan değil ki bu."

Parmaklarını anahtarlığın halkasına kenetledi ve gözlerime baktı. "Aşırı derecede korumacıdır, bu yüzden yabancılardan hoşlanmaz."

Köpekler gibi mi? Neredeyse gülümseyecektim ama gözleri hayretle açılmıştı ve onu affetmeyeceğimden cidden çok korkuyor gibiydi. Öyle bir kardeşinin olması berbat olmalıydı. "Sorun değil. Belki de kötü bir gün geçiriyordu."

"Belki." Gülümsedi ama gülümsemesi zorlama gibiydi.

"Cidden, dert değil. Bizim aramızda sorun yok," dedim.

"Teşekkürler! Öyle insana yapışan tiplerden değilim. Yemin ederim." Göz kırptı. "Ama bu öğleden sonra takılmayı isterdim. Planın var mı?"

"Aslında, ön taraftaki çiçek tarhiyla uğraşmayı düşünüyordum. Yardım etmek ister misin?" Yanımda birinin olması eğlenceli olabilirdi.

"Ya, öyle mi? Şu aldıklarını eve bırakayım, sonra hemen gelirim," dedi. "Bahçede çalışmayı ipe çekiyorum! Daha önce hiç yapmadım."

Okulun zoruyla domates fidesi dikmeden bu yaşı kadar nasıl gelebildiğini sormadan, hızla arabasına binerek otoparktan fırlayıp gitmişti. Tamponumdan ayrıldım, otomobilin sürücü kapısını açtım ve tam binmek üzereydim ki izlendiğim hissine kapıldım.

Gözlerimi hızla park alanında dolaştırdım ama yalnızca halka duyuru panosundaki kayıp kişinin resmine bakan siyah takım elbiseli ve koyu renk güneş gözlüklü bir adam vardı. Tek düşünebildiğim *Siyah Giyen Adamlar* filmiydi.

Tek eksiği, şu küçük hafıza silici cihaz ve konuşan köpekti. Tam gülünecek bir fikirdi ama adamın komik bir yanı yoktu... Özellikle de şu anda tam bana baktığı için.

O öğleden sonra, saat biri biraz geçte Dee ön kapıyı çaldı. Dışarı çıktığımda onu basamakların yanında durmuş, sandaletlerinin dolgu topuklarının üzerinde geriye eserken buldum. Aklımdaki "bahçıvanlık" kıyafeti bu değildi doğrusu. Güneş, koyu renkli kafasının üzerinde bir hale oluşturunuyordu ve yüzünde muzip bir gülümseme vardı. O anda bana bir peri prensesini hatırlattı. Ya da belki ne kadar hiperaktif olduğu düşünüldüğünde, çatlak bir Tinker Bell'i.

"Selam." Verandaya çıkıp kapıyı sessizce arkamdan kapattım. "Annem uyuyor da."

"Umarım anneni uyandırmamışımdır," dedi yapmacık bir fısıltıyla.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kasırğa kopsa bile uyanmaz. Biliyom musun, bu cidden oldu."

Dee salıncağa otururken kocaman gülümsedi. Çektiği dizlerine kollarını dolarken çekingen gözüküyordu. "Aldıklarımı eve getirir getirmez Daemon *patates cipsimin* yarısını, şekerlerimin ikisini, sonra da fıstık ezmesi kavanozunun yarısını yedi."

Gölmeye başladım. "Vay canına. Nasıl bu kadar..." Seksi, "Formda kalıyor?"

"İlginç." Bacaklarını yukarı çekip kollarını doladı. "Öyle çok yiyor ki haftada iki üç kez markete gitmemiz gerekiyor." Gözlerinde sinsi bir pırıltıyla bana baktı. "Tabii, ben de sizdeki her şeyi silip süpürebilirim. Galiba konuşmaya hakkım yok."

Kıskançlığımdan neredeyse çatlayacaktım. Bana hızlı bir metabolizma bahşedilmemişti. Kalçalarım ve popom bunun kanıtıydı. Şişman değildim ama annem 'kıvrımlı hatlarım' olduğunu söylediğinde bundan cidden nefret ediyordum. "Bu hiç de adil değil. Ben bir paket cips yiyince iki kilo alıyorum."

"Biz şanslıyız." Yüzündeki rahat gülümseme bir an gerginleşmişti sanki. "Her neyse, bana Florida'yı ayrıntılı olarak anlatmalısın. Oraya hiç gitmedim ben."

Verandadaki korkuluğa yaslandım. "Hiç sonu gelmeyen alışveriş merkezlerini ve otoparkları düşün. Ha, kumsallar da var tabii. Evet, kumsallar için orada olmaya değer." Güneşin tenimi ısıtmasını ve ayak parmaklarımla ıslak kuma değmesini seviyordum.

"Vay canına," dedi Dee, bakışları sanki birini bekliyormuş gibi bitişik eve kayıyordu. "Burada yaşamaya alışmak senin için epey zor olacak. Kendini rahat hissetmediğinde alışmak... güç olabilir."

Omuz silktim. "Bilmem. O kadar da kötü gözüküyor. Tabii ilk öğrendiğimde "benimle kafa buluyorsun herhalde" ruh halindeydim. Buranın var olduğunu bile bilmiyordum."

Dee güldü. "Evet, bilmeyen çok. Buraya geldiğimizde şoke olmuştuk."

"Ah, siz de mi buralı değilsiniz?"

Gözlerini benden kaçırırken gülümsemesi yok oldu. "Hayır, buralı değiliz."

"Anne babanız buraya iş için mi taşındılar?" Gerçi buralarda ne tür işler olduğunu hiç bilmiyordum.

"Evet, şehirde çalışıyorlar. Onları pek görmüyoruz."

Bundan fazlası olduğuna emindim. "Zor olmalı. Ama... herhalde bir sürü özgürlük de sağlıyordu. Annem de buraya nadiren geliyor."

"O zaman anlıyorsundur." Gözlerinde tuhaf, hüzünlü bir bakış belirdi. "Kendi hayatımızı kendimiz idare ediyoruz gibi."

"Duyan da hayatlarımızın daha eğlenceli olacağını düşünür, değil mi?"

Hüzünlüydü sanki. "Ne dilediğine dikkat et,' diye bir söz duydun mu hiç? Eskiden bunu düşünmüştüm." Parmak uçlarıyla salıncağı ileri geri sallıyordu, ikimizin de ortaya çıkan sessizliği bozmak için bir acelesi yoktu. Gece kaç kez uyanıp annemin kendini toparlamasını ve Batı Virginia'ya alışmasını umut ettiğimi hatırlayamıyorum.

Aniden kara bulutlar toplanıp avluda bir gölge oluşturdu. Dee kaşlarını çatı. "Tüh! Görünüşe göre öğleden sonraları olan şu meşhur yağmur fırtınalarımızdan biri geliyor. Genellikle birkaç saat sürer."

"Çok fena. Galiba bahçe işlerini yarına bıraksak iyi olur. Sana uyar mı?"

"Kesinlikle." Dee aniden soğuyan hava yüzünden titredi.

"Bu fırtına nereden çıktı merak ediyorum. Aniden oldu sanki, değil mi?" diye sordum.

Dee salıncaktan zıplayıp indi, ellerini pantolonuna sildi. "Öyle gözüküyor. Şey, galiba annen uyandı, benim de Daemon'ı uyandırmam gerek."

"Uyuyor mu? Vakit biraz geç."

"Tuhaf biridir," dedi Dee. "Yarın gelirim, bahçe malzemeleri satan dükkâna gideriz."

Gülerek parmaklıklardan ayrıldım. "Çok güzel olur."

"Harika!" Basamakları atlayarak indi ve döndü. "Daemon'a, ona selam söylediğini söyleyeceğim!"

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim. "Şey, buna hiç gerek yok."

"İnan bana, var!" Güldü, sonra da hızla bitişikteki eve koştu. *Bak şu işe.*

Annem elinde kahvesiyle mutfaktaydı. Bana dönerken üstünden buharlar çıkan kahverengi sıvı tezgâha dökülmüştü. Yüzündeki masum ifade onu ele verdi.

Bir havlu alarak tezgâha yürüdüm. "Bitişikteki evde yaşıyor, ismi Dee ve ona markette rastladım." Havluyla kahve lekelerini sildim. "Bir erkek kardeşi var. Adı Daemon. İkizler."

"İkizler mi? İlginç." Gülümsedi. "Dee, iyi biri mi hayatım?" İç çektim. "Evet, anne, çok iyi biri."

"Çok sevindim. Artık kabuğundan çıkma zamanın gelmişti." Kabuğumda yaşadığımı fark etmemiştim.

Annem kahveyi yavaşça üfleyip bir yudum alırken fincanın kenarından beni süzüyordu. "Yarın onunla takılmak için plan mı yaptın?"

"Biliyordun. Dinliyordun."

"Tabii ki." Göz kırptı. "Ben senin annenim. Bizim işimiz bu."

"Gizlice konuşmaları dinlemek mi?"

"Evet. Neler olduğunu başka nasıl bileceğim?" diye sordu masum bir ifadeyle.

Gözlerimi devirdim ve oturma odasına geri döndüm. "Özel hayat anne."

"Tatlım," diye seslendi mutfaktan, "özel hayat diye bir şey yoktur."

İnternetimin bağlanması, seksi bir çocuğun popoma bakıp telefon numaramı istemesinden daha çok mutlu etti beni. Çarşamba olduğundan, ölümcül dokunuşa sahip bir yakışıklıyı anlatan –bu konuda boş çıkmazdı– genç yetişkin romanı için “Çarşamba’yı bekleyin” yazdım. Uzun zamandır ortalıkta görünmediğim için özür diledim, yorumları yanıtladım, sevdiğim birkaç blog’u okudum. Eve dönmek gibi bir şeydi bu.

“Katy?” diye bağırdı annem merdivenlerden. “Arkadaşın Dee geldi.”

“Geliyorum,” diye bağırarak cevap verdim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Basamakları atlayarak indim ve Dee’yle nalburun yolunu tuttuk. Burası, Daemon’ın söylediği gibi FOO LAND’in yanında falan değildi. Öndeki o iğrenç çiçek tarhını düzenlemem için her şey vardı burada.

Eve dönünce ikimiz de bir çuvalın ucundan tuttuk ve bagajımdan dışarı sürükledik. Çuvalar şaşılacak derecede ağırdı, hepsini bagajdan dışarı çıkardığımızda terden sıırıslıkladık.

“Bu çuvalları çiçek tarhına taşımadan önce içecek bir şey ister misin?” diye sordum, kollarım acıyordu.

Ellerini birbirine sürttü ve başıyla onayladı. "Ağırlık kaldırmam gerek. Eşya taşımak berbat bir iş."

İçeri girdik ve buzlu çay aldık. "Spor salonuna kaydolmayı unutturma bana," diye espri yaptım, çelimsiz kollarımı ovuşturarak.

Dee güldü ve tere batmış saçlarını bükerek başında topuz yaptı. Suratı pancar gibi ve yorgunken bile hâlâ muhteşem gözüküyordu. Bense seri katile benzediğimden emindim. En azından ciddi bir zarar veremeyecek kadar zayıf olduğumu artık biliyorduk. "Hım. Ketterman. Bizim spordan anladığımız şey, çöp bidonunu toprak yolun sonuna kadar sürüklemek ya da saman taşımaktır."

Yeni küçük kasaba hayatımın yavanlığı hakkında espri yaparken kafamdan Dee için bir toka çıkardım. Maksimum on dakika içeride kalmıştık ama tekrar dışarı çıktığımızda bütün toprak ve malç çuvalları verandanın yanına yığılmıştı.

Şaşkın bir halde Dee'ye göz attım. "Buraya nasıl geldi bunlar?"

Dizlerinin üzerine çöküp yabani otları yolmaya başladı. "Muhtemelen kardeşimdir."

"Daemon mı?"

Başıyla onayladı. "Teşekkür beklemeyen bir kahramandır o."

"Teşekkür beklemeyen kahraman," diye mırıldandım. Pek akla yatkın gelmiyordu. Çuvalların havalanıp kendi kendilerine buraya gelmesi daha inandırıcıydı.

Dee'yle ben hiç beklemediğim bir enerjiyle yabani otlara saldırdık. Yaban otu yolmanın öfkeyi boşaltmanın mükemmel bir yolu olduğunu düşünmüşümdür hep. Dee'nin hızlı hızlı hareketleri bunun bir göstergesiye öfkelendiği çok şey vardı. Öyle bir erkek kardeşi varken buna hiç şaşırmıyordum.

Daha sonra, Dee pürüzlenmiş tırnaklarına baktı. "Ah, manikürüm gitti."

Kocaman gülümsedim. "Sana söylemiştim, eldiven takman gerekirdi."

"Ama sen takmıyorsun."

Topraklanmış elimi kaldırıp yüzümü buruşturdum. "Evet ama ben alışkınım."

Dee omuz silkti ve gidip bir tırmık aldı. Eteği ve bahçıvan modasında son furya olduğunu iddia ettiği bilekten bağlı, apartman topuklu ayakkabılarıyla komik görünüyordu. Tırmığı sürükleyerek bana doğru getirdi. "Yine de eğlenceli."

"Alışveriş yapmaktan iyi mi?" diye takıldım.

Bunu ciddi ciddi düşünüyor gibiydi, yüzünü buruşturdu. "Evet, daha... dinlendirici."

"Öyledir. Böyle şeyler yaptığımda hiçbir şey düşünmem."

"Güzel olan da bu." Tırmıkla tarhtaki bozulmuş malcı temizlemeye başladı. "Bunu düşünmemek için mi yapıyorsun?"

Doğrularak bir malç çuvalı daha açtım. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Babam... böyle şeyler yapmayı severdi. Bitkilerden iyi anlardı. Eski evimizde avlumuz falan yoktu ama balkonumuz vardı. Orada birlikte bir bahçe yapmıştık."

"Babana ne oldu? Annenle baban boşandılar mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun hakkında pek konuşmazdım. Hem de hiç. İyi bir adamdı, müthiş bir babaydı. Başına gelenleri hak etmiyordu.

Dee durakladı. "Üzgünüm. Beni ilgilendirmez."

"Hayır. Sorun değil." Ayağa kalktım, tişörtümdeki toprağı silkeledim. Yukarı baktığımda Dee tırmığı verandaya yaslıyordu. Birden sol kolunun tamamı bulanıklaştı. Arasından parmaklıkları görebiliyordum. Gözlerimi kırptırdım. Kolu yenisinden katı bir hal aldı.

"Katy, sen iyi misin?"

Kalbim güm güm atarken gözlerimi önce yüzüne, sonra tekrar koluna çevirdim. Tek parçaydı. Bu harikaydı. "Evet, iyiyim. Şey... babam hastalandı. Kanser. Ölümcüldü, beyin kanseriydi. Baş ağrıları oluyordu, hayaller görüyordu." Yutkundum, bakışlarımı kaçırdım. Benim gibi mi hayal görüyordu? "Ama bunun dışında teşhise kadar iyiydi. Kemoterapi ve radyoterapiye başladılar ve her şey... öyle çabuk kötüleşti ki. İki ay sonra öldü."

"Ah Tanrım, Katy, çok üzüldüm." Benzi sararmış, sesi alçaktı. "Bu korkunç."

"Sorun değil." Zorla gülümsedim. "Yaklaşık üç yıl önceydi. Annem bu yüzden taşınmak istedi. Yeni bir başlangıç, falan filan."

Günüşiğinde gözleri parladı. "Seni anlıyorum. Birini kaybetmeye zamanla alışılmıyor, değil mi?"

"Hayır." Başına gelmiş gibi konuşuyordu ama daha ben sormadan evinin kapısı açıldı. Mideme kramp girdi. "Yo, olmaz," diye fısıldadım.

Dee arkasına dönüp içini çekti. "Bakın kim gelmiş."

Saat biri geçiyordu ve Daemon yataktan daha yeni kalkmışa benziyordu. Kotu buruşuk, saçı başı darmadağındı. Telefonda biriyle konuşuyor, bir yandan çenesini sıvazlıyordu.

Bir de, tişört giymiyordu.

"Tişörtü yok mu bunun?" diye sordum, bir kürek alırken.

"Maalesef olduğunu sanmıyorum. Kışın bile böyle. Her zaman etrafta yarı çıplak gezer." İnledi. "Tenini... bu kadar çok görmek zorunda olmam iğrenç. lyy."

Onun için iğrençti. Benim içinse kahrolası seksiydi. Stratejik noktalarda bir sürü delik. Güzel bir vücut. İğrenç tavırlar. Seksi erkeklerin kutsal üçlüsüydü bunlar.

Daemon telefonda otuz dakika kadar konuştu, varlığının boğucu bir etkisi vardı. Onu görmezden gelmenin imkânı

yoktu, sırtım ona dönükken bile imkânsızdı bu; beni izlediğini hissedebiliyordum. Omuz başlarım onun keskin bakışları altında tatlı bir şekilde ürperdi. Bir keresinde göz attım ama gitmişti, sonra da üzerinde bir tişörtle geri döndü. Kahretsin. Manzarayı hemen özlemiştim.

Daemon kasıla kasıla yürüyüp kız kardeşinin omzuna adaleli kolunu koyduğunda ben taze toprağa hafifçe vuruyordum. Kız eğilip bükülerek kurtulmaya çalıştı ama Daemon onu kendine çekti. "N'aber kardeşim?"

Dee gözlerini devirdi ama ağzı kulaklarındaydı. Erkek kardeşine bakarken gözlerinde bir kahramana duyulan hayranlığın ifadesi belirdi. "Çuvalları taşıdığın için sağ ol."

"Ben taşımadım ki."

Dee gözlerini devirdi. "Tabii ya ahmak."

"Bu hiç hoş değil." Gülümseyerek onu daha yakına çekti; gerçekten gülümsüyordu ve bu ona yakışıyordu. Bunu daha sık yapmalıydı. Sonra bana baktı ve sanki benim orada, *kendi* avlumda olduğumu yeni fark etmişçesine gözlerini kıstı. Yüzündeki gülümsemeden eser kalmadı. "Ne yapıyorsun?"

Başımı eğip kendime baktım. Toprak içinde olduğum ve etrafımda bir sürü bitki olduğu düşünülünce bu oldukça barizdi. "Çiçek tarhını..."

"Sana sormadım." Kırmızı suratlı kız kardeşine döndü. "Sen ne yapıyorsun?"

Yine sınırlarımı bozmasına izin vermeyecektim. Omuz silkitim ve bir saksı bitkisi aldım. Bitkiyi kabından çekerken kökleri de söktüm.

"Çiçek tarhı için ona yardım ediyorum. Kibar ol." Dee, kardeşinin midesine bir yumruk atıktan sonra kendini kurtardı. "Ne yaptık, baksana. Galiba gizli bir yeteneğim varmış."

Daemon bakışlarını benim peyzaj şaheserime çevirdi. Eğer

şu anda hayalimdeki işi seçmem gerekse peyzaj tasarımı yapıp açık havada çalışmayı seçerdim. Tamam, vahşi doğada berbat-tım ama ellerimi toprağın derinliklerine soktuğumda harikalar yaratıyordum. Bununla ilgili her şeyi seviyordum. Getirdiği o uyusukluğu, her şeyin zengin olmasını ve toprak kokması, azıcık suyla taze toprağın solmuş ve ölmeye yüz tutmuş varlıkları yeniden canlandırması...

Üstelik bu işte iyiydim. TLC'deki hiçbir programı kaçırmazdım. Güneşe daha çok ihtiyaç duyan bitkileri ve gölgede serpil-enleri nereye koymam gerektiğini bilirdim. Derinlik etkisi oluştur-mak için uzun boylu, yapraklı ve güçlü bitkiler arkaya, çiçekler öne yerleştirilirdi. Tek yapmam gereken toprağı koymaktı. Bingo!

Daemon tek kaşını kaldırdı.

Karnıma kramp girdi. "Ne?"

Omuz silkti. "Hoş. Galiba."

"Hoş mu?" Dee'nin sesi kulağa benim hissettiğim kadar gü-cenmiş geliyordu. "Hoş demek az kalır. Muhteşem bir iş çıkar-dık. Şey, Katy muhteşem bir iş çıkardı. Ben sadece ona gere-kenleri verdim gibi."

"Boş zamanlarında bunu mu yapıyorsun?" diye sordu, kız kardeşini duymazdan gelerek.

"Hayrola, lütfedip benimle konuşmaya karar mı verdin?" Gergin bir şekilde gülümseyerek bir tutam malç alıp serptim. Elimle karıştırdım, tekrarladım. "Evet, hobi gibi bir şey. Senin-ki ne? Yavru köpekleri tekmelemek mi?"

"Bunu kız kardeşimin önünde söyleyebileceğimi hiç sanmı-yorum," diye cevap verdi, yüzünde yırtıcı bir ifadeyle.

"Iyy." Dee yüzünü buruşturdu.

Kafamda canlananların tümü sansürlüktü ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden, onun da bunu bildiğini anlayabili-yordum. Biraz daha malç aldım.

“Hiçbiri de bu kadar bayık değil,” diye ekledi.

Donakaldım. Parmaklarımdan kırmızı ardıç parçaları süzül-
dü. “Neresi bayıkmış bunun?”

İfadesi, *bunu cidden açıklamam gerekiyor mu?* diyordu. Tamam, bahçe işleri dünyanın en havalı işi olmayabilirdi, bunu biliyordum. Ama bayık da değildi. Dee’nin hatırını kırmamak için çenemi tuttum ve malcı yaymaya başladım.

Dee, kardeşini itti ama çocuk kıpırdamadı. “İğrençleşme. Lütfen!”

“İğrençleşmiyorum,” deyip yaptığını inkâr etti.

Kaşlarımı kaldırdım.

“N’oldu?” dedi Daemon. “Bir şey mi söyleyeceksin, *Kedicik?*”

“Bana asla *Kedicik* demeni istemediğimi söylemek dışında mı? Hayır.” Malcı düzleştirdim, sonra ayağa kalkıp eserime hayranlıkla baktım. Ağzım kulaklarımda, Dee’ye döndüm. “Galiba iyi iş çıkardık.”

“Evet.” Kardeşini tekrar eve doğru itti. Çocuk hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. “İyi iş çıkardık, bayık falan, ama. Hem biliyor musun? Bayık olmayı seviyorum ben.”

Daemon yeni dikilmiş çiçeklere baktı, sanki bilim deneyi için onları iyice inceliyordu.

“Hem bence bayıklığımızı bizim evin önündeki çiçek tarhına da taşımalyız,” diye devam etti, gözleri heyecanla parıltı-
yarak. “Dükkâna gidip malzeme alabiliriz ve sen...”

“Evimize gelemez,” diye çıkıştı Daemon, kız kardeşine dönerek. “Ciddiyim.”

Sesindeki nefrete şaşıarak bir adım geriledim.

Ama Dee şaşırmamıştı. Narin ellerini yumruk yaptı. “Çiçek tarhında çalışırız diye düşünmüştüm. Son baktığımda çiçek tarhı evin içinde değil, dışındaydı.”

“Umurumda değil. Onu orada istemiyorum.”

"Daemon, böyle yapma," diye fısıldadı Dee, gözleri yaşlarla dolarak. "Lütfen. Onu sevdim."

İnanılmaz bir şey oldu. Daemon'ın yüzü yumuşadı. "Dee..."

"Lütfen?" diye sordu Dee tekrar, en sevdiği oyuncacı isteyen küçük bir kız gibi. Boyunun ne kadar uzun olduğu düşünülürse bunu izlemesi acayıpti. Kız kardeşini arkadaş hasretiyle yanıp tutuşan birine çevirdiği için Daemon'ı tekmelemek istiyordum.

Kollarını kavuşturarak sessizce küfretti. "Dee, senin arkadaşların var."

"Aynı şey değil, sen de biliyorsun." Hareketleri, Daemon'ın kileri taklit ediyordu. "Farklı."

Daemon bana göz attı, dudağı kıvrıldı. Elimde hâlâ kürek olsa kafasına fırlatmış olabilirdim. "Onlar senin arkadaşların, Dee. Senin gibiler. Onun... gibi biriyle arkadaş olmana gerek yok."

O noktaya kadar sessiz kalmıştım çünkü neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Dee'yi üzecek bir şey söylemek istemiyordum. Öküz de olsa sonuçta onun erkek kardeşiydi ama bu... bu çok fazlaydı artık. "Benim gibi biri derken ne demek istiyorsun?"

Başını yana eğdi ve uzun bir soluk verdi.

Kız kardeşinin bakışları gergin bir şekilde bir bana bir ona çevriliyordu. "Hiçbir şey demek istemedi."

"Saçmalık," diye mırıldandı.

Şimdi ben ellerimi yumruk yapmıştım. "Senin derdin ne ya?"

Daemon bana döndü. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Sen."

"Ben mi senin derdinim?" Öne bir adım attım. "Seni tanı mıyorum bile, sen de beni tanı mıyorsun."

"Hepiniz aynısınız." Yüzünde bir kas seğirdi. "Ne seni tanı mama gerek var ne de bunu istememe."

Öfkeyle ellerimi iki yana açtım. “Bu bana da uyar ahbab, çünkü ben de seni tanımak istemiyorum.

“Daemon,” dedi Dee, kardeşinin kolunu tutarak. “Kes şunu artık.”

Beni izlerken pişmiş kelle gibi sırtıyordu. “Kız kardeşimle arkadaş olman hoşuma gitmiyor.”

Aklıma gelen ilk lafı söyledim. Muhtemelen en hoş olanı değildi ve normalde hemen karşılık verecek türden biri degildim ama bu herif sinirime dokunuyor, beni öfkeden küplere bindiriyordu. “Neyin hoşuna gittiği zerre kadar umurumda değil.”

Bir an önce Dee’nin yanında dururken, göz açıp kapayıncaya kadar tam önümde dikilmişti. *Tam önümde*, derken cıddiyim. Bu kadar hızlı hareket etmiş olamazdı. İmkânsızdı bu. Ama buradaydı işte, tepemde dikilmiş, bana bakıyordu.

“Sen... sen nasıl geldin buraya?..” Geriye bir adım attım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Gözlerindeki yoğunluk tüylerimi ürpertiyordu. *Kahretsin...*

“Beni dikkatli dinle,” dedi, öne bir adım atarak. Geriledim ve ta ki sırtımı uzun ağaçlardan birine biraz vuruncaya kadar üzerime yürümeye devam etti. Daemon başını aşağıya eğdi, acayip yeşil gözleri bütün dünyamı doldurmuştu. Vücudundan dalga dalga ısı yayılıyordu. “Sana bunu bir kez söyleyeceğim. Eğer kardeşime bir şey olursa, sen o zaman...” Durdu, bakışlarını aralanmış dudaklarıma çevirirken derin bir nefes aldı. Nefesim tıkanı. Gözlerinde bir pırıltı belirdi ama oradaki her neyse gözlerini kısarak sakladı.

Yine zihnimde o görüntüler belirdi. İkimiz. Sıcak ve terli. Dudağımı ısırđım ve yüzümü ifadesizleştirmeye çalıştım ama yüzünde sinir bozucu derecede ukala bir ifade belirince ne düşündüğümü görebildiğini bir kez daha anlamıştım. Yüz ifadesi sinir bozucu olanın da ötesindeydi.

“Çok pissin Kedicik.”

Gözlerimi kırıştırdım. İnkâr et. İnkâr et. İnkâr et. “Ne dedin?”

“Pis,” diye tekrarladı, sesi o kadar alçaktı ki Dee’nin onu duyamadığını biliyordum. “Her yerin pislik içinde. Ne kastettiğimi sandın ki?”

“Hiçbir şey,” dedim, geri çekilmesini dileyerek. Daemon’ın bu kadar yakında olmasının rahatlatıcı olduğu söylenemezdi. “Bahçeyle uğraşıyorum. Bahçede çalışırken pislenirsin.”

Dudakları seğirdi. “Pislenmenin... çok daha eğlenceli yolları vardır. Sana gösterecek değilim tabii ki.”

Bütün o yolları yakından bildiği hissine kapıldım. Yanaklarım kızardı, kızarıklık boynumdan aşağıya indi. “Gübrenin içinde yuvarlanmayı yeğlerim.”

Daemon tek kaşını kaldırdı, sonra da arkasını döndü. “Matthew’u araman gerek,” dedi kız kardeşine. “Hemen, şimdi. Beş dakika sonra falan değil.”

Gözlerim fal taşı gibi açık ve kıpırdamadan ağaca dayalı bir şekilde kaldım, ta ki evine girip, kapıyı kapatarak gözden kaybolana kadar. Yutkundum, perişan haldeki Dee’ye baktım. “İşte,” dedim. “Bu biraz fazla.”

Dee basamaklara çöktü, yüzünü ellerinin arasına aldı. “Onu gerçekten seviyorum, hem de çok. O benim kardeşim, tek...” Sözünü tamamlamadı, başını kaldırdı. “Ama özükün teki. Öyle olduğunu biliyorum. Hep böyle değildi.”

Dilim tutulmuş bir halde ona bakıyordum. Kalbim hâlâ güm güm atıyor, deli gibi kan pompalıyordu. Beni serseme çevirenin korku mu yoksa adrenalin mi olduğunu bilmiyordum. Nihayet ağaçtan ayrılıp Dee’ye yaklaştım. Korkmuyorsam da korkmalı mıyım diye merak ediyordum.

“Onunla arkadaş olmak zordur,” diye mırıldandı, ellerine bakarak. “Herkesi kendinden uzaklaştırır.”

"Vay canına, acaba neden?" Gerçekten de bunu merak ediyordum. Aşırı sahipleniciliği biraz alışılmışın dışındaydı. Ellerim hâlâ titriyordu ve gitmiş olmasına rağmen onu, yaydığı sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. Çok... heyecan vericiydi bu. Maalesef.

"Çok ama çok üzgünüm." Basamaklardan zıplayarak kalktı, ellerini açıp kapatıyordu. "Sadece aşırı korumacı biri."

"Anlıyorum da, ben de sana sarkıntılık etmeye çalışan herifin teki falan değilim ki."

Kocaman gülümsedi. "Biliyorum ama çok endişeleniyor işte. Seni tanıyınca sakinleşecektir... biliyorum."

Bundan hiç emin değildim.

"Lütfen seni de kaçırdığını söyleme bana." Kaşlarını çatarak önüne dikildi. "Biliyorum, belki de benimle takılmanın bunlara değmeyeceğini..."

"Hayır. Sorun değil." Elimi alnımda gezdirdim. "Beni kaçırmadı, kaçıramayacak da."

O kadar rahatlamış gözüküyordu ki yere çökeceğini sandım. "Güzel. Gitmem gerek ama bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Omuz silktim. "Telafi edecek bir şey yok. Kardeşin senin sorunun değil."

Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Aslında biraz öyle sayılır. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Başımla onayladım ve eve gidişini izledim. Boş çuvalları aldım. Neydi bu şimdi? Hayatımda hiç kimse bana bu kadar güçlü bir şekilde antipati duymamıştı. Başımı iki yana sallayarak çuvalları çöpe attım.

Daemon seksiyydi ama dallamanın tekiydi işte. Belalı bir tip-ti. Ayrıca, Dee'ye söylediklerimde samimiydim. Kız kardeşiyle arkadaş olmamam için gözümü korkutamayacaktı. Bununla baş etmesi gerekiyordu. Ben bir yere gitmeyecektim.

Pazartesi günü blog'uma bir şey yazmamamın temel nedeni, genellikle o günü "Ne okuyorsun" türünde bir şeylere ayırıyor olmam ve şu anda yeni bir şeyler okumamamdı. Onun yerine, zavallı arabamın banyoya ihtiyacı olduğuna karar verdim. Annem uyanık olsaydı yazın dizüstü bilgisayarına zincirlenmiş oturmak yerine dışarıda olduğumu görüp benimle gurur duyardı. Ara sıra yaptığım bahçe işi dışında tam bir ev kuşuydum.

Gökyüzü berraktı ve havada çam kokusuyla karışık hafif bir misk kokusu vardı. Arabamın içini temizlemeye başladıktan kısa süre sonra kaç tane tükenmez kalem ve saç tokası bulduğuma şaşmıştım. Kitap çantamı arka koltukta görünce kendimi kötü hissettim. Birkaç hafta sonra yeni bir okula başlayacaktım ve Dee'nin etrafı arkadaşlarıyla çevrili olacaktı, muhtemelen Daemon'ın onayladığı arkadaşlardı bunlar ve içlerinde ben yoktum çünkü benim torbacı olduğumu düşündüğü açıktı.

Bir kovayla hortum çıkardım ve arabanın çoğunu sabunladım ama tavanın üstüne geldiğimde tek yaptığım kendimi sırsıklam ıslatmak ve süngerini seksen kez yere düşürmek oldu. Tavana hangi taraftan saldırmaya çalışırsam çalışayım işe yaramıyordu.

Söverek süngerdeki çakıl ve çimleri temizlemeye başladım.

Süngerî yakındaki ormana fırlatıp atasım gelmişti. Öfkeyle, süngerî kovaya fırlattım.

“Biraz yardıma ihtiyacın var gibi.”

Yerimden sıçradım. Daemon benden bir adım uzakta duruyordu. Ellerini, rengi atmış kotunun cebine sokmuştu. Parlak gözleri günışığında ışıklar saçıyordu.

Aniden ortaya çıkması beni ürkütmüştü. Onu duymamıştım bile. Bir insan, özellikle de onun kadar uzun boylu biri, nasıl bu kadar hızlı hareket edebilirdi? İşe bakın, üzerinde tişört vardı. Minnettar mı olmalıydım yoksa hayal kırıklığı içinde mi, emin değildim. Aramızda kalsın, insanın salyasını akıtacak kadar seksiydi. Kendimi toparlayıp kaçınılmaz sözlü hezimet için kendimi hazırladım.

Gülümsemiyordu ama hiç değilse bu kez beni öldürmek istiyormuş gibi de gözüküyordu. Yüzünde zoraki bir teslimiyet ifadesi vardı. Muhtemelen, çıkmasını ipe çektiğim bir kitaba olumsuz yorum yazmak zorunda kaldığımda ben de böyle görünüyordum.

“Süngerî yine fırlatmak istiyor gibisin.” Dirseğiyle, sabunlu suyun üstünde yüzen süngerî işaret etti. “Masum bir sünger hayatını kaybetmeden müdahale edip bu günkü iyiliğimi yapayım diye düşündüm.”

Ne diyeceğimi bilemeden nemli birkaç tutam saçımı gözümünden çektim.

Daemon çabucak eğilip süngerî aldı ve fazla suyunu sıktı. “Araba değil de sen yıkanmış gibi duruyorsun. Araba yıkamanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim ama son on beş dakikadır seni izleyince bunun bir Olimpiyat sporu olması gerektiğine ikna oldum.”

“Beni mi izliyordun?” Ürkütücüydü bu. Seksiydi de. Hayır! Seksi değildi.

Omuz silkti. "Arabayı her zaman oto yıkamaya götürebilirsin. Bu çok daha kolay olur."

"Oto yıkama, para israfından başka bir şey değil."

"Doğru," dedi yavaşça. Arabanın tavanıyla uğraşmadan önce çömeldi ve lastiğin etrafındaki çamurlukta gözden kaçır-dığım bir noktayı temizlemeye başladı. "Yeni lastikler lazım sana. Bunlar düpedüz kabak. Burada kışlar çok sert geçer."

Lastiklerim umurumda değildi. Geçen sefer konuştuğumuzda bana düşman gibi davranmışken neden şimdi burada olduğunu, benimle konuştuğunu anlayamıyordum. Hem bu sabah niye saçlarımı taramamıştım ki?

"Her neyse, dışarıda olmana sevindim." Tavanı rekor zamanda bitirdi ve hortumu aldı. Bana hafifçe gülümsedi ve arabaya su püskürtmeye başladı. Köpükler, taşan bir fincandan akar gibi akıyordu arabanın iki yanından. "Galiba özür dilemem gerek."

"Galiba özür dilemen mi gerek?"

Daemon bana baktı, gözlerini güneş yüzünden kısmıştı ve o, arabanın diğer tarafına geçerken sulardan son anda kaçmayı başardım. "Evet, Dee'ye göre kıçımı kaldırıp buraya gelmem ve işleri düzeltmem gerekiyor. 'Normal bir arkadaş' edinme şansını tepmekle ilgili bir şeymiş."

"Normal bir arkadaş mı? Ne tür arkadaşları var ki onun?"

"Normal olmayan," diye yanıtladı.

Kız kardeşi için "normal olmayan" arkadaşlar mı tercih ediyordu yani? "Şey, içinden gelmeyerek özür dilemek, özür dilemeyi biraz amacından saptırıyor."

Onaylayan bir ses çıkardı. "Doğru."

Ona baktım. "Ciddi misin sen?"

"Evet," dedi sözcüğü uzatarak, sabun köpüklerini durulamaya devam ederken arabanın etrafını dolaşıyordu. "Aslına ba-

karsan, elim mahkûm. İşleri düzeltmem lazım.”

“İstemediği hiçbir şeyi yapmayan birine benziyorsun.”

“Normalde yapmam.” Arabanın arkasından dolaştı. “Ama kız kardeşim arabamın anahtarlarını aldı ve ben bu işi halledene kadar da geri vermeyecekmiş. Yedek anahtar çıkarttırmak ise çok zahmetli.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Anahtarlarını mı aldı?”

Benim tarafıma dönerek kaşlarını çattı. “Komik değil.”

“Haklısın.” Güldüm. “Acayip komik bu.”

Daemon bana pis pis baktı.

Kollarımı kavuşturdum. “Ama üzgünüm. Pek de samimi olmayan övrünü kabul etmiyorum.”

“Arabayı temizliyor olmama rağmen mi?”

“Hayır.” Gözlerini kısmasına gülümsedim. “O anahtarları bir daha asla göremeyebilirsin.”

“Eh, planım suya düştü demektir.” Dudaklarını kenarında, sinsi bir gülücük oynatıyordu. “Kendimi çok kötü hissetmem de hiç değilse bir şeyleri telafi ederim diye düşünmüştüm.”

Bir yanım sinir olmuştu ama diğer yanım durumdan memnundu, istemeden memnundu. “Hep bu kadar sıcak ve cıvıl cıvıl mısınız?”

Yanımdan geçti ve suyu kapattı. “Daima. Yön tarifi için uğradığında genelde erkeklere yiyecekmiş gibi bakar mısın?”

“Kapiya hep yarı çıplak mı çıkarsın?”

“Daima. Hem soruma cevap vermedin. Hep gözünü dikip mi bakarsın?”

Yanaklarımı ateş bastı. “Gözümü *dikip* bakmıyordum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu. O belli belirsiz gülümsemeye yine oradaydı, gamzelerinde saklanıyordu. “Her neyse, beni yataktan kaldırmıştın. Sabah insanı değilimdir ben.”

“O kadar da erken değildi,” diye belirttim.

"Geç kalkarım. Yaz mevsimindeyiz, sen de biliyorsun. Sen hiç geç kalkmaz mısın?"

Atkuyruğumdan çıkan bir tutam saçı geriye attım. "Hayır. Ben hep erken kalkarım."

İnledi. "Aynı kız kardeşim gibisin. Seni şimdiden bu kadar sevmesine şaşmamalı."

"Bazılarının aksine... Dee'nin bir zevki var," dedim. Dudakları seğirdi. "Hem harika biri. Onu gerçekten seviyorum, bu yüzden çingar çıkarmak için buradaysan, kötü kardeş, unut gitsin."

"Burada olma sebebim bu değil." Kovayı ve temizlik malzemelerini topladı. Muhtemelen işleri halletmesinde ona yardımcı olmalıydım ama küçük temizlik projemi üstlenmesini izlemek büyüleyiciydi. Her ne kadar bana tuhaf tuhaf yarım ağızla gülümsese de bu küçük değiş tokuşun onun için tuhaf olduğunu görebiliyordum. Bu iyiydi.

"O zaman berbat bir özür dilemekten başka ne işin var burada?" O konuşurken kendimi ağızına bakmaktan alamıyordum. Bahse varım nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Hem de ıslak ve iğrenç öpücükler değil de muhteşem öpücüklerdi bunlar, insanın tüylerini diken diken eden türden.

Ona bakmaktan vazgeçmeliydim.

Daemon bütün malzemeleri verandanın basamaklarına bıraktı ve doğruldu. Ellerini başının üstüne koyup esnetti, tişörtü sıyrıldı ve bir an için ortaya baştan çıkarıcı kasları ortaya çıktı. Bakışlarını yüzümde gezdirince karnımda bir sıcaklık hissettim. "Belki de sadece seni niye bu kadar sevdiğini merak ediyorum. Dee, yabancılardan hep hoşlanmaz. Hiçbirimiz hoşlanmayız."

"Bir zamanlar yabancılardan hoşlanmayan bir köpeğim vardı."

Daemon bir an bana baktı, sonra da güldü. Gür ve tok bir sestir bu. Güzeldi. Seksiydi. Ah Tanrım, bakışlarımı kaçırdım.

Kalp kıran ve ardında, kırdığı kalplerden uzun bir kuyruk bırakan türden bir çocuktuk bu. Beladan başka bir şey değildi. Belki eğlenceli türden bir belaydı ama aynı zamanda hıyardı. Ben hıyarlarla birlikte olmazdım. Hoş, hiç kimseyle birlikte olmamıştım ya.

Boğazımı temizledim. “Şey, araba için teşekkürler.”

Aniden onu yine önümde buldum. O kadar yakındı ki ayak parmakları neredeyse benimkilere değecekti. Kesik bir nefes aldım, geriye gitmek istiyordum. Böyle yapmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. “Nasıl bu kadar hızlı hareket ediyorsun?”

Soruyu duymazdan geldi. “Görünüşe göre küçük kız kardeşim seni seviyor,” dedi, sanki nedenini anlayamıyormuş gibi.

Tüylerim diken diken oldu ve başımı geriye attım ama bakışlarımı ona çevirdim. “Küçük mü? Siz ikizsiniz.”

“Ondan tam dört dakika otuz saniye önce doğdum,” diye bóbürlendi gözlerime bakarak. “Teknik olarak o benim küçük kız kardeşim.”

Boğazım kurudu. “Ailenin bebeği mi?”

“Evet, bu yüzden ilgi açlığı çeken benim.”

“O zaman galiba bu senin sağlıksız tavırlarını açıklıyor,” diye cevabı yapıştırdım.

“Belki de ama çoğu kişi beni çekici bulur.”

Tam cevap veriyordum ki, gözlerinin içine bakma gafletinde bulundum. Bana Everglades’in en saf, en derin yerlerini hatırlatan tuhaf renklerin tuzağına düştüm anında. “Buna... pek inanasım gelmiyor.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Öyle deme, Kat.” Tokamdan çıkan bir bukleyi tuttu, saçlarımı parmağına doladı. “Ne renk bu? Kahverengi ya da sarı değil.”

Yanaklarım alev alevdi. Saçımı geri çektim. “Açık kahve denir ona.”

"Hımm," dedi başını öne sallayarak. "Seninle benim yapacak işlerimiz var."

"Ne?" Yana adım atıp geniş vücudundan kaçtım, aramıza biraz mesafe sokunca derin bir nefes aldım. Kalbim deli gibi atıyordu. "Yapacak işlerimiz falan yok bizim."

Daemon basamaklara oturdu, uzun bacaklarını uzatıp dirseklerine dayandı.

"Rahat mısın?" diye çıkıştım.

"Çok." Gözlerini kısarak bana baktı. "Şu işlere gelince..."

Ondan birkaç adım uzaktaydım. "Neden bahsediyoruz biz?"

"Hani şu 'kıcıımı kaldırıp buraya gelmem ve iyi davranmam' olayı var ya? Hani benim araba anahtarlarımı da kapsayan?" Bakışları ağaçlara kayarken bacak bacak üstüne attı. "Bu işler benim araba anahtarımı almakla ilgili."

"Bana bundan daha fazla açıklama yapmalısın."

"Tabii," diye iç çekti. "Dee anahtarlarımı sakladı. Bir şeyleri saklama konusunda da iyidir. Evin altını üstüne getirdim ve anahtarları bulamıyorum."

"Ee, sen de ona yerlerini söylet." Tanrı'ya şükür, kardeşim falan yoktu.

"Ah, burada olsa öyle yapardım. Ama kasabadan ayrıldı ve Pazar'a kadar dönmeyecek."

"Ne?" Kasabadan gideceğinden hiç bahsetmemişti. Ya da yankınlardaki aileden. "Bunu bilmiyordum."

"Son anda çıkan bir şeydi." Bacaklarını açtı ve tek ayağıyla duyulmayan bir ritim tutmaya başladı. "Anahtarları nereye sakladığım söylemesinin tek yolu eksta kredi kazanmam. Kız kardeşim ilkokuldan beri kredi hastasıdır da."

Gülümsemeye başladım. "Ee?.."

"Anahtarlarımı geri almak için krediyi kazanmak zorundayım," diye açıkladı. "Bu kredileri de ancak senin için güzel bir

şeyler yaparsam kazanabilirim.”

Yine bir kahkaha patlattım. Yüzündeki ifade harikaydı. “Üzgünüm ama bu komik.”

Daemon derin ve bezgin bir nefes aldı. “Evet, cidden komik.”

Gülümsemem silindi. “Ee, ne yapmamız gerekiyor?”

“Seni yarın yüzmeye götürmem gerek. Bunu yaparsam anahtarları nereye sakladığını söyleyecektir, ha tabii bir de kibar olmak zorundayım.”

Şaka yapıyor olmalıydı ama ona baktıkça ciddi olduğunu anladım. Ağzım bir karışık kaldı. “Yani anahtarlarını geri almanın tek yolu beni yüzmeye götürmen ve bana kibar davranman mı?”

“Vay canına. Şıp diye anlıyorsun.”

Tekrar güldüm. “Evet, şey, anahtarlarına veda edebilirsin.”

Yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. “Neden?”

“Çünkü seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedim ona.

“Başka seçeneğimiz yok.”

“Hayır. Senin seçeneğin yok ama benim var.” Arkasındaki kapalı kapıya baktım; annemin bir yerlerde bizi dinlemeye çalışıp çalışmadığını merak ediyordum. “Anahtarları kaybolan ben değilim.”

Daemon bir an beni izledi, sonra da ağzı kulaklarına vardı. “Benimle takılmak istemiyor musun?”

“Ee, hayır.”

“Neden peki?”

Gözlerimi devirdim. “Her şeyden önce, öküzün tekisin.”

Başıyla onayladı. “Olabilirim.”

“Hem, kız kardeşi tarafından benimle vakit geçirmeye zorlanan bir çocukla takılmam. O kadar umutsuz durumda değilim.”

“Hadi canım!”

İçimde bir öfke kabarıncı ileri atıldım. "Verandamdan çık git."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Hayır."

"Ne?" dedim heyecanla. "Hayır da ne demek?"

"Benimle yüzmeye gitmeyi kabul edene kadar gitmiyorum."

Kulaklarımdan buhar çıkıyor olmalıydı. "İyi. Burada oturabilirsin çünkü seninle vakit geçirmektense cam yemeyi tercih ederim."

Güldü. "Bu cidden ağır bir laf."

"Daha kötüsünü hak ediyorsun," diye karşılık verdim, basamakları çıkarken.

Daemon arkasını dönüp bileğimi yakaladı. Sıkı tutmuyordu ve elleri inanılmaz derecede sıcaktı. Başımı eğip ona baktım ve bana bir melek kadar masum bir ifadeyle gülümsedi. "Bütün gün ve gece burada oturacağım. Verandana kamp kuracağım ve gitmeyeceğim. Bütün hafta bizim, Kedici. Ya yarına bunu yapıp kurtulur ve benimle işini bitirirsin ya da sen kabul edene kadar buradan bir yere adımımı atmam. Evden ayrılamayacaksın."

Ağzım bir karış açık ona baktım. "Ciddi olamazsın."

"Hem de nasıl ciddiylim."

"Gittiğimizi ve harika zaman geçirdiğimizi söylesene ona." Ayağımı çekip kurtarmaya çalıştım ama tutmaya devam etti. "Yalan söyle."

"Yalan söylediğimi anlar. Biz ikiziz. Böyle şeyleri biliriz." Durakladı. "Yoksa benimle yüzmeye gidemeyecek kadar utanırsın mı? Yanımda çıplak olma fikri seni rahatsız mı ediyor?"

Korkuluğu tuttum ve ayağımı hızla çektim. *Mankafa* beni hafifçe tutuyordu ama ayağım yerinden kıpırdamıyordu. "Ben Floridalıyım, ahmak. Zamanımın yarısını mayolu geçirdim."

"Sorun ne o zaman?"

"Senden hoşlanmıyorum." Ayağımı çekmeyi bıraktım ve

orada durdum. Bileğimi saran eli uğulduyor gibiydi. Bu şimdiye kadar duyumsadığım en tuhaf histi. "Bileğimi bırak."

Bakışlarını benden ayırmadan çok yavaşça teker teker parmaklarını kaldırdı. "Bir yere gitmiyorum, Kedicik. Bunu yapacaksın."

Ağzımla arkamızdaki kapı aynı anda açıldı. Yüreğim ağzıma gelerek döndüm ve annemi tüylü tavşanlı pijamasıyla ve tüm haşmetiyle dururken gördüm. Ah, Tanrı aşkına.

Her şeyi tamamen yanlış yorumlayarak bakışları benimle Daemon arasında gitti geldi. Gözlerindeki pırıltı yüzünden Daemon'ın kafasına kusmak istiyordum. "Bitişik evde mi yaşıyorsun?" diye sordu annem.

Daemon arkasını dönüp gülümsedi. Mükemmel beyaz, düzgün dişleri vardı. "Adım, Daemon Black."

Annem gülümsedi. "Kellie Swartz. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana baktı. "Siz ikiniz isterseniz içeriye gelebilirsiniz. Bu sıcakta dışarıda oturmak zorunda değilsiniz."

"Çok naziksiniz." Ayğa kalktı ve bana pek yumuşak olmayan bir dirsek attı. "Belki içeri girip planlarımızla ilgili konuşmamızı tamamlamalıyız."

"Hayır," dedim, ona dik dik bakarak. "Gereği yok."

"Ne planı?" diye sordu annem, gülümseyerek. "Planları desteklerim ben."

"Güzel kızınızı yarın benimle yüzmeye gelmesi için ikna etmeye çalışıyorum ama galiba bunun sizin hoşuna gitmeyeceğinden endişe ediyor." Kolumu dürttü, az daha parmaklıkların arasına düşecek gibi oldum. "Bir de galiba utangaç."

"Ne?" Annem başını iki yana salladı. "Seninle yüzmeye gitmesinde bir problem yok. Bence bu harika bir fikir. Ona dışarı çıkması gerektiğini söylüyorum ben de. Kız kardeşinle takılması harika ama..."

"Anne." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu hiç de..."

"Ben de tam Katy'ye aynı şeyi söylüyordum." Daemon kolunu omzuma attı. "Kız kardeşim bir haftalığına kasaba dışında. Ben de Katy'yle takılabileceğimi düşündüm."

Annem memnun bir şekilde gülümsedi. "Çok tatlısın."

Kolumu ince beline doladım ve parmaklarımı boğruüne batırdım. "Evet, çok tatlısın, Daemon."

Kesik bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Komşu çocuklar hakkında ne derler, bilirsiniz..."

"Eh, Katy'nin yarın için planı olmadığını biliyorum." Annem bana baktı, Daemon'la benim gelecekteki çocuklarımızı kafasında canlandırıldığını resmen görebiliyordum. Annem normal değildi. "Yüzmeye gitmesine bir engel yok."

Kolumu indirdim ve eğilip bükülerek Daemon'ın kolunun alından çıktım. "Anne..."

"Sorun yok, tatlım." Tekrar içeri girerken Daemon'a göz kırptı. "Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim."

Daemon gülümsedi. "Ben de öyle."

Annem kapıyı arkasından kapattığı an arkamı döndüm ve Daemon'ı ittim ama tuğladan bir duvar gibiydi. "Öküz."

Ağzı kulaklarında basamakları geri geri indi. "Öğlen görüşürüz, Kedicik."

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım.

Sabahın ilk ışıkları penceremden süzülürken hâlâ yarı uykulu bir halde yan tarafıma döndüm.

İnledim.

Bugünü Daemon'la geçirmek zorundaydım. Bütün gece, inanılmaz derecede yeşil gözlü bir çocukla, açılıp duran bir bikiniyi hayal ederek yatağımda bir o yana, bir bu yana dönmüş-tüm. İncelediğim en son kitabı komodinden aldım ve sabahı, umutsuzca yaklaşımakta olan macera dışında herhangi bir şey düşünmeye çalışıp yatakta uzanarak ve okuyarak geçirdim.

Güneş neredeyse tepeye çıktığında kitabı bir kenara bıraktım, yatak örtüsünü attım ve duşa girdim.

Birkaç dakika sonra havluya sarılı halde dikilerek mayo seçeneklerime bakıyordum. İçimi bir korku kapladı. Daemon haklıydı. O varken yarı çıplak olma fikri kahvaltıyı ağzıma getiriyordu. Her ne kadar ona katlanamasam ve onun nefret ettiğim ilk kişi olabileceğini cidden düşünsem de o... o bir tanıydı. Kim bilir nasıl kızları mayolu görmeye alıştı.

Dünyadaki tüm paraları verseler bile ona dokunmayacak olsam da, onun *beni* arzulamasını istediğimi itiraf edecek kadar olgundum.

Makul kabul edilebilecek üç mayom vardı sadece: Tek parçalı, sırtı açık mayom dümdüz ve sıkıcıydı. Diğer, bikini üstü ve erkek şortundan oluşan iki parçalı bir mayoydu, üçüncüsüyse kırmızı bir bikiniydi.

Giymek için çadır da seçsem yine de kendimi huzursuz hissedecektim.

Tek parça mayoyu dolaba fırlatıp diğer ikisini aldım. Her bir elinde birer mayo tutan aynadaki yansımam bana bakıyordu. Kendimi alıcı gözle süzdüm. Açık kahverengi saçlarım belime geliyordu ve kesmekten çekiniyordum. Gözlerim griydi, De'e'ninkiler gibi çekici ya da çok etkileyici değildi. Dudaklarım dolgundu ama anneminki kadar ifadeli değildi.

Kırmızı bikiniye bir göz attım. Her zaman mesafeli ve anemden daha temkinliydim. Kırmızı bikinirse temkinli olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Flörtöz, hatta seksiydi. Benim böyle olmadığım çok açıktı ve aslında, bu canımı sıkıyordu. Mesafeli, gerçekçi Katy sağlamcı ve sıkıcıydı. Ben buydum işte. Neden annem beni her zaman evde yalnız bırakmaktaki bir sakınca görmüyordu? Çünkü asla onu şaşırtacak bir şey yapmazdım.

Daemon ise kolayca itip kakabileceği, gözünü korkutabileceği bir kız bekliyordu. Muhtemelen, bana sataştığı için tek parça mayo giyip şortumla tişörtümü çıkartmayacağımı sanıyordu. İlk tanıştığımızda bana ne demişti? On üç yaşında gösterdiğimi mi?

İçimde cayır cayır bir şeyler tutuştu.

Canı cehenneme.

Heyecan verici ve cesur olmak istiyordum. Hatta belki Daemon'ı şaşırtmak, onu haksız çıkarmak istiyordum. İkinci kez düşünmeden gösterişsiz mayoyu dolaba fırlattım ve kırmızı olanını küçük masamın üzerine yaydım.

Kararımı vermiştim.

Küçük parçaları rekor zamanda giydim, sonra da kot şortumu ve cüretkârlığımı saklamak için de üzerinde güzel çiçekler olan askılı bluzumu giydim. Spor ayakkabılarımı bulunca bir havlu aldım ve merdivenleri indim.

Annem her zamanki gibi kahve fincanı elinde, mutfakta geziniyordu. "Geç uyandın. Dün gece iyi uyudun mu?" diye sordu sabırsızlıkla.

Bazen annem medyum falan mı diye merak ediyordum. Omuz silktim, ayaklarımı sürüyerek yanından geçtim ve portakal suyunu aldım. Annem enseme bakmaya devam ederken dikkatimi kızaran ekmeklere verdim. "Okuyordum."

"Katy?" dedi bitmek bilmez bir zaman sonra.

Kızarmış ekmeğe tereyağı sürerken ellerim biraz titriyordu. "Evet?"

"Burada... burada her şey yolunda mı? Sevdin mi burayı?"

Başım la onayladım. "Evet, güzel bir yer."

"İyi." Derin bir nefes aldı. "Bugün için heyecanlı mısın?"

Ona dönerken yüreğim ağzıma geldi. Bir yanı m, beni Daemon'ın planlarına zorla dâhil ettiği için onu boğmak istiyordu ama hiçbir şeyden haberi yoktu. Biliyordum ki, beni sevdiğim her şeyden kopardığı ve buraya taşınmamızda ısrar ettiği için ondan nefret edeceğimden korkuyordu. "Evet, galiba," diye yalan söyledim.

"Bence iyi vakit geçireceksin," dedi. "Sadece dikkatli ol."

Ona bilmiş bir bakış fırlattım. "Yürerken başımın derde gireceğini sanmıyorum."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Yakınlarda bir yerdir eminim."

Annem kapıya gitti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yakışıklı bir çocuk." Sonra gitmeden önce bana o *ben bu yollardan*

geçtim o yüzden bir iş çevirmeye kalkma bakışını attı.

Rahat bir nefes alarak annemin kahve fincanını yıkadım. Bir "seni leylekler getirmedi" dersine daha katlanamazdım, özellikle de şimdi. İlki yeterince travmatik olmuştu.

Bunu hatırlayınca titredim.

O korkunç anne-kız muhabbeti anımı yeniden yaşamaya kendimi öyle kaptırmıştım ki birisi ön kapiya vurunca yerimden sıçradım. Saate bakınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

11.46.

Derin bir nefes alıp sakinleştikten sonra sendeleyerek ayağa kalktım, kapiya gittim. Daemon omzuna gelişigüzel attığı havlusuyla duruyordu.

"Biraz erken geldim."

"Görüyorum," dedim ifadesiz bir sesle. "Fikrini değiştirdin mi? Her zaman yalan söylemeyi deneyebilirsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Ben yalancı değilim."

Ona baktım. "Bir saniye dur da, eşyayı alayım." Cevap vermesini beklemedim. Kapiyı suratına kapattım. Çocukçaydı ama bana küçük bir zafer kazanmışım gibi geldi. Mutfığa gidip spor ayakkabılarımla eşyalarımı aldım, sonra da dönüp tekrar kapiyı açtım. Daemon tam onu bıraktığım yerdeydi.

Ön kapiyı kilitleyip Daemon'ın peşinden araba yolundan giderken diken üstündeydim. "Tamam, peki beni nereye götürüyorsun?"

"Bilsen işin ne eğlencesi kalırdı?" diye sordu. "O zaman şaşırmazdın."

"Ben kasabada yeniyim, unuttun mu? Benim için her şey sürpriz."

"O zaman ne soruyorsun?" Kendini beğenmiş bir tavırla kaşını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. "Arabayla gitmiyor muyuz?"

Daemon güldü. "Hayır. Gittiğimiz yerde araba kullanamazsın. Çok bilinen bir yer değildir. Yerli halkın çoğu orayı bilmez bile."

"Ah, o zaman ben özelim."

"Ne düşünüyorsun, biliyor musun Kat?"

Ona göz ucuyla baktım. Beni öyle pür dikkat izliyordu ki kıpkırmızı kesildim. "Bilmek istemediğimden çok eminim."

"Bence kız kardeşim senin çok özel olduğunu düşünüyor. Bir şeyin peşinde olup olmadığım merak etmeye başlıyorum."

Pişmiş kelle gibi sırttım. "Ama özel var, özel var, öyle değil mi Daemon?"

İsmi duyunca irkilmiş gibi oldu. Bir anda o yoğunluk kayboldu ve beni yol boyunca götürdü, sonra da otobanın karşısına geçtik. Yolun diğer tarafındaki sık ağaçlık alana girdiğimizde merakımı uyandırmayı başarmıştı.

"Beni kandırmak için ormana mı götürüyorsun?" diye sordum, yarı şaka yarı ciddi.

Dönüp geriye baktı. Kirpikleri gözlerini saklıyordu. "Ya orada sana ne yapacağım, Kedicik?"

Titredim. "Sonsuz ihtimal var."

"Değil mi?" Ağaçların dibinde birbirlerine dolanmış çalılarla sarmaşıkların arasından rahatça geçti.

Ben ise açığa çıkmış bir sürü kökle yosun kaplı kayalarda boynumu kırmamak için akla karayı seçiyordum. "Bunu yapmışız gibi davranamaz mıyız?"

"İnan bana, ben de çok can atıyorum." Devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı. "Ama bundan şikâyet edip durmanın bir faydası olmaz." Arkasını dönüp bana elini uzattı.

"Seninle konuşmak da pek zevkli." Kısa bir an için geri çevirmeyi düşündüysem de elini tuttum. Elektrik teninden teni-

me geçti. Devrilen ağacın üzerinden geçmeme yardım ederken dudağımı ısırđım, sonra da elimi bıraktı. “Teşekkürler.”

Daemon başını çevirdi ve yürümeye devam etti. “Okul için heyecanlı mısın?”

Ne? Sanki umurundaydı da? “Yeni olmak heyecan verici değil. Bilirsin, sudan çıkmış balık gibi kalıyorsun. Hiç eğlenceli değil.”

“Anlayabiliyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle. Sadece biraz daha yolumuz kaldı.”

Onu biraz daha sorgulamak istiyordum ama neden o zahmete girecektim ki? Bana belirsiz bir cevap verecek ya da kinaye yapacaktı. “Biraz daha mı? Ne kadar zamandır yürüyoruz?”

“Yaklaşık yirmi dakika, belki biraz daha fazla. Epey gizli bir yer olduğunu söylemiştim sana.”

Peşinden, devrilmiş bir ağacın daha üzerinden geçerken ileride, ağaçların ötesinde bir açıklık alan gördüm.

“Küçük cennetimize hoş geldin.” Dudakları alaycı bir tavırla bükülmüştü.

Onu duymazdan gelerek açıklığa yürüdüm. Şaşkına döndüm. “Vay canına. Burası ne güzelmiş.”

“Öyledir.” Tek elini, suyun pürüzsüz yüzeyinden yansıyan güneş ışıklarından korumak için gözlerine siper ederek yanımda durdu.

Omuzlarımın kaskatı duruşundan burasının onun için özel olduğunu görebiliyordum. Sadece bunu bilmek bile kalbimin hop etmesine neden oldu. Yukarı uzandım ve elimi koluna koydum; bana döndü. “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

Daemon ağzını açıp anı mahvetmeden önce kolumu indirdim ve kasten başımı çevirdim.

Açıklığı, genişleyip küçük, doğal bir göle dönüşen bir dere bölüyordu. Dere hafif rüzgârda küçük küçük dalgalanıyordu. Düz ve pürüzsüz gözüken kayalar orta kısımdan çıkıyorlardı. Her nasılsa, açıklık suyun etrafında mükemmel bir daire oluşturmuştu. Geniş parçalar halinde düz, çimenlik alan ve pırıl pırıl güneşin altında açmış kır çiçekleri. Huzurlu bir yerdı burası.

Suyun kenarına gittim. “Derinliği ne kadar?”

“Çoğu yerde yaklaşık üç metre, kayaların diğer tarafındaysa altı metre.” Tam arkamdaydı, şu ürkütücü, sessiz yürüyüşünü yapıyordu. “Dee burayı sever. Sen gelmeden önce günlerinin çoğunu burada geçirirdi.”

Daemon’a göre gelişim, sonun başlangıcıydı. Kiyamet. Kat’ın Kiyameti. “Kardeşinin başını derde sokmayacağım.”

“Göreceğiz.”

“Ben kötü örnek olacak bir arkadaş değilim,” diye denedim tekrar. İyi geçinebilirsek işler çok daha kolay olurdu. “Daha önce başımı hiç derde sokmadım.”

Etrafımdan dolaştı, gözleri hâlâ durgun sulardaydı. “Senin gibi bir arkadaşla ihtiyacı yok.”

“Ben yanlış şeyler yapmam,” diye çıktım. “Neyse, unut gitsin.”

İç çekti. “Neden bahçeyle uğraşıyorsun?”

Yumruklarımı sıkarak durdum. “Ne?”

“Neden bahçeyle uğraşıyorsun?” diye sordu tekrar, hâlâ göle bakarak. “Dee, bunu düşünmemek için yaptığını söyledi. Neyi düşünmekten kaçınmak istiyorsun?”

Şimdi de değer verme ve paylaşma zamanı mıydı? “Seni ilgilendirmez.”

Daemon omuz silkti. “O zaman yüzelim, hadi.”

Yüzmek, yapmayı istediğim son şeydi. Onu boğmak mı? Belki. Daemon spor ayakkabılarını çıkarıp fırlattı ve kotunu

çıkardı. Altında şort mayo vardı. Sonra tek bir hızlı hareketle tişörtünü çıkarıverdi. *Off*. Daha önce de üstü çıplak erkek görmüştüm. Her erkeğin yarı çıplak gezme ihtiyacı hissettiği Florida'da yaşıyordum. *Bu kadar* çıplak erkekleri daha önce de görmüştüm. Bunun abartılacak bir şey olmaması gerekiyordu.

Ama dostum, feci yanılmışım.

Vücudu harika yapıydı. Çok iri değildi, ama bu yaştaki bir çocukta olmayacak kadar kaslıydı vücudu. Her adımında adaleleri gerilip kasılarak, akıcı bir zarafetle hareket ediyordu Daemon.

Sonunda suya dalmadan önce arkasından ne kadar baktığımdan emin değildim. Yanaklarım yanıyordu. Nefesimi tuttuğumu fark ederek soluk aldım. Dizginleri ele almalıydim. Ya da bu anı ölümsüzleştirmek için bir kamera edinmeliydim çünkü bahse varım onun bir videosundan para kazanabilirdim. Servet kazanabilirdim... Tabii ağzını açmadığı sürece.

Daemon daldığı yerden birkaç metre ileride yüzeye çıktı. Su saçlarında ve kirpik uçlarında parlıyordu. Koyu renkli saçları ıslanıp geriye yapışmıştı, tuhaf yeşil gözleri daha çok ortaya çıkmıştı. "Geliyor musun?"

Giymeye karar verdiğim kırmızı bikiniyi hatırlayınca keşke kaçabilsem diye düşündüm. Daha önceki güvenim buharlaşıp uçmuştu. Ayakkabılarımı yavaş ve planlı hareketlerle çıkardım; manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi yapıyordum, hâlbuki kalbim deli gibi atıyordu.

Beni birkaç dakika merakla izledi. "Çok utangaçsın, değil mi Kedicik?"

Hareketsizleştim. "Bana neden öyle diyorsun?"

"Çünkü tıpkı yavru kediler gibi tüylerin diken diken oluyor." Daemon bana gülüyordu. Geri geri gitti, su göğüs hizasına geliyordu. "Ee? Geliyor musun?"

Yüce Tanrım, arkasını falan döneceği yoktu bunun. Üstelik bakışlarında bir meydan okuma vardı, sanki korkup kaçmamı bekliyordu. Belki de istediği, beklediği buydu. Kızların üzerindeki etkisinin farkında olduğundan zerre kadar şüphem yoktu.

Gerçekçi, sıkıcı Katy göle tamamen giyinik girerdi.

O olmak istemiyordum ben. Kırmızı bikiinin bütün amacı buydu. Öyle kolay kolay korkmayacağımı ona kanıtlamaktı. Bu raundu kazanmaya kararlıyım.

Daemon sıkılmış gibiydi. "Buraya gelmen için sana bir dakika veriyorum."

Ona tekrar hareket çekme isteğime karşı koyup derin bir nefes aldım. Çıplak falan kalacak değildim ki, yani tamamen çıplak sayılmazdım. "Yoksa ne?"

Gölün kıyısına daha da yaklaştı. "Yoksa gelir seni ben alırım."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Dene de görelim."

"Kırk saniye." Yakına gelirken yoğun ve delici bakışlarla beni izliyordu.

Ellerimle yüzümü ovuşturarak iç çektim.

"Otuz saniye." Yakınlaşıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım ve tişörtümü çekip çıkardım. Tişörtü kafasına fırlatmayı adamakıllı düşündüm. Son alaycı uyarısını yaptığında şortumu aceleyle çabucak çıkardım.

Ellerim kalçalarımda uca doğru ilerledim. "Mutlu musun?"

Daemon'ın gülümsemesi kayboldu ve bana baktı. "Sen varken ben asla mutlu olmam."

"Ne dedin?" İfadesiz yüzüne gözlerimi kısarak baktım. Söylediğini düşündüğüm şeyi söylememiştii.

"Hiçbir şey. Parmak uçlarına kadar kızarmadan suya gersen iyi edersen."

Dikkatli bakışları altında daha da fazla kızarak döndüm

ve atlanacak yerin çok dik olmadığı gölün ucuna gittim. Suyun verdiği his muhteşemdi, tenimi karıncalandıran rahatsız edici sıcaklığı azaltıyordu.

Herhangi bir şey söylemek için kekeledim. "Burası güzelmiş."

Bir an beni izledi, sonra da şükürler olsun ki suyun altında gözden kayboldu. Geri çıktığında yüzünden sular damlıyordu. Yüzümü serinletmek için ben de daldım. Zihnimi düşüncelerden arındıran soğuk dalgası canlandırıcıydı. Yüzeye çıkınca yüzümdeki uzun bukleyi çektim.

Daemon beni birkaç metre uzaktan inceliyordu, yanakları suyun üzerindeydi ve verdiği nefes, yüzeyin gerilimini bozan baloncuklar halinde yukarı çıkıyordu. Bakışlarıyla beni yanına çağırıyordu.

"Ne?" diye sordum uzun bir sessizlikten sonra.

"Buraya gelsene."

Hayatta yanına gitmezdim. Elinde elma şekeri sallıyor gibiydi. Hiç de güvenilir bir tip değildi. Arkamı döndüm, suya dalıp gölün ortasında gördüğüm kayalara gittim.

Birkaç güçlü kulaç darbesiyle kayalara ulaştım ve sudan çıkıp sıcak, sert yüzeye oturdum. Saçımın suyunu sıkmaya başladım. Gölün ortasında yürüyordu. "Noldu, hayal kırıklığına mı uğradın?"

Daemon cevap vermedi. Yüzünde meraklı, neredeyse şaşkın bir ifade belirdi. "Ee... şimdi n'apıyoruz?"

Ayağımı suya sokup salladım. "Şu anda neden bahsediyoruz biz?"

"Hiç." Yürüyerek bana yaklaştı.

"Bir şey söyledin."

"Söyledim, değil mi?"

"Tuhaf birisin." Böylesine kadar hissediyordum. Bddgjfss

“Umduğum gibi değilsin,” dedi sessizce.

“Bu da ne demek?” diye sordum ayağımı tutmak için hamle yaparken; ayağımı uzanamayacağı bir yere çektim. “Kız kardeşinin arkadaşı olabilecek kadar iyi değil miyim?”

“Onunla hiçbir ortak yanın yok.”

“Nereden biliyorsun?” Diğer bacağıma uzanırken tekrar kıpırdandım.

“Biliyorum.”

“Bizim çok ortak noktamız var. Hem onu seviyorum. Hoş ve eğlenceli biri.” Kesinlikle uzanamayacağı kadar geriye kaçtım. “Hem bu kadar öküzlük edip onun arkadaşlarını kaçırmaktan vazgeçmelisin.”

Daemon bir şey söylemedi, sonra da güldü. “Sen gerçekten de onlar gibi değilsin.”

“Kimler gibi?”

Uzun bir sessizlik daha oldu. Su, omuzlarına vuruyor, kendini itip uzaklaştırırken halka biçimli dalgalar göğsünden etrafa yayılıyordu.

Başımı iki yana sallayarak tekrar suya dalıp gözden kayboluşunu izledim. Arkaya yaslanıp gözlerimi kapattım. Yukarı çevrilmiş yüzüme vuran güneşin ve kayanın tenimden içeri süzülen sıcaklığı bana kumsalda uyuklamayı hatırlattı. Serin su, ayaklarımı gıcıkliyordu. Burada bütün gün tatlı bir sıcaklığın karşısında uzanarak kalabilirdim. Daemon olmasa mükemmel olurdu.

Bütün bu onlar gibi olmamamla ya da benim gibi bir arkadaşla gerek olmamasıyla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Psikopat, aşırı koruyucu bir erkek kardeş olmasından fazlası vardı sanki. Doğrudum, onu suyun üstünde sırt üstü uzanmış bulmayı umuyordum ama gözden kaybolmuştu. Onu hiçbir yerde göremiyordum. Eğimli kayaya dikkat ederek

ayağa kalktım ve gölü tarayarak parıldayan yüzeyde siyah, dalgalı saçlar aradım.

İçimi bir huzursuzluk kaplarken kayanın üstünde bir tur daha attım. Şaka olsun diye beni burada bırakıp gitmiş miydi? Ama o zaman onu duymaz mıydım?

Her an nefes nefese suyun yüzeyine çıkabilir diye düşünerek bekledim ama saniyeler dakikaları kovaladı. Gözlerimle yüzeyi her tarayışında daha da çılgına dönerek sakın yüzeyi araştırmaya devam ettim.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp elimi kızgın güneşe karşı siper ettim. Nefesini bu kadar uzun süre tutmuş olamazdı. İmkânsızdı bu.

Soluğum ciğerlerimde kaldı, sonra sıkışıp kalan göğsümde buz kesti. Normal değildi bu. Kayanın karşısına geçtim ve kıpırtısız suya dikkatle baktım.

Bir şekilde yaralanmış mıydı acaba?

“Daemon!” diye bağırdım.

Cevap yoktu.

“Daemon!”

Aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyordu. Ne kadardır suyun altındaydı? Onu en son nerede görmüştüm? Yardım bulmam ne kadar sürerdi? Daemon’dan hoşlanmıyordum ve evet, bir süre için onu boğmayı aklımdan geçirmiş olabilirdim ama çocuğun ölmesini cidden istemezdim.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Gerçek olamaz bu.”

Daha fazla düşünmeye zamanım yoktu. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Tam suya dalmak için küçük bir adım atmıştım ki suyun yüzeyi kabardı ve Daemon sudan fırladı.

Şaşkınlık ve rahatlama hissi doldu içime, ardından da yoğun bir kusma isteği hissettim. Sonra da ona vurma isteği.

Kayanın üzerine çıktı, kollarındaki kaslar gerilim yüzünden dışarı fırlamıştı. “İyi misin sen? Biraz korkmuş gibisin de.”

Kendime gelince bulanık midemi, onun yaşadığına ve oksijen eksikliğinden beyninin zarar görmediğine ikna etme çabasıyla onu kaygan omuzlarından tuttum. “İyi misin? Ne oldu?” Sonra da koluna vurdum. Sert bir şekilde. “Bir daha sakın yapma bunu!”

Daemon ellerini iki yana açtı. “Yavaş ol bakalım, sorunun ne senin?”

“O kadar uzun zamandır suyun altındaydın ki. Boğulduğunu sandım! Niye yaptın bunu? Niye beni böyle korkuttun?” Ayağa fırladım, derin bir nefes aldım. “Suyun altından çıkmak bilmedin.”

Kaşlarını çattı. “Suyun altında o kadar uzun kalmadım. Yüzüyordum.”

“Hayır, Daemon, suyun altında uzun kaldın. En azından on dakikaydı! Seni aradım, sana seslendim. Senin... senin öldüğünü sandım.”

Ayağa kalktı. “On dakika olamaz. Mümkün değil bu. Hiç kimse nefesini bu kadar uzun süre tutamaz.”

Yutkundum. “Görünüşe göre sen tutabiliyorsun.”

Daemon gözlerime baktı. “Gerçekten endişelendin, değil mi?”

“Öf başlama! ‘Boğulduğunu sandım’ cümlesinin hangi kısmını anlamadın?” Titriyordum.

“Kat, suyun yüzeyine çıktım. Beni görmedin herhalde. Hemen geri daldım.”

Yalan söylüyordu. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Böylesine uzun bir süre nefesini tutabiliyor muydu? Ama eğer durum buysa, neden söylemiyordu?

“Sık sık olur mu bu?” diye sordu.

Bakışlarımı hızla tekrar ona çevirdim. “Ne olur mu?”

“Hayal görür müsün?” Elini salladı. “Ya da zaman kavramının böyle alt üst olur mu?”

“Hayal falan gördüğüm yoktu! Ayrıca zaman tutmayı da bilirim, öküz seni.”

“O zaman sana diyecik lafım yok.” Öne yürüdü ama kayanın üzerinde pek uzağa gitmedi tabii. “Maksimum iki dakika su altında kalmışken on dakika kaldığımı hayal eden ben değilim. Belki bir daha kasabaya indiğimde, anahtarlarımı geri aldığımda sana bir de saat alırım.”

Muhtemelen hiç bilemeyeceğim aptalca bir nedenden dolayı, burada bulunma sebebimizi unutmuştum. Önce onu yarı çıplak görmek, sonra da öldüğünü düşünmek balatayı sıyırmama neden olmuştu.

“Eh, aptal anahtarlarını geri alabilmen için Dee’ye *hariika* zaman geçirdiğimizi söylemeyi unutma,” dedim gözlerine bakarak. “O zaman bugünü tekrar yaşamak zorunda kalmayız.”

Kendini beğenmiş gülümsemesi yüzüne yapışmıştı. “Bu sana bağlı Kedicik. Daha sonra seni arayıp soracağından eminim.”

“Anahtarlarını geri alacaksın. Ben hazırım...” Ayağım ıslak kayada kaydı. Dengemi kaybedince kollarım havada sağa sola sallandı.

Yıldırım hızında hareket ederek ellerini uzattı ve benimkileri yakalayıp beni ileri çekti. Sonra bir baktım ki, sıcak ve ıslak göğsüne dayanmışım ve kolları belime dolanmış.

“Dikkat et Kedicik. Kafanı kırıp boğulursan Dee benden bilir.”

Mantıklı. Dee muhtemelen bunu kasten yaptığını düşünürdü. Cevap vermeye çalıştım ama bunu yapamadım. Tenlerimizi birbirinden ayıran giysi namına pek bir şey yoktu. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Neredeyse boğulduğunu sanmış olmam yüzündendi herhalde.

Onunla bakışırken tuhaf bir huzursuzluk çöktü üstüme. Hafif bir meltem, ıslak tenimizin açıkta kalan kısımlarını okşadı ve birbirimize değen noktalarımız daha da sıcak kaldı.

İkimiz de konuşmuyorduk.

Göğsümüz kalkıp iniyordu ve gözlerinin o cam şişeleri andıran koyu yeşil rengi değişip duruyordu. İçimde kuvvetli ve neredeyse elektrikli bir his dolaşıyordu. Bu his ne yapmaya çalışıyordu ki? Onun içindeki duyguya mı karşılık veriyordu?

Eh, bu tuhaf, aptalca ve mantıksızdı. Benden nefret ediyordu o.

Derken, Daemon belimi bıraktı ve geri çekildi. Boğazını temizledi, sesi kısık. "Galiba geri dönme vakti geldi."

Başımla onayladım, hayal kırıklığına uğramıştım ve bunun nedenini bilmiyordum bile. Bu çalkantılı ruh hali, hani şu lunaparklardaki durmak bilmeyen uyduruk balerinlerden birindeymişim gibi hissetmeme neden oluyordu, ama onda... onda tuhaf bir şeyler vardı.

Kurulanıp giyinirken konuşmadık. Sessizce eve doğru yola çıktık. Görünüşe göre ikimizin de söyleyecek sözü yoktu; aslında bu iyiydi. Konuşma yeteneğini yitirdiğinde onu daha çok seviyordum.

Ama araba yoluna vardığımızda sessizce sövdü. Sanki aramızda şiddetli bir kutup havası esti. Endişeli bakışlarını takip ettim. Araba yolunda tuhaf bir araba vardı, hani şu annemin yıllık maaşı kadar olan pahalı Audi'lerdendi. Eğer ebeveynleriyse Kat Kıyameti'nin ikinci raundu başlayacak mı diye merak ettim.

Daemon dişlerini sıkı. "Kat, ben..."

Evin yan tarafından bir kapı sertçe açılıp kapandı. Yirmilerin sonlarında ya da otuzlarının başlarında bir adam verandaya çıktı. Açık kahverengi saçları, Daemon'ın ya da Dee'ninkilere uymuyordu. Bu her kimse, yakışıklı ve iyi giyimliydi.

Ayrıca öfkeli de gözüküyordu. Adam basamakları ikişer ikişer indi. Bana bakmadı bile. Bir kez bile. "Neler oluyor burada?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Daemon kollarını kavuşturdu. "Kız kardeşim evde olmadığına göre neden evimde olduğunu merak ediyorum."

Tamam. Kesinlikle aileden biri değildi.

"Kendi kendimi davet ettim," diye cevap verdi. "Bunun sorun olacağını bilmiyordum."

"Şu anda sorun Matthew."

Matthew. Bu ismi, Dee'nin yapmak zorunda olduğu telefon konuşmasından tanımıştım. Sonunda adamın çelik gibi bakışları üzerime çevrildi. Gözleri hafifçe açıldı. Parlak, ürktücü mavi gözleri vardı. Bana yukardan aşağı bakarken dudağı büküldü. Şöyle bir süzermiş gibi değil de, alıcı gözle incelemiş gibi. "Herkes bir yana, senin bunu yapmayacak kadar akıllı olduğunu sanırdım Daemon."

Ah lanet olsun, işte yine başlıyoruz. Acaba elimde bir ucube bayrağı mı taşıyorum diye merak etmeye başlıyordum. Havada büyük bir gerilim vardı ve hepsi benim yüzümdendi. Bu hiç mantıklı değildi. Bu adamı tanı mıyordum bile.

Daemon gözlerini kıstı. "Matthew, yürümek senin için önemliyse, yerinde olsam oraya gitmezdim."

Bu acayıplık canıma tak etmişti. Yana çekildim. "Galiba gitsem iyi olur."

"Bence Matthew gitmeli," dedi Daemon önümde dikilerek, "tabii eğer burnunu ait olmadığı yerlere sokmanın dışında başka bir nedeni varsa, orası başka."

Daemon bile adamın bakışlarındaki tiksintiyi engelleyemedi. "Üzgünüm," dedim sesim titreyerek, "ama burada neler olduğunu bilmiyorum. Biz sadece yüzüyorduk."

Matthew bakışlarını, omuzlarını dikleştiren Daemon'a çevirdi. "Düşündüğün gibi değil. Bana biraz güven. Dee anahtarlarımı sakladı, onları geri almak için beni, kızı dışarı çıkarmaya zorladı," dedi Daemon.

Ateş basmıştı. Adama benimle sırf mecburiyetten çıktığını söylemesi şart mıydı?

Sonra adam güldü. "Demek Dee'nin küçük arkadaşı bu,."

"Ta kendisi," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Bunu kontrol altına aldın sanıyordum." Beni işaret etti, sesi sanki ben, Daemon'ın yanında duran, adam öldürmeye meyilli

bir palyaçoymuşum gibiydi. "Kardeşinin anlamasını sağlayacağını sanmıştım."

"Evet, şey, ona sen anlatmaya çalışsana," diye cevabı yapıştırdı Daemon. "Şu ana kadar benim şansım pek yaver gitmedi."

Matthew'un dudakları inceldi. "İkinizin de daha akıllı olduğunuzu sanıyordum."

Birbirlerine bakarlarırken bir gök gürültüsüyle irkildim. Tepemizde bir an için kör edici bir şimşek çaktı. Işık çekilince, karanlık, gürültülü bulutlar toplandı. Enerji havada çatırdıyor, tenimin üstünde çakıp duruyordu.

Sonra Matthew arkasını döndü, Daemon'ın evine girmeden bana karanlık bir bakış daha fırlattı. Kapı arkasından çarparak kapandığı anda bulutlar aralandı. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık Daemon'a baktım.

"Biraz önce ne... ne oldu?" diye sordum.

Ama Daemon eve girmişti bile, kapı sessizliğin ortasında silah sesi gibi çarpılarak kapandı. Neler olduğunu bilemeden orada öylece duruyordum. Berrak gökyüzüne baktım. Şiddetli fırtınadan eser yoktu. Florida'da bunun olduğunu yüzlerce kez görmüştüm ama olanlar çok fazla acayıptı. Hem düşününce, gölde neler olduğunu bilmiyordum ama Daemon'ın suyun altında gereğinden fazla kaldığını biliyordum. Ayrıca onda anormal bir şeyler olduğunun da farkındaydım.

Sadece onda değil, hepsinde.

Dee o gece aradı ve her ne kadar ona, Daemon'la pek öyle ahım şahım vakit geçirmediğimi söylemek istediysen de yalan söyledim. Ona, Daemon'ın *harika* olduğunu söyledim. Anahtarlarını ve hatta fazlasını *hak etmişti*. Aksi takdirde beni tekrar dışarı çıkarması için onu zorlayabilirdi.

Sesi mutlu geliyordu ve ben yalan söylediğim için kendimi neredeyse kötü hissettim.

Ertesi hafta geçmek bilmedi. Okulun başlamasına sadece bir buçuk hafta kaldığından, ödümün patlaması için sonsuz zamanım vardı. Dee aile ziyaretinden ya da her ne yapıyorsa ondan geri dönmemişti. Yalnız ve korkunç bir can sıkıntısından internetle yeniden haşır neşir oldum.

Daemon, elleri kotunun cebinde, umulmadık bir şekilde kapımda bittiğinde Cumartesi öğleden sonraydı. Sırtı bana dönmüktü, berrak mavi gökyüzüne bakarken başını arkaya atmıştı. Birkaç yıldız belirmeye başlıyordu ama güneşin tümüyle batmasına daha birkaç saat vardı.

Onu görünce şaşırdım ve dışarı çıktım. Başını o kadar aşağıya eğdi ki boynunu incitecek sandım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını indirdi. Birkaç saniye sonra dudağı bir yana kıv-

rıldı. Boğazını temizledi. "Gökyüzüne bakmayı severim. Orada hoşuma giden bir şeyler var." Bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi. "Bilirsin ya, uçsuz bucaksız."

Daemon'ın sesi kulağa neredeyse duygulu geliyordu. "Delinin biri sizin evden koşarak çıkıp, benimle konuştuğun için sana bağırmasın?"

"Şimdi olmaz da sonrasında emin olamıyorum."

Ciddi olup olmadığından emin değildim. "Sonrası' olmasa daha iyi."

"Anladım. Meşgul müsün?"

"Blog'umla uğraşmak dışında, hayır."

"Blog'un mu var?" Bana dönüp direğe yaslandı. Alaycı bir yüz ifadesi takındı.

Blog kelimesini, uyuşturucu bağımlılığı der gibi söylemişti. "Evet, bir blog'um var."

"Neymiş adı?"

"Seni ilgilendirmez," dedim, tatlı tatlı gülümseyerek.

"İlginç isimmiş." Gülümsememe neredeyse sırtarak karşılık verdi. "Ee, ne hakkında yazıyorsun? Örgü mü? Bulmacalar mı? Yalnızlık mı?"

"Ha. Ha, ukala." İç çektim. "Kitap eleştirileri yazıyorum."

"Para alıyor musun bari?"

Söylediği şeye bir kahkaha patlattım. "Hayır. Asla."

Daemon buna şaşırmışa benziyordu. "Yani kitap eleştirileri yazıyorsun ve birisi senin eleştirine dayanarak bir kitap satın alırsa falan eline para geçmiyor mu?"

"Kitap eleştirisini para için yapmıyorum." Gerçi elime para geçse hayır demezdim. Bunu düşününce, hâlâ kütüphane kartı çıkarttırmadığım aklıma geldi. "Çok hoşuma gidiyor, ondan yapıyorum. Okumaya bayılıyorum, kitaplar hakkında konuşmayı seviyorum."

“Ne tür kitaplar okuyorsun?”

“Her türden.” Karşısındaki direğe yaslandım, boynumu geriye çevirerek ısrarcı bakışlarına karşılık verdim. “Temelde paranormal olanları tercih ederim.”

“Vampirler ve kurt adamlar mı?”

Kaç soru sorabiliyordu bu çocuk yahu? “Evet.”

“Hayaletler ve uzaylılar?”

“Hayalet hikâyeleri güzel ama uzaylılardan emin değilim. ET bana ve bir sürü okuyucuya hitap etmiyor.”

Tek kaşını kaldırdı. “Sana ne hitap eder?”

“Yapış yapış yeşil uzay yaratıkları hitap etmez,” diye cevap verdim. “Her neyse, çizgi romanlar, tarihi şeyler de hoşuma gider...”

“Çizgi roman mı okuyorsun?” Ses tonunsa şaşkınlık vardı. “Cidden mi?”

Başımınla onayladım. “Evet, ne olmuş? Kızlar çizgi roman ya da mizah dergisi okuyamaz mı?”

Bana uzun süre baktı, sonra da başıyla ağaçları işaret etti. “Yürüyüşe ne dersin?”

“Şey, yürüyüş konusunda iyi değilim, biliyorsun,” diye hatırlattım ona.

Ağzı kulaklarına vardı. Gülüşünde bir sertlik vardı. Kabaydı. Seksiydi. “Seni kayalıkların tepesine götürecek değilim. Sadece küçük, zararsız bir yürüyüş. Eminim yapabilirsin.”

“Dee, sana anahtarların yerini söylemedi mi?” diye sordum şüphyle.

“Evet, söyledi.”

“O zaman ne işin var burada?”

Daemon iç çekti. “Bir nedeni yok. Şöyle bir uğrayayım demiştim ama her şeyi sorgulayacaksan boş ver gitsin.”

Dudağımı çiğnerken basamaklardan inişini izledim. Bu de-

lilikti. Günlerdir sıkıntıdan ölüyordum. Gözlerimi devirerek seslendim, "Pekâlâ, hadi gidelim."

"Emin misin?"

Çok endişelensem de kabul ettim. "Neden evimin arkasından gidiyoruz?" diye sordum beni nereye götürdüğünü anla-yınca. "Seneca Kayalıkları bu tarafta. Yürüyüş yollarının ora-dan başladığını sanıyordum." Heyula gibi her şeyin tepesinden bakan devasa kumtaşı yapıların uçlarının seçildiği yeri, evimin ön kısmını işaret ettim.

"Evet, ama bu tarafta da oraya giden, daha kestirme yollar var," diye açıkladı. "Çoğu kişi sadece kalabalık olan yolları bilir. Burada sıkıcı geçen günlerde az bilinen birkaç yol buldum."

"Ne kadar az bilinen yollardan bahsediyoruz?"

Kıkırdadı. "O kadar da az değil."

"Kolay bir patika yani? Bahse varım senin için sıkıcı olacak."

"Dışarı çıkıp yürümek her zaman iyidir. Hem, ta Smoke Hole Kanyonu'na kadar yürüyecek değiliz. Orası buradan yürüyerek epey uzaktı, o yüzden endişelenme, tamam mı?"

"Tamam, göster şu yolu bakalım."

Birkaç şişe su almak için Daemon'larda durduk, sonra da yola çıktık. Birkaç dakika konuşmadan yürüdük ve sonra, "Çok güvenilirsin, Kedicik," dedi.

"Bana böyle demeyi bırak." Uzun adımlarına ayak uydurmak biraz zordu, bu yüzden birkaç adım arkasından yürüyordum.

Adımlarını aksatmadan omzunun üzerinden baktı. "Daha önce sana kimse böyle demedi mi?"

Dikenli bir çalının etrafından dolaştım. "Evet, insanlar bana hep Kedicik der. Ama sen söyleyince kulağa o kadar..."

Kaşları hızla havaya kalktı? "Kulağa nasıl geliyor?"

"Bilmiyorum, hakaret gibi." Yavaşlamıştı ve şimdi yanında

yürüyordum. “Ya da sapıkça bir şey gibi.”

Gülerek başını çevirdi. Sesi beni germişti.

“Neden bana hep gülüyorsun?”

Başını iki yana salladı, ağzı kulaklarında başını eğip bana baktı. “Bilmem, güldürüyorsun işte. ”

Küçük bir taş tekme attım. “Her neyse. Şu Matthew denen adamın derdi neydi? Sanki benden nefret edermiş gibi davrandı.”

“Senden nefret ettiği yok. Sana güvenmiyor.” Son sözcükleri mırıldayarak söyledi.

Şaşkın bir halde başımı iki yana salladım. “Bana ne konuda güvenecekmiş? Namusun konusunda mı?”

Bir kahkaha patlattı ve cevap vermesi birkaç dakika sürdü. “Evet. Beni çekici bulan güzel kızlardan pek hoşlanmaz.”

“Ne?” Ayağım dışarı çıkmış bir kôke takıldı. Daemon beni kolayca yakaladı, dengemi bulduğum anda da bıraktı. O kısacık temasla bile elbisemin altından tüm tenim karıncalandı. Belimi sadece birkaç saniye tuttu, sonra ellerini çekti. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hangi kısmı soruyorsun?” diye sordu.

“Hepsini!”

“Hadi ama. Lütfen bana kendini güzel bulmadığını hiç söyleme.” Sessizliğimi ölçüp biçti. “Sana güzel olduğunu söyleyen bir erkek olmadı mı hiç?”

Hakkımda güzel bir şeyler söyleyen ilk kişi değildi ama galiba daha önce hiç umursamamıştım. Eski erkek arkadaşlarım bana güzel olduğumu söylemişlerdi ama bunun, birinin beni sevmemesi için bir neden olabileceğini hiç düşünmemiştim. Başımı çevirerek omuz silktim. “Olmadı.”

“Ya da... belki bunun farkına varmadın, ha?”

Yaşlı ağaçların gövdelerine odaklanırken tekrar omuz silktim, konuyu değiştirmek ve söylediklerinin diğer kısmını ise

inkâr etmek üzereydim. Bu kibirli herifi hiçbir şekilde çekici bulmuyordum.

"Her zaman neye inanmışımdır, biliyor musun?" dedi yumuşak bir şekilde.

Hâlâ yolda duruyorduk, sadece birkaç kuşun sesi etrafımızda yankılanıyordu. Bir meltem, sesimi alıp götürdü. "Bilmiyorum."

"Hep en güzel insanların, gerçek anlamda hem içi hem dışı güzel olanların, sessizce bunun etkisinden bihaber olanlar olduğunu fark ettim." İsrarcı bir şekilde benimle göz göze gelmeye çalışıyordu ve bir an için orada burun buruna durduk. "Sahip oldukları güzelliği savuranlar ellerindekini boşa harcamıyorlar mı? Güzellikleri sadece gelip geçici. Sadece gölgeleri ve hiçliği saklayan bir kabuktan başka bir şey değil."

Mümkün olan en uygunsuz hareketi yaptım. Güldüm. "Üzgünüm ama bu şimdiye ağzından çıkan en düşünceli laftı. Tanıdığım Daemon'ı hangi uzaylı gemisi alıp götürdü? Ve rica etsem onlarda kalabilir mi?"

Kaşlarını çatı. "Dürüst davranıyordum."

"Biliyorum ama bu gerçekten... vay canına." İşte, muhtemelen bana söyleyeceği en güzel sözü mahvetmiştim.

Omuz silkti ve yine bana rehberlik etmeye devam etti. "Çok fazla uzağa gitmeyeceğiz," dedi birkaç dakika sonra. "Demek tarihle ilgileniyorsun?"

"Evet, bunun beni inek yaptığını da biliyorum." Konu değiştiği için minnettardım da.

Dudakları seğirdi. "Bu yöreden bir zamanlar Seneca Kızıl-derililerinin geçtiğini biliyor muydun?"

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bana mezarlık alanında yürümediğimizi söyle?"

"Şey... buralarda bir yerlerde mezarlık alanları olduğundan eminim. Bu bölgeden sadece geçmiş olsalar da bazılarının tam

burada öldüğünü düşünmek abartı olmaz ve..."

"Daemon, bu bölgeyi bilmeme gerek yok." Kolunu hafifçe dürttü.

Yüzünde yine o acayip ifade belirdi ve başını iki yan salladı. "Tamam, sana hikâyeyi anlatayım ve daha ürkütücü ama doğal bazı gerçeklerden bahsetmeyeyim."

Yolun karşısına uzun bir dal uzanıyordu ve Daemon, benim altından geçebilmem için dalı yukarı kaldırdı; geçerken omzum göğsüne sürtündü, sonra dalı bıraktı ve yine rehberliğe devam etti. "Ne hikâyesi?"

"Görürsün. Şimdi dikkatini ver... Uzun zaman önce bu bölge orman ve tepelerden oluşuyordu; birkaç küçük kasaba dışında bugünkü halinden pek farklı değildi." Biz yürürken parmağını aşağı sarkan dallarda gezdiriyor, alçaktaki dalları benim için kenara çekiyordu. "Ama düşün, burası öylesine seyrek nüfusluymuş ki en yakındaki komşuna ulaşmak günler, hatta haftalar almış."

Titredim. "Çok yalnızlarmış."

"Ama yüzlerce yıl önce yaşam şekli öyleymiş. Çiftçilerle dağlarda yaşayanlar birbirlerinden birkaç kilometre uzakta yaşarlarmış ama bütün mesafe yayan ya da at üstünde gidilirmiş. Pek de güvenli yolculuklar değilmış bunlar."

"Tahmin edebiliyorum," diye cevap verdim hafifçe.

"Seneca Kızılderili kabilesi Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu tarafından gelmiş ve bir noktada, tam bu yoldan, Seneca Kayalıkları'na doğru yürümüş." Göz göze geldik. "Evinin arkasındaki bu çok küçük yolun tam onların merkezine gittiğini biliyor muydun?"

"Hayır. Uzaktan o kadar küçük görünüyorlar ki hiç bu kadar yakın olduklarını düşünmemiştim."

"Birkaç kilometre bu yolda kalırsan kendini onların üssün-

de bulursun. En deneyimli dağcıların bile uzak durduğu bir hayli kayalık bir arazi. Seneca Kayalıkları, Grant'ten Pendleton County'ye kadar uzanır, en yüksek noktası Spruce Knob'tur ve Seneca'nın yanında Champe Kayalıkları adı verilen bir çıkıntı vardır. Oralara gitmek artık güç, çünkü genelde birilerinin özel arazisine girmen gerekir. Fakat üç yüz metre yükselip bir bak-san," diye tamamladı sözlerini dalgınca.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Değildi. Sesimdeki alaycılığı saklayamadım, bu yüzden zoraki gülümsedim. Atmosferi mahvetmek istemiyordum. Muhtemelen Daemon'a hareket çekmem gerekmeden yaptığım en uzun konuşmaydı bu.

"Kaymaktan korkmazsan öyle." Yüz ifademe bakıp güldü. "Her neyse, Seneca Kayalıkları kısmen kumtaşı olan kuvarsitten oluşmuştur. O yüzden rengi pembeye çalar. Kuvarsitin, beta kuvars olduğu düşünülür. Bir sürü Kızılderili kabilesinin bir zamanlar yaptığı gibi anormal... güçlere ya da... doğadaki... güçlere inanan insanlar beta kuvarsın herhangi bir formunun, enerjinin depolanmasını ve dönüştürülmesini sağladığına, hatta onun tarafından yönlendirildiğine inanırlar. Fakat elektronik aygıtları ve benzer şeyleri yanıltabilir, bir şeyleri gizleyebilir."

"Ooolldu." Bana ciddi bir bakış fırlattı, bu yüzden sözünü daha fazla kesmemeye karar verdim.

"Muhtemelen Seneca Kabilesi'ni bu bölgeye çeken beta kuvarstı. Seneca Kabilesi, Batı Virginia'nın yerlisi olmadığından, hiç kimse bunu bilmiyor. Hiç kimse, burada ne kadar kamp kurduklarını, ne ticareti yaptıklarını ya da savaşıp savaşmadıklarını bilmiyor." Birkaç dakika duraklayıp sanki orada onları, geçmişin gölgelerini görebilecekmiş gibi araziye taradı. "Ama çok romantik bir efsaneleri var."

"Romantik mi?" diye sordum, beni küçük bir çayın etrafından geçirirken. Yerden iki yüz yetmiş metre yükseğe uzayan

bir şeyle ilgili romantik bir olay hayal edemiyordum.

“Karkuşu adında güzel mi güzel bir Kızılderili prenses varmış; bu prenses, kabilenin en güçlü savaşçılarından yedisinden, sadece kendisinin yapabildiği bir şeyi yaparak ona olan aşklarını kanıtlamalarını istemiş. Bir dolu adam, güzelliği ve konumu için onunla olmak istiyormuş. Ama o, dengini arıyormuş.

Kocasını seçeceği gün gelip çatığında sadece en cesur ve en sadık savaşçının kalbini kazanabilmesi için bir yarışma düzenlemiş. Taliplerinden, onunla birlikte en yüksek kayaya tırmanmalarını istemiş,” diye devam etti alçak sesle; yavaşladı, böylece dar yolda yan yana yürümeye başladık. “Hep beraber tırmanmaya başlamışlar ama tırmanmak güçleştikçe üçü geri dönmüş. Dördüncüsü bitap düşmüş, beşincisi de yorgunluktan iki büklüm olmuş. Geriye sadece iki kişi kalmış ve güzel Karkuşu öndeki yerini korumuş. Sonunda, Karkuşu en yüksek noktaya erişmiş ve savaşçıların en cesuru ve en sadığının hangisi olduğunu görmek için arkasına bakmış. Savaşçılardan sadece bir tanesi, birkaç metre arkasındaymış ve Karkuşu’nun gözleri önünde geriye doğru kaymaya başlamış.”

Efsaneye çabucak kendimi kapırmıştım. Yedi adamın kızın kalbini kazanmak için savaşması ve ölüm riskine girmesi benim için akıl almazdı.

“Karkuşu sadece bir saniye için duraklamış ve cesur savaşçıdan güçlüsünün olmadığını düşünmüş, ama bu savaşçı da dengi değilmiş. Savaşçıyı kurtarabilir ya da kayıp düşmesine izin verebilirmiş. Savaşçı cesurmuş fakat yine de Karkuşu’nun yapmış olduğu gibi, en yüksek noktaya çıkması gerekirmiş.”

“Ama adam, Karkuşu’nun tam arkasında değil miydi? Karkuşu, onun düşmesine nasıl izin verebilir?” Karkuşu adamın düşmesine izin verirse bu hikâyenin berbat olduğuna karar verecektim.

“Sen olsan ne yapardın?” diye sordu merakla.

“Bir grup adamdan, böyle inanılmaz derecede tehlikeli ve aptalca bir şey yaparak aşklarını kanıtlamalarını istemezdim zaten ama olur da kendimi böyle bir durumda bulursam ki bu hiç olası değil...”

“Kat?” diye çıktı.

“Uzanıp adamı kurtarırdım, tabii ki. Düşüp ölmesine izin vermezdim.”

“Ama adam kendisini kanıtlamadı.”

“Bunun önemi yok,” diye öne sürdüm fikrimi. “Kızın tam arkasındaymış, hem sırf kaydı diye bir adamın düşüp ölmesine izin verirsen nasıl gerçek anlamda güzel olabilirsin? Hatta bunun olmasına izin verirsen nasıl sevme kapasitesine sahip olabilirsin ya da seilmeye layık olabilirsin?”

Başıyla onayladı. “Eh, Karkuşu da senin gibi düşünmüş.”

Rahatlayarak gülümsedim. Karkuşu benim gibi düşünmemiş olsaydı bu çok boktan bir aşk hikâyesi olurdu. “İyi.”

“Karkuşu, savaşçının onun dengi olduğuna karar vermiş ve böylece kararını da vermiş, adamı düşmeden yakalamış. Şef onları karşılamış ve kızının eş seçiminden çok memnun kalmış. Evliliklerine rıza gösterip savaşçıyı halefi yapmış.”

“Yani o yüzden mi kayalıklara Seneca Kayalıkları deniyor? Adını Kızılderililerden ve Karkuşu’ndan mı almış?”

Başıyla onayladı. “Efsane öyle diyor.”

“Güzel bir hikâyeymiş ama bence aşkını kanıtlamak için bir sürü adamı birkaç yüz metre tepeye ırmandırmak biraz aşırı.”

Kıkırdadı. “Bu konuda seninle hemfikirim.”

“Öyle umarım, yoksa günümüzde aşkını kanıtlamak için kendini şehirlerarası otoyolda arabalarla oynarken bulurdun.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz dilimi ısırarak istedim. Umarım kendimi kastettiğimi sanmamıştı.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Böyle bir şey olacağını sanmam."
 "Buradan, Kızılderililerin tırmandığı yere ulaşabilir misin?"
 diye sordum merakla.

Başını iki yana salladı. "Kanyona ulaşabilirsin ama bu ciddi yürüyüş gerektirir. Kendi başına yapmanı önereceğim bir şey değil."

Bunu düşününce güldüm. "Evet, bence bu konuda kaygılanmana gerek yok. Acaba Kızılderililer buraya neden gelmiş. Bir şey mi arıyorlarmış?" Büyük bir kayanın etrafından dolaş-
 tım. "Onları buraya bir avuç kayanın getirdiğine inanmak güç."

"Asla bilemezsin." Dudaklarını büzdü ve tekrar söze başlamadan önce bir an sessiz kaldı. "İnsanlar geçmişteki inançlara ilkel ve aptalca gözüyle bakıyorlar ama her gün, geçmişte daha çok gerçek görüyoruz."

Başımı kaldırıp ona baktım, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Akranlarımız olan çocuklardan çok daha olgun gibiydi. "Kayaları önemli kılan şey neydi?"

Başını eğip bana baktı. "Bu kaya türü..." Gözleri aniden fal taşı gibi açıldı. "Kedicik?"

"Bana şöyle demeyi?.."

"Sessiz ol," diye tısladı, bakışları omzumun üzerinde bir noktaya sabitlenmişti. Elini koluma koydu. "Korkmayacağına söz ver bana."

"Neden korkacakmışım?" diye fısıldadım.

Beni kendine doğru çekince hazırlıksız yakalandım. Düşmemek için elimi göğsüne koydum. Göğsü ellerimin altında... uğulduyordu sanki. "Hayatında hiç ayı gördün mü?"

Korku, sakinliğimi delip geçti ve içime yayıldı. "Ne? Ayı mı var?.." Elinden kurtuldum ve arkamı döndüm.

Ah, evet, ayı vardı.

Bizden en fazla dört buçuk metre mesafede, büyük, siyah

ve tüylü bir ayı, uzun bıyıklı burnuyla havayı kokluyordu. Kulakları nefes alıp verişimizi duydukça seğiriyordu. Bir an afalladım. Gerçek hayatta hiç ayı görmemiştim. Hayvanın heybetli bir yanı vardı. Kalın postunun altında adalelerinin hareket edişi, kapkara gözlerinin bizi dikkatli dikkatli seyredışı...

Hayvan, tepemizdeki dallardan süzülen ışık hüzmelerinin altında yürüyerek yaklaştı. Kürkü, günışığında parlak siyaha döndü.

“Koşma,” diye fısıldadı Daemon.

Sanki istesem de kıpırdayabilecekmişim gibi.

Ayı, ön ayaklarının üzerinde yükselirken yarı havlama, yarı kükreme sesi çıkardı ve ayağa kalkınca boyu en azından bir buçuk metre oldu. Ardından çıkan ses, yemin ediyorum ki ödümü kopardı.

Bu hiç iyi değildi.

Daemon bağırmaya ve kollarını sallamaya başladı ama bu, ayıyı yıldırmadı. Hayvan, devasa omuzları titreyerek dört ayağının üzerine düştü.

Hızla üzerimize atıldı.

Korkudan boğazım düğümlendiği için nefes alamıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir ayı tarafından diri diri yenmek o kadar saçmaydı ki. Daemon'ın sövdüğünü duydum ve her ne kadar gözlerim kapalı olsa da kör edici bir ışık çakması, ince gözkapaklarımı delip geçti. Beraberinde, saçlarımı geriye savuran bir ısı patlaması oldu. Sonra tekrar ışık çaktı ama bu kez ardından karanlık geldi ve beni tümüyle yuttu.

Gözlerimi tekrar açtığımda ağzımda tuhaf, metalik bir tat vardı. Yağmur çatıyı dövüyordu ve uzaktan gök gürliyordu. Yakınlar da bir yerde şimşek çaktı ve havayı epey bir elektrik akımıyla doldurdu. Yağmur ne zaman başlamıştı? En son hatırladığımda gökyüzü berrak, maviydi ve mükemmeldi.

Şaşkın bir halde nefes nefese kaldım.

Omuzlarım sıcak ve sert bir şeye yaslıydı. Başımı çevirince bu şeyin aniden yükseldiğini, sonra da yavaşça alçaldığını hissettim. Yanağımın yaslı olduğu şeyin bir göğüs olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Salıncaktaydık ve Daemon, kolunu belime dolamış, beni güvenli bir şekilde yan tarafına yatırmıştı.

Hareket etmeye cesaret edemiyordum.

Vücudumun her bir santimi, onun vücudunu hissediyordu: baldırının, benim baldırıma nasıl yapıştığını; derin, sakın soluklarının elimin altında karnını nasıl hareket ettiğini; elinin belime nasıl sarıldığını, başparmağının gömüğümün kenarında tembelce, rahatlatıcı daireler çizdiğini. Her daire kumaşı biraz daha yukarı çekiyor, tenimi açığa çıkarıyordu. Sonra başparmağını belimin kavisine koydu. Teni tenime değdi. Cayır cayır yanıyor ve ürperi-yordum. Pek alışkın olduğum bir duygu değildi bu.

Elleri hareketsizleşti.

Kafamı kaldırdım ve bir çift ürkütücü, yeşil gözle burun buruna geldim. “Ne... ne oldu?”

“Bayıldın,” dedi Daemon, kolunu belimden çekerek.

“Öyle mi?” Dolaşmış saçlarımı yüzümden çekerken, geri çekilip aramıza mesafe koydum. Metalik tat hâlâ damağımdaydı.

Başını öne salladı. “Galiba ayı seni korkuttu. Seni buraya taşımak zorunda kaldım.”

“Ta buraya kadar mı?” Kahretsin. Bunu kaçırmış mıydım? “Ayıya... ayıya ne oldu?”

“Fırtına onu korkuttu. Şimşek galiba.” Beni izlerken kaşlarını çatı. “Kendini iyi hissediyor musun?”

Ansızın, bir ışık hüzmesi bizi bir an için kör etti. Dakikalar sonra kulakları sağır eden gök gürültüsü, yağmuru bastırdı. Daemon’ın yüz ifadesi gölgelere saklanmıştı.

Başımı iki yana salladım. “Ayı fırtınadan mı korktu yani?”

“Galiba.”

“O zaman şanslıymışız,” diye fısıldadım, başımı eğip aşağıya bakarken. Daemon gibi ben de sıırıslıklamdım. Yağmur çok daha fazla şiddetleniyordu. Bu da, verandanın birkaç metre ötesini görmeyi güçleştiriyor, sanki kendi özel dünyamızdaymışız hissi veriyordu. “Burada da Florida’daki gibi yağıyor.” Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Beynim kızarmış gibiydi.

“Eminim fareye benziyorumdur benziyorum.”

“İyi gözüküyorsun. Islaklık sana yakışıyor.”

Somurttum. “Şimdi yalan söylediğini biliyorum.”

Yanıma sokuldu ve hiçbir şey söylemeden parmaklarıyla çenemi kendisine doğru çektiğini hissettim. Çarpık bir gülümseme dolgun dudaklarını yukarı çekti. “Düşündüklerim hakkında yalan söylemem.”

Keşke söyleyecek zekice, hatta cilveli bir şeylerim olsaydı

ama yoğun bakışları tutarlı hütün düşünceleri dağıtmıştı.

Öne eğilip dudaklarını hafifçe aralarken gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Galiba şimdi anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?" diye fısıldadım.

"Kızarmanı izlemek hoşuma gidiyor." Başparmağıyla yanağımda daireler çizerken fısıldayarak konuşuyordu..

Başını eğdi, alnını alnıma dayadı. İkimiz, daha önce var olmayan bir duyguya kapılmış orada oturuyorduk. Galiba nefes almayı bırakmıştım. Kalbim sendeleyerek birkaç adım atmış sonra da donup kalmıştı. İçimdeki beklenti yükseliyor, her an taşıp dökülmekle tehdit ediyordu beni.

Ondan *hoşlanmıyordum* bile. O da benden hoşlanmıyordu. Çılgıncaydı bu ama oluyordu işte.

Şimşek bu kez çok daha yakından tekrar çaktı. Ardından gelen gök gürültüsü bizi ürkütmedi bile. Biz kendi dünyamızdaydık. Sonra çarpık gülümsemesi yüzünden silindi. Kendi gözleri şaşkın ve umutsuzdu ama hâlâ gözleri gözlerime dikiyordu.

Zaman yavaşlamıştı adeta, her bir saniye önümde uzanıyor, her aldığım nefesi işkenceye dönüştürüyordu. Bekliyor, gözleri koyu yeşile dönüşürken, aradığı her ne ise ona göstermek istiyordum. Yüzü gerildi, sanki fırtınalar kopuyordu içinde. Gözlerindeki bir şey beni büyük bir belirsizliğe düşürüyordu.

Kararını verdiği an anladım. Derin bir nefes aldı ve güzel gözlerini kapattı. Yanağımda hissettiğim nefesi yavaşça dudaklarıma kaydı. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Daemon bana deritten başka bir şey getirmezdi. Ama nefesim boğazıma takılıp kalmıştı. Dudakları, dudaklarıma o kadar yakındı ki, yarı yolda yakalamak, dudakları görüldüğü kadar yumuşak mı diye bakmak istiyordum.

"Selam çocuklar!" diye seslendi Dee.

Daemon geri sıçradı, tek bir akıcı hareketle kayıp salıncakta aramızda epey bir mesafe bıraktı.

Kesik bir nefes aldım, şaşkınlık ve hayal kırıklığı yüzünden mideme kramp girmişti. Vücudum sanki oksijensiz kalmış gibi hala karıncalanıyordu. Birbirimize öylesine kapılmıştık ki ikimiz de yağmurun durduğunu fark etmemiştik.

Dee basamakları çıktı, bir kardeşine, bir bana bakınca yüzündeki gülümseme kayboldu. Gözlerini kıstı. Yüzümün pancar gibi olduğundan ve bunun, bir şeyi böldüğünü bariz hale getirdiğinden emindim. Ama o sadece erkek kardeşine bakıyordu, dolgun dudakları kusursuz bir O şeklindeydi.

Daemon, ona sırtıttı. Yüzünde, gizlice bir şeye gülüyormuş izlenimi veren aynı çarpık gülümseme vardı. "Selam, kardeşim. N'aber?"

"Hiç," dedi Dee, gözlerini kısarak. "Sen ne yapıyorsun?"

"Hiç," diye cevap verdi Daemon, salıncaktan atlayarak. Geniş omzunun üzerinden bana baktı. "Sadece eksta kredi kazanıyordum."

Verandadan atlayıp kendi evine doğru giderken bu söyledikleri, o güzel havayı kırbaç gibi bölmüştü. Dee'ye baktım; Daemon'ın peşinden koşmak ve ona vurup devirmek istiyordum. "Beni neredeyse öpecek olması da anahtarlarını geri alma anlaşmasının mı yoksa seni mutlu etme anlaşmasının mı bir parçası?" Sesim gergindi. Tenim acıyordu.

Dee salıncakta yanıma oturdu. "Hayır. Asla anlaşmanın bir parçası değildi bu." Gözlerini yavaşça kırptırdı. "Seni öpmek üzere miydi?"

Yanaklarımın daha da fazla yandığını hissettim. "Bilmiyorum."

"Vay canına," diye mırıldandı, gözleri fal taşı gibi açık bir şekilde. "Bu beklenmedik bir durum."

Bu tuhaf bir durum. Dee ortaya çıkmasaydı neler olacağını düşünmek bile istemiyordum, hele ki bir de Dee burada oturuyorken. "Şey, aileni ziyarete gittin mi?"

"Evet, okul başlamadan yapmam gerekiyordu. Sana söyleme fırsatı bulamadığım için üzgünüm. Aniden oluverdi." Dee durakladı. "Daemon'la sen daha önceden... yani neredeyse-öpüşme faslından önce ne yapıyordunuz?"

"Yürüyüşe çıkmıştık. Hepsi bu."

"Tuhaf," diye devam etti, beni dikkatle inceleyerek. "Anahtarlarını çalmak zorunda kalmıştım ama geri almıştı onları."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, aklıma gelmişken bunun için sağ ol. Öz saygıyı arttırmak için, seninle takılması için şantaj yapılmış bir çocuk gibisi yoktur."

"Ah, hayır! Hiç de öyle değildi! Daha kibar olması için... biraz motivasyona ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm."

"Arabasına gerçekten değer veriyor olmalı," diye mırıldadım.

"Evet... öyledir. Ben yokken birlikte çok vakit geçirdiniz mi?"

"Pek değil. Bir gün göle gittik bir de bu gün yürüyüşe. Hepsi o kadar."

Yüzünde meraklı bir ifade görünüp kayboldu, sonra da gülümsedi. "İyi vakit geçirdiniz mi?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden omuz silktim. "Evet, aslında oldukça nazikti. Yani, arada bir ona geliyorlar ama butunuyla kötü değildi." Benimle zaman geçirmeye zorlanmış olması ve kredi için beni neredeyse öpecek olmasını saymazsak tabii.

"Daemon istediğinde kibar olabilir." Dee salıncığı salladı, salıncığın sallanmasını sürdürmek için tek ayakını yerde tutuyordu. "Yürüyüşe nereye gittiniz?"

"Yollardan birini takip edip, bir yandan sohbet ettik ama

sonra bir ayı gördük."

"Ayı mı?" Gözleri kocaman kocaman açıldı. "Vay canına, ne oldu?"

"Ah, bayıldım falan."

Dee bana baktı. "Bayıldın mı?"

Kıpkırmızı kesildim. "Evet, Daemon beni geri verandaya taşımış ve evet, gerisini biliyorsun işte."

Yine beni dikkatle ve merakla inceliyordu. Sonra başını iki yana salladı. Konuyu değiştirerek o yokken bir şey kaçırıp kaçırmadığını sordu. Onu bilgilendirdim ama aklım tamamen başka bir yerdeydi. Dee gitmeden önce, daha sonra film izlemekten falan söz etti. Galiba ben de kabul ettim.

İçeriye girdikten ve üstüme eski bir eşofman geçirdikten çok sonra bile kafam hâlâ Daemon konusunda karışıkta. Tekrar Süper Öküz'e dönüşmeden önce yürüyüşümüz sırasında neredeyse sevimli biri gibiydi. Kıpkırmızı ve hüsran içinde, kendimi yatağa bıraktım ve gözlerimi tavana diktim.

Sıvada küçük çatlaklardan oluşmuş bir ağ vardı. Bakışlarım bunların üzerinde gezinirken zihnimde "neredeyse öpüşmeye" varan olayları aklımdan tekrar geçirdim. Dudaklarının dudaklarına ne kadar yaklaştığını düşününce midem bir tuhaf oldu. Ama daha kötüsü, ben de onu öpmeyi istemiştim. Hoşlanmakla şehvetin birbiriyle hiç alakası yoktu.

"Dur da şunu doğru anlayayım." Dee feci şekilde yeniden kaplanmaya ihtiyacı olan, tünediği televizyon koltuğundan kollarını çatarak baktı. "Üniversite için nereye gideceğini bilmiyor musun?"

İnledim. "Aynı annem gibi konuşuyorsun."

"Evet, şey, lise sonda okuyacaksın." Dee bir saniye için durakladı. "Okul açılır açılmaz başvuru yapmaya başlamıyor musunuz?"

Dee'yle ben oturma odamda oturmuş, sergileri karıştırıyorduk ki, annem her zamanki gibi teklifsizce içeri girdi ve orta sehpanın üzerine bir yığın üniversite broşürü bıraktı. Teşekkürler anne. "Senin de başvurman gerekmiyor mu? Sen de 'bizden' birisin."

Gözlerinde parlayan ilgi sönüverdi. "Evet, ama biz sizden bahsediyoruz."

Gözlerimi devirip güldüm. "Ne yapmak istediğime karar vermedim. Bu yüzden, okul seçme gereği duymuyorum."

"Ama her okul aynı şeyleri sunuyor. Bir yer seçebilirsin, gitmek istediğin herhangi bir yer. California, Colorado, ah, hatta denizaşırı ülkelere bile gidebilirsin! Muhteşem olur bu. Ben olsam öyle yapardım. İngiltere'de bir yere giderdim."

"Gidebilirsin," diye hatırlattım ona.

Dee gözlerini indirdi. Omuz silkti. "Hayır, gidemem."

"Neden?" Bacaklarımı yukarı çekip bağdaş kurdum. Kullandıkları arabalara ya da giydikleri elbiselere bakınca para onlar için sorun değilmiş gibiydi. Dee'ye bir işte çalışıp çalışmadığını sormuştum, o da kendisini rahat ettiren bir harçlığı olduğunu söylemişti. İş için hep şehirde kaldıklarından anne babaların hissettiği suçluluk duygusu falan işte. Yutarsan iyi masaldı.

Annem, ihtiyacım olduğunda bana para verme konusunda harikaydı ama açıkçası bana eğlenmem için ayda üç yüz dolar verip altıma pırıl pırıl bir araba çekeceğini hiç sanmıyordum. Hayır. Küçük Sedan'ımı, vuruklarıyla, paslarıyla falan sevmeye devam etmek zorundaydım. Ayağımı yerden kessin de, diye hatırlatıyordum kendime. "İstedğin yere gidebilirsin, Dee."

Dee'nin gülümsemesinde hüznün vardı. "Mezun olduğumda muhtemelen burada kalacağım. Belki internet üniversitelerden birine kayıt yaptırırım."

İlk önce şaka yaptığını sandım. "Ciddi misin sen?"

“Evet, buraya tıklıp kaldım.”

Birisinin bir yere tıklıp kalması ilgimi çekmişti. “Seni ne tutuyor?”

“Ailem burada,” dedi sessizce, başını kaldırıp bakarak. “Her neyse, dün gece izlediğimiz film kâbuslarıma girdi. İçinde, seni uyurken izleyen hayaletlerin olduğu perili ev olayından nefret ediyorum.”

Konuyu çabucak değiştirmesi gözümde kaçmamıştı. “Evet, o film acayip ürkütücüydü.”

Dee yüzünü buruşturdu. “Bana Daemon’ı hatırlatıyor. Ben uyurken Daemon tepemde dikilirdi çünkü ona göre bu komikti.” Zarif omuzları titredi. “Ona o kadar kızardım ki! Uykum ne kadar derin olursa olsun, gözlerini bana diktığını hissedip uyanırdım. O da durmadan gülerdi.”

Daemon’ın küçük bir çocukken ikizini kızdırdığını hayal edince gülümsedim. O resmin yerini tamamen yetişkin olan Daemon aldı. Büyük bir hayal kırıklığıyla içimi çekip dergiyi kapattım.

Daemon’ı verandadaki akşamdan beri görmemiştim ama günlerden daha pazartesiydi. İki günün onu görmeden geçmesi olağandı. Zaten onu görmek istemiyordum.

Başımı kaldırıp, Dee’nin dergiyi karıştırmasını izledim. Hep arkadaki astroloji kısmına bakıyordu. Sağ elini çenesine götürdü, mor ojeli tırnağını hafifçe çenesine vurmaya başladı.

Parmağı bulanıklaşıp neredeyse silindi. Etrafındaki hava uğulduyordu sanki.

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Parmak hâlâ oradaydı. Harika. Yine halüsinasyon görüyordum. Dergiyi bir köşeye fırlattım. “Kütüphaneye gitmem gerek. Okuyacak yeni kitaplar almalıyım.”

“Bir plan yapıp kitap alışverişine çıkabiliriz.” Koltuğunda

zıpladı, yine heyecanlanmıştı. “Sen buraya taşınmadan önceki hafta blog’unda eleştirisini yaptığın kitaba bakmak istiyorum. Hani şu süper güçleri olan çocuklarla ilgili olan.”

Kalbim mutluluktan hop etti. Dee blog’umu okumuştı. Ona, blog’umun adını söylediğimi bile anımsamıyordum. “Bu eğlenceli olurdu ama kütüphaneye bu gece gitmeyi düşünüyordum. Bedava sirke baldan tatlı. Benimle gelmek ister misin?”

“Bu gece mi?” diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılarak. “Bu gece gelemem ama yarın gece gelebilirim.”

“Gelemezsen çok önemli değil. Birkaç gündür gitmeyi düşünüyordum ama erteleyip duruyordum ve okul kitaplarını okumak zorunda kalmadan beynimin şekere ihtiyacı var.”

Başını iki yana sallarken siyah saçları muzip yüzünün etrafında sallandı. “Yo, hayır, çok önemli. Seninle gelmemin bir sakıncası yok ama bu gece gelemem. Önceden planım vardı. Olmasaydı, gelirdim.”

“Sorun değil Dee. Kütüphaneye yalnız gidebilirim, sonra da alışverişe gidebiliriz. Artık kasabada yolumu epey iyi buluyorum. Kaybolmam yani. Buradan sadece... beş blok kadar ötede.” Durakladım, sonra da konuyu değiştirmeye çalışarak hemen akşamki planlarını sordum.

Dee’nin dudakları sımsıkı kapalıydı. “Hiç, uzun zamandır görmediğim arkadaşlarım kasabaya döndü de.”

Masum sorum onu zor durumda bırakmış gibiydi ve gerçekten ne yapacağını söylemeye isteksiz gibiydi. Televizyon koltuğunda kıpırdandı ve tırnaklarına odaklandı. Kendimi işine burnumu sokmuş gibi hissediyordum ama bu sorunun onu nasıl huzursuz ettiğini anlamıyordum. Bir yanım dışarıda bırakıldığım için incinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı.

“Umarım bu gece iyi vakit geçirirsiniz,” diye yalan söyledim. Şey, gerçek bir yalan değildi. Bundan gurur duymuyorum

ama yaptım işte. Doğru ya da yanlış, dışlanmış hissetmişim.

Dee beni izlerken oturduğu yerde kıpır kıpırdı. Aynı verandadaki günde yaptığı gibi gözlerini kısmıştı. “Bence ben seninle gelene kadar beklemelisin. Geçenlerde birkaç kız ortadan kaybolmuştu.”

Kütüphaneye gitmek, uyuşturucu içilen bir eve gitmek değildi ama geçen gün gördüğüm kayıp ilanını hatırladım ve omuz silktim. “Tamam, bunu düşünürüm.”

Dee, annemin işe gitme zamanı yaklaşana kadar kaldı. Dışarı çıkarken verandanın kenarında durdu. “Gerçekten, yarın akşama kadar bekleyebilirsen seninle kütüphaneye gelirim.”

Bir kez daha kabul ettim ve ona çabucak sarıldım. Gittiği an onu özlemiştim. Ev onsuz çok fazla sessizdi.

Annemle akşam yemeğini yedikten sonra dışarı çıktım. Kasabaya inip kütüphaneyi tekrar bulmak fazla uzun sürmedi. Birkaç kez kasabada bulunduğumda hep dolu olan sokaklar şimdi bir hayli boştu. Ben daha yoldayken gökyüzü de bulutlanmaya başlamıştı ve bütün şehir merkezine tüyler ürpertici bir hayalet kasaba izlenimi veriyordu.

Hayatımın olanca tuhaflığına ve Dee'nin beni arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya davet etmemesinin verdiği o acayip hisse rağmen, kütüphaneye gülümseyerek girdim. Sessiz kütüphanenin köşesini dönüp de duvarlarda sıralanmış kitap yığınlarını görünce ikizlerin ve başka her şeyin düşüncesi siliniverdi. Bahçeyle uğraştığımda olduğu gibi kütüphanenin sessizliğinde huzur buluyordum.

Boş masalardan birinde durup mutlulukla küçük bir soluk verdim. Oldum olası kendimi kitapların arasında kaybedebilirdim. Kitaplar her zaman memnuniyetle balıklama atladığım, bir kaçış yolu olmuştu.

Zamanın nasıl akıp gittiğini fark etmemiştim bile. Kütüphaneye iç karartıcı bir hava çıkmıştı. Gün battığında kütüphaneler hep gölgeli yerler olurdu ama dışarıda gökyüzünün sıra

dışı bir şekilde kararması o ürkütücü hissi arttırıyordu. Kütüphane ci ışıkların çoğunu kapatıncaya kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim ve ön sıraya gitmekte zorlanıyordum. Bu esintili ve gıcır tılı yerden çıkmaya can atıyordum.

Çakan şimşek kitap raflarını aydınlattı ve pencerelerin dışında gök gürledi. Sağanak bastırmadan arabama dönebilme yi umuyordum. Almak istediğim kitapları göğsüme bastırarak hızla ön kısma gittim. Hızla oraya vardım, dönüp teşekkürler dememle, kütüphanecinin kapıyı kilitleyip hızla ortadan kaybolması bir oldu.

“Oldu o zaman,” diye mırıldandım sessizce.

Yaklaşan fırtına, alacakaranlığı geceye döndürmüştü ve saat olduğundan çok daha geç gözüküyordu. Dışarıda, sokaklar hâlâ boştu. Yağmur dinene kadar kalmayı düşünerek arkama baktım ama kütüphanedeki en son ışık da söndü.

Dışarı çıkmadan dişlerimi gıcırdattım ve kitaplarımı sırt çantama soktum. Kaldırıma adımımı attım ve gökyüzü ikiye ayrılmış gibi sağanak bastırdı ve beni saniyeler içinde sırlıklam etti. Bir yandan sırt çantamın ıslanmasını engellemek için elimden geleni yaparken, bir yandan da anahtarlarımı el yordamıyla arıyor, bir ileri, bir geri sıçırıyordum. Yağmur feci dondurucuydu!

“Affedersiniz, küçük hanım?” Pürüzlü bir ses çabalarımı yarıda kesti. “Bana yardım edebilir misiniz acaba?”

Kapıyı açmaya ve kitapları yağmurdan korumaya odaklandığımdan birisinin yaklaştığını duymamıştım. Sırt çantamı arabaya soktum ve sese doğru dönerken cüzdanımı daha sıkı kavradım. Gölgenin içinden bir adam çıktı ve sokak lambasının altında durdu. Yağmur, açık renk saçlarından aşağıya hızla akıyor, uzunca tutamlarını kafasına yapıştırıyordu. Tel çerçevesi göz lüğü, karga burnunun kemerinden aşağı düşmüştü.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor, cılız vücudu hafifçe titriyordu.

“Arabamın...” diye arkasını gösterdi, kaportaya çarpan yağmurun gürültüsünde sesini duyurmak için biraz bağırarak, “lastiği patladı. Levyeniz vardır diye umuyordum.”

Vardı ama vücudumdaki her bir sinir bana hayır dememi söylüyordu. Gerçi, adam da bir taşı çok uzağa fırlatamayacakmış gibi gözüküyordu. “Emin değilim.” Sesim, istediğimden daha alçaktı. Islak saçlarımı ittirdim ve boğazımı temizledim. “Olup olmadığını bilmiyorum,” diye bağırarak cevap verdim.

Adamın gülümsemesi bezgindi. “Daha iyi bir zaman seçmezdim, değil mi?”

“Hayır, seçemezsiniz.” Ağırılığımı diğer ayağıma verdim.

Bir yanım özür dileyip onu orada bırakmamı söylüyordu ama bir de diğer yanım vardı, kocaman olan bu yanım insanlara hayır deme konusunda asla başarılı olmamıştı. Kapıda dikilirken alt dudağımı çiğniyordum. Onu yağmurda bırakamazdım. Zavallı adam sanki her an çökecekmiş gibi gözüküyordu. Ona karşı hissettiğim merhamet, bilinmeyenle her karşılaşmanızda hep çıkagelen korku hissini geri püskürtmüştü.

Ona yardım edebileceğimi biliyorken onu yağmurda bir başına bırakamazdım. En azından yağmur dinmeye başlamıştı.

Kararımı verince zoraki gülümsedim. “Bakabilirim. Bir tane olabilir.”

Adam gülümsedi. “Eğer varsa iyilik meleğim olursunuz.” Muhtemelen ilk baştaki güvensizliğimi sezinlediğinden olduğu yerde kaldı ve hiç yaklaşmadı. “Yağmur hafifliyor gibi ama yaklaşan kara bulutlara bakılırsa bence feci bir fırtınaya yakalanabiliriz.”

Sürücü tarafının kapısını kapattım ve arabanın arkasına gittim. Bagaj kapağını açtım; elimi halı kaplı zeminde gezdirip

stepneyi serbest bırakan kilidi bulmaya çalıştım. “Açıkçası, galiba levkem var.”

Yabancıya sadece birkaç saniyeliğine arkamı döndüm fakat buz gibi bir esintinin ensemdeki tüyleri hareket ettirdiğini hissettirdi. Damarlarımda adrenalin dolaşarak, kalbimi göğüs kafesine hızla çarptırıyor ve öfkenin acı verici dokunaçları mide-min altını üstüne getiriyordu.

“İnsanlar o kadar aptal, o kadar enayi ki.” Sesi, boynumdaki rüzgâr kadar soğuktu.

Beynim, onun sözlerini kavrayamadan buz gibi ve ıslak bir el, elimi canımı acıtacak kadar sıkı tuttu beni. Boynuma vuran nefesi yapış yapıştı, sonumun geldiğini duyuruyordu. Yanıt verecek fırsatım bile olmamıştı.

Elimi kullanarak beni etrafımda döndürdü. Koluma bir acı saplanırken kendimi tutamayıp bir çığlık attım. Şu anda adamla yüz yüzeydim ve önceden görüldüğü kadar çaresiz gözük-müyordum. Aslında, boyu uzamış ve irileşmişti.

“Eğer... eğer para istiyorsan sahip olduğum ne varsa alabilirsin.” Cüzdanımı ona fırlatıp tabanları yağlamak istiyordum.

Yabancı gülümsedi, sonra da beni itti. *Sertçe*. Asfalta çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi ve bileğim feci bir acıyla burkuldu. Sağlam elimle cüzdanımı çıkarıp ona doğru ittim. “Lütfen,” diye yalvardım. “Al şunu. Hiçbir şey söylemem. Al şunu. Söz veriyorum.”

Saldırganım önümde çömeldi, cüzdanımı alırken dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. Gözlüklerinin arkasında gözleri renk değiştiriyordu sanki. “Paranı mı? Paranı istemiyorum ben.” Cüzdanı bir kenara fırlattı. Ciğerime küçük nefesler halinde girip çıkıyordu hava. Bunların olduğuna bir türlü inanmıyordum. Beni soymuyorsa, o zaman istediği neydi? Bu düşüncenin gerisini getirince zihnim korkuyla büzüldü ve içinde

dehşetle *hayır, hayır, hayır* sözleri yankılandı.

Üstüme çöküveren düşünce ve imge selinde başımı suyun dışında tutamıyordum. Ama vücudum hareket ediyordu, ondan uzaklaşmaya çalışayım derken kaldırımın kenarına çarptım. Her yanıma korku kaplamıştı. Çığlık atmam gerektiğini biliyordum. *Çığlığın boğazımda toplandığını hissettim. Ağzımı açtım.*

"Bağırma," diye uyardı, sesi zehir gibi bir buyruktu.

Bacak kaslarımın gerildiğini hissettim. Büküldüm, bacaklarımı yukarı çekip koşmaya hazırlandım. Bunu başarabilirdim. Bunu beklemiyordu. Başarabilirdim. *Şimdi!*

Kollarını görünmeyecek kadar hızlı hareket ettirerek iki bacağımı yakalayıp hızla çekti. Sol kolum ve yüzüm kaldırırma çarptı, tenim sert betona kör edici bir acıyla sürtündü. Gözüm saniyeler içinde şişmeye başladı ve ılık kan kolumdan aşağıya süzüldü. Midem tepetaklak oldu. Bacaklarımı çekip ondan kurtarmaya çalıştım, yapamayınca da tekme attım. Homurdandı ama tutmaya devam etti.

"Lütfen! Bırak gideyim." Yine tekmeleyip bacaklarımı kurtarmaya çalıştım. Yola çarpan kollarım sıyrıldı, acı ve daha güçlü bir şey hissettim.

İçimdeki *öfke* kabarıp korkuyu bir yana iterek galip gelmeye çalıştı. Birden gözüm karardı, eğilip *büküldüm, çırpındım* ama hiçbir şey onu yerinden kımıldatmadı. Bir milim bile.

"Bırak beni!" Bu kez bağırđım, sesim iyice kısılına kadar.

Hızlı bir şekilde hareket etti, yüzü, Dee'nin elinde olduğu gibi bir görünüp bir kayboldu. Sonra bir baktım, tepemdeydi ve eliyle ağzımı kapatıyordu. Ağırlığı dayanılmazdı, hâlbuki önceden ne kadar küçük ve çaresiz gözüküyordu. Nefes alamıyor, hareket edemiyordum. Beni eziyordu ama beni asıl mahveden, biraz sonra olacaklardı.

Birisi beni duymak zorundaydı. Tek umudum buydu.

Başını eğip saçımı kokladı. Tiksintiyle titredim. Tısladı. "Haklıymışım. Onların izini taşıyorsun." Elini ağzımdan çekti ve kollarımı kavradı. "Neredeler?"

"Ben... ben anlamıyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Tabii ki anlamıyorsun." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Aptal, yürüyen bir memeliden başka bir şey değilsin. Beş para etmezsin."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona bakmak istemiyordum. Yüzünü görmek istemiyordum. Eve gitmek istiyordum. *Lütfen...*

"Bana bak!" Bakmayınca beni tekrar sarstı. Başımı yere çarptım. Canım felaket acısı sağlam gözüm kendiliğinden açıldı. Buz gibi eliyle çenemi tuttu. Bakışlarım yüzünde gezindi ve sonunda gözlerinde sabitlendi. Gözleri dipsiz kuyular gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

O gözlerde daha kötü bir şey de gördüm. Soyulmaktan daha kötü, aşağılanmaktan ve istismar edilmekten daha kötü. Zerre kadar pişmanlık olmayan gözlerinde ölümü, kendi ölümümü gördüm.

"Bana nerede olduklarını söyle." Her bir sözcüğün üstüne basa basa söylemişti.

Sesi sanki su altından gelirmiş gibi boğuktu ama belki de bana öyle geliyordu. Belki de boğulan bendim.

"Pekâlâ," dedi sert bir tavrıla. "Belki biraz teşviike ihtiyacın vardır."

Birden gırılağıma sarıldı. Ben fırsat bulamadan, nasıl olsa arkası gelir diye aldığım son nefes uçup gitti. Parmaklarını gırılağımdan çekmeye çalışırken panik adeta göğsümü pençeledi ve kendimi kurtarmak için beyhude bir çabayla tekmeler savurdum. Sımsıkı elleri hassas soluk boruma geçmişti.

"Bana söylemeye hazır mısın?" diye meydan okudu. "Değil misin yoksa?"

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Nabzım artık atmıyordu, kollarımın soyulan yerleri ve yüzüm feci şekilde yanıyordu, zira eski acıların yerini yenileri alıyordu. Hava yoktu, artık yoktu. Kalbim, göğsümde hızla atıyor, oksijen istiyordu. Kafam içindeki basınçtan patlamak üzereydi. Bacaklarım uyuşuyordu Gözümün önünde minik ışıklar dans ediyordu.

Ölecektim.

Annemi bir daha asla göremeyecektim. Aman Tanrım, anem mahvolacaktı. Bu şekilde, yoktan yere ölemezdim. Sessizce yalvardım, çok geç olmadan birinin beni bulması için dua ettim ama her şey siliniyordu. Zifiri bir uçuruma yuvarlanıyordum. Artık basınç kötü değildi. Boğazımdaki acı hafifliyordu gibiydi. Ağrı geçiyordu. Karanlığa karışıp gidiyordum.

Aniden adamın elleri uzaklaştı ve ileriden, asfalta çarpan bir bedenın yumuşak sesi geldi. Sanki derin bir kuyunun dibindeydim ve gürültünün kaynağı çok ama çok yukarıdaydı.

Ama tekrar nefes alabiliyordum. Tüm oburluğumla her bir nefesi adeta yedim, o güzel havayı örselenmiş gırtlığımdan geçirip açlıktan ölmüş organlarımı besledim. Hava yutarken öksürmeye başladım.

Birisi, daha önce hiç duymadığım yumuşak, melodik bir dilde bağırdı, sonra sövdü ve atılan bir yumruk sesi duydum. Yanıma birisi düştü ve ben hafifçe döndüm. Ağrı yüzünden yüzümü buruşturdum ama dert etmedim. Hayatta olduğum anlamına geliyordu bu.

Karanlık gölgelerin arasında kavga ediyorlardı. Bir tanesi, bir adam, diğerini tuttu ve onu birkaç metre yükseğe kaldırdı. Gücü akıl almazdı, hayvancaydı. İnsanüstüydü. İmkânsızdı.

Doğrulunca bir öksürük nöbetine daha tutuldum. Eğilip ağırlığımı bileğime verince ciyakladım.

“Kahretsin!” diye patladı gür bir ses.

Yoğun bir kırmızımsı sarı ışık çaktı. Caddedeki sokak lambaları patladı ve tüm blok karanlığa gömüldü. Öğürürken iki büküm oldum. Çakıl döşeme çatırdadı ve yürüyüş botlarının burnunu gördüm. Bu her kimse, onu uzakta tutmak için kolumu uzattım.

"Her şey yolunda. Adam gitti. Sen iyi misin?" Nazik bir el omzumdan tutup destek oluyordu. Beynimin uzak bir köşesinde sesin tanıdık geldiğini düşündüm. "Kıpırdamadan otur." Başımı kaldırmaya çalıştım ama baş dönmesi beni neredeyse soluksuz bırakıyordu. Görüşüm bulanıklaştı, sonra da netleşti. Sol gözüm şişip kapanmıştı ve nabzımın her atışında zonkluyordu. "Her şey yolunda."

Omzumdan bir sıcaklık başladı; koluma indi ve bileğimi çevreleyip sızlayan kasların acısını hafıfletti ve daha derine indi. Beyaz kumsallarda yatıp güneşlendiğim günler aklıma geldi.

"Teşekkür..." Kurtarıcımın yüzü belirginleşince sözcüklerim yarıda kesildi. Çıkık elmacık kemikleri, düzgün bir burun ve dolgun dudaklar gözümün önünde belirdi. Bu çarpıcı yüz o kadar soğuktu ki yavaşça tüm vücudumu yutan o sıcaklığa ait olamazdı. Parlayan, nadir görülen yeşil gözler, gözlerimle buluştu.

"Kat," dedi Daemon. Alnı, endişeyle kırışmıştı. "Kendinde misin?"

"Sen misin?" diye fısıldadım, başımı yana yatırarak. Artık yağmur yağmadığını belli belirsiz fark ettim.

Kömür karası tek kaşını kaldırdı. "Evet benim."

Afallamış halde başımı eğip aşağıya, bileğimi tuttuğu yere baktım. Artık zonklamıyordu ama dokunuşu başka bir şey yapıyordu. Şaşkınlıkla kolumu hızla geri çektim.

"Sana yardım edebilirim," diye ısrar etti, tekrar bana uzanarak.

“Hayır!” diye bağırdım ve *canım yandı*.

Bir süre daha tepemde dikildi, sonra da doğruldu, başını eğmiş, bileğime bakıyordu. “Her neyse. Polisi arayayım.”

Telefonda polisle konuşurken onu dinlememeye çalışıyordum. Sonunda, soluk alıp verebiliyordum. “Teşekkür... ederim.” Sesim boğuktu ve konuşmak canımı acıtiyordu.

“Bana teşekkür etme.” Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Kahretsin, benim hatam bu.”

Bu nasıl onun hatası olabilirdi ki? Beynim henüz doğru dürüst çalışmıyordu herhalde çünkü bu, pek anlam ifade etmemişti. Dikkatle geriye eğilip yukarı, epey yukarı baktım ve anında keşke bakmasaydım diye düşündüm. Öfkeli ve korumacı gözüküyordu.

“Hoşuna giden bir şey gördün mü Kedicik?”

Bakışlarımı... yumruk yaptığı ellerine indirdim. Eklem yerlerinde sıyrık bile yoktu. “Işık... ışık gördüm.”

“Eh, tünelin sonunda ışık var, derler.”

Bugün neredeyse öleceğim hatırlatılınca ürperdim.

Daemon çömeldi. “Kahretsin, üzgünüm. Bu çok düşüncesizceydi. Ne kadar kötü yaralandın?”

“Boğazım... acıyor.” Hafifçe boğazıma dokundum ve yüzümü buruşturdum. “Bileğim de öyle. Kırılıp kırılmadığından... emin değilim.” İhtiyatlı bir şekilde kolumu kaldırdım. Şişmişti, mavi ve menekşe rengine dönmeye başlamıştı bile. “Ama... ışık çıktı.”

Kolumu inceledi. “Kırılmış ya da incinmiş olabilir. Hepsi bu kadar mı?”

“Hepsi mi? Adam... beni öldürmeye çalışıyordu.”

Gözlerini kıstı. “Bunu anlıyorum. Önemli bir şeyi kırmadığını umuyordum.” Bir saniye durup düşündü. “Kafatasını mesela?”

“Hayır... sanmam.”

Soluğunu verdi. “Tamam, tamam.” Ayağa kalkıp etrafa baktı. “Hem ne işin vardı ki senin burada?”

“Kütüphaneye... gitmek istemiştim.” Boğazımdaki acı dine ne kadar beklemek zorunda kaldım. “Saat... çok geç değildi. Burası... suç oranı yüksek bir... şehre benzemiyor. Adam, yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi... lastiği patlamış.”

Gözleri hayretten fal taşı gibi açıldı. “Adamın biri karanlık bir otoparkta yanına geliyor ve sen kalkıp ona yardım mı ediyorsun? Uzun zamandır duyduğum en düşüncesizce yapılmış hareketlerden biri.” Kollarını kavuşturdu ve başını eğip bana baktı. “Herhalde her şeyi düşünmüştündür, değil mi? Yabancılardan şeker kabul edip, üzerinde bedava kedi yavrusu yazan kamyonlara da biner misin sen?”

Küçük bir çığlık attım.

Volta atmaya başladı. “Ben gelmeseydim, şimdi üzgün olmanın bir faydası olmazdı, değil mi?”

Son söylediğini duymazdan geldim. “Peki senin... ne işin vardı burada?” Sonunda boğazım biraz daha iyiydi. Hâlâ feci acıyordu ama en azından her sözcük ağzımdan kerpetenle çıkmıyordu.

Daemon volta atmayı bıraktı ve elini, göğsünde, kalbinin üzerinde gezdirdi. “Buradaydım işte.”

“Vay canına, sizin kibar ve etkileyici olduğunuzu sanırdım.”

Kaşlarını çattı. “Kimin?”

“Bilirsin işte, parlak zırlı şövalye, başı dertte olan genç kıızı kurtarıyor, türünden şeyler.” O noktada durdum. Kafamı bir yere çarpmış olmalıydım.

“Ben senin şövalyen değilim.”

“Tamam...” diye fısıldadım. Bacaklarımı yavaşça yukarı çektim ve başımı dizlerime koydum. Her şey canımı yakıyordu

ama o adamın elleri boğazımda olduğundaki kadar kötü acımıyordu. Bunu düşününce titredim. "Adam nerede şimdi?"

"Kaçtı. Şimdiye kadar çoktan gitmiştir," dedi Daemon. "Kat?.."

Başımı kaldırdım. İri yarı gövdesiyle heyula gibi tepemde dikiliyordu. Bakışları sinir bozucu ve deliciydi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Daemon'ın vücudunun ay ışığını örtmesi hoşuma gitmiyordu. Kalkmak için hamle yaptım.

"Ayağa kalkman iyi olmaz bence." Tekrar diz çöktü. "Ambulansla polis her an burada olabilir. Bayılmanı istemiyorum."

"Ben... bayılmayacağım," diye itiraz ettim, nihayet siren seslerini duyuyordum.

"Bayılırsan seni yakalamak zorunda kalmak istemiyorum." Birkaç dakika eklemelerini inceledi. "Sana... sana bir şey dedi mi?"

Feci halde yutkunmak istiyordum ama canım çok fazla yanıyor. "Üzerimde... bir iz olduğunu söyledi. Bir de durmadan... onların nerede olduklarını soruyordu. Nedenini bilmiyorum."

Aceleyle başını çevirdi ve kesik bir nefes aldı. "Delinin biriymiş anlaşılan."

"Evet, ama... kimi istiyordu?"

Daemon tekrar bana döndü, yüzü iyice asıktı. "Sapık bir katile lastiğini değiştirmesine yardım edecek kadar aptal bir kızı belki?"

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. "Amma aşağılık-sın. Sana bunu... söyleyen oldu mu hiç?"

Gerçekten neşeyle güldü. "Ah Kedicik, kutlu hayatımın her bir gününde hem de."

Yine ona hayretle baktım. "Başka diyeceğimi bilmiyorum..."

"Teşekkür ettiğine göre, şuan bundan iyisi olamaz." Zarif

bir şekilde ayakta duruyordu. "Lütfen kıpırdama ama. Tek istediğim bu. Kıpırdamadan dur ve daha fazla sorun yaratmamaya çalış."

Kaşlarımı çattım ve canım acıdı.

Pek de etkileyici olmayan şövalyem tepemde dikiliyordu, sanki beni korumak istiyormuş gibi bacaklarını iki yana açmıştı, kolları da iki yanındaydı. Ya adam geri gelirse? Daemon bundan endişe ediyor olmalıydı.

Omuzlarım titremeye başladı, dişlerim de hemen eğlenceye katıldı. Daemon tişörtünü hızla çıkardı ve sıcak pamukluyu, yaralı yüzüme birazcık bile değmemesine dikkat ederek kafamdan geçirdi. Kokusu etrafımı sardı ve saldırıdan beri ilk kez kendimi güvende hissettim. Daemon'la. Şu işe bak.

Sanki vücudum, artık mücadele etmeme gerek kalmadığını anlamış gibi yana doğru kaymaya başladı; kafamı kaldırıma çarpınca diğer gözümün de moraracağını biliyordum çünkü şu birkaç gün içinde ikinci kez bayılacağımdan adım gibi eminim. Kısaca neden hep Daemon'ın önünde bayılmam için lanetlendiğimi düşündüm, sonra da çuval gibi yere yığıldım.

Sık sık hastanelere gitmek gibi bir âdetim yoktu. Country müzikten ne kadar nefret ediyorsam hastanelerden de o kadar nefret ediyordum. Bana göre, ölüm ve dezenfektan kokuyorlardı. Bana babamı ve kanser yüzünden gözlerinin içine çöktüğü, kemoterapi yüzünden de vücudunun şiştiği zamanı hatırlatıyordu.

Bu hastanenin de bir farkı yoktu ama bu ziyaret biraz daha fazla karmaşıktı.

İçerisinde, polis, çılgına dönmüş bir anne ve beni tıktıkları küçük odanın etrafında dolaşan, somurtkan, siyah saçlı kurtarıcı vardı. Bu her ne kadar kabaca ve nankörce olsa da onu görmezlikten gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Ambulans beni, polis eskortu eşliğinde getirdiği sırada, hastanede vardiyası olan annem durmadan rastgele uzanıp kolumu ya da yüzümü, yani en azından sağlam olan tarafını, okşuyordu. Sanki bu hareket ona, benim hayatta olduğumu, nefes aldığımı ve sadece yara bere içinde olduğumu hatırlatıyordu. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama böyle yapmasına sinir olmaya başlamıştım.

Kendimi şirretliğimin doruğunda hissediyordum.

Başım ve sırtım çok şiddetli ağrıyordu ama bileğimdeki ağrı en kötüsüydü. Tonlarca dürtme ve yarım düzine röntgen filminden sonra hiçbir şeyin kırık olmadığı anlaşıldı. Bir sürü derin bereye ve çiziklere ek olarak incinmiş bir bileğim ve kolumda yırtık bir tendon vardı. Sol elim ve kolumun dirsekten aşağısı atele alınmıştı.

Ağrıkesici vereceklerini vaat etmişlerdi ama daha ortada bir şey yoktu.

Polis memurları biraz kaba sabaydılar ama bana iyi davrandılar. Akla gelebilecek her soruyu sordular. Onlara hatırlayabildiğim her şeyi anlatmamın önemli olduğunu biliyordum ama yaşadığım şokun etkisi geçmeye başlıyordu ve adrenalin çoktan silinip gitmişti. Tek istediğim eve dönmektir.

Bunun, sarpa saran bir soygun girişimi olduğunu düşündüler, ta ki onlara adamın para istemediğini söyleyene dek. Onlara, saldırganın söylediklerini anlattıktan sonra adamın hasta olabileceğine ya da belki uyuşturucunun etkisinden çıkan bir bağımlı olduğuna inandılar.

Polisler bana soru sormayı bitirince Daemon'a gittiler. Onunla samimi görünüyorlardı. Hatta bir tanesi omzuna vurup gülümsedi. Ahbaptılar. Ne tatlı. Daemon'ın onlara anlattıklarını duyma fırsatım olmadı çünkü soruşturmayı annem devralmıştı.

Bunların hepsinin bitmesini ve buradan gitmeyi istiyordum. "Bayan Swartz?"

Soyadımın söylenmesine şaşırıp daldığım düşüncelerimden çıktım. Memurlardan daha genç olanı yatağımın yanındaydı. Adını hatırlayamıyordum ve isimliğine bakamayacak kadar yorgundum. "Evet?"

"Galiba bu akşamlik işimiz bitti. Başka bir şey hatırlarsanız, lütfen bizi hemen arayın."

Başım la onayladım ve pişman oldum. Kafama bir ağrı sap-
lanınca yüzümü buruşturdum.

“Tatlım, iyi misin?” diye sordu annem, endişeyle.

“Başım ağrıyor.”

Annem ayağa kalktı. “Gidip doktoru bulayım da sana şu
ağrı kesicileri alabilelim.” Nazıkçe gülümsedi. “Sonra hiçbir şey
hissetmeyeceksin.”

Ben de *bunu* istiyordum, hem de deli gibi.

Polis memuru gitmek için döndü ama durdu. “Bence endişe
etmenizi gerektiren bir durum yok. Ben...”

Telsizinin hışırtısı yüzünden söyleyeceği her ne ise, söyle-
yemedi. Karşıdakinin sesi parazitin arasından duyuldu. “Bütün
birimler, Well Springs Yolu’nda Kod 18 var. Kurban, kadın, 16-
17 yaşlarında. Muhtemelen cinayet. Olay mahallinde ölmüş.”

Vay canına. Bu kadar küçük bir kasabada aynı gecede bir
ergen kızın daha saldırıya uğrama ihtimali neydi? Bu bir tesa-
düf olmalıydı. Daemon’a göz attım. Gözlerini kısmıştı. Bunu o
da duymuştu.

“Tanrım,” dedi polis memuru, sonra da telsizin düğmesine
bastı. “414. birim hastaneden ayrılıp yola çıkıyor.” Dönüp tel-
sizle konuşarak odadan ayrıldı.

Perdenin yanındaki duvara yaslanmış duran Daemon’ın
dışında oda boştu. Tek kaşını kaldırmış, merakla bana bakı-
yordu. Alt dudağımı çiğneyip başımı çevirdim; bu da, bir şa-
kağımdan diğerine bir acı dalgası yayılmasına neden oldu. An-
nem aceleyle, peşinde doktorla odaya girene kadar öyle kaldım.

“Tatlım, Doktor Michaels’ın iyi haberleri var.”

“Sizin de bildiğiniz gibi, vücudunuzda kırık kemik yok ve
beyin sarsıntınız da yok gibi gözüküyor. Sizi bırakabildiğimiz
zaman eve gidip dinlenebilirsiniz,” dedi doktor, şakaklarında-
ki kır saçları ovuşturarak. Dikkatini yeniden bana vermeden

önce Daemon'a göz attı. "Şimdi, baş dönmesi, bulantı, görme bozukluğu ya da hafıza kaybı yaşamaya başlarsanız hemen buraya geri gelmeniz gerekir."

"Tamam," dedim, hapları süzerek. O an her şeyi kabul edecek durumdaydım.

Doktor gittikten sonra annem, küçük plastik bardağı ve hapları ondan alıp çabucak yutarken başımda durdu. Ne oldukları umurumda bile değildi.

Yine ağlamak üzereyken annemin eline uzandım ama kordondan gelen heyecanlı bir ses yüzünden durdum.

Dee hızla odaya girdi, yüzü kireç gibi bembeyaz ve endişeliydi. "Ah hayır, Katy, iyi misin?"

"Evet. Sadece biraz hasat oldum." Kolumu kaldırıp cılız bir şekilde gülümsedim.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Erkek kardeşine döndü. "Nasıl olabildi bu? Sanmıştım ki sen..."

"Dee," diye uyardı Daemon.

Dee, kardeşinden hızla uzaklaşıp yatağımın diğer tarafında durdu. "Bunun için çok üzgünüm."

"Senin suçun değil ki."

Başını öne salladı ama içten içe suçluluk hissettiğini görebiliyordum.

Annemin adı mikrofondan anons edildi. Annemin yüzü gerildi, izin istedi ve birkaç saniye içinde geri döneceğine söz verdi.

"Yakında çıkabilecek misin?" diye sordu Dee.

Dikkatimi güçlkle tekrar ona yönelttim. "Herhalde." Durakladım. "Annem geri gelirse tabii."

Başını öne salladı. "Sana... saldıran adamı gördün mü?"

"Evet, bazı saçma sözler de söyledi." Gözlerimi kapattım ve sanki onları yeniden açmam normalden daha uzun sürdü.

"Onları' bulmakla ilgili bir şeydi. Bilmiyorum." Sert yatakta kı-

mıldadım. Yaralar eskisi kadar çok acımıyordu. "Tuhaf."

Dee'nin benzi attı. "Umarım yakında çıkarsın buradan. Hastanelerden nefret ederim."

"Ben de öyle."

Yüzünü buruşturdu. "Kendilerine özgü... çok tuhaf bir kokuları var."

"Ben de hep böyle diyorum anneme ama o uydurduğumu düşünüyor."

Dee başını iki yana salladı. "Hayır, sen uydurmuyorsun. Küflü... bir kokuları var."

Göz kapaklarım yine titreşerek açıldı ve bakışlarım Daemon'da sabitlendi. Gözleri kapalı, başı duvara yaslıydı ama her şeyi dinlediğini biliyordum. Dee, annem hastaneden ayırlamazsa beni eve götürmekten söz etti. Yine ikizlerin arasında mahsur kalmıştım. Daemon'la Dee buraya ait değillerdi ama ben öyleydim. Beyaz badanalı duvarlar ve soluk renkli perdelelerin arasına kolayca karışabilirdim. Ben muşamba kadar yalındım ama o ikisi, kusursuz güzellikleriyle ve talepkâr varlıklarıyla odayı aydınlatıyorlardı.

Ah, ilaçlar etkisini gösteriyordu. Şairaneydim. Ve kafam iyiydi. *Büyük mutluluk.*

Dee hareket etti ve Daemon'ı göremez oldum. Anında büyük panik hissettim ve onu tekrar görünceye kadar hareket etmeye çabaladım. Bakışlarım, onun hareketsiz vücudunda sabitlendiği an nabzım yavaşladı. Beni kandıramıyordu. Gözleri kapalı, duvara yaslanarak falan rahatmış gibi davranmaya çalışıyordu ama dişlerini sıkıyordu ve gerilmiş bir yay gibi, ihtiyatlı bir enerjiyle dolup taşığını anlayabiliyordum.

"Durumu iyi idare ediyorsun. Ben olsam kesin balatayı sıyıırırdım, köşede bir yerde, bir ileri, bir geri sallanırdım." Dee gülümsedi.

"Balatayı sıyracağım," diye mırıldandım. "Bekle ve gör."

Annem, o güzel yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle geri döndüğünde, aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. "Tatlım, seni bırakıp ortadan kaybolduğum için üzgünüm," dedi aceleyle. "Kötü bir kaza olmuş ve bir sürü yaralı getiriyorlar. Burada bir süre kalman gerekebilir. En azından yaralıları daha büyük bir hastaneye nakletmemiz gerekip gerekmediğine karar verinceye kadar ben kalmak zorundayım. Bir grup hemşire izinli ve hastanede, bu tip bir krizle baş edecek kadar personel yok."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutarak ona baktım. Şirretliğin zirvesinde olduğumu hissediyordum. Herkesin canı cehennemdi. Bu gece neredeyse ölüyordum ve annemi yanımda istiyordum.

"Bayan Swartz, onu biz eve götürebiliriz," dedi Dee. "Emnim eve gitmek istiyordur. Yerinde olsam kesin öyle isterdim. Bize hiç zahmet olmaz."

Anneme gözlerimle, beni eve kendisinin götürmesi için yalvarıyordum. "Beyin sarsıntısı olması ihtimaline karşı burada ya da benimle olursa kendimi daha iyi hissederim ve şey, başka bir şey olmasını istemiyorum."

"Hiçbir şey olmasına izin vermeyiz." Dee'nin bakışları sabitti. "Onu doğruca eve götürür ve yanında kalırız. Söz veriyorum."

Annemin, yanından ayrılmamamla kazada yaralananlara olan sorumluluğu arasında kaldığını görebiliyordum. Onu seçmeye zorladığım için pişman oldum. Hem, beni hastanede görmesinin acı bir şekilde babamı hatırlattığını biliyordum. Bakışlarımı hızla Daemon'a yönelttim ve şirretliğim geçti. Anneme cılız bir şekilde gülümsedim. "Sorun değil anne. Kendimi çok daha iyi hissediyorum ve ters bir şey olmadığından eminim."

Burada kalmak istemiyorum.”

Annem ellerini ovuşturarak iç çekti. “Bunun onca gece arasından bu gece olduğuna inanamıyorum.”

İsmi hoparlörden bir kez daha anons edildi. Normalde hiç yapmayacağı bir şey yaptı ve sövdü. “Lanet olsun!”

Dee hemen havaya fırladı. “Bunu yapabiliriz Bayan Swartz.”

Annem bir bana, bir kapiya baktı. “Tamam, ama herhangi bir şekilde sıra dışı bir şey olursa,” bana döndü, “ya da başın daha çok ağrımaya başlarsa, hemen beni ara. Hayır! 9-1-1’i ara.”

“Ararım,” diyerek yatıştırdım onu.

Eğilip beni hafifçe yanağımdan öptü. “Biraz dinlen tatlım. Seni seviyorum.” Sonra çıkıp koridorda hızla yürümeye başladı.

Dee’ye bakarken bana muzipçe gülümsedi. “Teşekkür ederim,” dedim. “Ama benimle kalman gerekmiyor.”

Kaşlarını çattı. “Evet kalacağım. Konu kapanmıştır.” Yatağı-
mın kenarından hızla uzaklaştı. “Gidip seni bu yerden çıkarmak için ne yapabileceğime bakayım.”

Göz açıp kapayınca kadar gitmişti ama Daemon yanıma sokulmuştu. Ayakucumda dikilirken yüz ifadesi metanetliydi. Gözlerimi kapattım. “Beni yine aşağılayacak mısın? Çünkü bunun için hiç... hamamda değilim.”

“Galiba havamda demek istedin.”

“Hamamda. Havamda. Her neyse.” Gözlerimi açtım ve onu bana bakarken buldum.

“Gerçekten iyi misin?”

“Harikayım.” Yüksek sesle esnedim. “Kız kardeşin olanlar sanki onun suçuymuş gibi davranıyor.”

“İnsanların zarar görmesi hoşuna gitmez,” dedi yavaşça. “Ve çevremizdekiler zarar görmeye meyilliler.”

İçimde sinsice bir ürperti gezindi. Yüzünün ifadesiz olması-
na karşın sözleri acı yüklüydü. “Ne demek bu?”

Cevap vermedi.

Sonra Dee geldi, ağzı kulaklarındaydı. "Gidebiliriz. Doktorun izin vermiş."

"Hadi, eve götürelim seni." Daemon yatağının kenarına geldi ve şaşırtıcı bir şekilde doğrulup ayağa kalkmama yardım etti.

Sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra durmak zorunda kaldım. "Vay canına. Kafam güzel."

Dee'nin yüzü anlayışlıydı. "Galiba haplar etkisini göstermeye başlıyor."

"Ağzımda geveleyerek mi... konuşuyorum?" diye sordum.

"Hiç de değil," diye güldü Dee.

İç çektim, neredeyse devrilecek kadar bitkindim. Daemon beni havaya kaldırdı ve sert göğsüne dayadı, sonra da nazıkçe tekerlekli sandalyeye bıraktı. "Hastane kuralları," diye açıkladı ve tekerlekli sandalyeyle beni dışarı çıkardı; otoparka doğru götürmeden önce birkaç formu imzalamama ancak yetecek kadar durdu.

Kolumdaki atele dikkat ederek beni kucağına aldı ve Dee'nin arabasının arka koltuğuna oturttu. "Yürüye bilirim, biliyorsun."

"Biliyorum." Arabanın etrafını dönüp yanıma oturdu. Arabada oturduğum kısımda kalmaya ve başımı dik tutmaya çalıştım çünkü üzerine yığılmamın hoşuna gideceğinden şüpheliydim. Fakat Daemon yanıma yerleşir yerleşmez başım göğsüne düştü. Bir an için kaskatı oldu, sonra da kolunu omzuma koydu. Sıcaklığı hemen kemiklerime işledi. Ona sokulmak o anda doğru geldi. Kendimi güvende hissediyordum ve bana daha önceden elinden yayılan sıcaklığı hatırlatıyordu.

Yüzümün yaralı olmayan tarafını tişörtünün yumuşak dokusuna yasladım ve beni koluyla daha sıkı kavradığını düşündüm ama haplar yüzünden de öyle sanmış olabilirdim. Araba çalıştığında uykuya dalıyordum bile, hiçbir tutarlılık olmadan düşünceler birbirine çarpıyordu.

Dee'nin konuştuğunu duyduğumda rüya görüp görmediğimden emin olamadım; sesi boğuk ve uzaktan geliyordu. "Ona gitmemesini söyledim. Hâlâ görebiliyordum."

"Biliyorum." Bir duraklama oldu. "Endişelenme. Bu kez bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Sessizliği başka hafif fısıltılar takip etti. "Bir şey yaptın, değil mi?" diye sordu Dee. "Artık daha belirgin."

"Niyetim... o değildi." Daemon hafifçe kıpırdadı, yüzümdeki saçları çekti. "Oldu işte. Lanet olsun."

Birkaç uzun dakika geçti; uyanık kalmak için mücadele ediyordum. Ama geceki olaylar olanca ağırlığıyla üzerime çöküyordu, sonunda Daemon'ın sıcaklığına ve keyifli sessizliğe yenik düştüm.

Gözlerimi tekrar açtığımda kalın perdeli oturma odasından içeriye güneş ışığı süzülüyor, Dee'nin huzurlu başının üzerinde tembelce asılı duran toz zerreciklerini yakalıyordu. Birkaç metre ötede, televizyon koltuğunun üzerine kıvrılmış derin derin uyuyordu. Küçük ellerini düzgün bir şekilde yanığının altında kıvrımış ve dudaklarını hafifçe aralamıştı. Gerçek bir insandan çok porselen bebeğe benziyordu.

Gülümsememle yüzümü buruşturmam bir oldu.

O acı kıvılcımı kafamdaki bulanıklığı temizledi ve dünkü korkuyla damarlarım buz kesti. Birkaç dakika uzandım, sakinleşmek için derin nefesler alıp dönüp duran duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Hayattaydım; bunu, görünüşe göre yaşadığım da olan Daemon'a borçluydum.

Başım, kucagındaydı. Bir elini kalça kıvrımına koymuştu. Kalbim hızlandı. Bütün gece böyle dimdik oturarak rahat etmiş olamazdı.

Daemon kıpırdadı. "İyi misin Kedicik?"

“Daemon?” diye fısıldadım, dönüp duran duygularımı kontrol etmeye çalışarak. “Ben... üzgünüm. Üzerinde uyumak istemiştim.”

“Sorun değil.” Doğrulmama yardım etti. Oda biraz döndü. “İyi misin?” diye sordu tekrar.

“Evet. Bütün gece burada mı kaldın?”

Tek dediği, “Evet,” oldu.

Kalmak için onun değil de Dee’nin gönüllü olduğunu hatırlıyordum. Başım onun kucağında uyanmak beklediğim en son şeydi.

“Bir şeyler hatırlıyor musun?” diye sordu sessizce.

Göğsüm sıkıştı, nefes alamaz oldum. Başımı öne salladım, canımın daha çok yanacağını sanmıştım. “Dün gece saldırıya uğradım.”

“Birisini seni soymaya çalıştı,” dedi.

Hayır, bu doğru değildi. Adamın birinin cüzdanımı tuttuğunu, sonra attığını hatırlıyordum ama adam paramı istemişti. “Beni soymaya çalışmıyordu.”

“Kat...”

“Hayır.” Ayağa kalkmaya çalıştıysam da koluyla tekrar beni tutarak kıramadığım çelikten bir mengene oluşturdu. “Paramı istemiyordu Daemon, onları istiyordu.”

Daemon kaskatı oldu. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Bak sen.”

Kolumu kıpırdatıp atelin ağır olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. “Ama onların nerede olduklarını ve bir izi durmadan soruyordu.”

“Adam deliydi,” dedi alçak sesle. “Bunun farkındasın, değil mi? Kafasının normal çalışmadığının. Söylediği hiçbir şeyin bir anlamı olmadığını.”

“Bilmiyorum. Deliye benzemiyordu.”

“Bir kızı eşek sudan gelinceye kadar dövmeye çalışmak senin için yeterince delice değil mi?”

“Bunu demek istemiyorum.”

“O zaman ne demek istedin?” Beni sarsmamaya özen göstererek kımıldadı; bu beni biraz şaşırtmıştı. “Sıradan bir deliydi o ama bunu olduğundan daha fazla büyüteceksin, değil mi?”

“Bir şey yaptığım yok benim.” Sakinleşmek için bir nefes aldım. “Daemon, adam bildiğimiz delilerden değildi.”

“Ah, şimdi de deliler konusunda uzman mı oldun?”

“Seninle bir ay geçirdim ve bu konuda yüksek lisans derecem varmış gibi hissediyorum,” diye çıktım. Ona dik dik bakarak geri çekildim. Başım dönüyordu.

“İyi misin?” Uzanıp sağlam koluma elini koydu. “Kat?”

Elini itip uzaklaştırdım. “Evet, iyiyim.”

Omuzları kaskatı bir halde ileriye baktı. “Dün gece olanlardan sonra kafanın karıştığını biliyorum ama bunu farklı anlamlara yorma.”

“Daemon...”

“Dee’nin, etrafta kızlara saldıran bir ahmak olduğunu düşünüp endişelenmesini istemiyorum.” Gözleri sertti. Soğuktu. “Beni anlıyor musun?”

Dudaklarım titriyordu. Bir yanımda ağlamak istiyordu. Diğer yanımsa onu pataklamak istiyordu. Yani tek umursadığı kız kardeşi miydi? Ne kadar da aptaldım. Bakışlarımız kilitlendi. Bakışlarında, sanki anlamam için beni zorluyormuş gibi bir yoğunluk vardı.

Daemon yüksek sesle esnedi. Sıçrayıp uzaklaştım, temasımızı ilk ben kopardım. Tabii ki, Daemon 1-0 öndeydi.

“Günaydın!” diye bağırdı Dee ahenkle, iki ayağını da yere koyarken; onun kadar ince birine göre şaşırtıcı derecede çok ses çıkmıştı. “Uyanalı çok oldu mu?”

Daemon'ın gergin dudaklarından, birincisinden daha yüksek ve daha sıkkin bir iç çekiş çıktı. "Hayır, Dee, daha yeni uyandık ve laflıyorduk. O kadar gürültülü horluyordun ki daha fazla uyuyamazdık."

Dee küçümsercesine güldü. "Bundan şüpheliyim. Katy, bu sabah... kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet, biraz ağrım var ve tutulmuşum ama genel olarak iyiyim."

Gülümsedi ama gözlerinde hâlâ suçluluk vardı. Bu hiç mantıklı değildi. Buklelerini düzeltmeye çalıştı ama ellerini çeker çekmez yine aynı karmakarışık hali aldılar. "Galiba sana kahvaltı hazırlayacağım."

Ben cevap veremeden mutfığa fırladı ve bir sürü kapının açılıp kapandığını, tencere ve tavaların birbirlerine çarpıp tanguıradıklarını işittim. "Tamam."

Daemon ayağa kalktı ve esnedi. Tişörtünün altındaki sırt kasları gergindi. Başımı çevirdim.

"Bu evrende kız kardeşimden daha çok değer verdiğim hiçbir şey yok," dedi sessizce. Söylediğinde samimiydi. "Onun için, mutluluğunu ve güvenliğini sağlamak adına yapmayacağım şey yoktur. Lütfen onu çılgınca hikâyelerle kaygılandırma."

Kendimi son derece önemsiz hissettim. "Hıyarın tekisin sen, yine de ona hiçbir şey söylemeyeceğim." Başımı kaldırıp baktığımda, gözleri çok parlak olduğundan odaklanmakta güçlük çektim. "Tamam mı? Mutlu musun?"

Yüzünde bir ifade belirdi? Kızgınlık mıydı? Pişmanlık mıydı yoksa? "Pek sayılmaz. Hem de hiç."

İkimiz de tekrar başımızı çevirmedik. Havada neredeyse elle tutulur bir elektrik vardı.

"Daemon!" diye seslendi Dee mutfaktan. "Yardımanın gerek!"

"Mutfağınızı yerle bir etmeden önce gidip ne yaptığını bak-

malıyız.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Bu gerçekten mümkün.”

Ağzımı açmadan peşinden koridora çıktım, açık kapıdan yere ışık vuruyordu. Ani parlaklık yüzünden yüzümü buruşturdum ve birden, saçlarımı ya da dişlerimi fırçalamadığımı hatırladım. Daemon’dan uzağa kaçtım. “Galiba benim... gitmem lazım.”

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Nereye... gideceksin?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Yukarıya. Duş almam lazım.”

Şaşırtıcı bir şekilde, üstüme gelmemiştii. Başıyla onayladı ve mutfığa girip gözden kayboldu. Merdivenleri çıkınca parmaklarımı düşünmeden dudaklarıma götürdüm ve korkuyla ürperdim. Dün gece ölüme ne kadar yaklaştım?

“Gerçekten iyi olacak mı?” diye sorduğunu duydum Dee’nin.

“Evet, iyi olacak,” diye cevap verdi Daemon sabırla. “Kaygılanmana gerek yok. Hiçbir şey olmuyor. Ben buraya geri geldiğimde her şeyin icabına bakıldı.”

Usulca sahanlığa sokuldum.

“Öyle bakma. Hiçbir şey olmayacak sana.” Daemon bu kez gerçek bir hüsrarla iç çekti. “Ya da ona, tamam mı?” Bir sessizlik daha oldu. “Bunun olacağını tahmin etmeliydik.”

“Sen bunu bekliyor muydun?” diye sordu Dee, sesi aniden yükselerek. “Çünkü ben beklememeye çalışıyordum. Gerçek bir arkadaşımız olabileceğini umut ediyordum, onlar...”

Sesleri alçaldı, anlaşılmaz oldu. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı yoksa? Öyle olmalıydı ama söyledikleri hiç mantıklı değildi. Kafam son derece karışmış bir halde durup ne hakkında konuşuyor olabileceklerini anlamaya çalıştım.

Daemon’ın sesi yükseldi, “Kim bilebilir Dee? Olayların nasıl gelişeceğini göreceğiz.” Durakladı, sonra da güldü. “Bence o yumurtaların canını çıkarıyorsun. Dur, bırak da alayım.”

Normal bir şekilde konuşmalarını dinledim, sonra kendimi oradan güçlükle ayırdım. Birdenbire, kulak misafiri olduğum bir konuşma daha hatırladım. Dün gece arabada bilincim gidip gelirken ikisinin anlayamadığım endişelerini fısıldarlarken duymuştum.

Bir şeyler sakladıklarına dair o rahatsız edici hissi kafamdan atmak istiyordum. Dee'nin, kütüphaneye gitmem konusundaki tuhaf tavrını unutmamıştım. Ya da, ormandaki ışığa çok benzeyen, kütüphanenin dışında gördüğüm o garip ışığı; ormandayken ayıyı gördüğümde bayılmıştım, ki bu hayatım boyunca hiç başıma gelmeyen bir durumdu. Bir de şu göldeki gün vardı; hani Daemon'ın Su Adam'a dönüştüğü gün.

Uyuşmuş bir şekilde banyoya yürüdüm ve yüzümü harap olmuş bir halde görmeyi bekleyerek ışığı yaktım. Başımı yana yatırdım, tam o anda korkudan küçük bir çığlık attım. Yanagımın dün sıyrıldığını biliyordum. Acıyı hatırlıyordum. Bir de gözüm şişip kapanmıştı. Ama gözüm belli belirsiz mor, yanagımsa pembeydi, sanki derim yenilenmişti. Bakışlarım boynuma kaydı. Oradaki morluklar da soluktu, sanki saldırı dün gece değil de günler önce olmuştu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım.

Sargılı kolum hariç yaralarım neredeyse iyileşmişti... Ama kolum da neredeyse hiç ağrıyıyordu. Aklıma başka silik bir anı geldi; Daemon yolda üzerime eğiliyordu, eli sıcaktı. Yoksa elleri?.. İmkânı yoktu. Başımı iki yana salladım.

Ama kendime bakarken burada bir şeyler döndüğüne dair hissettiğim o rahatsız edici duyuyu zihnimden atamıyordum. İkizler neler döndüğünü biliyordu. Bir şeyler yerine oturmuyordu.

Okulun başlamasından önceki Pazar günü, Dee defter almam için beni kasabaya götürdü ve okul için kullandığı neredeyse her şeyi yenisiyle değiştirdi. Okulun açılmasına sadece üç gün kalmıştı, sonra da İşçi Bayramı vardı. Şimdiden tatil olsun istiyordum. Eve dönmeden önce Dee her zamanki gibi acıktı ve sevdiği yerlerden birine oturduk.

“Burası... tuhaf bir restoranmış,” dedim.

Dee pişmiş kelle gibi sırttı, sandaletli ayağını sürekli vuruyordu. “Tuhaf mı? Senin gibi büyük şehirli bir kız için tuhaf olabilir ama burası tam buraya göre.”

Etrafa kaçamak bir bakış daha attım. Smoke Hole restoranı fena bir yer değildi; aslında samimi ve insanı evinde hissettiren bir yerdi, masaların kenarlarına dizilmiş taş ve kaya parçaları da gerçekten hoşuma gitmişti.

“Akşamları ve okul çıkışı çok daha kalabalık oluyor,” diye ekledi Dee, iki yudum arası. “O zaman yer bulmak zor oluyor.”

“Buraya sık geliyor musun?” Güzeller güzeli Dee’yi burada takılıp hindili sıcak sandviç yiyip milkshake içerken hayal edemiyordum.

Ama işte buradaydı, ikinci sıcak hindili sandviçini yiyor ve

üçüncü milkshake'ini içiyordu. Dee'yi tanıdığımdan beri, bir oturuşta yiyebildiği yiyecek miktarı beni sürekli şaşırtıyordu. Aslında bu biraz rahatsız ediciydi.

"Daemon'la ben lazanya için en az haftada bir buraya geliriz. Bayılırsın!" Gözleri heyecanla arzu karışımı bir duyguyla parladı.

Güldüm. "Yemeklerini gerçekten seviyor olmalısın ama bugün beni dışarıya davet ettiğin için teşekkürler. Annem evde, o yüzden kapağı dışarı atabildiğime çok sevindim. Orada olduğu her saniye tepemde dikiliyor."

"Endişeli."

Pipetikle oynayarak başımla onayladım. "Özellikle de aynı gece ölen kızın haberi çıkınca. Onu tanıyor muydun?"

Dee eğilip tabağına baktı, başını iki yana salladı. "Çok iyi tanımıyordum. Bir alt sınıftandı ama onu tanıyan çoktu. Küçük kasaba olayı işte. Öldürülüp öldürülmediğinden emin olmadıklarını okumuştum galiba? Kalp krizine benziyormuş." Durakladı, omzumun üzerinden bakarken dudaklarını büzdü. "Garip."

"Ne?" diye sordum, neye baktığını görmek için başımı arkaya çevirdim ve tekrar olabildiğince hızlı ona döndüm. Daemon'dı bu.

Dee başını yana yatırdı, koyu renkli saçları pervasızca etrafına döküldü. "Onun buraya geleceğini bilmiyordum."

"Vay canına, işte Adı Ağza Alınmayacak Olan."

Dee bir kahkaha kopardı, restorandaki herkes bize bakıyordu. "Ah, çok komikti."

Koltuğuma gömüldüm. O sabah, o ve kız kardeşi bana kahvaltı hazırladıktan sonra Daemon benden uzak durmuştu ve bu iyiydi. Hayatımı kurtardığı için ona teşekkür etmek istiyordum. Aşağılamalarla sona ermeyen, doğru düzgün bir teşekkür-

kür hem de. Ama onu yakalayabildiğim sayılı durumda, ona yaklaşmayı aklımdan bile geçirmemem konusunda beni uyarıran bir bakış fırlatmış, hemen uzaklaşmıştı.

Daemon fiziksel anlamda şimdiye kadar gördüğüm en kusursuz erkek olabilirdi, her ressam oturup yüzünün eskizini çizme fırsatı için canını verirdi. Her açıdan kusursuz görünüyordu. Ama aynı zamanda gezegendeki en büyük hıyar da olabilirdi.

“Buraya gelmeyecek, değil mi?” diye fısıldadım, aniden çok keyiflenen Dee’ye.

“Selam, Dee.”

Bugulu sesini duyunca derin bir nefes aldım. Bandajlı kolumu masanın altına indirdim. Kolumu görürse ne kadar zahmet verici biri olduğumu hatırlayacağından emindim.

“Selam,” dedi Dee, elini çenesine dayarken. “Bugün burada ne işin var?”

“Acıktım,” diye cevap verdi kuru kuru. “İnsanlar yemek yemeye buraya geliyorlar, değil mi?”

Yarısı yenmiş hamburgerime ve patates kızartmalarıma gözümü diktim, tabağımdakileri sağa sola iteleyip yukarıda her kim dinliyorsa, Daemon gidene kadar o rustik renkli bölmede kaybolmak için ona dua ettim. Herhangi bir şey hakkında düşünmek için kendimi zorladım: kitaplar, televizyon dizileri, filmler, Daemon, dışarıdaki çimler...

“Görünüşe göre yemeğiyle oynamak için buraya gelmiş olan sen hariç, hı?”

Of, lanet olsun. Elimden gelen en neşeli gülümsemeyi takındım ve kendimi hazırladım. Onunla göz göze geldiğim an gülümsemem azaldı. Bana beklentiyle bakıyordu, sanki gerçekte ne düşündüğümü biliyordu ve karşı koymamı istiyordu. “Evet, annem normalde beni akşam yemeği için Chuck E. Cheese’s a

götürür, o yüzden pek havamda değilim. Oyuncaklı menümü falan özlüyorum.”

Dee kahkahayla güldü ve başını kaldırıp kardeşine baktı. “Harika biri, değil mi?”

“Sevimli sadece.” Kollarını kavuşturdu, ses tonu her zaman-ki gibi soğuktu. “Kolun nasıl?”

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Kolum aslında iyiydi. Ateli çıkarmak istemiştım ama annem onsuz duşa girmeme bile izin vermiyordu. “Daha iyi. Sıkıntı yok. Teşekkür...”

“Teşekkür etme,” diye sözümü kesti, elini dağınık, siyah dalgalı saçlarında gezdirerek. “Aklıma gelmişken, yüzün çok daha iyi görünüyor.”

Farkında olmadan elimin yanağıma götürdüm. “Şey... teşekkürler, evet.” İnanamayarak Dee’ye baktım ve ses çıkarmadan yüzüm dedim ona.

Dee tekrar kardeşine dönmeden önce bana neşeli bir bakış attı. “Bize katılacak mısın? Biz de tam bitirmek üzereydik.”

Kahkahayla gülme sırası Daemon’daydı. “Hayır, teşekkürler.” Tabagımdaki yiyeceklerle oynamaya geri döndüm. Sanki bizimle yemek yeme düşüncesi son derece saçmaydı.

“Eh, çok yazık.” Dee hiç tereddüt etmedi.

“Daemon, demek buradasın!”

Çok heyecanlı gelen bu kız sesine başımı kaldırıp baktım. Ufak tefek, güzel bir sarışın restoranın girişinden el sallıyordu. Onun kadar sevinçle olmasa da Daemon da el salladı ve kızın neredeyse masamıza zıplayarak gelişini izledim. Daemon’a ulaştığında yukarı uzandı ve hemen yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da sahiplenir bir şekilde kolunu beline doladı.

İçimde çirkin, yakıcı bir duygu belirdi. Kız arkadaşı mı vardı yoksa? Dee’ye baktım. Kız kardeşi durumdan hoşnut gözük-müyordu.

Kız nihayet başını eğip bizim masaya baktı. "Hey Dee, ne var ne yok?"

Dee, kızın gülümsemesine çok gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Harikayım Ash, sen nasılsın?"

"Çok ama çok iyiyim." Sanki bu, ikisinin arasında özel bir şakaymış gibi, Daemon'ı dürttü.

Nefes alamıyordum.

"Yine erkek kardeşlerinle gideceğini sanıyordum?" diye sordu Dee, genelde sıcak olan gözlerinde ters bir bakış vardı. "Okul başlayınca da geri dönecektin?"

"Fikrimi değiştirdim." Başını kaldırıp huzursuzca kıpırdanmaya başlayan Daemon'a baktı tekrar.

"Hımm, ilginç," diye cevap verdi Dee, yüzünde tam kedilere özgü bir ifade belirdi. "Ah, ne kadar da kabayım. Ash, bu Katy." Beni işaret etti. "Heyecan verici, küçük kasabamıza yeni geldi."

Kıza gülümsemek için kendimi zorladım. Kıskanmak ya da umursamak için bir nedenim yoktu ama kahretsin, bu kız güzeldi.

Ash'in gülümsemesi kayboldu. Bir adım geriledi. "Bu, o mu?"

Bakışlarım hızla Dee'ye kaydı.

"Bunu yapamam, Daemon. Belki bu sizin için bir sorun olmayabilir ama benim için sorun." Ash sarı saçlarını, bronz eliyi geriye attı. "Bu yanlış."

Daemon iç çekti. "Ash..."

Kızın dudakları inceldi. "Hayır."

"Ash, onu tanıımıyorsun bile." Dee ayağa kalktı. "Saçmalıyorsun."

Restorandaki trafik kelimenin tam anlamıyla durdu. Herkes gözünü dikmiş bize bakıyordu.

Ash'e bakarken, utanç ve öfke karışımı bir sıcaklığın yü-

zûme yayıldığı hissettim. "Affedersin ama yanlış bir şey mi yaptım ben?"

Ash garip bir şekilde parlak mavi gözlerini bana dikti. "Evet, mesela nefes alıyorsun!"

"Anlayamadım?" dedim.

"Beni duyduğun," diye çıktı Ash. Sonra Daemon'a döndü. "Her şey bu yüzden mi mahvolacak? Bu yüzden mi erkek kardeşlerim ülkede koşturup..."

"Yeter." Daemon, Ash'i kolundan tuttu. "Sokağın aşağısında Mc Donald's var. Happy Meal alalım sana. Belki bu seni daha mutlu eder."

"Mahvolacak olan ne?" diye üsteledim. Kalkıp saçını başını yolma isteğine güç bela engel oluyordum.

Ash'in ters bakışları bir çift lazer gibi saplandı bana. "Her şey mahvolacak."

"Eh, bu oldukça eğlenceliydi." Daemon tek kaşını kaldırıp kız kardeşine baktı. "Evde görüşürüz."

Öfkeyle yanıp tutuşarak gitmelerini izledim. Ama bu öfkenin altında incinme de vardı.

Dee kendini tekrar koltuğuna bıraktı. "Ah Tanrım, üzgünüm. Tam bir kaltak."

Ellerim titreyerek ona baktım. "Neden öyle dedi bana?"

"Bilmiyorum. Kıskanmış olabilir." Dee pipetiyle oynuyor, gözlerime bakmıyordu. "Ash'in Daemon'a zaafı var, hep vardı. Eskiden çıkıyorlardı."

Beynim bir saniye için 'eskiden' sözcüğüne takılı kaldı.

"Her neyse, o gece Daemon'ın senin yardımına koştüğünü duymuş. Tabii ki senden nefret edecek."

"Sen ciddi misin?" Ona inanmamıştım. "Bütün bunlar, Daemon beni öldürülmekten kurtardığı için mi oldu?" Öfkeyle ateli mi masaya vurdum ve gözlerimi kıstım. "Daemon da bana bir

numaralı teröristmişim gibi davranıyor. Saçma.”

“Daemon senden nefret etmiyor,” diye cevap verdi sessizce. “Dürüst olmak gerekirse, bence nefret etmek istiyor. Ama etmiyor. Bu yüzden böyle davranıyor.”

Bana hiç mantıklı gelmemiştir bu. “Benden neden nefret etmek istesin ki? Ben ondan nefret etmek istemiyorum ama bunu güçleştiriyor.”

Dee başını kaldırıp baktı, gözleri yaşlarla doluydu. “Kat, üzgünüm. Ailem biraz tuhaftır. Bu kasaba da öyle. Ash de öyle. Ailesi... aile dostumuzdur ve pek çok ortak yanımız var.”

Bunun, Ash’in şirretliğiyle ne ilgisi olduğunu açıklamasını bekleyerek gözlerimi ona dikmiştim.

“Üçüzler, biliyor musun?” Dee öne yaslanmış, umarsızca tabağına bakıyordu. “İki erkek kardeşi var, Adam ve Andrew.”

“Bekle.” Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık, ona baktım. “Siz ikizsiniz, bana burada bir de üçüz olduğunu mu söylüyorsun?”

Başıyla onaylarken yüzünü buruşturdu.

“Nüfusu beş yüz kişi falan olan bir kasabada mı?”

“Tuhaf olduğunu biliyorum,” dedi, başını kaldırıp bakarken. “Ama bu bizim ortak özelliğimiz ve hepimiz birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız. Küçük kasabalarda tuhaflık hoş karşılanmaz. Ash’in erkek kardeşi Adam’la çıkıyorum ben.”

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. “Erkek arkadaşın mı var?” Dee, başıyla onaylayınca başımı iki yana salladım. “Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin.”

Omuz silkti, başını çevirdi. “Bahsetmek aklıma gelmedi. Sık görüşmüyoruz.”

Ağzımı sıkıca kapattım. Hangi kız, erkek arkadaşından bahsetmez ki? Benim olsa ondan bahsederdim, hiç değilse bir kez ondan konuşurdum. Belki iki kez. Dee’ye yeni bir gözle baktım, bana başka neler söylemediğini merak ediyordum. Ar-

kama yaslandım, bakışlarım Dee'nin ötesine kaydı ve sanki bir anda jetonum düştü.

Bir şeylerin farkına varmaya başladım, küçük şeylerin.

Örneğin, topuzuna tükenmez kalem sıkıştırmış kızıl saçlı garsonun durmadan bana baktığını ve kolyesindeki parlak, siyah taşa dokunduğunu fark ettim. Bir de barda oturan yaşlı adam vardı; yemeğine dokunmamıştı, sessizce bir şeyler mırıldanırken gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Adam biraz deli gibiydi. Gözlerimle restoranı hızla taradım. İş elbisesi giyen bir hanımla göz göze geldik. Kadın dudak büktü ve tekrar yanındaki kişiye döndü. Adam da omzunun üzerinden bize baktı ve yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

Hemen Dee'ye döndüm. O, bütün bunlara karşı umursamaz gözüküyordu ya da belki görmezden gelmek için çok çabalıyordu. Havaya gerilim hâkimdi. Sanki bir yerlere görünmez bir çizgi çekilmişti ve ben tam üzerinden geçmiştım. Düzinelerce gözün üzerimde sabitlendiğini hissettim. Hepsinin bakışları güvensizlik ve çok ama çok daha kötü bir duyguyla doluydu.

Korkuyla.

Yeni okulumdaki ilk günümde son takmak istediğim şey bir ateldi ama annem yarın okuldan sonraki sağlık kontrolüme kadar beklememde ısrar ettiği için, lisenin koridorlarına ayak basar basmaz "Aa, bakın, yeni bir kız gelmiş!" muamelesine maruz kalacaktım. Bu yetmezmiş gibi "Aa, bakın, dayak yemiş yeni bir kız gelmiş!" diyeceklerdi.

Herkes, okula inivermiş iki başlı bir uzaylıymışım gibi bakıyordu. Ünlü biri gibi mi yoksa firar etmiş bir akıl hastası gibi mi hissetmem gerektiğinden emin değildim. Hiç kimse benimle konuşmuyordu.

Neyse ki bu okulda yön tayini yapmak ve sınıfları bulmak

kolaydı. Ben en az dört katlı, bir sürü kanadı ve açık kampüsü olan liselere alışkındım. Bu okulun da birkaç katı vardı ama hepsi buydu.

Sınıfımı kolayca buldum ve meraklı bakışlarla birkaç belli belirsiz gülüşme arasında yerime oturdum. İkinci ders saatine kadar komşularımı görmedim, Daemon, dolgun dudaklarında rahat bir gülümsemeyle zil çalmadan saniyeler önce içeri girdi. Konuşmalar neredeyse durmuştu. Etrafımdaki birkaç kız defterlerinin içine ya da üzerine yazmayı bile bıraktılar.

Daemon o ölümcül fiyakasıyla rock yıldızlarına yaraşır bir giriş yapmıştı. Herkesin dikkatini çekmişti, özellikle de trigonometri ders kitabını bir elinden diğerine geçirdiğinde, sonra da parmaklarını gür saçlarının darmadağınık dalgalar arasında gezdirip tekrar alına düşmelerine izin verdiğinde. Kotu kalçalarının hemen üstünde bitiyordu, bu yüzden kolunu kaldırdığında bronzlaşmış teni bir şerit halinde görünüyordu ve her nasılsa matematik dersini daha ilginç hale getiriyordu.

Saçları kızıla çalan bir kız yanımda iç çekti ve sessizce, "Tanrım, şundan bir parça almak için neler yapmazdım. Mönüye Daemon'lı sandviç koymalılar," dedi.

Başka bir kız kıkırdadı. "Korkunç."

"Thompson ikizleri de yanında garnitür olsun," diye cevap verdi kızıl saçlı, Daemon yaklaşırken kıpkırmızı kesilerek.

"Lesa, amma da sürtüksün," diye güldü kumral olan.

Bakışlarımı aceleyle defterime çevirdim ama yine de tam arkamdaki yere oturduğunu biliyordum. Sırtım boydan boya ürperdi. Bir saniye sonra bir şeyin sırtımı dürttüğünü hissettim. Dudağımı ısırarak omzumun üzerinden arkama baktım.

Çarpık bir gülümsemeyle "Kolun nasıl Kedicik?" diye sordu.

İçimde korkuyla heyecan birbiriyle savaşıyordu. Sırtıma bir şey mi yazmıştı? Yazdıysa şaşırmazdım. Yeşil gözlerindeki ışı-

tı yüzünden yanaklarımın kızardığını hissettim. “İyi,” dedim, saçımı arkaya doğru atarak. “Yarın herhalde ateli çıkarttırırım.”

Daemon kalemini sıranın kenarına vurdu. “Bunun faydası olur.”

“Neye faydası olur?”

Kalemle havada daire çizdi, görünüşe göre moda anlayışının etrafını çevreliyordu. “Burada olup bitenlere.”

Gözlerimi kısıtım. Neyi kastettiğini bilmek bile istemiyordum. Kotumda ya da tişörtümde bir tuhafılık yoktu. Sınıftaki diğer herkes gibiydim, tişörtlerini pantolonlarının içine sokan çocuklar hariç. Henüz kovboy şapkası ya da tiftilmiş kâküller görmemiştim. Bu çocuklar, Florida’dakilere benziyorlardı, sadece cilt kanserine yakalanma riskleri daha düşüktü.

Lesayla arkadaşları konuşmayı bırakmış, hayretten ağızları bir karış açık, Daemon’la beni izliyorlardı. Daemon’ın kaba bir laf etmesi durumunda onu sınıfta yere sermeye yemin ettim. Atelim, zarar vermeye yetecek kadar ağırdı.

Daemon öne eğildi, konuşurken ılık nefesi yanaklarımda geziniyordu. “Tek söylediğim, atel olmayınca sana daha az insan gözünü dikip bakar.”

Tek söylediğinin bu olduğuna bir an bile inanmadım. Bir de üstüne üstlük, Daemon yüzüme bu kadar yakinken herkes gözünü dikmiş bakıyordu. Bakışlarımızı birbirimizden kaçırmıyorduk. Kaybetmeye hiç niyetimin olmadığı, efsanevi bir bakışma mücadelesinin ortasındaydık. Aramızda bir şey geçti, bu da bana onunla daha önce hissettiğim o tuhaf akımı hatırlattı.

Diğer taraftaki bir çocuk alçak bir ısıklık çaldı. “Ash poponu tekmeleyecek Daemon.”

Daemon’ın ağzı iyice kulaklarına vardı. “Ash, popomu bunu yapamayacak kadar çok seviyor.”

Çocuk kıkırdadı.

Gözler hâlâ üzerimdeyken sırasını öne doğru yatırıp daha da yaklaştı. “Tahmin et bakalım, ne yaptım?”

“Ne?”

“Blog’una baktım.”

Ah. Tanrım. Bebeğim. Yüce İsa. Nasıl bulmuştu? Bir dakika. Önemli olan bulmuş olmasıydı. Blog’um artık Google’da çıkıyor muydu? Bu muhteşemdi işte. “Yine beni takip ediyorsun, anlıyorum. Yasaklama emri çıkarmama gerek var mı?”

“Rüyada görürsün Kedicik.” Pişmiş kelle gibi sırttı. “Ah, bekle, rüyalarında zaten başroldeyim, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Kâbuslarımda, Daemon. Kâbuslarımda.”

Gözleri ılıdayarak gülümsedi ve neredeyse ben de ona gülümseyecektim ama neyse ki öğretmen yoklama yapmaya başladı ve aramızda olan her neyse mecburen ona nokta kondu. Sıramda önüme döndüm, nefesimi ağır ağır verdim.

Daemon hafifçe güldü.

Dersin sonunu haber veren zil çalınca sınıftan yeterince çabuk çıkamadım. Arkamı dönüp Daemon’ın ne yaptığına bakmadan sınıftan çıktım. Her gün sınıfta arkamda otursunsa Matematik dersi normalden daha çekilmez bir hal alırdı.

Koridora çıkınca Lesa’yla arkadaşları benimle yürümeye başladılar. “Burada yenisin,” dedi kumral olan. Gözleri çok keskindi anlaşılan.

Lesa koyu renkli gözlerini devirdi. “Bu hiç anlaşılmıyor, Carissa.”

Carissa arkadaşını dikkate almadı, kalabalık koridorda hızla giden başka bir çocuğun yolundan ustaca çekilirken kare çerçeveli gözlüğünü burnunun üstüne itti. “Daemon Black’i nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?”

Benimle konuşan ilk kişilerin Daemon’la konuştuğum için bunu yapıyor olmalarını düşününce sevinmedim. “Temmuz

ortasında bitişikteki eve taşındım.”

“Ya, kıskandım doğrusu.” Lesa dudaklarını büzdü. “Okulun yarısı seninle yer değiştirmek isteyecektir.”

Ben de seve seve onlarla yer değiştirdim.

“Bu arada, henüz öğrenmediysen ismim Carissa, bu da Lesa. Bütün hayatımızı burada geçirdik.” Carissa bekliyordu.

“Benim adım da Katy Swartz, Floridalıyım.” Tuhaf bir şekilde, umduğumun aksine koyu bir aksanları yoktu.

“Florida’dan kalkıp buraya, Batı Virginia’ya mı geldin?” Lesa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Deli misin sen?”

Gülümsedim. “Annem deli.”

“Koluna ne oldu?” diye sordu Carissa, kalabalık merdivende peşimden gelirlerken.

Merdivenlerde olanları duyurmak istemediğim bir sürü insan vardı ama görünüşe göre Lesa zaten biliyordu. “Kasabada soydular onu, unuttun mu?” Dolgun kalçasıyla Carissa’yi dürttü. “Sarah Butler’ın öldürüldüğü gece.”

“Ah evet,” dedi Carissa, kaşlarını çatarak. “Öğrenci toplantısı sırasında onun için bir anma töreni düzenleyecekler. Çok üzücü.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek başımla onayladım.

İkinci kata ulaştığımızda Lesa gülümsedi. Koridorun sonunda Dee’yle paylaşacağımdan emin olduğum İngilizce dersim vardı. “Şey, seninle tanıştığımıza sevindik. Burada yeni insanlara pek rastlamıyoruz.”

“Evet,” diye onayladı Carissa. “Birinci sınıftayken üçüzler geldiğinden beri hiç yeni çocuk yok.”

“Ash’le erkek kardeşlerini mi kastediyorsun?” diye sordum kafam karışmış bir halde.

“Bir de Black’leri,” diye cevap verdi Lesa. “Altısı da art arda ortaya çıktılar. Bütün okul onlar yüzünden çıldırdı.”

“Bir dakika.” Koridorun ortasında zınk diye durunca, yoluna çıktığım insanlar bana dik dik baktılar. “Altısı birden derken ne demek istiyorsun? Bir de hepsi aynı zamanda mı buraya geldiler?”

“Neredeyse,” dedi Carissa, gözlüklerini düzelterek. “Lesâ şaka yapmıyor. Ondan sonra aylarca kafayı yedik. Ama bizi suçlayabilir misin?”

Lesâ kaşlarını çatarak bir sınıfın önünde durdu. “Ah, üç Black olduğunu bilmiyor muydun?”

Kafam daha da çok karışarak başımı iki yana salladım. “Hayır. Daemon’la Dee var, değil mi?”

Ders zili çaldı ve hem Lesâ, hem de Carissa dolmakta olan sınıfa göz attılar. Lesâ açıkladı. “Onlar da üçüzdü. Dee, bir de iki erkek kardeşi, Daemon’la Dawson vardı. Thompson erkekleri gibi birbirlerinin aynısıydılar. Birbirlerinden hayatta ayırt edemezdin.”

Olduğum yere mihlanmış bir şekilde onlara baktım.

Carissa hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Çok üzücü. Erkek kardeşlerden biri Dawson bir yıl önce ortadan kayboldu. Herkes öldüğüne inanıyor.”

Geç kaldığım için Dee'ye İngilizce dersinde bu diğer erkek kardeşi sormaya pek zamanım olmadı. Bir de, hâlâ ona konuyu açamayacak kadar incinmiştim. Bir erkek kardeşleri daha olduğuna ve ondan bahsetmemelerine inanamıyordum. Ya da anne babalarından, onlar için önemli olan diğerlerinden ya da bir iki günlüğüne aceleyle gittikleri yerde ne yaptıklarından da bahsetmiyorlardı.

Çocuk ortadan kayıp mı olmuştu? Ölmüş müydü? Bana her şeyi anlatmamış oldukları ortada olmasına rağmen kalbim onlar için sızladı. Bir de her şeyin ötesinde, üçüzleri olan iki farklı ailenin aynı küçük kasabaya birkaç gün içinde taşınmış olmaları adamakıllı tuhaf bir durumdu ama Dee, Thomson'ların aile dostları olduklarını söylemişti. Belki de bunu önceden planlamışlardı.

Dersten sonra Ash ve mankenden farksız görünen altın saçlı bir çocuk Dee'yi durdurdu. Çocuğun, Ash'in erkek kardeşlerinden biri olduğunu anlamak için hayal gücünü çok zorlamaya gerek yoktu. İkisi gittiğinde, sıradaki derse koşturmamızdan önce Dee öğle yemeğinde buluşmak istedi.

Sıradaki dersim biyolojidydi ve Lesa da o dersteydi. Önümde-

ki masada oturmuş, gülümsüyordu. "İlk günün nasıl geçiyor?"

"İyi. Normal." Öğrendiklerimi saymazsak normaldi. "Ya seninki?"

"Şimdiden sıkıcı ve uzun," diye yanıtladı. "Dodge'dan çekip gitmeye ve normal bir kasabaya yerleşmeye hazırım."

"Normal bir kasabaya mı?" Güldüm.

Lesa arkasına yaslanıp kollarını masaya koydu. "Bu kasaba tuhaflığın merkez üssüdür. Buradaki bazı insanlar, şey, acayip davranıyor."

Kafamda, dans eden bir dağlı görüntüsü belirmişti ama onun bunu kastettiğinden şüpheliydim doğrusu. "Dee, burada bazı insanların, ona ve diğerlerine karşı pek dostça davranmadıklarını söyledi."

Kıs kıs güldü. "Söyler tabii."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

Gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana salladı. "Kötü bir şey demek istemedim ama buradaki bazı çocuklar ve kasaba sakinleri ona ve onun gibi olanlara pek dostça yaklaşmazlar."

"Onun gibi olanlar," dedim yavaşça. "Bunun ne demek olduğunu anlamadım."

"Ben de öyle." Lesa omuz silkti. "Dediğim gibi, buradaki insanlar tuhaf. Bu kasaba tuhaf. İnsanlar hep etrafta siyahlı adamların cirit attığını iddia ediyorlar; filmlerdeki gibi değil, bildiğin siyah takım elbiseli adamlar. Galiba hükümetin adamları. Aslında onları ben kendim de gördüm. Bir de, insanların gördüklerini iddia ettikleri diğer şeyler var."

Marketteki adamı hatırladım. "Ne gibi?"

Lesa ağzı kulaklarında sınıfın ön kısmına göz attı. Öğretmen daha gelmemişti. Daha da yakına sokuldu ve sesini alçaltıp neredeyse fısıltıyla konuştu. "Tamam, bu kulağa delice gelecek ama şunu bil ki bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyorum,

tamam mı?"

Bu, kulağa ilginç geliyordu. "Tamam."

Koyu renkli gözleri parladı. "Buradakiler, Seneca Kayalıkları'nın yanında ışık formları gördüklerini iddia ediyorlar. İnsan şekilli ışıklar gibi. Bazıları bunların hayalet ya da uzaylı olduğuna inanıyor."

"Uzaylılar mı?" Kahkahayı bastım ve üzerimde birkaç bakış topladım. "Pardon ama ciddi misin?"

"Ciddiyim," diye tekrarladı, ağzı kulaklarında. "Ben inanmıyorum ama buraya delil aramaya epey insan geliyor. Dalga geçmiyorum. Burası Point Pleasant gibi."

"Şey, beni bu konuda aydınlatman gerekecek."

"Güve Adam'ı hiç duydun mu?" Bakışımı görünce güldü. "Kötü bir şey olmadan önce insanları uyaran şu devasa uçan yusufçuk işte. Point Pleasant'ta bazı kişiler, köprü çöküp bir avuç insanın ölümüne neden olmadan önce onu gördükleri bilgisini vermişler. Bundan günler önce etrafta siyah takım elbiseli adamların gezdiğini gördüklerini de söylemişler."

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki öğretmenimiz içeri girdi. İlk önce onu tanımadım. Adamın açık kahverengi saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Polo yaka tişörtü ütülüydü, onu en son gördüğümde giydiği eskimiş tişörtü ve kotuyla alakası yoktu.

Matthew, biyoloji öğretmenim Bay Garrison'dı; gölden döndüğümüzde Daemon'ın evinde bulduğumuz adamdı.

Kâğıtları masasından aldı ve başını kaldırıp baktı, bakışları sınıfı taradı. Gözlerini üzerime dikti ve yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

"İyi misin?" diye fısıldadı Lesa.

Bay Garrison bana bir saniye daha baktıktan sonra başını çevirdi. Tuttuğum soluğumu bıraktım. "Evet," diye fısıldadım.

güçlkle yutkunarak. "İyiim."

Sandalyeme yaslandım, Bay Garrison dosdoğru derse dalıp işleyeceğimiz konuları ve katılacağımız laboratuvarları anlatmaya koyuldu. Zorunlu hayvan otopsisinin tarihi saptandı ki, bu beni çok rahatsız etti. Ölü ya da diri, hayvanları kesip içlerini açmak tüylerimi ürpertiordu.

Ama Bay Garrison tüylerimi daha çok ürpertiordu. Ders boyunca dikkatli bakışlarını hep üzerimde hissettim. Sanki içimi okuyordu. Burada neler dönüyordu?

Okul kafeteryası spor salonunun yanındaydı, yanmış yemek ve dezenfektan kokan uzun, dikdörtgen bir yerdi burası. Leziz. Beyaz masalar odayı doldurmuştu ve çoğu ben oraya gittiğimde kapılmıştı. Kuyrukta dikilirken Carissa'yı gördüm.

Döndü, beni gördü ve gülümsedi. "Mönüde spagetti ya da onların spagetti olarak kabul ettikleri şey var."

Suratımı ekşiterek tepsime biraz koydum. "Çok fena gözüküyor."

"Köfteyi gördükten sonra öyle, evet." Tabağına makarna ve salata koydu. Sonra içeceğini aldı. "Biliyorum. Çikolatalı sütle spagetti iyi gitmez."

"Evet, gitmez." Kıkırdadım, bir şişe su aldım. "Kampüsün dışında yememize izin var mı?"

"Hayır, ama istersek bize engel olmuyorlar." Carissa yemekhane görevlisi kadına birkaç dolar verdi, sonra da bana döndü.

"Birlikte oturacağın biri var mı?"

Parayı öderken başımla onayladım. "Evet, Dee'yle oturacağım. Sen?"

"Ne?" dedi. Başımı kaldırıp baktım. Carissa ağzı bir karışık bana bakıyordu. "Dee'yle oturacağım. Eminim sen de bizimle..."

"Hayır, yapamam." Carissa beni kolumdan tuttu ve kuyruktan çıkardı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Neden? Cüzamlı falan mı onlar?"

Gözlerini devirirken gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Hayır. Oldukça havalılar ve bunu yapan son kızı bir daha gören olmadı."

Gergin bir kahkaha atarken mideme kramp girdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi ciddi bir tavırla. "Erkek kardeşleriyle aşağı yukarı aynı zamanda kayboldu."

Buna inanamıyordum. Başka neler öğrenecektim? Uzaylılar? Siyahlı adamlar? Güve Adam? Diş perisi de gerçek miydi?

Carissa dolu bir masaya göz attı. Birkaç yer boştu. "Kızın adı Bethany Williams'tı. Buraya geldikten kısa bir süre sonra bu okula, ikinci sınıfın ortasında kaydolmuştu." Başıyla yemekhanenin arkasını işaret etti. "Dawson'la çıkmaya başladı ve ikisi de son sınıfın başında ortadan kayboldular."

Bu isim nereden tanıdık geliyordu? Hoş, ne fark ederdi? Dee hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Her neyse, bizimle oturmak ister misin?" diye sordu Carissa.

Teklifini reddettiğim için kendimi kötü hissederek başımı iki yana salladım. "Dee'ye bugün onunla oturacağıma söz verdim."

Carissa belli belirsiz gülümsedi. "Eh, o zaman belki yarın?"

"Evet." Gülümsedim. "Yarın, mutlaka."

Çantamı tekrar düzelterek yemek tabağımı kafeteryanın arkasına doğru götürdüm. Dee'yi hemen gördüm. Kömür karası saçlarını parmağına dolarken Thompson kardeşlerden biriyle çene çalıyordu. Bu altın saçlı tanrının karşısında sırtı bana dö-

nük olan ve masaya yaslanmış bir tane daha vardı. Hangisinin onun erkek arkadaşı 'gibi bir şey' olduğunu merak ettim. İki boş yer hariç masa doluydu. Dee dışında hepsi erkekti.

Sonra, masada oturan çocuğun arkasında Ash'in ultra parlak sarı saçlarını gördüm. İşin garip yanı, diğerlerinin hepsinden daha yüksekte oturuyordu. Bir dakika sonra nedenini anladım.

Daemon'ın kucağında oturuyordu. Kollarını Daemon'ın boynuna dolamıştı; göğsünü tam onunkine yaslayışını ve söylediklerine gülüşünü izledim.

Beni verandada öpmeye çalışmamış mıydı? Bunu hayal etmediğime çok emindim. Daemon dünyanın en büyük hıyanetçisiydi.

"Katy!" diye bağırdı Dee.

Masadaki herkes başını kaldırıp baktı. Sırtı dönük olan ikiz bile oturduğu yerde döndü. Gök mavisi gözleri beni görünce fal taşı gibi açıldı. Diğer ikizse kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Yüzündeki somurtma, sanat eseriymiş.

"Otursana," dedi Dee, masaya elini vurup. "Biz de şeyden bahsediyorduk..."

"Bir dakika," dedi Ash. Kırmızı rujlu dudaklarını büzdü. "Onu bizimle oturması için davet etmedin, değil mi? Cidden mi?"

Boğazıma yine o düğümler dizildi ve ağzımı açamadım.

"Kapa çeneni, Ash," diye homurdandı arkasını dönen ikiz. "Olay çıkaracaksın."

"Hiçbir şey çıkarmayacağım." Kolunu, Daemon'ın boynuna daha sıkı doladı. "Bizimle oturması gerekmiyor."

Dee iç çekti. "Ash, kaltaklığı bırak. O, Daemon'ı senden çalmaya çalışmıyor."

Ne yapacağımı bilemez bir halde orada dikilirken yanaklarıma ateş bastı. Ash'ten dalgalar halinde öfke yayılıyor, masayı

aşıp bana çarpıyordu.

“Bundan endişe etmiyorum.” Ash kıs kıs güldü, bakışları bana kaydı ve dudaklarını büzdü. “Cidden.”

Orada dikildikçe kendimi daha çok aptal gibi hissediyordum. Bakışlarımı Dee'den Daemon'a çevirdim ama o dişlerini sıkarak Ash'in omzunun üzerinden bakıyordu.

“Otursana,” dedi Dee, gelmem için işaret ederek. “Bunu atlatacaktır.”

Tabağımı masaya koyuyordum ki Daemon fısıldadı ve Ash, koluna bir yumruk attı. Pek hafif bir yumruk da değildi bu. Daemon dudağını, onun boynuna bastırdı ve o karanlık ve istenmeyen duygu içimin derinliklerinde uyandı.

Bakışlarımı onlardan güçlkle çekip Dee'ye odaklandım. “Oturmalı mıyım, bilmiyorum.”

“Oturmamalısın,” diye çıkıştı Ash.

“Kapa çeneni,” dedi Dee, sonra da bana tatlı tatlı gülümsedi. “Bu kadar şirret arkadaşlarım olduğu için üzgünüm.”

Neredeyse gülümsedim ama göğsümdeki yanma hissi yayılıp boğazıma çıkmış, bir yandan da sırtımdan aşağı inmişti. “Emin misin?” dediğimi duydum.

Daemon, kafasını Ash'in boynundan kaldırdı ve şaşkın bir ifadeyle bana uzun bir bakış fırlattı. “Bence burada istenip istenmediğin ortada.”

“Daemon,” diye tısladı Dee, yanakları kıpkırmızı kesilerek. Gözleri yaşlarla dolu, bana döndü. “Ciddi değil.”

“Ciddi misin, Daemon?” Ash, başını yana yatırarak Daemon'ın kucagında döndü.

Bakışlarımız birleştğinde kalbim zaten yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gözleri görünmüyordu. “Aslına bakarsan ciddiydim.” Masanın üzerine eğildi, gür kirpiklerinin arasından bana baktı. “Burada istenmiyorsun.”

Dee tekrar konuştu ama kulaklarım hiçbir şey işitmiyordu. Yüzüm sanki ateş almış gibi yanıyordu. Etraftakiler bize bakmaya başladılar. Thompson çocuklarından biri pişmiş kelle gibi sırtıyor, diğeryse benim adıma masanın altına girmek istermiş gibi gözüküyordu. Masadaki geriye kalan çocuklar tabaklarına bakıyorlardı. Bir tanesi kıs kıs gülüyordu.

Hayatımda hiç bu kadar küçük düşmemiştim.

Daemon kafasını çevirip tekrar Ash'in omzunun üzerinden bakmaya başladı.

"İkile," dedi Ash, ince, uzun parmaklarını bana doğru şaklatarak.

Bütün yüzler acıma ve benim adıma hissedilen utanmayla karışık bir ifadeyle bana bakıyordu; bu beni üç yıl öncesine götürdü. Babam öldükten sonra okuldaki ilk günüm. İngilizce dersinde babamın en sevdiği romanlardan biri olan *İki Şehrin Hikâyesi*'ni okuyacağımızı öğrendiğimde kendimi tutamayıp ağlamıştım. Herkes bana bakmıştı. Bazıları kendilerini kötü hissetmişti. Diğerleriyse benim adıma utanmıştı.

Saldırıya uğradığım gece doktorlarla hemşirelerin bana ne kadar çaresiz olduğumu hatırlatan bakışları aklıma geldi.

O zaman o bakışlardan nefret etmişim.

Şimdi de nefret ediyordum. O yüzden de yaptığım şeyin hiçbir bahanesi yoktu. Tek gerekçesi bunu yapmayı istemiş, buna ihtiyaç duymuş olmamdı.

Plastik tepsinin kenarlarını sıkıca kavrayarak masanın üzerine eğildim ve tabağımı Daemon'la Ash'in kafasına geçirdim. Erişte yığınları ve spagetti sosu etrafa saçıldı. Kırmızı vıcık vıcık bulamacın çoğu Ash'e geldi ve erişter Daemon'ın geniş omzunu kapladı. Upuzun bir makarna Daemon'ın kulağının etrafına dolanıp aşağı sarktı.

Çevredeki masalardan cıgıllıklar yükseldi.

Dee eliyle hızla ağzını kapattı, kocaman açılan gözleri güç bela bastırılmış kahkahayla doluydu.

Ash çığlık atarak Daemon'ın kucagından atladı, elleri iki yanında, avuçları yukarı bakıyordu. Yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılınca gören üzerine kan fırlattım sanırdı. "Sen... sen..." dedi heyecanla, eliyle sosa batmış yanağını sildi.

Daemon kulağından bir erişte çekti ve masaya koymadan önce inceledi. Sonra mümkün olan en acayip şeyi yaptı.

Güldü.

Gerçekten güldü; muhteşem gözlerine ulaşır onları yumuşatan, tıpkı kız kardeşinin gözleri gibi pırıl pırıl parlamasına yol açan derin, içten bir kahkahayla hem de.

Ash ellerini indirip yumruk yaptı. "Sonun elimden olacak."

Daemon ayağa fırlayıp kolunu hızla kızın ince beline uzattı. Hissettiği keyif çoktan kaybolmuştu. "Sakin ol," diye emretti alçak sesle. "Ciddiyim. Sakin ol."

Kız, Daemon'ı ittiyse de uzaklaştıramadı. "Bütün yıldızlara ve güneşe andım olsun ki seni mahvedeceğim."

"Bu da ne demek? Yine çok fazla çizgi film mi izliyorsun sen?" Bu kaltak tepemi iyice attırmıştı. Ateldeki kolumun ağırlığını test ettim ve hayatımda ilk kez birine vurmaya düşündüm.

Bir saniye için gözbebeklerinin arkasından parlak bir kehribarın alevlendiğine yemin edebilirdim. Sonra da aniden Bay Garrison'ın masamızın ucunda dikildiğini gördüm. "Bence bu kadarı yeterli."

Sanki bir düğmeye basılmış gibi Ash yerine oturdu. Fakat bana bakarken öfkesi dağıldı ve masadan bir avuç peçete kaptı.

Daemon usulca omzundaki uzun erişte parçalarını topladı ve tek kelime etmeden tabağa koydu. Bana patlamasını bekliyordum ama kız kardeşi gibi o da gülmemek için kendini zor

tutuyor gibiydi.

“Bence yemek yemek için başka bir yer bulman gerek,” dedi Bay Garrison, sesini sadece bizim masadakiler duyabilirdi. “Hemen.”

Afallamış bir halde kitap çantamı aldım ve müdahale etmeleri için müdürü ya da diğer öğretmenleri görmemi söylemesini bekledim ama söylemedi. Bay Garrison gözünü dikip bana baktı. Bekliyordu. Sonra kafama dank etti. Gitmemi bekliyordu. Tıpkı diğerlerinin beklediği gibi.

Uyuşmuş bir şekilde başımı öne sallayıp arkamı döndüm ve kafeteryadan çıktım. Gözler üzerimdeydi ama hiç istifimi bozmadım. Dee’nin adımı seslendiğini duyduğumda kontrolümü yitirmedim, şaşkınlıktan dillerini yutmuş gibi duran Lesa’yla Carissa’nın yanından geçerken de öyle.

Kontrolümü yitirmeyecektim. Artık olmayacaktı bu. Daemon’ın bilmem nesi olan bu kızla mücadele etmekten bıkmıştım artık. Bana böyle davranmasını gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım.

İtilip kakılan Katy yoktu bundan böyle.

Günün sonunda, ünlü olmuştum. “Yemeğini Onların Üzerine Döken Kız” olmuştum. Her koridor ve sınıfta saldırmalarını bekledim, özellikle de Thompson çocuklarından birini tarih sınıfımda ya da giysilerini değiştirmiş Ash’i, dolabının önünde somurturken gördüğümde.

Ama bu hiç olmadı.

Beden eğitimi dersinden önce Dee bolca özür diledi, sonra da yaptıklarım için beni kucakladı. Voleybol için sıraya dizildiğimizde benimle konuşmaya çalıştı ama ben... hissizleşmiştim. Ash’in benden nefret ettiği şüphe götürmez bir gerçektir. Neden? Daemon yüzünden olamazdı. Bundan daha fazlası vardı. Ne olduğunu bilmiyordum.

Okuldan sonra, buraya taşındığımdan beri olan her şeyi anlamaya çalışarak arabamla eve döndüm. İlk gün veranda ve evin içinde bir şey hissetmiştim. Göle gittiğimiz gün Daemon’ın solungaçları çıkmıştı. Ayı olayında ve kütüphanede çakan ışık aynı olmalıydı. Bir de Lesa’nın söylediği bütün o ıvır zıvırlar vardı.

Ama eve vardığımda ön verandada bir sürü paket görünce o gün yaşadığım bütün saçmalıklar silindi. Birkaçının üzerine

de gülen suratlar vardı.  ı lık atarak kutuları aldım.   lerinde haftalar önce  n sipariş verdiğim kitaplar, hem de piyasaya yeni çıkmış kitaplar vardı.

Hızla  st kata çıktım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Dün gece yazd  ım eleştiriye baktım. Hiç yorum yapılmamı tı. İnsanlar berbattı. Ama be  yeni takip im olmuştu. İnsanlar s perdi. Her şeyi yeniden düzenlemeye ba lamadan önce sayfayı kapattım. Sonra da Google'da "ışık insanların" aradım ve ilk sonuçlar bana bir y  ın  ncil çalışma gruplarını verdikten sonra "G ve Adam" yazıp arattım.

Ah. Aman Tanrım.

Batı Virginia'lılar  ıldırmı tı. Florida'da arada bir birileri Glades'te Koca Ayak ya da keçi kanı emen chupacabra gördüklerini iddia ederdi ama uçan, dev bir şey değil. Kocaman,  eytani bir kelebe e benziyordu bu yaratık.

Ben buna ne diye bakıyordum?

Delilikti bu. Batı Virginia'daki uzaylıları araştırmadan önce ara verdim. A a ıya iner inmez kapı  alındı. Gelen Dee'ydi.

"Selam," dedi, "konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Kapıyı arkamdan kapattım ve dışarı  ıktım. "An-nem h la uyuyor."

Ben salınca a otururken ba ını  ne salladı. "Katy, bugün o kadar çok kaygılandım ki. Ash bazen tam bir kaltak oluyor."

"Onun  yle davranması senin suçun değil," dedim içtenlikle. "Ama anlamadı ım şey, onun ve Daemon'ın neden öyle davrandığı." Bo azımda aptalca bir yanma hissederek durdum. "Yeme imi onların üzerine boca etmemem gerekirdi ama hayatımda hiç o kadar utanmamı tım."

Dee yanıma oturup ba da  kurdu. "Bence aslında komikti. Onlarınkı değil, senin yaptığın. Böyle korkunç davranacaklarını bilsem engellemek için bir şeyler yapardım."    içten geçti

zaten, diye düşündüm.

Derin bir nefes aldım. "Ash, Daemon'ın kız arkadaşı değil. İstiyor ama değil."

"Bana hiç öyle gözükmeydi."

"Şey, takılıyorlar."

"Daemon onu kullanıyor mu yani?" Tiksintiyle başımı iki yana salladım. "Tam öküç."

"Bence bu karşılıklı bir şey. Dürüst olmak gerekirse, geçen sene kısa bir süre çıktılar ama sonra bitti. Bugün aylardır ilk kez Daemon'ın ona bu kadar ilgi gösterdiğini görüyorum."

"Kız benden nefret ediyor," dedim birkaç dakika sonra, iç çekerek. "Şu anda bu umurumda değil. Sana bir şey sormak istiyordum."

"Tamam."

Dudağımı ısırdım. "Biz arkadaşız, değil mi?"

"Tabii ki!" Kocaman gözlerle bana baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse, Daemon herkesi korkutup uzaklaştırıyor ve en uzun dayanan sensin, bir de, şey, bence sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bunu duyunca rahatlamıştım. En uzun dayanan kişi olmamla ilgili kısmı değil çünkü bu, kulağa tuhaf geliyordu. Sanki arkadaşlarını kırıyorlardı.

"Benim için de öyle."

Kocaman gülümsedi. "İyi, çünkü artık benimle arkadaşlık etmemeye karar verdiğini söyleseydin kendimi aptal gibi hissedecektim."

Sesindeki içtenlik beni etkiledi. Aniden onu sorgulamayı isteyip istemediğimden emin olamadım. Belki de çok fazla acı verdiği için konuşmak istemiyordu. Onunla tanışalı çok olmamıştı ama hemen kaynaşmıştık ve onu üzmemek istemiyordum.

"Neden sordun?" diye üsteledi.

Saçımı geriye attım, gözlerimi yere diktim. "Bana Dawson'dan neden hiç bahsetmedin?"

Dee donakaldı. Dürüst olmak gerekirse, nefes bile almamıştı sanırım. Sonra elini kolunda bir yukarı, bir aşağı gezdirip yutkundu. "Galiba okuldan birisi sana onu anlattı, değil mi?"

"Evet, bir kızla birlikte ortadan kaybolduğunu söylediler."

Dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı. "Ondan hiç bahsetmememin tuhaf olduğunu düşünüyorsunuzdur muhtemelen ama bu hoşuma gitmiyor. Hatta onu düşünmemeye çalışıyorum." Bana baktı, gözleri yaşlardan parlıyordu. "Bu beni kötü biri mi yapıyor?"

"Hayır," dedim şiddetle. "Ben de babamı düşünmemeye çalışıyorum çünkü bazen bu çok fazla canımı yakıyor."

"Dawson'la ben yakındık." Eliyle yüzünü sildi. "Daemon hep sessiz olanımızdı, her şeyi kendi başına yapardı ama Dawson'la ben süper yakındık. Her şeyi birlikte yapardık. Bir kardeşten fazlasıydı o. Benim en iyi arkadaşımды."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama bu Dee'nin neredeyse umutsuzca dost arayışını ve birbirimizde bulduğumuz o ortak hissi, yani yalnızlığı açıklıyordu. "Üzgünüm. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Anlamamıştım ve..." Ve burnunu her şeye soğan meraklının tekiydim.

"Hayır, sorun değil." Bana doğru döndü. "Ben de olsam merak ederdim. Kesinlikle anlıyorum. Hem, sana anlatmam gerekirdi. O kadar berbat bir arkadaşım ki diğer erkek kardeşimi okuldaki çocuklardan öğreniyorsun."

"Kafam karışmıştı. O kadar çok şey..." Sesim giderek alçaldı, başımı iki yana salladım. "Neyse. Onun hakkında konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım. Tamam mı?"

Dee başını öne salladı. "O kadar çok şey ne?"

Onunla bütün o tuhaf saçmalıklar hakkında konuşmak

iyi olmayacaktı. Hem, Daemon'a da saldırı hakkında konuşmamaya söz vermiştim. Zorla gülümsedim. "Yok bir şey. Yani sence artık arkamı kollamam gerekiyor mu? Tanık Koruma Programı'na falan mı girsem?"

Titrek bir şekilde güldü. "Eh, yerinde olsam yakın zamanda Ash'le konuşmaya kalkışmazdım."

Bu kadarını biliyordum. "Peki ya Daemon?"

"İyi soru," dedi bakışlarını kaçırarak. "Onun ne yapacağı hakkımda hiçbir fikrim yok."

Ertesi gün rövanştan korkuyordum. Mideme kramp giriyordu ve ne zaman bir şeyler yesem kusmak istiyordum. Hiç şüphem yok ki Daemon, intikamın en iyi suratımın üstünde yenen bir yemek olduğuna inanıyordu.

Les'ayla Carissa sınıfa gelir gelmez kanıma ne girdi de spaghetti tabağını Daemon'la Ash'in kafasına boca ettim diye sordular.

Omuz silkтім. "Ash kaltaklık ediyordu." Eminim, hissettiğimden daha güvenli gözüküyordum. Askında her şeyi geri almak istiyordum. Tamam, Ash kabalık edip beni utandırmıştı ama aynısını ben de ona yapmamış mıydım? Ben, onların üstüne spaghetti boca eden kızsam, o da boca edildi ve bu daha utanç verici olmalıydı.

Utaniyordum. Daha önce hiç kimsenin kendisini kötü hissetmesine neden olacak bir şey yapmamıştım. Sanki Daemon'ın iğrenç kişiliği bana da bulaşıyordu ve bu, hiç hoşuma gitmiyordu bu. Bundan sonra Daemon'dan uzak durmamın herkes için en iyisi olduğuna karar verdim.

Les'a gözleri fal taşı gibi açılarak karşı sıradan uzandı. "Peki ya Daemon?"

"O pislğin teki," dedim onlara.

Carissa gözlüğünü çıkardı ve kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapacağını önceden bilmeyi çok isterdim, videoya kaydederdim."

Bir yandan kapıya bakıyor, bir yandan YouTube'a çıktığını düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

"Okuldaki söylentilere göre Daemon'la sen yazın birlikte takılmışsınız." Lesa söylentileri doğrulamamı bekliyordu. Daha çok beklerdi.

"İnsanlar amma gülünç."

Carissa öksürüp, "Bugün bizimle oturacak mısın?" diye sorana kadar bakışlarına karşılık verdim.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Dünden sonra hâlâ benimle oturmak istiyor musunuz?" Yılın geri kalanında yemeklerimi tuvalette yiyeceğimi sanıyordum.

Lesa başıyla onayladı. "Dalga mı geçiyorsun? Harika olduğunu düşünüyoruz. Onlarla bir sorunumuz yok ama bunu yapmış olmayı isteyen birkaç öğrenci vardır."

"Hem epey pislik bir hareketti," diye ekledi Carissa, ağzı kulaklarında. "Yemek ninjası gibiydin."

Rahatlayarak güldüm. "İsterdim ama bugün sadece dördüncü derse kadar buradayım. Atelimi çıkarttıracağım bugün."

"Ah, maç sonrası saha partisini kaçıracaksın," dedi Lesa. "Yazık sana. Bu gece maça gidiyor musun?"

"Hayır. Futbol bana göre değil."

"Bizim için de öyle ama yine de gitmelisin." Lesa kendini sırasına bıraktı. Bukleleri kalp biçimli yüzünün etrafında sallanıyordu. "Carissa'yla ben genellikle sırf dışarı çıkıp bir şeyler yapmak için gideriz. Burada yapacak pek bir şey olmuyor."

"Maçlardan sonra partileri olur." Carissa saçlarını gözlüğünün önünden çekti. "Lesa beni hep o partilere sürükler."

Lesa gözlerini devirdi. "Carissa içki içmez."

“Ee?” dedi Carissa.

“Sigara içmez, seks yapmaz ya da ilginç hiçbir şey yapmaz.” Lesa, Carissa’nın salladığı elinden kaçtı. “Çok sıkıcı.”

“Standartlarım olduğu için affedersin.” Gözlerini kısarak Lesa’ya baktı. “Bazılarının aksine.”

“Benim standartlarım var.” Lesa bana döndü, yüzünde hafif bir sırıtma vardı. “Ama burada standartlarını düşürmen gerekiyor.”

Gülmeye başladım.

Ve sonra Daemon sınıfa girdi. Dudağımlı ısırarak yerime çöktüm. “Aman Tanrım.”

İki kız da akıllıca davranıp konuşmayı kestiler. Kalemimi aldım, dün aldığım notlarla meşgulumuşum gibi yaptım. Pek fazla not almadığım ortaya çıkınca defterimin üzerine çok yavaşça tarihi yazdım.

Daemon arkamdaki sıraya oturdu ve midem ağzımdan çıkacak gibi oldu. Kusacaktım. Tam burada, sınıfta, herkesin...

Kalemiyle sırtımı dürttü.

Donakaldım. O ve lanet olası kalemi. Tekrar dürttü, bu kez biraz daha şiddetliydi. Gözlerimi kısarak arkamı döndüm. “Ne var?”

Daemon gülümsedi.

Çevremizdeki herkes bize gözünü dikmişti. Sanki öğle yemeğinin bir tekrarı gibiydi. Bahse varım, sırt çantamı kafasına geçirip geçirmeyeceğimi merak ediyorlardı. Söylediklerine bağlı olarak bunun olma ihtimali yüksekti. Ama bu kez bunun yanıma kalacağından şüpheliydim.

Çenesini aşağıya indirerek feci uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. “Bana yeni bir tişört borcun var.”

Şaşkınlıktan ağız bir karışık kaldı.

“Spagetti sosunun,” diye devam etti alçak sesle, “giysilerden

her zaman çıkmadığını öğrenmiş oldum.”

Her nasılsa, tekrar konuşabildim. “Yeterince tişörtün olduğundan eminim.”

“Var ama o benim en sevdiğim tişörtümdü.”

“En sevdiğin tişörtün mü var?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Bir de Ash’in de en sevdiği tişörtünü mahvettiğini düşünüyorum.” Tekrar sırtıtmaya başladı ve tek yanağında derin bir gamze ortaya çıktı.

“Eh, eminim, böylesi travmatik bir durumda onu teselli etmek için yanındaydın.”

“Bunu atlatacağından emin değilim,” diye cevap verdi.

Gözlerimi devirdim, yaptığım için özür dilemem gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Evet, berbat biri haline geliyordum. Arkamı döndüm.

“Bana borçlusun. Yine.”

Ona uzun süre baktım. Ders zili çaldı ama ses uzaktan geliyormuş gibiydi. Kalbim göğsümden fırlayacaktı. “Sana hiçbir şey borçlu değilim,” dedim, sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle.

“Buna itiraz etmek zorundayım.” Sırasını öne doğru eğerek yakına sokuldu. Dudaklarımız arasında birkaç santim vardı. Sınıfta olduğumuzu ve dün *kucağında* bir kız olduğunu düşününce çok uygunsuz bir mesafeydi bu. “Hiç umduğum gibi çıkmadın.”

“Ne ummuştun?” Onu şaşırttığım gerçeği ne ilginçtir ki hoşuma gitmişti. Tuhaf. Bakışlarımı şairane dudaklarına indirdim. Ne kadar boşa harcanan bir ağızdı bu.

“Konuşmamız lazım.”

“Konuşacak bir şeyimiz yok.”

Bakışlarını indirdi ve hava ansızın boğucu bir hal aldı. Katlanılmazdı. “Evet,” dedi, alçak sesle, “var. Bu gece.”

Bir yanım şu konuşma işini unutmasını söylemeyi istiyordu ama dişlerimi gıcırdatıp başımı öne salladım. En azından benim ona, bir daha konuşmamamız gerektiğini söylemem için konuşmamız gerekiyordu. Susturup bir köşeye koyduğu iyi Katy'yi bulmak istiyordum.

Öğretmen boğazını temizledi. Gözlerimi kırptırdım ve bütün sınıfın bizim yüzümüzden donakaldığını gördüm. Utançtan saçlarımın köküne kadar kızarak arkamı döndüm ve sıramın kenarını sım sıkı tuttum.

Ders başladı ama havadaki hararet hâlâ devam ediyor, beklenti içinde tenimi kaplıyordu. Daemon'ın arkamda, gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Kıpırdamaya cesaretim yoktu. Ta ki Lesa yanıma uzanıp sıramın altına katlı bir not atana kadar.

Öğretmen notu yakalamadan önce açıp kitabımın altına soktum. Öğretmen tekrar tahtaya dönünce ders kitabımın kenarını kaldırdım.

Aranızda nasıl bir elektrik var öyle!

Lesa'ya bakıp başımı iki yana salladım. Ama göğsümün derinliklerinde hiç olmaması gereken bir şekilde kalbim pır pır ediyor, nefesim tıkanıyordu. Daemon'dan hoşlanmıyordum. Hıyarın tekiydi. Huysuzdu. Ama her ne kadar saniyenin milyarda biri kadar kısa olsa da *gerçek* Daemon'ı görmüş olabileceğimi düşündüğüm anlar olmuştu. En azından *daha* iyi bir Daemon'ı. Onun bu yanı ilgimi çekiyordu. Diğer yanıysa, yanı öküz yanı, evet, o yanı ilgimi çekmiyordu.

Beni heyecanlandırıyordu.

Dikkatimi derslerime vermeye çalışıyordum ama aklım Daemon'da ve bu gece benimle ne hakkında konuşmak istediğinden idi. Neyse ki, atelimi çıkarttırmaya gitmeden önce sadece yarım gün sabretmem gerekiyordu.

Beklendiği gibi, kolum tamamen iyileşmişti.

Eve dönerken postanede durdum. Posta kutumuzda bir ton gereksiz postanın yanı sıra birkaç da sarı zarf vardı ki, bunlar yüzümü güldürmüştü. Üstlerine *Medya Posta* damgası vardı. Birtanelerimi toplayıp eve gittim ve evde oyalandım. Sanki şu ucuz enerji içeceklerinden birini içmişim gibi huzursuz enerji bünyemde hızla dolanıyordu.

Gardırobumu gözden geçirip giymek istediğim bir şey bulamadıktan sonra birkaç kez üstümü değiştirdim ve küçük bir yazlık elbisede karar kıldım. Üstümü değiştirmek huzursuzluğumu yok etmemişti.

Daemon ne hakkında konuşmak istiyordu?

Sonunda vakit geçirmek için *bütün* blog tasarımıyı yeniden düzenlemeye giriştim ve bu her konuda daha da gerilmeme neden oldu çünkü başlığımı ve alttaki reklamı mahvettiğimden emindim. Ancak bir kitabın çıkış tarihini geri sayan sayaç

tamamen ortadan kaybolup internetin sonsuzluğuna karışınca kendimi bilgisayardan uzaklaşmaya zorladım.

Hâlâ biraz daha sabretmem gerektiğini fark ettim. Daemon geldiğinde saat sekizi geçiyordu, annem birkaç dakika önce Winchester'a gitmek için yola çıkmıştı. Daemon, parmaklıklara dayanmış, her zamanki gibi gökyüzüne bakıyordu. Yüzünün yarısı ay ışığıyla aydınlandığından ve gerisi tamamen karanlıkta kaldığından gerçek değilmiş gibi gözüküyordu.

Derken Daemon bana odaklandı, bakışlarını elbisemde gezdirdi, sonra tekrar yukarı baktı. Sanki konuşmak üzereydi ama iyice düşünüyordu.

Cesaretimi toplayarak yürüdüm ve yanında durdum. "Dee evde mi?"

"Hayır." Tekrar gökyüzüne bakmaya başladı. Binlerce parıldayan yıldız vardı. "Ash'le birlikte maça gitti ama çok kalacağından şüpheliyim." Daemon durakladı, başını eğip bana baktı. "Ona bu gece seninle takılacağımı söyledim. Bence birbirimizi öldürmediğimizden emin olmak için birazdan eve gelir."

Başımı çevirip gülümsememi sakladım. "Şey, sen beni öldürmezsen, Ash bunu büyük bir memnuniyetle yapacaktır."

"Spagetti skandalı yüzünden mi, yoksa başka bir şey mi var?" diye sordu.

Ona yan yan baktım. "Kucağında onunla dün acayip rahat gözüküyordun."

"Ah, anlıyorum." Parmaklıklardan ayrıldı ve yanımda dikildi. "Şimdi mantıklı geliyor."

"Öyle mi?" Yerimden kıpırdamadım.

Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kıskanıyorsun."

"Her neyse." Zorla güldüm. "Neden kıskanacakmışım?"

Araba yolunda dikilene kadar Daemon peşimden basamakları indi. "Çünkü birlikte zaman geçirdik."

“Birlikte zaman geçirmek kıskanmak için bir neden değil, özellikle de benimle zaman geçirmeye zorlanmışken.” Biraz kıskanmış olmamın ne kadar kötü olduğunu fark ettim. Of. “Bunun hakkında mı konuşacağız?”

Omuz silkti. “Hadi gel. Yürüyüş yapalım.”

Ona bakarken ellerimle elbisemi düzelttim. “Biraz geç değil mi, sence de?”

“Yürürken daha iyi düşünür ve konuşurum.” Elini bana uzattı. “Yoksa pek sevmediğin o hiyar Daemon’a dönüşürüm.”

“Ha. Ha.” Eline baktım. Midem pır pır etti. “Hayır, elini tutmayacağım.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü senden hoşlanmıyorum bile, o yüzden elini tutmayacağım.”

“Of.” Daemon yüzünü buruşturarak elini göğsüne koydu. “Bu sert oldu.”

Evet, oyunculuk konusunda kendini geliştirmesi lazımdı. “Beni ormana götürüp orada bırakmayacaksın ya?”

“Kulağa güzel bir intikam planı gibi geliyor ama bunu yapmam. Seni kurtaracak kimse olmadan pek uzun dayanacağını sanmam.”

“Güvenin için sağ ol.”

Bana kısa bir gülücük attı ve birkaç dakika sessizce yürüyüp ana caddenin karşısına geçtik. Bu elbiseyi giymiştim ya akşam hava mutlaka serin olurdu, keşke tayt da giysen diye düşünmeye başlıyordum. Sonbahar artık kendini hissettiriyordu.

Çok geçmeden ormanın derinliklerine girdik, ay ışığı sık ağaçların arasından geçmek için çabalıyordu. Daemon arka cebine uzandı ve şaşırtıcı derecede çok ışık veren küçük bir cep feneri çıkardı. Her adımımızda önümüzde zıplarken ve karan-

lık bir kozanın içinde yürürken vücudumdaki her hücre onun ne kadar yakında olduğunu farkında gibiydi ve ben bu hain hücrelerden büyük bir şiddetle nefret ediyordum.

"Ash benim kız arkadaşım değil," dedi sonunda. "Eskiden çıkıyorduk ama artık arkadaşız. Sen sormadan söyleyeyim, kucağımda oturuyor olmasına rağmen *o türden* arkadaş değiliz. Onun bunu neden yaptığını açıklayamam."

"Neden izin veriyorsun ona?" diye sordum, arkasından kendimi yumruklamayı istedim. Beni ilgilendirmiyordu ve umurunda değildi.

"Gerçekten bilmiyorum. Erkek olmam yeterli iyi bir neden mi?"

"Pek sayılmaz," dedim, yere bakarak. Ayaklarımı güç bela görebiliyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi. Yüz ifadesini göremiyordum ve görmem gerekiyordu çünkü ne düşündüğünü asla anlayamıyordum ve bazen, şey, gözleri, sözcükleriyle çelişiyordu. "Her neyse, ben... öğle yemeğinde olanlar için özür dilerim."

Özür dilediği için şaşırarak bir kayaya takıldım. Beni kolayca yakaladı, geri çekilmeden önce ılık nefesini yanağımda hissettirdi. Tenim karıncalandı ama geri çekildim. Daemon'ın öğle yemeği saldırısı için özür dilemesi soğuk suyla ıslatılmak gibiydi. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim: hayırlık etmiş olduğunu bilmemesi mi, yoksa yaptıklarının tamamen farkında olması mı?

"Kat?" dedi alçak sesle.

Ona göz attım. "Beni utandırdın."

"Biliyorum..."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Dirseklerimi tutarak yürümeye başladım. "Beni kızdırdın. Seni çözemiyorum. Bir bakı-

yorum, kötü biri değilsin, sonra gezegendeki en büyük pislik oluyorsun.”

“Ama yeterince kredim var.” Yanımda yürüyor, dışarı çıkmış kökleri ve taşları kolayca seçebilmem için ışığı hep yeterince önüme tutuyordu. “Var, değil mi? Göldeyken ve yürüyüşümüzde kazandığım krediler hani? Seni o gece kurtardığımda da kazandım mı?”

“Kız kardeşin için bir sürü kredi kazandın.” Başımı iki yana salladım. “Benim için değil. Hem bende kredin olsaydı şimdiye kadar çoğunu kaybetmiş olurdun.”

Birkaç dakika için sessiz kaldı. “Bu berbat. Gerçekten öyle.”

Durdum. “Biz neden konuşuyoruz?”

“Bak, bunun için üzgünüm. Cidden.” Uzun bir soluk verdi. “Sana öyle davranmamızı hak etmemiştin.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Sesi kulağa samimi ve neredeyse üzgün geliyordu ama sanki öyle davranmaktan başka çaresi yok gibi de değildi. Söyleyecek bir şey ararken muhtemelen hoş karşılanmayacak bir sözde karar kıldım. “Erkek kardeşin için üzgünüm Daemon.”

Birdenbire durdu. Gölgele arasında neredeyse kaybolmuştu. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki cevap vereceğinden emin değildim. “Kardeşime ne olduğunu bilmiyorsun.”

Mideme kramp girdi. “Tek bildiğim ortadan kaybolduğu...”

Daemon elini yan tarafında açıp kapattı, diğer eliyle de feneleri aşağıya sarkıttı. “Bu bir süre önceydi.”

“Geçen seneydi,” diye belirttim nazikçe, “Değil mi?”

“Ha, evet, haklısın. Bundan daha uzun gibi geliyor.” Başını çevirdi, başının yarısı aydınlandı. “Peki, bunu nereden öğrendin sen?”

Serinleyen hava yüzünden titredim. “Okulda çocuklar konuşuyorlardı. Ondan ya da o kızdan kimsenin neden bahset-

mediğini merak ettim.”

“Bahsetmeli miydik?” diye sordu.

Ona göz atıp yüz ifadesini değerlendirmeye çalıştım ama çok fazla karanlıktı. “Bilmem. İnsanların konuşacağı, epey önemli bir mesele gibi gözüküyor.”

Daemon tekrar yürümeye başladı. “Konuşmaktan hoşlandığımız bir şey değil bu, Kat.”

Bunun anlaşılır olduğunu düşündüm. Ona ayak uydurmaya uğraşıyordum. “Burnumu sokmak gibi bir niyetim...”

“Öyle mi?” Sesi gergin, hareketleri kaskatıydı. “Erkek kardeşim gitti. Zavallı kızın ailesiyse muhtemelen kızlarını bir daha asla göremeyecek. Sen de kalkmış neden kimsenin *sana* anlatmadığını mı bilmek istiyorsun?”

Dudağımı ısırdım, kendimi kötü hissediyordum. “Üzgünüm. Sadece herkes o kadar... ketum ki. Mesela, aileniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Anne babanızı hiç görmedim, Daemon. Ash de yoktan yere benden nefret ediyor. İki üçün aynı zamanda *buraya* taşınmış olması garip. Dün kafanıza yemek boca ettim ama başım belaya girmedim. Bu çok tuhaf. Dee'nin hiç bahsetmediği bir erkek arkadaşı var. Kasaba desen, o da bir tuhaf. İnsanlar, Dee'ye ya prensesmiş gibi ya da ondan korkuyorlarmış gibi bakıyorlar. İnsanlar *bana* bakıyorlar. Bir de...”

“Bütün bunların ortak bir noktası varmış gibi konuşuyorsun.”

Ona zor yetişiyordum. Ormanın daha derinliklerine giriyorduk, şimdi neredeyse gölün yanındaydık. “Var mı?”

“Neden olsun ki?” Sesi alçaktı ve öfke doluydu. “Belki de biraz paranoyakça davranıyordursundur. Yeni bir kasabaya taşındıktan sonra saldırıya uğrasam ben de öyle olurum.”

“İşte, yine yapıyorsun!” dedim. “Soru soruyorum diye geri-

liyorsun; Dee de aynısını yapıyor.”

“Bunun nedeni, çok şey yaşadığını bildiğimiz ve buna yenilerini eklemek istemememiz olabilir mi sence?”

“İyi de nasıl yenilerini ekleyebilirsiniz?”

Adımlarını yavaşlattı. “Bilmiyorum. Ekleyemeyiz.”

Daemon gölün kenarında durup feneri kapattığında başımı iki yana salladım. Gece, su, ışık saçan bir oniks gibi parlıyordu. Yüzlerce yıldız, gece göğü gibi ama onun kadar engin olmayan kıpırtısız yüzeyden yansıyor. Sanki onlara uzanıp dokunabilirmişim gibiydi.

“Göle gittiğimiz gün,” dedi Daemon, birkaç dakika sonra. “İyi vakit geçirdiğim birkaç dakika olmuştu.”

Bunu duyunca nefesim kesildi. Benim de hoşuma giden birkaç dakika olmuştu. Saçıma geriye attım. “Sen, Su Adam’a dönüşmeden önce mi?”

Daemon sessizdi, omuzları garip bir şekilde kaskatıydı. “Stres buna sebep olur, olmayan olayları oluyormuş gibi sanmana neden olur.”

Ona bakıyordum, soluk ay ışığının aydınlatığı etkileyici yüz hatlarıyla gerçek gibi görünmüyordu. Egzotik gözleri, çene kıvrımı burada daha belirgin görünüyordu. Daemon karanlık gökyüzüne baktı, yüzünde dalgın ve düşünceli bir ifade vardı.

“Hayır, stresten değil,” dedim sonunda. “Burada... tuhaf bir şeyler var.”

“Senden başka mı?” dedi.

Bir sürü cevap sıraya girdi ama hepsini zihnimden uzaklaştırdım. Onunla, gece ormanın ortasında tartışmak yapacaklar listemin başında yer almıyordu. “Ne konuşmak istiyordun Daemon?”

Eliyle ensesini tuttu. “Dün öğle yemeğinde olanlar daha da kötüleşecek. Dee’yle arkadaş olamazsınız, istediğin gibi bir ar-

kadaşlık olmaz.”

Yanaklarını ateş bastı, oradan da boynuma yayıldı. “Ciddi misin sen?”

Daemon elini indirdi. “Onunla konuşmamamı söylemiyorum ama kendini geri çek. Ona karşı yine iyi olabilirsin, onunla okulda konuşabilirsin ama bundan öteye gitme. Sadece onun ve kendin için işleri güçleştirirsin.”

Vücudumdaki her bir tüy aniden diken diken oldu. “Beni tehdit mi ediyorsun Daemon?”

Bakışlarımız kilitlendi. Onunkiler... neyle doluydu? Pişmanlık mı? “Hayır. Sana nasıl olacağını anlatıyorum. Geri dönmeliyiz.”

“Hayır,” diye üsteledim, ona bakarak. “Neden? Kız kardeşinle arkadaş olmamın nesi yanlış?”

Bir saniye geçti ve dişlerini sıktı. “Burada benimle olmaman gerekir.” Gözleri kocaman açılmıştı, sert bir nefes aldı. Öne bir adım attı. Ilık bir rüzgâr çıktı, düşen yaprakları etrafa saçıp saçlarımı geriye savurdu. Esinti, Daemon’ın arkasından geliyor gibiydi, sanki onun büyüyen öfkesinden güç alıyor gibiydi. “Sen bizim gibi değilsin. Bizimle uzaktan yakından alakan yok. Dee, senden daha iyisini, kendi gibi insanları hak ediyor. O yüzden rahat bırak beni. Ailemi rahat bırak.”

Yüzüme yumruk yemiş gibiydim, hatta daha kötüydü. Söyleceklerine karşı hazırlıklı olduğumu sanmıştım ama beni gafil avlamıştı. Derin bir nefes aldıysam da, boğazıma takıldı. Geriye bir adım attım, gözüme hücum eden öfkeli gözyaşlarını gözlerimi kırıştıtarak savuşturdum.

Daemon bakışlarını üzerimden çekmiyordu. “Nedenini bilmek istiyordun. Öğrendin.”

Güçlkle yutkundum. “Neden... neden benden bu kadar nefret ediyorsun?”

Kısa bir an için maskesi düştü ve yüzü acıyla çarpıldı. O

kadar çabuk olmuştu ki gerçekten gördüğümde emin olamamıştım. Cevap vermedi.

Gözlerimde toplanan yaşlar yanaklarımdan süzölmek üzereydi. Onun önünde ağlamamak için, ona böylesi bir koz vermemek için direniyordum. "Biliyor musun? Canın cehenneme Daemon."

Başını çevirdi. "Kat, sen..."

"Kes sesini!" diye tısladım. "Yeter." Daemon'ın yanından geçip yürümeye başladım. Tenim hem yanıyor hem donuyordu. Buz ve ateş yakıyordu içimi. Ağlayacaktım. Bunu biliyordum. Boğazımdaki o boğucu duygu ondandı.

"Kat," diye seslendi. Daemon. "Bekle lütfen."

Hızımı arttırdım, artık neredeyse koşuyordum.

"Hadi Kat, o kadar önden gitme. Kaybolacaksın. En azından feneri al!"

Sanki umurundaydı. Aklımı kaçırmadan ondan kurtulmak istiyordum. Büyük ihtimalle ona vuracaktım. Ya da ağlayacaktım çünkü ondan hoşlansam da hoşlanmasam da söyledikleri beni incitmişti. Sanki bende ters bir şeyler vardı.

Göremediğim birkaç dal ve taş takıldım ama dönüş yolunu bulabileceğimi biliyordum. Arkamdan geldiğini duyuyordum; bana yetişmeye çalıştıkça dallar ayaklarının altında kırılıyordu.

Göğsüme şiddetli bir acı saplandı. Hızlı adımlarla yürüyordum, eve gitmek, annemi arayıp onu bir şekilde mesela yarın taşınmaya ikna etmek istiyordum.

Kaçmak.

Ellerimi yumruk yaptım. Neden kaçacaktım? Yanlış bir şey yapmamıştım ben! Kendime kızmıştım ve kendimden nefret ediyordum. Tam o sırada, bir köke ayağım takıldı. Neredeyse yüz üstü düşecektim. Homurdandım.

"Kat!" Daemon arkamdan sövdü.

Tekrar dengemi sağladım ve ileride yolu görünce rahatlayarak hızla ilerledim. Karanlık yola ulaştım, ellerimin tersiyle yüzümü sildim. Kahretsin. *Ağlıyordum.*

Daemon bağıırıyordu ama sesi, hızla bana doğru gelen, en fazla on beş metre uzaktaki bir kamyonun ikiz farlarında boğuldu. Şaşkınlıktan olduğum yerde donup kalmıştım.

Kamyon bana çarpacaktı.

Sethrid

Şiddetli bir gök gürültüsü, hatta bundan daha güçlüsü, vadide yankılandı. Beni ta özüm kadar sarsan bir ses patlaması gibiydi. Sürücünün beni görmesi ya da durması için zaman yoktu. Sanki beni bir şekilde koruyabilecekmiş gibi kollarımı havaya kaldırdım. Kulaklarım, kamyonun şiddetli gumbürdemesiyle doldu. Kendimi kemiklerimi un ufak edecek darbeye karşı hazırladım, aklımdan en son geçen annem ve ezilmiş bedenimin onu ne hale getireceği idi ama darbe asla gelmedi.

Tamponu öpebilirdim; o kadar yakındı. Ellerimle sıcak radyatör ızgarasının arasında sadece birkaç santim vardı. Yavaşça başımı kaldırdım. Şoför, direksiyonun arkasında hareketsiz oturuyordu, gözleri iri iri açılmış ve boş bakıyordu. Hareket etmiyor, gözünü kırpmıyordu. Nefes aldığından bile emin değildim.

Sağ elinde, ağzına götürürken yarı yolda donup kalan bir kahve bardağı vardı. Donmuştu, her şey donmuştu.

Ağzımın kenarları metalik bir tatla doldu. Zihnim o noktada takılıp kaldı.

Motor hâlâ çalışıyor, yüzümde gürliyordu.

Daemon'a bakmak için gözlerimi donmuş sürücüden çevir-

dim. Konsantre oluyor gibiydi, nefes nefeseydi ve ellerini iki yanında kenetlemişti.

Güzel gözleri farklıydı. Acayıpti. Geriye bir adım daha attım, artık kamyonun yolunda değildim; sanki Daemon'ın bana yaklaşmasını engellemek istercesine elimi önüme uzattım.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadım, zaten gümbür gümbür çarpan kalbim bir an için ritmini şaştı.

Daemon'ın gözleri karanlıkta ışık saçıyor, içeriden aydınlanıyordu. Işık gittikçe daha çok yoğunlaştı ve yumrukları sarılmaya başladı. Titreme kollarına tırmandı, ta ki bütün bedeni minicik dalgalar halinde sallanana kadar.

Sonra Daemon yavaş yavaş, giysileriyle beraber gözden kaybolmaya başladı ve yerini, onu tamamen yutan yoğun kırmızımsı sarı bir ışık aldı.

Işıktan yapılmış insanlar.

Vay canına...

Zaman duruyordu. Hayır, zaman çoktan durmuştu.

Her nasılsa, o kamyonun bana vurmasına engel olmuştu. Vücudumdaki her bir kemiği kırması kesin olan yedi tonluk bir kamyonu neyle durdurmuştu? Bir sözcükle mi? Düşünceyle mi?

Amma çok kuvvet.

Bu, etrafımızdaki havanın normal olmayan bir şekilde titreşmesine neden oldu. Yer, onun katıksız gücü altında titredi. Yeterince çabalarsam aşağıya uzanıp yerin titrediğini hissedebileceğimi biliyordum.

Uzaktan Dee'yi duydum, sesi bir hayli şaşırmış çıkıyor, bize sesleniyordu. Nasıl bulmuştu bizi?

Doğru ya. Daemon bütün sokağı aydınlatıyordu; o kadar parlaktı işte.

Tekrar kamyonu baktım ve sadece kamyonun değil şoförün de sallandığını gördüm. Onu zamanda donmuş halde alıkoyan

görünmez engeli kırıp geçmeye çalışıyordu. Metalden canavar titredi ve motor çılgılık attı, şoförün ayağı hâlâ gaz pedalındaydı.

Koştum, yolun dışına değil ama ötesine. Kamyonun inleyerek beni geçip gittiğini belli belirsiz duymuştum. Hiçliğin ağzında duran evlerimize giden o dönemeçli yolu koştum. Bir an Dee'nin bana doğru koştuğunu gördüm, sonra da ondan kaçtım. Tek bildiğim, onun da *Daemon* gibi olduğuydu.

Neydi onlar? İnsan değillerdi. Gördüklerim imkânsızdı. Hiçbir insan bunu yapamazdı.

Hiçbir insan isteyince bir kamyonu durduramaz, suyun altında o kadar uzun kalamaz ya da bir görünüp, bir kaybolamazdı. Bir süredir fark ettiğim bütün o tuhaflıklar şimdi bir anlam ifade ediyordu.

Koşmaya devam edip araba yolumuzu geçtim, nereye ve neden koştuğumu hiç bilmiyordum. Beynim çalışmıyordu. Mantığın yerini içgüdüler almıştı. Dallar, saçlarımı yoluyor, giydiğim güzel elbiseyi yırtıyordu. Büyük bir taşa takıldım ama yürümeye devam etmek için dizlerimi zorladım.

Aniden arkamdan hızla gelen ayak sesleri duydum. Birisi bana seslendi ama durmadım, önümdeki karanlık ormanın içinde daha bir hızlı ilerlemeye başladım. O noktada hiçbir şey düşünmüyordum. Sadece kaçıp gitmek istiyordum.

Hemen arkamdan biri küfretti, sonra sert bir beden çarpı bana. O sıcaklığın içinde yere devrildim. Her nasılsa kendi gövdesini havada döndürerek çarpmanın şiddetini göğüslemeyi başarmıştı. Sonra beni yuvarlayıp altına aldı.

Göğsünü ittim ve onu tekmelemeye çalıştım ama hiçbirisi işe yaramadı. Gözlerimi kapattım, gözlerinde hâlâ o tüyler ürpertici parıltının olup olmadığına bakamayacak kadar çok korkuyordum. "Çekil git!"

Daemon omuzlarımı tutup beni nazikçe sarstı. "Kes şunu!"

“Benden uzak dur!” diye bağırdım ona, yavaş yavaş uzaklaşmaya çalışarak ama beni yere bastırdı.

“Kat, kes şunu!” diye bağırdı tekrar. “Sana zarar vermeyeceğim!”

Ona nasıl inanabilirdim ki? Beynimin hâlâ düşünen küçük bir kısmı bana, onun *hayatımı kurtardığını* hatırlatıyordu. Kıvrınmayı bıraktım.

Daemon üzerimde hareketsizleşti. “Sana zarar vermeyeceğim, Kat.” Ses tonu daha yumuşaktı ama gerçek bir zarar vermeden beni kontrol etmeye çalışırken sesinde hâlâ bir nebze öfke vardı. “Sana asla zarar veremem.”

Bunu duyunca içim titredi. Aklım bu düşünceye isyan etse de içimdeki bir şey cevap verip ona inandı. Bu kadar aptal olan hangi yanım, bilmiyordum ama kazanan taraf o oldu. Nefes nefeseydi; sakinleşmeye çalıştım. Beni artık o kadar sıkı tutmuyordu ama hâlâ üstümde duruyordu. Nefesini yanağımda hissediyordum.

Daemon geri çekildi; yüzümü ona doğru çevirmek için çenemin altına parmağını koydu. “Bana bak Kat. Şu anda bana bakman gerek.” Gözlerimi kapalı tutuyordum. Gözlerinin hâlâ ürkütücü olup olmadığını bilmek istemiyordum. Daemon yukarı kaydı, ellerini çenemde gezdirdi. O zaman kaçmam gerekirdi ama sıcak elleri, yanaklarıma değdiği an kıpırdıyamadım. Dikkatle parmaklarını yüzümde gezdirdi.

“Lütfen.” Sesinde artık o hiddetli tını yoktu.

Titrek bir soluk vererek gözlerimi açtım. Gözleri, gözlerimi arıyordu. Gözleri hâlâ tuhaftı, yoğun bir yeşildi ama ona aitlerdi. Dakikalar önce gördüğüm gözler değildi bunlar. Ayın soluk ışığı üzerimizdeki ağaçları delip geçiyor, çıkık elmacık kemiklerinden yavaşça aşağıya kayıp aralık dudaklarından yansıyor.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi tekrar alçak sesle. “Seninle konuşmak istiyorum. Seninle konuşmam gerek, anlıyor musun?”

Başımı öne salladım, boğazımı kullanamıyordum.

Kısa bir süre gözlerini kapattı, yürek parçalayan bir inleme kaçtı dudaklarının arasından. “Tamam. Kalkmana izin vereceğim ama lütfen kaçmayacağına dair bana söz ver. Şu anda seni daha fazla kovalayacak durumda değilim. Şu en son yaptığın küçük numara beni neredeyse yok ediyordu. Yüzü yorgunluktan gerilmişti. “Söyle Kat. Bana kaçmayacağına dair söz ver. Burada kendi başına koşmana izin veremem. Anlıyor musun?”

Karga gibi gıklayıp “Evet,” demeyi başarabildim.

“Güzel.” Beni yavaşça bıraktı ve arkasına yaslandı, sol eli, farkında bile olmadığı bir hareketle yanağımlı okşadı. Daemon dizlerinin üzerinde çömelene kadar yerde heykel gibi durdum.

Onun bezgin bakışları altında, sırtım bir ağaca yaslanana kadar geri geri gittim. Daemon, kaçmayacağımdan emin olunca önüme oturdu.

“Neden kamyonun önüne yürüdün?” diye sordu ama cevabı beklemedi. “Seni bunun dışında tutmaya çalışıyordum ama sen gidip onca emeğimi mahvetmek zorundaydın.”

“Bilerek yapmadım.” Titreyen elimi alnıma götürdüm.

“Ama yaptın.” Başını iki yana salladı. “Buraya neden geldin, Kat? Neden? Ben-biz gayet iyi idare ediyorduk, derken sen çıkageldin ve her şey mahvoldu. Hiç bilmiyorsun. Lanet olsun. Şansımız yaver gider de buradan gidersin diye düşünüyordum.”

“Hâlâ burada olduğum için üzgünüm.” Bacaklarımı ondan uzaklaştırıp göğsüme çektim.

“Bunu hep kötüleştiriyorum.” Başını iki yana salladı, sanki tekrar sövmek ister gibiydi. “Biz farklıyız. Herhalde artık bunun farkına varmışsındır.”

Alnımı dizlerime yasladım. Düşüncelerimden geriye kalan-

ları toplamam biraz zaman aldı ve başımı kaldırdım. “Daemon, nesiniz siz?”

Kederli bir şekilde güldü ve elinin tersiyle başını ovuşturdu. “Bunu açıklamak güç.”

“Lütfen söyle bana. Bana söylemen gerek çünkü yine aklımı yitireceğim,” diye uyardım onu. Yalan söylemiyordum. O sustukça sağladığım kontrolü kaybetmeye başlıyordum.

Konuşurken Daemon’ın bakışları yoğundu. “Bilmek isteyeceğini sanmam Kat.”

Yüz ifadesi ve sesi o kadar içtendi ki içimi büyük bir korku kapladı. Söyleyeceği her neyse, sonsuza dek hayatımı değiştireceğini biliyordum. Onun ve ailesinin ne olduğunu öğrendiğimde bunu asla geri alamayacak, geriye asla dönemeyecektim. Açıklanamaz bir şekilde değişecektim. Bütün bunları bilmeme karşın artık geriye dönemezdim. Eski Katy olsa yine koşuyor olurdu. Bundan emindim. Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmayı yeğlerdi o. Ama artık farklıydım ve bilmek zorundaydım. “Siz... insan mısınız?”

Daemon’ın kısa kahkahasında neşeden eser yoktu. “Burarlardan değiliz.”

“Diyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Evet, herhalde insan olmadığımızı anlamışsındır.”

Titrek bir nefes aldım. “Yanıldığımı umut ediyordum.”

Yine güldü ama bu kez çok az da olsa sesinde neşe vardı. “Hayır. Çok ama çok uzaklardan geldik biz.”

Midem yerinden çıkacak gibi olunca kollarımla, bacaklarımı daha bir sıkı kavradım. “‘Çok ama çok uzaklardan’ derken ne demek istiyorsun? Çünkü aniden *Yıldız Savaşları*’nın başlangıcından görüntüler gelmeye başlıyor gözümün önüne.”

Daemon bana sert bir şekilde baktı. “Bu gezegenden değiliz.”

Tamam. İşte. Zaten tahmin ettiğim gerçeği söylemişti ama bu bana hiçbir şey anlatmıyordu. "Nesiniz siz? Vampir mi?"

Gözlerini devirdi. "Ciddi misin sen?"

"Ne?" İçimi aniden bir öfke kapladı. "İnsan olmadığınızı söylüyorsunuz, bu da olabileceklerinizin sayısını kısıtlıyor! Kamyonu dokunmadan durdurdun."

"Çok fazla kitap okuyorsun." Daemon yavaşça soluk aldı. "Kurt adam ya da cadı değiliz. Zombi falan da değiliz."

"Zombi olmamanıza sevindim bak. Beynimin geriye kalanının güvende olduğunu bilmek güzel," diye mırıldandım. "Hem çok fazla da okumuyorum. Böyle bir şey yok. Ama uzaylı diye bir şey de yok."

Daemon çabucak öne eğilip ellerini bükülü dizlerime koydu. Bana dokununca donup kaldım, duyularım aynı anda hem tutuşuyor hem donuyordu. Bakışları beni delip geçiyor, beni ona kilitliyordu. "Bu engin, uçsuz bucaksız evrende Dünya'nın, yani buranın, içinde yaşam olan tek gezegen olduğunu mu sanıyorsun?"

"H-hayır," diye kekeledim. "Yani bu tür şeyler... sizin için normal... Kahretsin, kendinize ne diyorsunuz?"

Saniyeler akıp giderken başını geriye yasladı ve cevabını beklerken kalbim iki kat hızlı atmaya başladı. Bana ne kadarını anlatacağı konusunda kararsız gibiydi ve ben, söyleyeceklerinin hiç hoşuma gitmeyeceğinden emindim.

Bu, hayatımdaki en garip anlardan biriydi; gülsem mi, ağlasam mı, yoksa olabildiğince hızlı kaçsam mı bilemiyordum.

Daemon gergin bir şekilde güldü. “Ne düşündüğünü görebiliyorum. Aklını okuyabildiğimden falan değil, yüzünden okunuyor. Tehlikeli olduğumu düşünüyorsun.”

Bir de öküz ve seksi olduğunu düşünüyordum ama bunu kabul etmiyordum. Uzaylı bir yaşam formu mu? Başımı iki yana salladım. “Delilik bu ama senden korkmuyorum.”

“Korkmuyor musun?”

“Hayır.” Güldüm ama sesim biraz isterik gibiydi, inandırıcılıktan tümüyle uzaktı. “Hiç uzaylıya benzemiyorsun!” Bunu belirtmek önemli gibi görünmüştü.

Tek kaşını kaldırdı. “Uzaylılar neye benzermiş peki?”

“Sana... sana değil,” dedim heyecanla. “Göz kamaştırıcı olmazlar...”

“Sence ben göz kamaştırıcı mıyım?” Gülümsedi.

Ona kötü kötü baktım. “Kes sesini. Sanki bu gezegende herkesin, senin yakışıklı olduğunu düşündüğünü bilmiyorsun.” Yüzümü buruşturdum, bu konuşmayı yapıyor olmak bile hayret vericiydi. “Uzaylılar –yani varlarsa tabii– koca gözlü ve

cılız kollu küçük yeşil adamlardır ya da... ya da dev böcekler ya da yamuk yumuk küçük yaratıklardır.”

Daemon kahkahayı bastı. “ET gibi mi?”

“Evet! ET gibi hıyar! Bunu komik bulmana sevindim. Kafamı zaten yeteri kadar karıştırdığınız yetmezmiş gibi. Belki de kafamı falan çarpmışımdır.” Ayağa kalkmaya çalıştım.

“Otur Kat.”

“Bana ne yapacağımı söyleme!”

Hızla kalktı, kollarını iki yana açmıştı. Gözleri, o ürkütücü parıltıyla doldu, saf ışığın iki uydusu gibiydiler. “Yerine otur.”

Oturdum. Tek parmağımı tehdit edercesine sallayarak tabii. Bay Yakışıklı Uzaylı eteğindeki tüm taşları dökmek üzere olabilirdi ama içgüdülerim bana zarar vermeyeceğini söylüyordu.

“Bana gerçekte nasıl görüldüğünü mü göstereceksin? Kıvılcım saçmıyorsun, değil mi? Lütfen bana, beyin yiyen devasa bir böceği öpmeme ramak kaldığını söyleme çünkü cidden ben...”

“Kat!”

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

Daemon gözlerini kapattı ve nefes aldı. Işık, göğsünün ta orta yerinde belirdi ve yolda olduğu gibi titremeye başladı, sonra soldu, geriye bir tek onu çevreleyen o parlak kırmızısı-sarımsı ışık kaldı. Sonra ışık şekil aldı. İki bacak, bir gövde, kollar ve sadece ışıktan bir baş. O kadar yoğun bir ışıktı ki bu, çevremizdeki her şeyi aydınlatıyor, geceyi gündüze çeviriyordu.

Titreyen elimi gözlerime siper ettim. “Kahretsin.”

Konuştuğunda sesi alçaktı. Kafamın içindeydi. İşte biz böyle gözüküyoruz. Bizler ışık varlıklarıyız. İnsan şeklindeki bile ışığa hükmedebiliyoruz. Durakladı. Görebildiğin gibi devasa bir böcek gibi gözüküyorum. Ya da kıvılcımlar saçmıyorum. Kafamın içinde bile sözlerindeki tiksintiyi duyabiliyordum.

“Hayır,” diye fısıldadım. Okuduğum ve eleştirisini yaptığım

paranormal kitaplarda hiç kimse böyle parlamıyordu. Bazıları ışıktan ışıldıyordu. Diğerlerininse kanatları vardı. Hiçbirisi de- vasa bir güneş değildi.

Yamuk yamuk bir yaratık da değilim; laf açılmışken bu ağırıma gitmişti. Işıktan kolunu bana uzattı. Bir el ve parmaklar ortaya çıktı, avucunu yukarıya doğru açtı. Bana dokunabilirsin. Canın acımaz. Bunun insanlar için keyifli olduğunu düşünüyorum.

İnsanlar için mi? Vay canına. Gergin bir şekilde yutkunarak tek elimi kaldırdım. Bir yanım ona dokunmak istemiyordu ama bunu görürken, böylesine... böylesine, şey, bu dünyadan olma- yan bir şeyin yanında dururken buna mecburdum. Parmakla- rım, parmaklarına sürtündü ve bir elektrik akımı elimin üstünde yoğunlaştı, koluma tırmandı. Işık, tenimde uğulduyor gibiydi.

Derin bir nefes aldım. Daemon haklıydı. Canım yanmamış- tı. Dokunuşu sıcaktı, çarpıcıydı. Güneşin yüzeyine dokunup da yanmamak gibiydi. Parmaklarımı parmaklarına kenetle- dim, parmaklarını artık göremeyene kadar ışığın büyümesini izledim. Küçük ışık şeritleri elinden sıçradı, bileğimi ve kolu- mu yalamaya başladı.

Hoşuna gideceğini tahmin etmiştim. Elini çekip kurtardı ve geriledi. Işığı yavaşça soldu ve Daemon, insan olan Daemon önümde duruyordu. Sıcaklığının yitişini hemen hissettim. "Kat," dedi, bu kez yüksek sesle.

Tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Gerçeği istemiştim ama aslında gerçeği duymak ve görmek tamamen farklıydı.

Daemon yüzümdeki ifadeyi okumuş gibiydi çünkü yavaşça tekrar yerine oturdu. Rahat görünüyordu ama daha çok, dikkat kesilmiş ve yanlış bir hareketimde saldırmaya hazır vahşi bir hayvan gibi olduğunu biliyordum. "Kat?"

"Sen bir uzaylısın." Sesim cılızdı.

"Evet, ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum."

"Ah... ah, vay canına." Elimi çekip tekrar göğsüme götürdüm ve kamaşmış gözlerle ona baktım. "Peki, hangi gezegensin? Mars mı?"

Güldü. "Yakınında bile değil." Kısa bir süre için gözlerini kapattı. "Sana bir hikâye anlatacağım. Tamam mı?"

"Bana bir hikâye mi anlatacaksın?"

Başıyla onaylayarak parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Bütün bunlar sana saçma gelecektir ama gördüklerini hatırlamaya çalış. Bildiklerini. Beni. imkânsız şeyler yaparken gördün. Şimdi, senin için imkânsız diye bir şey yok." Durakladı, kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Bizim geldiğimiz yer, Abell'in ötesinde."

"Abell mi?"

"Orası, sizin galaksinize en uzak galaksidir, buradan yaklaşık on üç milyar ışık yılı uzaklıkta. Biz de bir on milyar falan daha uzaktayız. Bizim gezegenimizi görebilecek bir teleskop ya da oraya gidebilecek güçte bir uzay gemisi yoktur. Asla da olmayacak." Açık ellerine baktı, kaşlarını indirdi. "Olsa bile fark etmez. Gezegenimiz artık yok. Biz çocukken yok edildi. Bu yüzden ayrılmak, yiyecek ve atmosfer açısından bizim gezegenimize benzer bir yer bulmak zorunda kaldık. Oksijen solu-mak zorunda olduğumuzdan değil ama bir zararı da yok. Artık bunu sırf alışkanlıktan yapıyoruz."

Kafamda başka bir hatıra canlandı. "Yani nefes alman gerekmiyor mu?"

"Hayır, pek değil." Biraz sıkılgandı. "Alışkanlıktan yapıyoruz ama unuttuğumuz zamanlar da oluyor. Yüzdüğümüzde olduğu gibi."

Eh, bu, Daemon'ın su altında nasıl o kadar uzun kaldığını açıklıyordu. "Devam et."

Beni birkaç dakika izledi, sonra da başını öne salladı. "Ga-

laksimizin adının ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüktük. Ya da türümüzün böyle şeylere ad koyma gereği duyup duymadığını bile bilmiyorduk ama gezegenimizin adını hatırlıyorum. Adı, Lux'tü. Bize de Luxen denilirdi."

"Lux," diye fısıldadım, birinci sınıf derslerimden birini hatırlayarak. "Latince de ışık demek."

Omuz silkti. "Buraya on beş yıl önce bir meteor yağmuruyla geldik. Ama bizden önce, muhtemelen son bin senedir bir sürü gelen oldu. Türümüzün hepsi bu gezegene gelmedi. Bazıları galaksinin derinliklerine gittiler. Diğerleri, yaşamlarını sürdüremedikleri gezegenlere gitmiş olmalılar ama Dünya'nın bizim için mükemmel olduğu fark edilince daha çok kişi buraya geldi. Beni anlayabiliyor musun?"

Boş gözlerle baktım. "Galiba. Sizin gibi başkaları da olduğunu söylüyorsun. Thompsonlar, onlar da sizin gibi mi?"

Daemon başıyla onayladı. "O zamandan beri hep birlikteyiz."

Bu, Ash'in evcimenliğini açıklıyordu, galiba. "Sizden kaç kişi var?"

"Burada mı? En azından iki yüz."

"İki yüz," diye tekrarladım. Sonra kasabadaki tuhaf bakışları, lokantadaki insanları ve bana nasıl baktıklarını hatırladım... öyle bakıyorlardı çünkü Dee'yle, bir uzaylıyla birlikteydik. "Neden burası?"

"Biz... büyük gruplar halinde yaşarız. Yani... şey, şu anda bunun bir önemi yok."

"Bir meteor yağmuru sırasında geldiğinizi söyledin. Uzay geminiz nerede?" Bunu söylediğim için bile kendimi aptal gibi hissettim.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı, tanıdığım Daemon gibiydi. "Seyahat etmek için uzay gemisi gibi araçlara ihtiyacımız yok. Biz ışığız, ışıkla yolculuk edebiliriz, otostop yapmak gibi."

“Ama milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki bir gezegendenseniz ve ışık hızında yolculuk yapıyorsanız... Buraya gelmeniz milyonlarca yıl mı sürdü?” Eski fizik öğretmenim benimle gurur duyardı.

“Hayır. Aynı seni şu Mack kamyonundan kurtardığım gibi yeri ve zamanı bükebiliyoruz. Bilim insanı değilim ben, bu yüzden nasıl işlediğini bilmiyorum, sadece yapabiliyoruz işte. Bazılarımız diğerlerinden daha iyi.”

Dedikleri kulağa hiç mantıklı gelmiyordu ama onu durdurmadım. Söylediği gibi, daha önce gördüklerim hiç mantıklı değildi, o yüzden belki neyin mantıklı olup neyin olmadığını anlayamıyordum.

“İnsanlar gibi yaşlanabiliyoruz, bu da araya karışmamızı sağlıyor. Buraya geldiğimizde... derimizi seçtik.” Yüzümü buruşturduğumu fark etti ve tekrar omuz silktti. “Seni ürkütmeden bunu başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum ama hepimiz görünüşümüzü değiştiremiyoruz. Buraya geldiğimizde seçtiğimiz değişmiyor.”

“Eh, o zaman sen iyi seçmişsin.”

Önündeki çimlerin üzerinde ellerini gezdirirken dudaklarının köşeleri büküldü. “Gördüğümüzü kopyaladık. Çoğumuz için bu sadece bir kez işe yarıyor gibi. Neden birbirimize benzediğimize gelince, şey, herhalde orasını DNA'mız halletmiş olmalı. Hep üçüz doğarız. Bu hep böyle olmuştur.” Durakladı, bakışlarını kaldırdı. “Çoğu yönden, insanlar gibiyizdir.”

“Dokunabildiğim bir ışık topu olmanın dışında mı?” Sessizce nefesimi verdim, aklım almıyordu bunları.

Tekrar dudakları seğirdi. “Evet ve bir de insanlardan çok daha gelişmiş varlıklarız.”

“Ne kadar ilerisiniz?” diye sordum sessizce.

O zaman biraz gülümsedi, ellerini yine çimlerin üzerinde

gezdirmeye başladı. "Şöyle diyelim: İnsanlarla savaşırsak kaza namazsınız. İmkânı yok."

Kalbim yine ağırlaştı, geriye kaçtım. Öne, ona doğru eğildiğimi bile fark etmemiştim. "Yapabildiklerinizden bazılarını anlatsana."

Daemon kısa bir süre için gözlerime baktı. "Ne kadar az bilersen muhtemelen o kadar iyi."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bana böyle bir şey söyleyip de bazılarını kendine saklayamazsın. Bana... bana bunu borçlusun."

"Bana göre, sen bana borçlusun. Üç kere falan," diye cevap verdi.

"Nasıl üç kez?"

"Saldırıya uğradığın gece, şimdiki olay, bir de Ash'in spaghetti takması gerektiğine karar verdiğinde." Hepsini parmaklarıyla saydı. "Dördüncü olmasa iyi olur."

"Ash olayında hayatımı mı kurtardın?"

"Ah evet, seni yok edebileceğini söylerken ciddiydi." İç çekti, başını geriye atıp gözlerini kapattı. "Kahretsin. Neden olmasın ki? Bilmiyor değilsin. Hepimiz ışığı kontrol edebiliyoruz. Onu manipüle edebiliyoruz, böylece istemediğimizde görünmüyoruz. Gölgeleeri dağıtabiliriz. Sadece o da değil, ışığı toplayıp kullanabiliriz. Hem sana, böyle bir varlığın seni çarpmasını hiç istemezsin diyorsam bana güven. Bir insanın bundan kurtulup hayatta kalabileceğini sanmam."

"Tamam..." Güçlkle nefes alıyordum. "Bekle. Ayıyı gördüğümüzde bir ışık çakması oldu."

"Onu yapan bendim ve sen sormadan söyleyeyim, ayıyı öldürmedim. Korkutup kaçırdım. Neden bayıldığından emin değilim. Galiba olay seni etkiledi. Her neyse, hepimizin bir tür iyileştirme özelliği var ama hepimiz bu işte iyi değilizdir," diye devam etti, çenesini indirerek. "Ben fena değilim ama Adam,

Thompson çocuklarından biri, bir varlık hâlâ bir şekilde canlıysa neredeyse her şeyi iyileştirebilir. Aynı zamanda, yok edilmez sayılırız. Bizi gerçek şeklimizde yakalarsan bu tek zayıflığımızdır. Ya da belki insan şeklindeyken kafamızı kesebilirsin. Herhalde bu işe yarar.”

“Evet, kafa kesmek genelde işe yarar.” Beynim tamamen durmuştu, sadece bana söylenenleri, o da dakikada bir anlamlı cümleyi geçmeyecek şekilde kavrayabiliyordum. Ellerimi yüzüme koydum ve başımı sallayarak orada oturdum. “Sen bir uzaylısın.”

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Yapabildiğimiz çok şey var ama ergenlikten önce yapamıyoruz ve o zaman bile kontrol etmekte güçlük çekiyoruz. Bazen yapabildiklerimiz çığrından çıkabiliyor.”

“Zor... olmalı.”

“Evet öyle.” ellerimi indirip göğsümün üzerinde kıvırdım. “Başka ne yapabiliyorsunuz?”

Konuşurken beni dikkatle izliyordu. “Tekrar koşarak kaçmayacağına söz ver.”

“Tamam,” diye kabul ettim, ne haltsa diye düşünerek. Daha fazla ödüm patlayamazdı zaten.

“Nesneleri hareket ettirebiliyoruz. Canlı, cansız her nesneyi hareket ettirebiliriz. Ama bundan daha fazlasını yapabiliriz.” Düşmüş bir yaprağı yerden aldı ve aramızda tuttu. “İzle.”

Yapraktan anında duman çıkmaya başladı. Parlak, turuncu alevler parmak uçlarından püskürdü ve yaprak kıvrıldı. Saniyeler içinde yaprak yok oldu ama alevler parmaklarının üzerinde hâlâ çatırıyordu.

Öne atılıp parmaklarımı ateşin yanına koydum. Parmaklarından ısı yayılıyordu. Elimi geri çekip ona baktım. “Ateş, canını yakmıyor mu?”

"Benim parçam olan bir şey nasıl canımı yakabilir?" Alevli parmaklarını yerin üzerine getirdi. Elinden korlar uçuştı ama yer, ateşten etkilenmedi. Elini salladı. "Gördün mü? Hepsi gitti."

Gözlerimi hayretten fal taşı gibi açarak daha yakına sokuldum. "Başka ne yapabiliyorsunuz?"

Daemon gülümsedi, sonra da ortadan kayboldu. Geri çekilerek etrafıma bakındım. Birkaç metre ötede bir ağaca dayanmıştı.

"Nasıl... oluyor da... bekle! Daha önce de yaptın sen bunu. Bu ürpertici, sessiz, hareket şeyini. Ama sessiz olduğun için değil." Afallamış bir şekilde tekrar oturup ağaca yaslandım. "Çok hızlı hareket ediyorsun."

"Işık hızı kadar hızlı Kedicik." Tekrar önümde ortaya çıktı ve yavaşça oturdu. "Bazılarımız esas olarak seçtiğimiz bedenimizin şeklini değiştirebiliriz. Mesela yaşayan herhangi bir şey, insan ya da yaratığın şeklini alabiliriz."

Ona bakakaldım. "O yüzden mi Dee bazen soluyor?"

Gözlerini kocaman açtı. "Bunu gördün mü?"

"Evet, ama hayal gördüğümü sanmıştım." Bacaklarımı biraz uzattım. "Kendini rahat hissettiğinde yapıyordu bunu galiba. Eli, bazen vücudunun hatları silikleşiyor."

Daemon başıyla onayladı. "Hepimizin yapabildikleri üzerinde kontrolü yoktur. Bazılarımız yetenekleriyle başa çıkma konusunda zorlanıyor."

"Ama sen öyle değilsin?"

"Ben o kadar muhteşemim işte."

Gözlerimi devirdim, sonra da daha dik oturdum. "Annenle baban peki? Şehirde çalıştıklarını söylemiştin ama onları hiç görmedim."

Bakışlarını tekrar yere indirdi. "Anne babamız buraya hiç gelemediler."

Kalbime Dee'yle onun adına bir sızı saplandı. "Ben... üzgünüm."

"Üzülme. Uzun zaman önceydi. Onları hatırlamıyoruz bile."

Bu üzücüydü. Babamla ilgili hatıralarım yıllar içinde sikkileşse de hâlâ hatırlıyordum. Anne babaları olmadan nasıl hayatta kaldıkları, küçükken onlarla ilgilenen kişi hakkında o kadar çok sorum vardı ki. "Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum. Bilirsin, onların kasaba dışında çalıştıklarını sanıyordum."

"Aptal değilsin Kat. Görmeni istediklerimizi gördün. Bu konuda çok iyiyizdir," diye iç çekti. "Şey, görünüşe göre yeterince iyi değiliz."

Uzaylılar... Vay canına, Lesa'nın söz ettiği çılgın insanlar haklıydı. Muhtemelen onlardan birisini görmüşlerdi. Belki Güve Adam gerçektir ve chupacabra gerçekten de keçi kanı emiyordu.

Daemon'ın acayip gözleri bir an için yanıp söndü, sonra da yüzümde sabitlendi. "Bu durumu umduğumdan iyi idare ediyorsun."

"Şey, eminim daha sonra paniklemek ve küçük bir sinir krizi geçirmek için bol bol vaktim olacak. Muhtemelen aklımlı kaçırdığımı düşüneceğim." Konuştuktan sonra kafamda bir ışık yandı. "Başkalarının... başkalarının düşüncelerini kontrol edebiliyor musunuz? Zihinlerini okuyabiliyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Güçlerimiz var olduğumuz özden kaynaklanır. Belki gücümüz ışık başka bir şey tarafından manipüle edilseydi, kim bilir. Her şey mümkün olabilirdi."

Ona bakarken içimde öfke ve şaşkınlık birbirleriyle mücadele ediyordu. "Bunca zamandır delirdiğimi sanıyordum. Onun yerine, bana bir şeyler gördüğümü söylüyor ya da bunları uyduruyorsun. Bana uzaylı lobotomisi falan yapmış gibisin."

Gözleri açıldı, gözlerinden öfke ve anlayamadığım başka bir şey daha fışkırdı. "Mecburdum," diye diretti. "Kimsenin bizi öğrenmesine izin veremezdik. Öyle bir durumda bize ne olurdu, Tanrı bilir."

Konuyu şimdilik kapatmak için kendimi zorlayarak, "Kaç... insan biliyor sizi?" diye sordum.

"Ne olduğumuzu sadece Tanrı'nın bildiğini düşünen bazı kişiler var," dedi. "Savunma Dairesi'nde bizden haberdar olan bir bölüm var ama hepsi bu. Güçlerimizi bilmiyorlar. Bilemezler de," diye neredeyse gürledi, gözlerime baktı. "SD, bizim zarsız ucubeler olduğumuzu düşünüyor. Onların kurallarına uyduğumuz sürece bize para ve ev veriyorlar ve bizi rahat bırakıyorlar. Yani, herhangi birimiz güç delisi olursa bu, birçok nedenden kötü haber demektir. Güçlerimizi kullanmamaya çalışıyoruz, özellikle de insanların yanında."

"Çünkü bu kim olduğunuzu ortaya çıkarır."

"Hem bu, hem de..." Çenesini sıvazladı. "Güçlerimizi insanların yanında her kullandığımızda, şey, o insan üzerinde bir iz kalır ve bu iz, bu kişinin bizim gibi birinin yanında olduğunu anlamımızı sağlar. Bu yüzden, güçlerimizi bir insanın yanında hiç kullanmamaya gayret ederiz ama sen... şey, işler seninle hiç planlandığı gibi gitmedi."

"Kamyonu durdurduğunda bu... üzerimde bir iz bıraktı mı?" Gözlerini kırpı ve başını çevirdi.

"Peki ayıyı korkutup kaçırdığında? Bunun da senin gibiler tarafından izi sürülebilir mi?" Korkuyla boğazımın düğümlendiğini hissettim ve yutkundum. "Yani, Thompson'lar ve buradaki diğer uzaylılar senin... uzaylı büyüne maruz kaldığını biliyor, öyle mi?"

"Öyle sayılır," dedi. "Bu çok hoşlarına gitmemiştir."

"O zaman kamyonu neden durdurdun? Senin için çok bü-

yük bir yük olduğum ortada.”

Daemon yavaşça bana döndü. Gözleri görünmüyordu, kapalıydı. Yine cevap vermedi.

Derin bir nefes aldım, koşmaya, savaşmaya hazırdım. “Bana ne yapacaksın?”

Konuştduğunda sesi titredi. “Sana ne yapacağım?”

“Ne olduğunu bildiğim için bu beni herkes için bir risk haline getiriyor. Beni... ateşe verebilirsin ve Tanrı bilir daha başka neler yapabilirsin.”

“Sana bir şey yapacak olsam neden sana her şeyi anlatabilirim?”

Haklıydı. “Bilmem.”

Öne eğildi ama ben ondan kaçınca son anda bana dokunmaktan vazgeçti. “Sana hiçbir şey yapmayacağım. Tamam mı?”

Dudağımı ısırdım. “Bana nasıl güvenebiliyorsun?”

Tekrar durakladı, sonra da eliyle çenemi tutmak için uzandı. “Bilmiyorum. Güveniyorum işte. Hem, dürüst olmak gerekirse, sana kimse inanmaz. Bir sürü yaygara koparırsan SD'yi işin içine sokarsın ve bunu istemezsin. İnsanların bizden haberdar olmamalarını sağlamak için her şeyi yapacaklardır.”

Daemon hâlâ beni hafifçe tutarken sessizce ve kıpırdamadan duruyordum. İçimden bir sürü duygu geçti. Ona şimdi baktığımda, varlığı beni sardığı için asla çıkamayacağımı bildiğim bir şeyin içine girmek fazla kolaydı. Geri çekildim. “Yani önceden bana bütün o lafları o yüzden mi söylemiştin? Benden nefret etmiyor musun?”

Daemon başını eğip hâlâ uzattığı eline baktı. “Senden nefret etmiyorum Kat.”

“Dee'yle de bu yüzden arkadaş olmamı istemiyordun çünkü gerçeği öğrenmemden korkuyordun, değil mi?”

“Hem bu, hem de sen bir insansın. İnsanlar zayıftır. Bize dertten başka bir şey getirmezler.”

Gözlerimi kıstım. “Biz zayıf değiliz. Hem bizim gezegende-
siniz. Biraz saygıya ne dersin, ahbap?”

Zümrüt yeşili gözleri neşelendi. “Mesaj alındı.” Durakladı,
gözlerini yüzümde gezdirdi. “Bütün bunlarla nasıl başa çıkı-
yorsun?”

“Her şeyi hesaplamaya çalışıyorum. Bilmiyorum. Artık daha
fazla korkacağımı sanmam.”

Daemon ayağa kalktı. “Peki o zaman, Dee seni öldürdüğü-
mü düşünmeden önce seni geri götürelim.”

“Gerçekten düşünür mü öyle?”

Yüzünde karanlık bir bakış belirdi. “Her şeyi yapabilirim
ben Kedicik. Ailemi korumak için öldürmek, tereddüt edece-
ğim bir hareket değildir ama bu konuda endişe etmene gerek
yok.”

“Eh, bunu bilmek güzel.”

Başını yana yatırdı. “Luxen’lerin, özellikle de benim gücü-
me sahip olmak için her şeyi yapacak kişiler var. Bana ve türü-
me ulaşmak için her şeyi yapar onlar.”

Göğsümü yine bir korku pençesine aldı. “Bunun benimle
ne ilgisi var?”

Daemon önümde çömeldi, bakışlarını etrafımızı çeviren
sıkı ormanda dolaştırdı. “Kamyonu durdururken üzerinde bır-
aktığım iz takip edilebilir. Şu an şenlik ateşi gibi parlıyorsun.”

Nefesim kesildi.

“Bana ulaşmak için seni kullanacaklar.” Daemon uzanıp
saçımdan bir yaprak çekti. Elini dizine indirmeden önce bir
saniye yanağımın yanında tuttu. “Seni ele geçirirlerse... ölüm
kurtuluş olur.”

Parlak ışık pencerelerden içeri girdi ve çok rahat olduğum karanlığı delip geçti. İnledim ve başımı yumuşak yastığa gömdüm. Ağzım kurumuştı ve kalbim feci şekilde çarpıyordu. Henüz uyanmak istemiyordum. Neden mümkün olduğunca çok uyumamın en iyisi olduğunu düşündüğümü tam olarak hatırlamıyordum ama bunun iyi bir nedeni olduğunu biliyordum.

Yatakta dönüp gözlerimi açtığımda bütün kaslarım ağnyordu. Bir çift parlak yeşil göz dikkatle gözlerime bakıyordu. Çıgılık atmamak için kendimi zor tuttum ve şaşkınlıkla yerimden sıçradım. Geçirdiğim şok yüzünden bacaklarım hafif battaniyeye dolandı ve yataktan yere yuvarlandım.

“Yüce Tanrım...” dedim boğuk sesle.

Dee beni yakaladı, ben bacaklarımı çözerken o da beni kaldırdı. “Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim.”

Battaniyeyi ittim, ayaklarımın dibine bir yığın halinde indi. Bacaklarım çıplaktı. Aşırı büyük tişört de bana ait değildi. Daemon’ın tişörtü odaya attığını hatırlayınca yanaklarım kızardı. Onun kokusunu, doğayla baharatların zengin karışımını içeriyordu.

“Ne işin var burada Dee?”

Büyük yatağın karşısındaki şezlonga otururken yanakları kızardı. "Uyurken seni seyrediyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Tamam ama biraz ürkütücüydü."

Daha da çok utandı. "Seni seyrediyordum seyretmesi değildi. Daha çok uyanmanı bekliyordum." Dağınık saçlarını geriye attı. "Seninle konuşmak istiyordum. Seninle konuşmam gerekiyordu."

Yatağa oturdum. Dee yorgun gözüküyordu, sanki bütün gece uyumamış gibiydi. Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. "Yine de, biraz sürpriz oldu." Durakladım. "Ve hâlâ tüyler ürpertici."

Dee gözlerini ovuşturdu. "Seninle konuşmak istiyordum..." Sesi giderek azaldı.

"Tamam, biraz... bekle."

Başını öne sallayıp başını soluk renkli minderlere yaslayarak gözlerini kapattı. Misafir odalarına çabucak bir göz atıp banyoya yöneldim. Daemon beni geri getirdiğinde evden aldığımı diş fırçamı ve diğer kişisel eşyayı lavabolarında buldum.

Suyu, etrafımdaki bütün sesleri boğana kadar açtım. Dişlerimi fırçalamayı bitirdim ve yüzümü yıkamaya başladım. Aynaya bir bakış atınca Dee'den daha dinlenmiş gözükmediğimi gördüm. Berbat gözüküyordum. Saçlarım birbirine girmişti. Yanağımda ince bir sıyrık halinde uzanan kırmızı bir çizgi vardı. Ellerimi birleştirip sıcak suyun altına tuttum ve suyu yüzümüne çarptım. Çizik canımı yaktı.

Şu kadcı bir acının, çok daha kuvvetli bir şeyi tetiklemesi ne ilginçti. Dün geceki hatıralar kafama üşüştü. Her şeyi hatırladım.

Ve sersemledim.

"Aman Tanrım." Eklemlerim zonklayana kadar lavabonun serin mermerini tuttum. "En iyi arkadaşım bir uzaylı."

Arkamı dönüp kapıyı hızla açtım. Dee diğer tarafta duruyordu, ellerini arkasında birleştirmişti. "Sen bir uzaylısın."

Yavaşça başıyla onayladı.

Ona baktım. Belki de korku ya da daha çok şaşkınlık hissetmeliydim ama içimde yanan bu değildi. Merak. İlgi. Öne yürüdüm. "Yapsana."

"Neyi?"

"Şu uzaylı ampul şeyini," dedim.

Dee'nin ağzı kulaklarına vardı. "Benden korkmuyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Dee'den nasıl korkabilirdim? "Hayır. Yani, her şey beni biraz şaşırttı ama sen basbayağı uzaylısın ya. Çok havalı. Acayip ama kesinlikle havalı."

Dudakları titredi. Gözyaşları, ışıldayan mücevherlere dönmüştü. "Benden nefret etmiyor musun? Ben seni seviyorum ve benden nefret etmeni ya da korkmanı istemiyorum."

"Senden nefret etmiyorum."

Dee, benim insan gözlerimin fark edemeyeceği kadar hızlı hareket ederek öne fırladı. Bana şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde sarıldı ve burnunu çekerek geri çekildi. "Bütün gece kaygılandım, özellikle de Daemon benimle konuşmayı reddettiği için. Tek düşünebildiğim en iyi arkadaşımı kaybetmiş olduğumdu."

Uzaylı ya da değil, hâlâ aynı Dee'ydi. "Beni kaybetmedin. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir saniye sonra sıkıp neredeyse canımı çıkarıyordu. "Tamam. Açlıktan ölüyorum. Hadi üstünü değiştir, ben de kahvaltı hazırlayayım."

Göz açıp kapayıncaya kadar odadan çıkıp gözden kayboldu. Buna alışmak biraz zaman alacaktı. Anneme, Dee'de kalacağını söylediğim zaman alacaktı. Anneme, Dee'de kalacağını söylediğim zaman alacaktı. Anneme, Dee'de kalacağını söylediğim zaman alacaktı.

mü deðiřtirdim, sonra da alt kata indim.

Dee kahvaltıyı hazırlamaya koyulmuştu bile, bir yandan da telefonda çene çalıyordu. Tavaların tangirtısı ve akan suyun yumuşak şırlıtısı yüzünden söylediklerinin çoğu anlaşılmıyordu. Telefonu şak diye kapatıp arkasını döndü.

Bir anda önüme dikildi, beni mutfak masasına çekti. “Dün geceki olaylar olduğunda aklıma tek gelen bizim bir avuç ucu-be olduğumuzu düşündüğündü.”

“Şey...” diye başladım söze. “Normal olmadığınız kesin.”

“Kıkırdadı. “Evet, ama normal olmak bazen çok can sıkıcı oluyor.”

Sözcük seçiminden biraz alındım ve sandalyeyi çekmeye gittim. Daha ben dokunamadan sandalye hareket edip birkaç santim geriye kaydı. Ürkerek başımı kaldırıp baktım. “Sen miydin?”

Dee sırttı.

“Şey, kullanışlıymış.” Tekrar hareket etmeyeceğini umarak yavaşça oturdum. “Demek ılık kadar hızlısınız?”

“Bence biraz daha hızlı olabiliriz.” Ocağa fırladı. Elini kızartma tavaşının üstüne tuttu. Tava, avucunun altında anında cazırdamaya başladı. Dee sırttı.

Ocağı yakmamıştı ama pişmiş pastırmanın kokusu havayı doldurdu.

Öne doğru eğildim. “Nasıl yapıyorsun bunu?”

“Isı,” dedi. “Bu şekilde daha hızlı. Pastırmayı kızartmak saniyeler sürüyor.”

Gerçekten de sadece birkaç saniye sonra bana yumurta ve pastırma dolu tabağı uzattı. Süper hızlı hareketler, mikrodalga eller derken, uzaylıları harbiden kıskanmaya başlamışım.

“Ee, Daemon dün gece sana ne anlattı?” Elinde bir yumurta dağıyla oturdu.

"Havalı uzaylı numaralarınızdan birkaçını gösterdi bana." Yiyecekler çok güzel kokuyordu ve ben açlıktan ölüyordum. "Bu arada, kahvaltı için teşekkürler."

"Rica ederim." Saçını toplayıp dağınık bir topuz yaptı. "Olmadığımız bir şeymişiz gibi davranmak ne kadar zor, tahmin bile edemezsin. Yakın... insan arkadaşlarımızın olmamasının nedenlerinden biri bu. Daemon o yüzden 'İnsandan dost olmaz' falan diyor."

Tabağının yarısını saniyeler içerisinde yiyip bitirirken ben çatalımla oynuyordum. "Artık rol yapmanıza gerek yok."

Gözlerini kaldırdı, ışık saçıyorlardı. "Havalı bir şey bilmek ister misin?"

Soruyu soran o olunca, bunun ne olacağını tahmin etmek zordu. "Evet."

"İnsanların göremediklerini görebiliyoruz. Etrafına yaydığın enerji gibi. Galiba yeni nesil insanlar buna aura falan diyorlar. Onların enerjilerini temsil ediyor ya da bazıları buna yaşam gücü diyebiliyor. Duyguları değişince, kendilerini hasta hissediyorlarsa değişiyor."

Çatalı ağızıma götürürken yarı yolda kaldı. "Şu anda benimkini görebiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda etrafında bir iz var. Enerjini göremiyorum ama seninle tanıştığımda soluk pembeydi, bu da normal. Daemon'la konuşurken kıpkırmızı oluyordu."

Kırmızı muhtemelen öfkeyi temsil ediyordu. Ya da şehveti.

"Ama ben enerji okuma konusunda iyi değilimdir. Bazıları bazı güçlerde daha iyidir ama Matthew enerji okuma konusunda süperdir."

"Ne?" Çatalımı tabağıma koydum. "Biyoloji öğretmenimiz uzaylı mı? Vay canına... aklıma *Fakülte* filmi geldi." Daemon'la beni gördüğündeki davranışları, sınıftaki tuhaf bakışları şimdi

bir anlam kazanıyordu.

Portakal suyu Dee'nin boğazında kaldı. "Vücutları ele geçirmiyoruz biz."

Ben de öyle umuyordum. "Vay canına. Normal mesleklerde falan çalışıyorsunuz."

"Evet." Sandalyesinden fırlayarak kapiya göz attı. "Hangi konuda iyi olduğumu görmek ister misin?"

Ben başımla onaylayınca masadan geriye çekildi ve gözlerini kapattı. Etrafındaki hava yavaşça uğuldamaya başladı. Bir saniye sonra ergen bir kızdan ışıktan yapılmış bir şekle, sonra da bir kurda dönüştü.

"Şeyy," diye boğazımı temizledim. "Galiba kurt adam efsanesinin nasıl başladığını keşfettim."

Bana doğru sessizce yürüdü ve sıcak burnuyla elimi dürttü. Ne yapmam gerektiğinden emin olamayarak tüylü kafasının üstüne hafifçe vurdum. Kurt havladı, bu daha çok kıkırdama gibi geldi, sonra da geri çekildi. Birkaç saniye sonra yine Dee olmuştu.

"Hepsi bu da değil. Bak." Kollarını salladı. "Korkma ama."

"Tamam." Portakal suyu bardağımı sıkıca tuttum.

Gözlerini kapatınca gövdesi silikleşerek ışığa dönüştü, sonra da tamamen başka biri oldu. Açık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzü biraz daha solgundu. Kaşları o koca gözlerinin üstünde kalkmıştı ve gül rengi dudakları hafifçe gülümsüyordu. Boyu daha kısaydı, biraz daha normal gözüküyordu.

"Bu benim!" diye çığlık attım. *Kendime* bakıyordum.

"Hey," dedi ben-olan-Dee. "Bizi ayırt edebilir misin?"

Kalbim hızla atarak kalkmaya davrandım ama yapamadım. Ağzım hareket etti ama hiçbir şey çıkmadı. "Bu... tuhaf." Gözlerimi kıstım. "Burnum cidden böyle mi gözüküyor? Arkanı

dönsene.” Döndü. Omuz silktim. “Popom hiç de fena değilmiş.”

Fotokopim güldü, sonra da yavaş yavaş gözden kayboldu. Bir an için bir vücudun hatlarını görebildim ama orta kısmı bulanıktı. Bir saniye sonra Dee ortaya çıktı. Tekrar yerine oturdu. “Kardeşim dışında herkes gibi görünebilirim. Yani, onun gibi de görünebilirim ama bu iğrenç olurdu.” Titredi. “Hepimiz değişebiliriz ama ben aldığım şekilde sonsuza kadar falan kalabilirim. Çoğumuz sadece en fazla birkaç dakika kopya edebilir.” Göğsü gururla kabardı.

“Siz hiç yaptınız mı bunu? Ben varken başka biri oldunuz mu?”

Başını iki yana salladı. “Daemon bunu yaptığımı bilse kriz geçirirdi. Üzerinde çok büyük bir iz bırakmıyor ama zaten şu anda oldukça aydınlıksın, o yüzden sorun değil.”

“Yani Daemon da bunu yapabiliyor mu? İstese bir kanguru ya dönüşebilir mi?”

Dee güldü. “Daemon neredeyse her şeyi yapabilir. O içimizdeki en güçlülerden biri. Çoğumuz bir ya da iki şeyi kolayca yapabiliyoruz ama gerisi zor. Onun içinse her şey kolay.”

“Çok muhteşem biri,” diye mırıldandım.

“Bir keresinde gerçekten evi yerinden oynatmıştı,” dedi Dee, dudağını bükerek. “Evin temelini tamamen kırdı.”

Yüce İsa...

Portakal suyumdan bir yudum aldım. “Hükümet bunları yaptığınızı bilmiyor mu?”

“Hayır. En azından, biz bilmediklerini düşünüyoruz,” dedi Dee. “Yeteneklerimizi daima sakladık. Yapabildiklerimizi bilmenin insanları korkutacağının farkındayız. İnsanların, bundan faydalanmak isteyeceklerini de biliyoruz. O yüzden, ortaya çıkma riskine girmiyoruz.”

İçeceğimden bir yudum daha alırken bunları sindirmeye

çalıştım. Sanki beynimin patlamasına iki saniye varmış gibiydi. Tabakları yıkarken sırtı kaskatıydı. “Gezeğimiz, Arum’lar tarafından yok edildi.”

“Arum mu?” Sonra anladım. “Karanlık? Değil mi? Bunlar sizin yeteneklerinizi çalmak isteyenler mi?”

“Evet.” Geriye baktı, sonra başını öne salladı. “Onlar bizim düşmanlarımız. Burada olmamıza itiraz etmezlerse, insanlar dışında tek düşmanlarımız denilebilir. Arum’lar bizim gibi ama zıddımız. Kardeş gezeğimizden geliyorlar. Evimizi yok ettiler. Annem beni uyuturken şöyle bir hikâye anlatırdı: Evren oluşurken saf ışıkla doluymuş, o kadar parlak ışıldarmış ki gölgeleri kıskandırmış. Arum’lar ise gölgelerin çocuklarıymış. kıskanç ve evrendeki bütün ışığı yok etmeye kararlılarmış. birinin, diğeri olmaksızın var olamayacağını farkında değillermiş. Birçok Luxen, ne zaman bir Arum öldürülse evrende bir ışığın söndüğünü hissedermiş. Annemle ilgili hatırladığım tek şey bu.”

“Annenle baban, bu savaşta mı öldüler?” diye sordum, sonra hemen bunu yaptığımı pişman oldum. “Üzgünüm. Bunu sormamam gerekirdi.”

Dee tabakları yıkamayı bıraktı. “Hayır, sorun değil. Bilmen gerek ama seni korkutmamalı.”

Anne babasının ölümünün beni nasıl korkutabileceğini bilmiyordum ama öğrenebileceklerimden telaşlanmaya başlamıştım.

“Burada Arum’lar var. Hükümet onları da Luxen sanıyor. Böyle zannetmelerini sağlamalıyız yoksa SD’nin Arum’lar aracılığıyla güçlerimizi öğrenme riski var.” Dee bana döndü, ellerini lavabonun kenarına koydu. “Şimdi sen onlar için deniz feneri gibisin.”

İştahım kesildi, tabağımı ittim. “İzi silmenin yolu var mı?”

“Zamanla solar.” Dee zoraki gülümsedi. “O zamana kadar

bizim, özellikle de Daemon'ın yanından ayrılmaman iyi olur.”

Kahretsin. Gerçi daha kötüsü olabilirdi. “Tamam. demek sonunda... solar. Bu tek sorunumsa halledebilirim.”

“Değil,” dedi. “Hükümetin, senin gerçeği bildiğini öğrenmesini sağlamalıyız. Onların işi, kendimizi açığa çıkarmamamızı sağlamak. İnsanların, bizim var olduğumuzu bildiklerini hayal edebiliyor musun?”

Zihnimden isyan ve yağmalama görüntüleri geçti. anlamadığımız her şeye karşı böyle tepki verirdik biz.

“Bizim gizli kalmamızı sağlamak için her şeyi yaparlar.” Dee'nin gözleri benimkilerle birleşti. “Hiç kimseye bir şey söylememelisin, Katy.”

“Söylemem. Asla yapmam bunu.” Sözler ağzımdan dökülüyordu. “Hiçbirinizi bu şekilde ele vermem.” Ciddiydim de. Dee benim için kardeş gibiydi. Daemon ise... şey, neyse neydi işte ama onlara asla ihanet etmezdim. Bana bu kadar şaşırtıcı bir bilgiyi söyleyecek kadar güvindikten sonra hem de. “Hiç kimseye söylemem.”

Dee, yanımda diz çöktü ve elini, elimin üzerine koydu. “Sana güveniyorum ama SD'nin seni öğrenmesine izin veremeyiz çünkü öğrenirlerse ortadan yok olursun.”

"Katy, bugün çok sessizsin. Aklından ne geçiyor?"

Keşke annem beni okumakta bu kadar iyi olmasaydı diye düşünerek yüzümü buruşturdum. "Sadece yorgunum." Onun iyiliği için zorla gülümsedim.

"Hepsinin bu olduğundan emin misin?"

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Annemle nadiren zaman geçiriyordum, keşke dikkatim dağılmamış olsaydı. "Üzgünüm, anne. Galiba bugün havamda değilim."

Akşam yemeği bulaşıklarını yıkamaya başladı. "Daemon ve Dee'yle nasıl gidiyor?"

Bütün gün onlardan konuşmamayı başarmıştık. "Harikalar. Galiba daha sonra onlarla film izlemeye gidebilirim."

Gülümsedi. "İkisiyle birden mi gideceksin?"

Gözlerimi kıstım. "Anne, lütfen."

"Tatlım, ben senin annenim. Sormaya hakkım var."

"Aslında emin değilim. Gidip gitmeyeceğimizi bile bilmiyorum. Sadece bir fikirdi." Meyve çanağından elma alıp ısırđım. "Sen bu akşam ne yapacaksın anne?"

Kayıtsız gözükmeye çalışıyordu. "Bu gece dışarı çıkıp Bay Michaels'la kahve içeceğim."

"Bay Michaels mı? Kim ki o?" Bir ısırik daha almadan sordum. "Dur bir saniye. Hastanedeki yakışıklı doktor mu yoksa?"

"Evet, ta kendisi."

"Çıkıyor musunuz?" Tezgâha yaslandım, ağzım elmayla doluyken sırttım. "Aslan annem benim."

Annem kızardı, cidden kızardı. "Sadece kahve. Çıkıyordunuz."

Bugün neden durmadan elbise seçtiğini, hatta dolabından en az iki güzel parçayı bana seçtirecek kadar ileri gittiğini açıklıyordu. "Eh, umarım çıkma olmayan ama çıkmaya benzeyen randevunda eğlenirsin."

Gülümseyerek akşamki planları, sonra da bugün gördüğü bir hasta hakkında çene çaldı. Hazırlanmak için ayrılmadan önce bana dolabının arkasında bulduğu iki elbiseyi getirdi. "Şey, bu gece dışarı çıkacaksan bunlardan birini giysene? Sana çok yakışır. Bana göre hep çok fazla genç işi kaldılar."

Kaşlarımı çattım. "Anne, bu gece randevusu olan ben değilim."

Dudak büktü. "Benim de randevum yok."

"Her neyse!" diye bağırdım, annem merdivenleri hızla çıkarken.

Hazırlanıp çıkması uzun sürmedi. Teknik olarak bu bir randevu olmadığı için onunla kasabadaki küçük bir lokantada buluşacaktı. İyi vakit geçirmesini umuyordum; eğlenmeyi hak ediyordu. Babam öldüğünden beri bir erkeğe iki kez bile baktığından emin değildim. Bu da, Bay Michaels'ın özel olduğu anlamına geliyordu.

Dee'nin bir arada olmamız gerektiğini söylemesi bir yana, gece için hiç planım yoktu. Daemon'ın bitişikteki evden bütün gün gözünü üzerimden eksik etmediğini biliyordum ama evimin etrafımda gezinmesine izin vermemiştim. Arum'ların

geceleeri daha güçlü olduklarını ve o zaman saldırmayı tercih ettiklerini söylemişlerdi. Gündüz kendimi epey güvende hissetmiştim. Okuyarak, blog'uma yazarak ve annemle takılarak normal bir gün geçirmeyi istemiştim.

Ama böylesine büyük bir sırdan sonra normal işlerle meşgul olmak garipti. Kazaları durdurmak, dünya açlığını çözmek ve ağaçta kalan kedi yavrularına yardım etmek için dışarıda olmaları gerektiğini düşünüyordum.

Elmanın geri kalanını çöpe fırlattım, masanın üzerindeki elbiselere bakarken parmağımdaki yüzükle oynuyordum. Bunları yakın zamanda, bir randevuda giyme olanağım yoktu zaten.

Sertçe çalınan arka kapı beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Kapiya gittim, Daemon karşımda duruyordu. Sıradan bir kot pantolon ve vücuduna sımsıkı yapışmış düz beyaz bir gömlekle bile tek kelimeyle muhteşemdi. Rahatsız ediciydi bu. Daha da sinir bozucu olansa orada durup bana bakma şekliydi. Parlak, açık yeşil gözleri derin ve yakıcıydı.

"Selam?" dedim.

Başını öne salladı, nasıl bir ruh halinde olduğu hakkında bana hiçbir ipucu vermeden.

Eyvah. "Şey, içeri gelmek ister miydin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu gece gidip bir şeyler yapabiliriz diye düşünmüştüm."

"Bir şeyler yapmak mı?"

Gözleri birden parladı. "Evet. Tabii eğer yazacak bir eleştirin ya da ilgilenmen gereken bir bahçen yoksa."

"Ha. Ha." Kapiyı yüzüne kapatıyordum ki hızla elini uzattı ve kapiya dokunmadan kolayca durdurdu. "Tamam. Tekrar denememe izin ver. Benimle bir şeyler yapmak ister miydin?"

Emin değildim ama merak ediyordum. Bir yanımda, Daemon'ın

neden o kadar itici olduğunu anlamaya başlıyordu hem. Belki, sadece belki, birbirimizi öldürmeyi istemeden bunu yapabiliydik. “Aklında bir yer var mı?”

Daemon evden uzaklaştı ve omuz silkti. “Göle gidelim.”

“Bu kez karşıya geçmeden önce yolu kontrol edeceğim.” Keyifli bakışlarını görmezden gelerek peşinden gittim. Ellerimi şortumun cebine soktum ve lafı dolandırmamaya karar verdim. “Fikrini değiştirdiğin ve sırrının bende güvende olmadığına karar verdiğin için beni ormana götürmüyorsun, değil mi?”

Daemon bir kahkaha patlattı. “Çok paranoyaksın.”

Burun kıvırdım. “Ya, bunu söyleyen de dokunmadan beni gökyüzüne fırlatabilecek bir uzaylı.”

“Kendini odalara kilitleyip köşelerde sallanmadın değil mi?”

Gözlerimi devirdim ve tekrar yürümeye başladım. “Hayır, Daemon, akıl sağlığımın yerinde olup olup olmadığını kontrol ettiğin ve her şey için sağ ol.”

“Hey.” Ellerini havaya kaldırdı. “Balatayı sıyrıp da bütün kasabaya ne olduğumuzu söylemeyeceğinden emin olmam gerekiyor.”

“Birçok nedenden dolayı bu konuda endişelenmen gerektiğini sanmıyorum,” diye cevap verdim kuru kuru.

Daemon bana anlamlı bir bakış fırlattı. “Kaç kişiye yakın olduk, biliyor musun? Yani, gerçek anlamda yakın?”

Yüzümü buruşturdum. Ne demek istediğini anlamak zor değildi.

Gür bir sesle güldü “Sonra küçük bir kız gider ve bizi gözden çıkarır. Benim için... güvenmenin ne kadar zor olduğunu görebiliyor musun?”

“Ben küçük bir kız değilim ama zamanda geriye gidebilsem ve her şeyi baştan yapabilsem o kamyonun önüne hiç çıkmazdım.”

"Eh, bunu bilmek güzel," diye cevap verdi.

"Ama gerçeği öğrendiğime pişman değilim. Bu o kadar çok şeyi açıklıyor ki. Bekle, zamanda geriye gidebiliyor musunuz?" diye sordum ciddi bir şekilde. Bu ihtimal daha önce aklımdan geçmemişti ama şimdi samimi olarak merak ediyordum.

Daemon iç çekip başını iki yana salladı. "Zamanı manipüle edebiliriz, evet. Ama bunu yapamıyoruz, sadece ileri gidiyoruz. En azından zamanı geçmişe doğru bükene birini hiç duymadım."

Gözlerim sanki yerinden fırlayacaktı. "Tanrım, sizin yanınızda Süpermen kim ki?"

Alçak bir dala çarpmamak için kafasını eğerken gülümsedi. "Eh, sana kriptonitimizin ne olduğunu söylemiyorum."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordum, yapraklarla kaplı yolda birkaç dakika yürüdükten sonra. Başıyla onaylayınca derin bir nefes aldım. "Bethany"lerin ortadan kaybolan kızlarının Dawson'la ilgisi vardı, değil mi?"

Bana sertçe, yan yan baktı. "Evet."

"Kız sizi öğrendi mi?"

Cevap verene kadar birkaç dakika geçti. "Evet."

Tekrar ona göz attım. Dosdoğru önüne bakarken yüzü metanetliydi. "O yüzden mi ortadan kayboldu peki?"

Tekrar bir sessizlik oldu. "Karmaşık bir mesele bu, Kat."

Karmaşık pek çok anlam ifade ediyordu.

"Kız... öldü mü?"

Yanıt vermedi.

Durdum, sandaletimin içine giren tuhaf şekilli bir çakıl taşını çıkardım. "Bana anlatmayacak mısınız?"

Çileden çıkaran bir rahatlıkla bana sıırttı.

"O halde neden dışarı çıkmak istedin?" Taşı silkeledim ve sandaletimi geri giydim. "Cevap vermekten kaçmak çok eğlen-

celi olduğu için mi?"

"Şey, kızdığında yanaklarının pembeleştiğini izlemek keyifli de ondan."

Ona dik dik baktım.

Daemon pişmiş kelle gibi sııttı ve tekrar yürümeye başladı. Göle gelene kadar hiçbir şey söylemedik. Kıyıya gitti ve arkasını dönüp birkaç metre gerisinde durduğum yere baktı. "Hastalıklı olsa da sinirlenmeni izlemeyi seviyorum ama bunun yanı sıra başka soruların olacağını da tahmin ettim."

Eh, beni kızdırmayı sevmesi hastalıklıydı ama daha da hastalıklı olan, sinirlenmemi izlemesinin benim de hoşuma gitmesiydi. "Evet, var."

"Bazılarına cevap vereceğim, bazılarıysa vermeyeceğim." Daemon durakladı, düşünceli gözüküyordu. "Bari bütün sorularını yolumuzdan çekelim. Sonra bu konuyu tekrar açmamıza gerek olmayacak ama soruların yanıtlarını hak etmen gerekiyor."

Uzaylı oldukları konusu bir daha açılmayacak mıydı? Ha. Kabul. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Benimle kayanın üzerinde buluş." Göle geri döndü ve tekmeleyerek ayakkabılarını çıkardı.

"Ne? Üzerimde mayo yok ki."

"Ne olmuş?" Sırtarak arkasını döndü. "İstersen tamamen soyunup..."

"Olmaz." Kollarımı kavuşturdum.

"Tahmin etmiştim," diye cevap verdi. "Daha önce hiç elbiselerinde yüzmeye gitmedin mi?"

Evet. Gitmeyen var mıydı? Ama hava o kadar sıcak değildi.

"Soru sormam için neden yüzmemiz gerekiyor?"

Daemon bir an bana baktı, sonra kirpiklerini indirdi, kirpikleri yanaklarına yayıldı. "Senin için değil bu, benim için."

Normal bir şeye benziyor.” Elmacık kemikleri güneşten pembeleşmişti. “Yüzmeye gittiğimiz gün var ya?”

“Evet,” dedim, öne yürüyerek.

“Başını kaldırıp baktı, göz göze geldik. Gözlerinin yeşili yavaşça dalgalanıp billurlaştı. “Eğlenmiş miydin?”

“Sen hıyarlık etmediğinde. Bir de sana şantaj yapıldığı gerçeğini görmezden gelirsem, evet.”

Başını çevirirken dudaklarında bir gülücük belirdi. “Hiç o güne kadar eğlenmemiştim. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama...”

“Aptalca değil.” Kalbim yerinden fırladı. Bir anda, onu daha iyi anladım. Bütün bunların altında, galiba normal olmak istiyordu. “Tamam. Hadi yüzelim. Ama suyun altında beş dakika kalma.”

Daemon güldü. “Anlaştık.”

Sandaletlerimi tekmeleyerek çıkardım, o da tişörtünü çıkarttı. Ona bakmamaya çalışıyordum, özellikle de sanki fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi bana bakıyorken. Ona hızlı bir bakış fırlatıp suyun kıyısına gittim ve ayak parmaklarımı suya soktum. “Aman Tanrım, bu su soğuk!”

Bana göz kırptı. “İzle bak.” Gözlerinde o acayip parıltı belirdi, bütün bedeni titredi ve ayrılıp kızgın bir ışık topuna dönüştü... sonra da gökyüzüne uçup göle daldı ve havuz ışığı gibi gölü aydınlattı. Ortadaki kayanın etrafında birkaç saniyede en azından bir düzine kez vınlayarak dönüp durdu. Gösteriş.

“Uzaylı güçleri ha?” diye sordum, dişlerim birbirine çarparak.

Kayanın kenarından eğilip elini uzatırken saçlarından su akıyordu. “Gelsene, şimdi biraz daha sıcak.”

Dişlerimi gıcırdatarak buz gibi su için hazırlandım ama suyun sıcaklığının çok fena olmadığını görünce çok şaşırdım.

Sıcak değildi ama artık buz gibi soğuk da değildi. Suyu tamamen girdim, bata çıka kayalara doğru yürüdüm. "Başka havalı yeteneklerin de var mı?"

"İstersem sana görünmeden de yapabilirim."

Elini tuttum, beni suyun içine, oradan da ıslak kıyafetlerimle kayanın üstüne çekti. Beni bırakıp geri çekildi. Titriyordum, o yüzden güneşte kavrulmuş kayanın sıcaklığı hoşuma gitmişti. "Ben görmeden nasıl yapıyorsun?"

Dirseklerinin üzerine dayanan Daemon soğuk suda yüzmekten etkilenmemişe benziyordu. "Biz ışıktan yapıldık. Etrafımızdaki farklı spektrumları manipüle edebiliriz, onları kullanabiliriz. Eğer bir anlam ifade ediyorsa, ışığı kırmak gibi düşün."

"Pek sayılmaz." Fen dersime daha çok dikkatimi vermeliydim.

"Doğal halime döndüğümü gördün, değil mi?" Başımla onaylayınca, devam etti. "Küçük ışık parçacıklarına ayrılıncaya dek titriyorum. Işığı geçici olarak saf dışı bırakabiliyorum, bu da saydam olmamızı sağlıyor."

Dizlerimi göğsüme çektim. "Bu çok ilginç Daemon."

Başını kaldırıp bana gülümsedi ve tek yanığında bir gamze belirdi, sonra da ellerini başının arkasına koyarak kayaya uzandı. "Soruların olduğunu biliyorum. Sorsana."

O kadar çok sorum vardı ki hangisinden başlayacağımı bilmiyordum. "Tanrı'ya inanıyor musunuz?"

"Süper birine benziyor."

Gözlerimi kırıştırdım, buna gülüp gülmemem gerektiğinden emin değildim. "Sizin bir Tanrı'nız var mı?"

"Kiliseye benzeyen bir şey olduğunu hatırlıyorum ama hepsi bu. Büyükler hiçbir din hakkında konuşmazlar," dedi. "Kaldı ki, hiç büyük görmüyoruz."

“Büyükler, derken ne demek istiyorsun?”

“Sizin söylediğiniz anlamda. Yaşlı bir kişi.”

Yüzümü buruşturdum.

Ağzı kulaklarına vardı. “Sıradaki soru?”

“Neden bu kadar dangalakısın?” Sözcükler, iyice düşünmeden ağızımdan dökölüvermişti.

“Herkes bir konuda uzmanlaşmalı, değil mi?”

“Şey, harika bir iş çıkarıyorsun.”

Gözlerini açtı, tekrar kapatmadan önce bir saniye gözlerime baktı. “Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Tereddüt ettim. “Öyle bir şey yok Daemon. Seni... sevmek zor. Seni anlamak zor.”

“Seni de,” dedi, gözleri kapalıydı, yüzünde rahat bir ifade vardı. “İmkânsızı kabul ettin. Kız kardeşime ve bana karşı iyisin, hem de itiraf ediyorum, sana hıyarlık etmeme rağmen. Dün hemen evden dışarı koşup bütün dünyaya bizi anlatabilirdin ama yapmadın. Bir de benim saçmalıklarına katlanmıyorsun,” diye ekledi, hafif bir kahkahayla. “Bu huyuna bayılıyorum.”

Vay canına. Bir dakika. “Benden hoşlanıyor musun?”

“Sonraki soru?” dedi.

“Birileriyle, insanlarla çıkmanıza izin veriliyor mu?”

Omuz silkti. “İzin verilmesi garip bir sözcük. Oluyor mu? Evet. Tavsiye edilir mi? Hayır. Yani çıkabiliyoruz ama ne anlamı olur ki? Ne olduğumuzu saklamak zorundayken uzun süreli bir ilişkimiz olamaz.”

“Yani, diğer, şey, açılardan bizim gibisiniz, öyle mi?”

Daemon doğruldu, tek kaşını kaldırdı. “Tekrar söyle bakayım?”

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim. “Bilirsin, seks mesela? Demek istediğim, siz parlak ışık varlıklarısınız. Bazı şeylerin nasıl olabileceğini anlayamıyorum.”

Daemon'ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve tek cevabı bu oldu. Göz açıp kapayana kadar, inanılmaz hızla, üzerime uzandı. "İnsan kızları çekici bulup bulmadığımı mı soruyorsun?" diye sordu. Siyah, ıslak dalgah saçları öne düşmüştü. Küçük su damlaları uçlarından akıp yanağıma düşüyordu. "Yoksa seni çekici bulup bulmadığımı mı soruyorsun?"

Yavaşça alçaldı. Vücutlarımız arasında bir milim bile yoktu. Bedeni benimkine değince ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. O bir erkekti ve benim vücuduma değdiği yumuşak noktalarda sert kaslarını hissediyordum. Ona bu kadar yakın olmak ürperticiydi ve içimde bin bir türlü his uyandırıyor. Titriyordum. Soğuk yüzünden değildi, sıcak ve harika bir histi. Aldığı her nefesin farkındaydım ve kalçalarını kımlıdatığında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve küçük bir çığlık attım.

Ah evet, *belli şeyler* kesinlikle çalışıyordu.

Daemon üzerimden yuvarlanıp sırt üstü yanıma uzandı. "Sonraki soru?" diye sordu, sesi gür ve kalındı.

Kıpırdamadım. İri iri açılmış gözlerimle mavi gökyüzüne bakıyordum. "Bana söylemen yeterliydi, biliyorsun, değil mi?" Ona baktım. "Göstermen gerekmiyordu."

"Söylemenin neresi eğlenceli?" Başını bana doğru çevirdi. "Sıradaki soru Kedicik?"

"Neden bana böyle diyorsun?"

"Bana, tırnaklarını gösteren ama ısırmayan kabarık tüylü, küçük bir kedi yavrusunu hatırlatıyorsun."

"Tamam, bu hiç mantıklı değil."

Omuz silkti.

Kafamı toparlayıp başka bir soru aradım. Çok sorum vardı ama Daemon düşüncelerimi altüst etmişti. "Sence etrafta daha çok Arum var mıdır?"

Yüzünden neredeyse hiç belli olmayan bir duygu hızla geçip

kayboldu. Başını arkaya atıp beni incelemeye koyuldu. "Onlar her zaman etraftadırlar."

"Sizi mi avlıyorlar?"

"Umurlarında olan tek şey bu." Tekrar gökyüzüne bakmaya başladı. "Bizim güçlerimiz olmadan insanlar gibidirler, ama kötü ve ahlaksızdırlar. Kafalarını nihai yokoluşa falan takmışlar."

Güçlkle yutkundum. "Çok Arumla... savaştın mı?"

"Evet." Bir yanına yaslandı, başını desteklemek için elini kullandı. Bir bukleye gözüne düştü. "Kaçıyla karşılaşp öldürdüğümü sayamadım. Sen böyle aydınlanmışken daha fazlası gelecektir."

Parmaklarım, o bukleyi geriye atmak için yanıp tutuşuyordu. "O halde neden o kamyonu durdurdun?"

"Seni yamyassı yapmasına izin vermemi mi tercih ederdin?"

Buna cevap vermeye zahmet bile etmedim. "Neden yaptın bunu?"

Yüzüme bakarken çenesinde bir kas seyirdi. "Gerçekleri mi istiyorsun?"

"Evet."

"Bana kredi kazandıracak mı?" diye sordu alçak sesle.

Nefesimi tutarak uzandım ve bukleyi geriye attım. Parmaklarım, tenini sıyrıp geçti ama kesik bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Elimi geri çektim, neden böyle bir şey yapmış olduğumdan emin değildim. "Soruya nasıl cevap verdiğine bağlı."

Daemon gözlerini açtı. Gözbebekleri beyazdı, tuhaf bir şekilde güzellerdi. Tekrar sırtüstü uzandı, kolu koluma değdi.

"Sıradaki soru?"

Ellerimi midemin üzerinde kenetledim. "Güçlerinizi kullanmak neden iz bırakıyor?"

"İnsanlar, bizim için karanlıkta parlayan tişörtler gibidir."

Sizin yanınızda yeteneklerimizi kullandığımızda elinizde olmadan ışığımızı emersiniz. Sonunda parıltı söner ama ne kadar çok yaparsak, o kadar enerji kullanırız ve iz o kadar parlak olur. Dee'nin bulanıklaşıp kaybolması pek bir iz bırakmaz. Ama kamyon olayı ve ayıyı korkutmam, böyle şeyler görünür bir iz bırakır. Daha güçlü şeyler, mesela birini iyileştirmek daha uzun süren bir iz bırakır. Bana söylendiğine göre soluk bir iz. Büyük bir şey değil, ama nedense daha uzun süre kalıyor."

"Senin yanında daha dikkatli olmam gerekirdi," diye devam etti. "Ayıyı korkuttuğumda bir ışık patlaması kullandım; bir tür lazerdir bu. Bu, üzerinde Arum'ların seni görebileceği kadar büyük bir iz bıraktı."

"Saldırıya uğradığımı geceyi mi kastediyorsun?" diye fısıldadım boğuk bir sesle.

"Evet." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Arum'lar buraya çok gelmezler çünkü Luxen'lerin burada olmadığını sanıyorlar. Kayalıklardaki beta kuvars bizim enerji izimizi dağıtıyor ve bizi saklıyor. Burada nüfusumuzun yoğun olmasının nedeni de o. Ama demek ki içlerinden biri buraya gelmiş. İzini görmüş ve yakınlarda bizden bir tane olması gerektiğini anlamış. Benim hatamdı bu."

"Senin hatan değildi. Bana saldıran sen değildin."

"Ama onun sana gelmesine ben yol açtım," dedi, gergin bir sesle.

İlk başta konuşamadım. Mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum; parmak uçlarıma kadar yayılan, ayak parmaklarına inen korkunç bir his vardı. Kanımın yüzümden çok hızlı bir şekilde çekildiğini hissettim ve bu beni sersemletti.

Aniden adamın bana söyledikleri anlamlı geldi. *Neredeler?* Adam, onları arıyordu. "Şu anda nerede? Hâlâ buralarda mı? Geri gelecek mi? Ne..."

Daemon, elimi tutup sıktı. “Kedicik sakın ol. Kalp krizi geçireceksin.”

Bakışlarımı ellerimize indirdim. Ellerini çekmedi. “Kalp krizi geçirmeyeceğim.”

“Emin misin?”

“Evet.” Gözlerimi devirdim.

“Artık sorun teşkil etmiyor,” dedi birkaç saniye sonra.

“Onu... onu öldürdün mü?”

“Evet, öyle sayılır.”

“Öyle mi sayılır? Birini öldürmenin ‘öyle sayılanı’ olduğunu bilmiyordum.”

“Tamam, evet, onu öldürdüm.” Sesinde zerre kadar tedirginlik ya da pişmanlık yoktu, sanki birini öldürmek onu ürkütmüyordu. Ondan çok ama çok korkmam gerekirdi. “Biz düşmanınız, Kedicik. Onu durdurmasaydım yeteneklerimizi emdikten sonra beni ve ailemi öldürecekti. Sadece o kadar da değil, buraya daha fazla Arum getirecekti. Bizim gibiler tehlikede olacaktı. Sen tehlikede olacaktın.”

“Peki ya kamyon olayı? Şimdi eskisinden daha çok parlıyorum.” Mideme giren krampı görmezden geldim. “Başka biri olacak mı?”

“Umarım yakınlarda onlardan hiç yoktur. Yoksa zamanla üzerindeki iz solacak. Güvende olacaksın.”

Başparmağıyla elime harfler çiziyordu. Bu beni rahatlatıyor, yatıştırıyordu. “Ya varlarsa?”

“O zaman onları da öldürürüm.” Tereddüt etmedi. “Şu an için, iz solana kadar yanımda kalman gerekecek.”

“Dee öyle bir şey söylemişti.” Dudağımı ısırdım. “Yani artık sizden uzak durmamı istemiyor musun?”

“Benim ne istediğim önemli değil.” Başını eğip eline baktı. “Ama işler benim istediğim gibi olsa yanımıza bile yaklaşamazdın.”

Derin bir nefes aldım, elimi çekip kurtardım. "Vay canına, dürüst falan olma sen."

"Anlamıyorsun," diye cevap verdi Daemon. "Şu anda bir Arum'u, doğruca kız kardeşime götürebilirsin. Ben onu korumak zorundayım. Ondan başka kimsem yok. Diğerlerini de korumalıyım. Ben en güçlüleriyim. Görevim bu. Sen üzerinde bir iz taşıyorken, ben yanınızda olmadan Dee'yle hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

Doğrularak kıyıya göz attım. "Galiba artık geri dönmem gerek."

Parmaklarıyla kolumu kavradı. Tenim karıncalandı. "Şu anda kendi başına dışarıda gezemezsin. İz solana kadar seninle birlikte olmam gerek."

"Bana bebek bakıcılığı yapmana gerek yok." Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem acıdı. Bütün bu Dee'den uzak kalma olayı beni sinirlendiriyordu ama anlıyordum da. Yine de sözlerinin beni incitmediği anlamına gelmiyordu bu. "İz solana kadar Dee'den uzak duracağım."

"Hâlâ anlamıyorsun."

Kolumu daha fazla sıkmadı ama asla yapmayacağını bilsem de içimde beni pataklamak istediğine dair bir his vardı. "Arum'lar seni ele geçirirlerse öldürmezler. Kütüphanedeki var ya hani, seninle oynuyordu o. Seni, canını bağışlaması için yalvarmaya noktasına getirecekti, sonra da onu bizden birine götürmen için seni zorlayacaktı."

Yutkundum. "Daemon..."

"Başka seçeneğin yok. Şu anda o izle çok büyük bir risk oluşturuyorsun. Kız kardeşim için tehlikelisin. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Kız kardeşine duyduğu sevgi, hayranlık uyandırıcıydı ama damarlarımda hızla akan öfkeyi durdurmak için bir işe yara-

mıyordu. “Peki, iz solduktan sonra? O zaman ne olacak?”

“Hepimizden uzak durmanı tercih ederim ama bunun olacağından şüpheliyim. Hem kız kardeşim sana değer veriyor.” Kolumu bıraktı, dirseklerine dayanarak arkasına yaslandı. “Başka bir izin daha olmadığı sürece onunla arkadaşlık etmen benim için sorun olmaz.”

Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. “Onayımı aldığım için öylesine minnettar oldum ki.”

Küçük gülümsemesi gözlerine yansımadı. Gülüşleri nadiren gözlerine yansıyor. “Bir insan için hissettikleri yüzünden bir kardeşimi kaybettim zaten. Birini daha kaybetmeyeceğim.”

Öfke içimde hâlâ kaynıyordu ama sözleri dikkatimi çekmişti. “Erkek kardeşinle Bethany’den bahsediyorsun.”

Bir sessizlik oldu, sonra da şöyle dedi: “Erkek kardeşim, bir insana âşık oldu... ve artık ikisi de yaşamıyor.”

Sanki cadalozluk düğmemi kapatmış gibiydi; ona bakıp öylece kalmıştım. İçimden bir ses duyacaklarımı zaten bildiğimi ama kabullenmek istemediğimi söylüyordu. Tanrım, Daemon huyarın teki olabilirdi, ama öfkem dindi ve ardında bir belirsizlik bıraktı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Omzunun üzerinden bakıyordu, arkamızdaki ağaçlara odaklanmıştı. “Dawson, Bethany’yle tanıştı ve sana yemin ederim ilk görüşte âşık oldular. Kız onun için her şey olup çıkmıştı. Matthew, yani Bay Garrison, onu uyardı. Ben de onu, bunun yürümeyeceği konusunda uyardım. Bir insanla ilişkimiz olması mümkün değildi.”

Dudaklarını birbirine bastırarak biraz bekledi. “Bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun Kat. Ne olduğumuzu her zaman saklamak zorundayız ve kendi türümüz arasındayken bile dikkatli olmamız gerek. Bir sürü kural var. SD ve Luxen’ler, bizim insanlara bulaşmamız fikrinden hoşlanmıyorlar.” Durakladı, başını iki yana salladı. “Sanki onlar için, onların aşagısındaki hayvanlarız biz.”

“Ama siz hayvan değilsiniz,” dedim. Kesinlikle bizim gibi değillerdi ama bizden aşağıda da değillerdi.

"Ne zaman bir şeye başvursak SD tarafından izinin sürüldüğünü biliyor musun?" Bana baktı, gözleri sıkıntılıydı. Öfkeliydi. "Ehliyet alıyorsun, haberleri oluyor. Üniversiteye başvurursak görüyorlar. Bir insanla evlilik izni mi? Unut gitsin. Taşınmak istediğimizde bile katlanmamız gereken bir kayıt olayı var."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bunu yapabiliyorlar mı?"

Keyifsizce güldü. "Burası sizin gezegeniniz, bizim değil. Sen bile söyledin. Hayatlarımızı finanse ederek bizi yerimizde tutuyorlar. Rastgele kontrollerimiz oluyor, o yüzden saklanamayız da. Burada olduğumuzu bir kez bildiklerinde iş bitmiştir."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım. Hayatlarındaki her şey kontrol ediliyor, kaydediliyordu. Hem korkutucu, hem de üzücüydü bu.

"Hepsi bu da değil. Başka bir Luxen bulup burada kalmanız bekleniyor."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Ash'le olmaya mecbur muydu? Sormak için yanlış bir zamandı. Sormak istemem daha da yanlış gözüküyordu. "Bu hiç adil görünmüyor."

"Değil zaten." Daemon tek bir hareketle doğruldu, kollarını bükülü dizlerine indirdi. "İnsan gibi hissetmek kolay. Olmadığımı biliyorum ama bütün insanların istediklerini istiyorum." Durdu, başını iki yana salladı. "Her neyse, Dawson'la Bethany arasında bir şeyler oldu. Ne olduğunu bilmiyorum. Dawson asla anlatmadı. Bir Cumartesi günü yürüyüş yapmaya gittiler ve eve geç döndü, giysileri yırtılmış ve kanla kaplıydı. Her zamankinden daha yakınlaştılar. Matt'le Thompson'lar daha önce durumdan şüphelenmedilerse bile o zaman şüphelendiler. Ertesi hafta sonu Dawson'la Bethany sinemaya gitti. Asla geri dönmediler."

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Ertesi gün SD, onu Moorefield'da buldu, cesedi çöp gibi bir tarlaya atılmıştı." Sesi alçak ve boğuktu. "Ona veda edemedim. Ortaya çıkma riski yüzünden onu daha göremeden cesedini götürdüler. Öldüğümüzde ya da yaralandığımızda gerçek şeklimize geri döneriz."

Onun ve Dee'nin acısını anlayabiliyordum. "Cesedini hiç görmediysen onun... öldüğünden emin misin?"

"Bir Arum'un onu yakaladığını biliyorum. Yeteneklerini emip onu öldürdü. Hiç kimse göremeden, hem onun hem de Bethany'nin cesetleri götürüldü. Bethany'nin anne babası ona ne olduğunu asla bilmeyecekler. Bizim tek bildiğimizse kızın üzerinde iz bırakacak bir şey yapmış olduğu; bu da Arum'ların onu bulmasına neden oldu. Tek yolu bu. Bizim burada olduğumuzu sezemezler. Büyük bir şey yapmış olmalı."

İçim sızladı. Onun ve Dee'nin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Babamın ölümü bekleniyordu. Çok acı vermişti, hastalığı ve sonucundaki ölümü beni öldürüyordu sanki ama babam cinayete kurban gitmemişti.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ne desem boş, biliyorum. Çok üzgünüm."

Hafifçe kımıldadı, başını gökyüzüne kaldırdı. Bir saniye içinde taktığı maske düşmüş, gerçek Daemon ortaya çıkmıştı. Hâlâ çok sert biriydi ama içinde acı vardı, yüz hatlarında başka kimsenin gördüğünü sanmadığım bir kırılma vardı. Aniden, bu ana şahit olarak üstüme vazife olmayan şeylere burunumu sokmuşum gibi hissettim. Onca insan dururken, o kaba tavırların altında yatanı benim görmemde bir aksilik varmış gibiydi. Benim yerime, değer verdiği, onun için önemli biri olmalıydı.

"Ben... ben o ahmağı özlüyorum," dedi pürüzlü bir sesle.

Kalbim sıkıştı. Sesindeki acı benim de canımı acıtmıştı. Dü-

şünmeden döndüm ve ona uzanıp kollarımı kaskatı vücuduna doladım. Onu kucakladım ve yapabildiğim kadar sıkı sarıldım. Sonra da, aşırı tepki gösterip beni kayadan atmadan önce onu bıraktım.

Daemon hâlâ hareket etmiyordu. Sanki daha önce hiç kucaklanmamış gibi gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyordu. Belki de Luxen ırkı kucaklaşmaya inanmıyordu.

Bakışlarımı indirdim. "Ben de babamı özledim. Bir türlü alışmıyorum."

Hızla soludu. "Dee, hasta olduğunu söyledi ama nesi olduğunu söylemedi. Başın... sağ olsun. Hastalık alışkın olduğumuz bir şey değildir. Hastalığı neydi?"

Ona babamın kanserini şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde anlattım. Sonra da ona daha güzel hatıralardan bahsettim, babam hastalanmadan önce paylaştıklarımızı anlattım. Nasıl birlikte bahçeyle ilgilendiğimizi ve baharda Cumartesi sabahlarını yeni bitki ve çiçekler arayarak geçirdiğimizi.

O da Dawson'la ilgili anılarını paylaştı. İlk kez Seneca Kayalıkları'na yürümelerini ve Dawson'ın başka birine ilk kez dönüştükten sonra geri nasıl eski haline döneceğini bulamamasını anlattı. Güneş batmaya ve kaya sıcaklığını kaybetmeye başlayınca dek orada kalıp onlardan bahsetmekten bir şekilde huzur duyduk. Sadece ben ve o vardık, alacakaranlıkta, gökyüzünü dolduran yıldızlara bakıyorduk.

Gitmek istemiyordum, su soğuk olduğu için değildi, yaratığımız bu küçük dünyanın devam etmeyeceğini biliyordum, biliyordum; bize ait bu küçük dünyada ne tartışıyor ne de birbirimizden nefret ediyorduk. Görünüşe göre Daemon'ın konuşacak birine ihtiyacı vardı ve ben de tesadüfen buradaydım. Doğru soruları sormuştum. Benim için de aynısıydı. Buradaydı. En azından, kendime böyle söylüyordum çünkü yarının, bir hafta

öncesinden farklı olmayacağını biliyordum.

Gerçek dünyaya geri dönmek zorundaydık. Daemon'ın benimle tanışmış olmayı hiç istemediği dünyaya.

Verandama gelene kadar ikimiz de konuşmadık. Oturma odasının ışığı yanıyordu, o yüzden alçak sesle konuştum. "Şimdi ne olacak?"

Daemon ellerini iki yanında yumruk yapmıştı, başını çevirip cevap vermedi.

Gitmek için arkamı dönüyordum ama göz açıp kapayana kadar Daemon gitmişti bile.

"İşçi Bayramı'nda hiçbir şey yapmadın mı?" Lesa, arkasındaki Carissa'yı işaret etti. "Hayatın Carissa'ninkine kadar heyecan verici."

Carissa gözlüklerini düzeltirken gözlerini devirdi. "Anne babamız bizi hafta sonu Kuzey Carolina'ya kaçamağa götürmediler. Senin kadar havalı değiliz biz."

Onlara, heyecanlı bir hafta sonu geçirdiğimi çünkü bir kamyon tarafından ezilmekten son anda kurtulduğumu ve dünya dışı hayat formlarının olduğunu keşfettiğimi söyleyemezdim, bu yüzden omuz silkip defterime bir şeyler çiziktirdim. "Sadece evde takıldım."

"Nedenini anlayabiliyorum." Lesa, çenesiyle sınıfın ön tarafını gösterdi. "Ben de şunla komşu olsam aynısını yapardım."

"Erkek doğmalymışsın," dedi Carissa ve ben gülümsememi sakladım. Birbirinin tam zıddıydılar. Biri ne kadar utangaçsa, diğeri de bir o kadar cüretkardı. Sanki kendimi, sol omzumdaki meleklerle sağ omzumdaki şeytan arasında çılgın bir tenis maçı hissediyor gibi hissediyordum hep.

Ama Daemon hakkında konuştuklarını anlamak için başımı kaldırıp bakmam gerekiyordu. Dün gece neredeyse hiç

uyumamıştım. Salı gününden sonra şundan emindim ki, hiçbir şey değişmemiş gibi davranacaktım. Çok ama çok uzaklardan olduğunu öğrenmeden önce de yaptığım gibi onu görmezden geldim.

İşe yaradı da, ta ki arkama oturup kalemle sırtımı dürttüğünü hissedene kadar. Yavaşça, kalemimi bıraktım ve rahat bir tavırla arkamı döndüm. "Evet?"

Tam kapkara kirpiklerini indirirken gözlerindeki pırıltıyı gördüm. "Benim evimde. Okuldan sonra."

Les'a'nın sesli bir şekilde nefes aldığını duymak biraz utanırcıydı.

Şu lanet olası iz solana kadar onunla takılmak zorunda olduğumu biliyordum ama bana emir verilmesi hiç hoşuma gitmiyordu. "Planlarım var."

Başını hafifçe yana yatırdı. "Pardon?"

Küçük, kötücül bir yanım şaşkınlığından zevk almıştı. "Planlarım var, dedim."

Bir saniyelik bir sessizlik oldu, sonra da gülümsedi. Umduğum kadar hezimete uğratıcı olmamıştı ama çok yaklaşmıştım. "Planın falan yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

"Eh, yanıliyorsun." Yanılmıyordu. Planım yoktu.

Bakışları kızlara kaydı. "Okuldan sonra ikinizden biriyle takılacak mı?"

Carissa ağzını açtı ama Les'a araya girdi. "Hayır."

Ne arkadaşlar ama. "Onların olduğunu ne biliyorsun?"

Daemon sırasını öne eğip aramızdaki mesafeyi kapattı. "Onlardan ve Dee'den başka arkadaşın var mı senin?"

Ona ölümcül bir bakış fırlattım. "Başka arkadaşlarım da var."

"Evet, bir tanesini söylesene."

Lanet olsun. Blöfümü görmüştü. "İyi. Her neyse."

Seksi seksi sırttı ve arkasına yaslanıp kalemiyle sıraya vurmaya başladı. Ona katıksız nefret dolu bir bakış daha fırlattıktan sonra tekrar arkamı döndüm. Evet, hiçbir şey değişmemişti.

Daemon, okuldan sonra beni eve kadar izledi. Gerçek anlamda. Yeni Infiniti SUV arabasıyla beni takip etti. Egzozu delik eski püskü Camry'min onun istediği hızda gitmesine imkân yoktu.

Birkaç kez önünde frene bastım.

O da kornasını çaldı.

İçim sımsıcak olmuştu.

Arabamdan adımımı atar atmaz burnumun dibinde bitti. "Tanrım!" Göğsümü sıvazladım. "Bunu yapmayı keser misin, lütfen?"

"Neden?" Başını aşağıya indirdi. "Artık bizi biliyorsun."

"Evet, ama bu normal bir insan gibi yürüyemeyeceğin anlamına gelmiyor. Ya annem görse seni?"

Sırttı. "Onu büyüler, hayal gördüğüne ikna ederdim."

Onu itip geçtim. "Akşam yemeğini annemle yiyorum."

Daemon önüme fırlayıp çılglık atmama neden oldu. Ona bir yumruk savurdum ama yana kaçtı. "Tanrım! Beni korkutmak hoşuna gidiyor."

"Kimin? Benim mi?" Gözleri masum bir ifadeyle koca koca açılmıştı. "Akşam yemeği ne zaman?"

"Altıda." Ayaklarımı yere vura vura basamakları çıktım. "Ve sen davetli değilsin."

"Sanki ben seninle yemek yemeye bayılıyorum da," diye cevabı yapıştırdı.

Ona bakmadan hareket çektim.

"6:30'a kadar bizde olacaksın, yoksa peşinden gelirim."

"Tabii, tabii." Arkama bakmadan içeri girdim.

Annem oturma odasındaki pencerenin yanında durmuş, tozunu aldığı bir resim çerçevesini elinde tutuyordu. Bu, onun en çok sevdiği fotoğraflardan biriydi. Kumsaldayken, yanımdan geçen bir çocuğu durdurmuş ve fotoğrafımızı çekmesini rica etmişti. Bir gülümsemesiyle, çocuğun kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Çocuğu durdurduğu için utandığımı hatırlıyordum. Yanında somurtmuş, canı sıkkın ve kızgın gözüküyordum. O resimden nefret ediyordum.

"Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Daemon'a hareket çektiğini görmeye yetecek kadar."

"Bunu hak etti," diye homurdandım, sırt çantamı yere bırakarak. "Akşam yemeğinden sonra oraya gideceğim."

Kaşlarını çattı. "Nedenini bilmek ister miyim?"

İç çektim. "Hem de hiç istemezsin."

6:34'te bitişik eve gittiğimde sanki evde 3. Dünya Savaşı patlamış gibiydi. Hiç kimse lanet kapıya cevap vermediğinden içeri girdim.

"Bütün dondurmayı yediğine inanamıyorum Daemon!"

Yüzümü buruşturup yemek odasında öylece durdum. O mutfığa hayatta giremezdim.

"Hepsini ben yedim."

"Ya, o zaman kim yedi?" Dee o kadar fazla bağıırıyordu ki tavandaki kirişlerin sallandığını duyuyordum. "Kaşık mı yedi? Ah bekle, biliyorum. Kutu yedi."

"Aslına bakarsan, bence dondurucu yedi," diye cevap verdi Daemon kuru kuru.

Boş kutunun ete çarpmasına benzer yumuşak bir ses duyunca sııttım.

Dönüp oturma odasına gittim ve arkamdan gelen ayak seslerini duyana kadar oyalandım.

Daemon, yemek odasından oturma odasına açılan kapının çerçevesine yaslandı. Onu ağır ağır süzdüm. Saçları karma-karışık ve lambadan gelen soluk ışık çıkık elmacık kemiklerinde dolaşıyordu. Dudakları kıvrılmış, hafif bir gülümseme belirmişti. Üstünde basit bir tişört ve kotla bile... kelimeler ki-fayetsiz kalırdı.

Koca odayı dolduruyordu, üstelik odaya adımını bile atmadan.

Beklerken tek kaşını kaldırdı. "Kat?"

Hayalimde kendimi tekmeleyerek başımı çevirdim. "Dondurma kutusu mu çarptı sana?"

"Evet."

"Tüh ya. Kaçırdım demek."

Hafifçe gülümsedi.

"Ah, bunu komik buluyorsun demek." Dee elinde araba anahtarlarıyla hızla odaya daldı. "Bana dondurma alman için seni markete göndermem lazım ama Katy'yi sevdiğim ve onun iyiliğini düşündüğüm için gidip kendim alacağım."

Yani yalnız kalacaktım... Aman Tanrım. "Daemon gitse olmaz mı?"

Daemon bana gülümsedi.

"Hayır. Arum'lar gelirse izini görürler." Dee cüzdanını aldı. "Daemon'la birlikte olman gerek. O benden daha güçlü."

Omuzlarım düştü. "Yan odaya gidebilir miyim?"

"İzinin dışarıdan görülebildiğinin farkında mısın?" Daemon dayandığı kapı aralığından çekildi. "Gerçi cenaze senin cenazen, sen bilirsin."

"Daemon," diye çıkıştı Dee. "Hepsi senin hatan. Benim dondurmam, senin dondurman değil."

“Dondurma çok önemli olmalı,” dedim.

“Benim hayatım.” Dee cüzdanını Daemon’a savurdu ama ıskaladı. “Ve sen onu benden aldın.”

Daemon gözlerini devirdi. “Çabucak git gel.”

“Baş üstüne efendim!” Dee, onu selamladı. “Bir şey ister misiniz?”

Başımı iki yana salladım.

Daemon göz açıp kapayıncaya kadar yok olup tekrar ortaya çıktı. Şimdi Dee’nin yanındaydı ve onu çekip çabucak sarıldı. “Dikkatli ol.”

Daemon’ın, kız kardeşini sevip el üstünde tuttuğuna şüphem yoktu. Onun için seve seve canını verirdi. Her zaman onu gözetmesi hayranlık uyandırıcı olmaktan da fazlasıydı. Bunun için yeterince iyi bir kelime yoktu. Keşke kardeşim olsa diye hayıflanıyordum.

“Her zamanki gibi.” Dee gülümsedi ve bana çabucak el salladı ve kapıdan fırlayıp gitti.

“Vay canına. Dondurmasını asla yememem gerektiğini bana unutturma.”

“Yersen seni ben bile kurtaramam.” Alaycı bir tavırla güldü. “Ee Kedicik, akşam sana bebek bakıcılığı yapacaksam bundan benim çıkarım ne olacak?”

Hemen gözlerimi kısıtım. “Her şeyden önce, bana bakıcılık etmeni ben istemedim ve beni buraya getiren sensin. Bir de, bana Kedicik deme.”

Daemon başını geriye atıp güldü. Sesi bana, başım kucağında onunla uyandığımı hatırlatarak tüylerimi ürpertti. “Bu gece biraz saldırgan değil misin?”

“Daha hiçbir şey görmedin.”

Hâlâ kıkırdayarak mutfığa doğru döndü. “Buna inanırım. Sen yanımdayken bir anım bile sıkıcı geçmiyor.” Durakladı.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. “Nereye?”

Mutfak kapısını itip açtı. “Açım ben.”

“Biraz önce bütün dondurma yemedin mi?”

“Evet, hâlâ açım.”

“Yüce Tanrım, uzaylılar amma da obur.” Öylece durdum.

Daemon geniş omzunun üzerinden baktı. “Sana göz kulak olmak için içimde güçlü bir istek var. Ben nereye, sen oraya.” Hareket etmemi bekledi ve ben kıpırdamayınca, gülümsemesi şeytani bir hal aldı. “Ya da seni zorla hareket ettirebilirim.”

Bunu nasıl yapmayı planladığını bilmek istemediğimden çok emindim. “Tamam, hadi gidelim.” Ayaklarımı sürüyerek yanından geçtim ve masadaki bir sandalyeye kendimi bıraktım.

Daemon tavuk tabağını aldı. “Biraz ister misin?”

Başımı iki yana salladım. Onların aksine, günde on öğün yemiyordum.

Mutfakta dolanırken sessizdi. Kayadaki akşamdan beri birbirimizin gırtlığını sıkıymıyorduk. İyi geçinemiyorduk ama aramızda beyan edilmemiş bir barış antlaşması vardı. Birbirimize sataşmama kararı aldığımızdan bu yana, onunla ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Elimi yanağıma dayadım, bakışlarımı ondan uzaklaştırmakta zorlanıyordum. Yapılı ve uzun boyluydu ama bir dansçı gibi hareket ediyordu. Her adımı rahat ve çevikti. En basit hareketi bile bir figür gibiydi.

Sonra bir de yüzü vardı.

O anda tabağından başını kaldırıp baktı. “Ee, ne var ne yok?”

Bakışlarımı ondan güçlkle ayırdım ve dikkatimi şimdiden yarısını yemiş olduğu tabağa verdim. Ne kadardır ona bakıyordum acaba? Bu gittikçe gülünç bir hal alıyordu. Yoksa şu iz

beni yürüten bir hormona mı döndürmüştü? "İyiyim."

Tavuktan bir lokma aldı ve yavaşça çiğnedi. "Öylesin. Her şeyi kabul ettin. Şaşırdım."

"Ne yapacağımı sanıyordun?"

Daemon omuz silkti. "İnsanlar söz konusuysa her şey mümkün." "kündür."

Dudağımı ısırdım. "Sence insan olduğumuz için bir şekilde sizden daha mı zayıfız?"

"Zayıf olduğunuzu düşünmüyorum, öyle olduğunuzu biliyorum." Süt bardağının üzerinden bana baktı. "Bunu söyleyerek iğrenç olmaya çalışmıyorum. Bizden daha zayıfsınız."

"Fiziksel olarak belki ama zihinsel ya da... ahlaki olarak değil," diye karşı çıktım.

"Ahlaki olarak?" Kafası karışmışa benziyordu.

"Evet, mesela para için sizi bütün dünyaya anlatmam ve bir Arum, beni yakalarsa onları size getirmem."

"Getirmez misin?"

Alınarak arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Hayır, getirmem."

"Hayatın tehlikede olsa bile mi?" Ses tonunda şaşkınlık vardı.

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "Sırf insan olmam, korkak ya da ahlaksız olmamı gerektirmiyor. Asla Dee'yi tehlikeye atacak bir şey yapmam. Benim hayatım neden onunkinden daha değerli olsun ki? Seninki... tartışmaya açık. Ama Dee'ninki değil."

Bana birkaç saniye baktı, sonra da yemeğine geri döndü. Özür bekliyorsam, daha çok bekleyecektim. Büyük sürpriz.

"Ne kadar sürer bu izin solması?" Bakışlarımı ona çevirdim. Çok sinir bozucuydu bu.

Daemon'ın gözleri yoğun ve parlaktı. Yeşilliği içime işliyor-

du. İçeceğinden kocaman bir yudum aldı.

Yutkundum, boğazım kurumuştı.

"Muhtemelen bir, iki hafta, belki daha az," dedi gözlerini kısarak. "Solmaya başladı bile."

Etrafımdaki, benim göremediğim bu ışık hakkında konuşması tuhaftı. "Nasıl gözüküyorum? Devasa bir ampul falan gibi mi?"

Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. "Vücudunun etrafında hafif, beyaz bir ışıltı var, hale gibi bir şey."

"Ya, çok fena değilmiş. Bitirdin mi?" Daemon başıyla onaylayınca alışkanlıktan tabağını aldım. Ona fırlatmak için değil, aslında yapacak başka bir şeyim olmadığından. "En azından yılbaşı ağacına benzemiyordum."

"Ağacın tepesindeki yıldız gibi gözüküyorsun." Nefesi, yanağıma düşen saçlarımı oynattı.

Küçük bir çığlık atarak arkamı döndüm.

Daemon hemen arkamda duruyordu. Vücutlarımız arasında sadece bir adımı vardı. Ellerimi tezgâhın kenarına dayayarak güçlüğüle derin bir nefes aldım. "Şu uzaylı süper hız olayını yapmandan nefret ediyorum."

Gülümseyerek başını yana yatırdı. "Kedicik, seninle ne yapacağız böyle?"

Aklımdan bin tane görüntü geçti. Neyse ki, uzaylı güçleri arasında zihin okumak yoktu. Tuhaf bir ağırlık çökmüştü havaya ve içimdeki boğucu istek dışarı fışkırmıştı. "Beni neden SD'ye teslim etmiyorsun?" deyiverdim.

Daemon şaşkın bir halde geriye adım attı. "Ne?"

Keşke bunu hiç söylememiş olsaydım diye hayıflandım ama söylemiştim ve geriye dönüş yoktu. "Beni SD'ye teslim etsen her şey senin için daha kolay olmaz mıydı? O zaman Dee ya da başka bir şey hakkında kaygılanmana gerek de kalmazdı."

Daemon sessizce dikiliyordu. Gözlerinin rengi açıldı ve parlaklaştı. Zamanı geriye sarmak istiyordum ama bu mümkün değildi.

"Bilmiyorum Kedicik," dedi alçak sesle.

"Bilmiyor musun? Her şeyi riske atıyorsun ve nedenini bilmiyor musun?"

"Söyledim ya."

Her şeyi riske atıp da nedenini bilmemesi gerçeğiyle afallamış bir halde ona bakakaldım. Bana göre bu çılgıncaydı. Saçmaydı. Kabul ediyorum, sinir bozucuydu çünkü birçok anlama geliyor olabilirdi.

Benim doğruluğunu kabul etmeye cesaret edemediğim anlamlardı bunlar.

Kollarını hızla uzattı ve şiddetli bir şekilde tezgâha dayadı. Kasları çok güçlü bir kapan oluşturuyor, dokunmasına bile gerek kalmadan beni yerime mıhlıyordu. Başını eğdi ve siyah dalgaları gözünün önüne döküldü. "Tamam. Nedenini biliyorum."

Önce neden bahsettiğini anlamadım. "Biliyor musun?"

Daemon başıyla onayladı. "Biz olmadan bir gün bile hayatta kalamazsın."

"Bunu bilemezsin."

"Ah biliyorum." Başını yana yatırdı. "Kaç Arum'la karşılaştım, biliyor musun? Yüzlercesiyle. Güç bela kaçtığım zamanlar da oldu. Bir insanın ya da SD'nin onlar karşısında şansı yoktur."

"İyi. Neyse ne. Çekilebilir misin?"

Geri çekilmeyen Daemon gülümsedi. Tanrım, insanı çileden çıkarıyordu. Ya burada durup ahmak gibi ona bakacaktım ya da yanından zorla geçip gidecektim. İkincisini seçtim. He-defim zor güç kullanarak ondan uzaklaşmaktı.

Pek uzağa gittiğim söylenemez.

Sadece bir yük treninin devirebileceği tuğladan bir duvar

gibiydi. Sırıltması yüzüne daha çok yayıldı, bir arpa boyu yol gidememem onu eğlendirmişti. “Hıyar,” diye mırıldandım.

Daemon güldü. “O ne güzel ağız öyle. Çocukları onunla mı öpüyorsun?”

Yanaklarıma ateş bastı. “Sen Ash’i neyle öpüyorsun?”

“Ash mi?” Gülümsemesi silindi ve gözleri aniden karardı, berraklığını yitirdi. “Bunu bilmek isterdin, değil mi?”

Mantıksız bir kıskançlık kıvılcımı içimde yandı ama bunu görmezden gelip pişmiş kelle gibi sırtıttım. “Hayır, sağ ol.”

Daemon daha da fazla eğildi. Baharatlı ve topraksı kokusu beni çevreledi. “Pek de iyi bir yalancı değilsin Kediciik. Ne zaman yalan söyleyen yanakların kızarıyor.”

Öyle mi? Of ya. Onu itip geçmeye çalıştım ama uzanıp kolumu yakaladı. Sıkı tutmuyordu ama yine de kemiklerime kadar hissediyordum. Elleri uğulduyordu. Ürpertiler keskin ve ürkütücü ama güzeldi de. Ona bakmak istemiyordum ama kendimi alıkoyamıyordum da.

Aşırı yakındık ve aramızda çok fazla gerilim vardı. Gözlerimiz birleştğinde bakışları yanıyordu. Başını eğdi ve ben nasıl nefes alınacağını unuttum. Büyülenmiş bir şekilde dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılışını izledim. Konuştuğunda dikkatimi sözlerine vermek zordu ama sözcükler bir şekilde beynimi saran tuhaf sisi geçmeyi başardılar.

“Bunu denemem gerektiğine dair tuhaf bir fikrim var.”

“Neyi deneyeceksin?” Gözlerimi dudaklarına indirdim. Salandığımı hissediyordum.

“Bence bilmek istiyorsun.” Yaklaştı, ellerini kollarımdan yukarıya çıkardı ve dikkatle enseme koydu. “Ne güzel saçların var.”

“Ne?”

“Yok bir şey.” Parmaklarını enseme koydu, ağır ağır saçlarıma doladı.

Ben orada durmuş, aynı beklenmedik acıyı onun da hissedip hissetmediğini keşfetmeye can atarken, belki de çok fazla can atarken, h  nerli parmaklarını ba ımda gezdiriyordu. Aca-ba o da biraz olsun benim kadar etkilenmiş miydi?

Onun yerine, Daemon tezgâhtan bir      su aldı.

Tezgâha  uval gibi yaslandım. Bu da neydi yahu?

Masaya geri döndüğünde gözleri ı ıl ı ıl oynuyordu. “Ne sormu tun Kedicik?”

“Bana  yle demeyi kes.”

Bir yudum i ti. “Dee film falan se ti mi?”

Ba ımla onayladım. “Evet, daha önce derste söylemişti.”

“Gel hadi. Film izleyelim.”

Tezg htan çekildim ve peşinden gittim. Daemon DVD’yi havaya kaldırıp kaşlarını  atarken kapıda dikiliyordum. “Kimin fikriydi bu?”

Omuz silktim ve arkadaki tanıtıcı yazıyı okurken kaşlarını havaya kaldırmasını izledim. “Her neyse,” diye mırıldandı.

Bo azımı temizleyerek odanın içine bir adım attım. “Bak, Daemon, oturup benimle film izlemek zorunda değilsin. Yapmak istediğin başka şeyler varsa bana bir şey olmayacağından eminim.”

Başını filmden kaldırdı, sonra da omuz silkti. “Yapacak bir  eyim yok.”

“Tamam.” Hâlâ emin değildim. Benimle film izleyerek geçirdiği bir akşamdan keyif alması, insanların arasında uzaylıların ya amasından daha inanılmaz geliyordu.

Daemon filmle oynarken isteksizce odanın karşısına geçip kanepeye oturdum. Diski oynatıcıya koyduktan sonra kanepeye yaklaştı ve diğer uca oturdu. Sonra televizyon açıldı. Yemin ederim ki kumanda televizyonun yanında kalmıştı. Ondaki gücün bende olmaması muhtemelen iyi bir şeydi. A ır  tembelle tirirdi bu beni.

Bana göz attı, ben de hemen televizyona döndüm.

“Bu filmi izlerken uyuyakalırsan bana borcun olacak.”

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Nedenmiş?”

Daemon bana kurt gibi gülümsedi. “Sadece filmi izle.”

Yüzümü buruşturdum ama sessiz kaldım. Daemon kıpırdadı. Kanepe çöktü ve aramızdaki mesafe azaldı. Nefesimi tekrar almak zorunda kalana kadar tuttum. Açılış jeneriğinin ekrandan geçtiğini fark etmemiş gibiydi.

Profiline baktım, yüzüncü kezdir ne düşünüyor olabileceğini merak ettim ve her zamanki gibi elim boş kaldı. Hüsrarla televizyona geri döndüm ve ona karşı hissettiğim o güçlü çekimin benim hayal gücümünden kaynaklandığına karar verdim. Daha fazlası olamazdı.

Gergindim ve bu hissettiklerime alışkın değildim; o ruh haliyle Dee dönene kadar dakikaları saydım.

Daemon Çarşamba günkü matematik dersinde şaşırtıcı derecede sönüktü. Kalemle kaçınılmaz dürtülmem sadece bir kere oldu ve bu da, okuldan sonraki tek planımın onunla olduğunu bana hatırlatmak içindi.

Evet, her neyse, sanki unutabilirmişim gibi.

Biyoloji dersinde, Bay Garrison'ın bakışları bir önceki gün olduğu gibi bana dönüp duruyordu. İzi gördüğünü biliyordum ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daemon, onun ve Dee'nin diğer Luxen'lere bir şey söyleyip söylemediklerini anlatmamıştı. Dün bütün gün birkaç öğretmen bana tuhaf tuhaf bakmıştı. Bugünse, kafeteryaya giderken yanından geçtiğim koçlardan biri koridorun ortasında durup beni baştan aşağı süzmüştü. Adam ya sapık ya da uzaylıydı. Ya da ikisi birdendi, ne hoş bir karışım olurdu ama.

Ögle yemeği kuyruğunda dikilirken tüm gücümle kafeteryanın arka tarafına bakmamaya çalışıyordum. Gözlerimi ayaklarıma dikmişim, öne adım attım ve neredeyse yürüyen bir dağa çarpıp geri sektim.

Simon Cutters arkasını döndü, sonra da başını eğip baktı. Beni görünce gülümsedi. "Selam, Katy."

Parayı kasadaki kadına verip Simon'a döndüm. "Affedersin."

"Sorun değil." Kuyruğun sonunda yemek dolu tepsiyle beni bekledi. Neredeyse Dee kadar yiyordu. "Monroe'nun bugün trigonometri dersinde neden bahsettiği hakkında bir fikrin var mı? Yemin ederim farklı bir dilde konuşuyordu."

Dersin çoğunu arkamdaki çocuğu dikkate almayarak geçirdiğim düşünülürse... "Hiçbir fikrim yok. Birilerinin not aldığına umut ediyorum."

Simon başını öne salladı. "Tam da maçtan önce. Bence Monroe bunu..."

Birisi içecek almak için uzandı ve bizi birbirimizden bir adım uzaklaşmaya zorladı; buna gerek yoktu çünkü etrafımızdan kolayca geçmek mümkündü. O taze kokuyu alınca bunun kim olduğunu anladım.

Daemon tepside bir kutu süt aldı ve havada çevirdi. Bana anlaşılabilir bir bakış fırlatıp Simon'a döndü. İkisi de aynı boydaydılar ama Simon çok daha yapılıydı. Yine de, Daemon daha belalı hissi veriyordu.

"Nasıl gidiyor Simon?" diye sordu, süt kutusunu tekrar çevirerek.

Gözlerini kırıştıtarak gerileyen Simon boğazını temizledi. "İyi, iyi gidiyor. Ben de, şey, masama gidiyordum." Bana gergin bir şekilde baktı. "Derste görüşürüz Katy."

Kaşlarımı çatarak Simon'ın masasına giderken kendi ayağına takılmasını izledim. Tekrar Daemon'a döndüm. "Oldu mu?"

"Simon'la mı oturmayı planlıyorsun?" diye sordu, tek elini göğsüne götürerek.

"Ne? Hayır." Güldüm. "Lesa ve Carissa'yla oturacaktım."

"Ben de öyle," diye lafa girdi birden ortaya çıkan Dee. Bir elinde bir tabak, diğerindeyse iki içecek tutuyordu. "Sence hoş karşılanır mıyım?"

"Bundan eminim." Tekrar Daemon'a baktım ama o masasına doğru yola çıkmıştı bile. Bir an şaşkın bir halde orada durdum. Biraz önce olanlar neydi öyle? Masada Thompson ikizleri ve Ash bir araya toplanmışlardı. Birkaç çocuk daha çene çalıyordu. Onların uzaylı olup olmadığını bilmiyordum. Daemon onların yanına oturdu, bir kitap çıkardı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. Ash başını kaldırıp baktı. Çok da neşeli görünmüyordu.

"Başka birinin umursamayacağından emin misin?" diye sordum Dee'ye sonunda.

"Hayır. Dün seninle oturmamak hiç hoşuma gitmedi. Bence değişiklik yapma zamanı da geldi." Dee o kadar umutlu gözüküyordu ki itiraz edemedim. "Değil mi?"

Dee masalarına geldikten sonra Lesa'yla Carissa kabaca beş dakika şaşkınlıktan dillerini yutmuş bir halde sustular ama Dee onların kalbini kazandı ve herkes bir anda rahatladı.

Benim dışımda herkes.

Kafeteryanın yarısı beni izliyor, muhtemelen sarışınla destansı bir yemek kavgasına daha tutuşmamı bekliyorlardı. Bir hafta olmuştu ama herkes için hâlâ yemek ninjasıydım. Ash arada bir masamıza göz atıyordu, güzel yüzü iyice asıktı. Gözlerinin rengine uyan elektrik mavisi bir straplez bluz giymişti. Üzerine giydiği düğmeleri açık beyaz gömleği mükemmel bir vücudu olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Tanrım, uzaylı DNA'sında ne vardı böyle? Bu dünyadan olmadıklarını anlamıştım ama İsa aşkına, öyle olmak, mükemmel göğüslere sahip olmayı da beraberinde mi getiriyordu?

Carissa'yla Lesa, masanın ucundaki çilli suratlı bir çocukla çene çalarlarken Dee beni dirseğiyle dürttü. "Ne?" diye sordum.

Omzuma eğildi ve sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. "Kardeşimle aranızda neler oluyor?"

Pizzamdan bir ısırık aldım, buna nasıl cevap vereceğimi

düşünüyordum. "Hiçbir şey, biliyorsun, aynı şeyler."

Dee çok bakımlı kaşını kaldırdı. "Evet, bütün Pazar yoktu. Sen de öyle. O yokken malum kişi ona bakmaya geldi."

Pizza dilimim birden elimden düştü.

İçeceğini alıp hafifçe gülümsedi. "Dün Daemon dibimizden ayrılmadığı için sana söyleyemedim ama Ash'in sana kötü kötü baktığını fark etmediğini söyleme bana."

"Ben fark ettim," diye lafa karıştı Lesa, dirseklerini lap diye masaya koyarak. "Sanki ölmeni istiyor gibi bakıyor."

Yüzümü buruşturdum. "Vay canına. Ne hoş."

"Neden olduğunu bilmiyor musun?" diye ordu Dee, sırtını onların masasına dönmek için vücudunu çarpıtarak. "Bana bakıyormuş gibi yap. Hemen."

"Şu anda sana bakıyorum," dedim, pizzamdan bir ısırık daha alarak.

"Dee'nin omzunun üzerinden bak, süper zekâ. Masalanna doğru."

Gözlerimi devirerek denileni yaptım. İlk önce, sarışın çocuklardan birinin sandalyesinde dönmüş, önlerindeki masadan bir çocukla konuştuğunu fark ettim. Sonra bakışlarımı kaydırdım ve gözlerim, Daemon'ın gözleriyle birleşti. Aramızda birkaç masa olmasına rağmen nefesim kesildi. O zümrüt yeşilli gözlerde... değişik bir şey vardı. İnsanı etkisine alveren bir şeyler. Başımı çeviremedim, o da yapmadı. Aramızdaki mesafe buharlaşıp uçmuş gibiydi.

Bir saniye sonra pişmiş kelle gibi sırtı ve başını çevirip Ash'in ona söylediği bir şeye odaklandı. Derin bir nefes alarak dikkatimi arkadaşlarıma verdim.

"Evet," diye mırıldandı Lesa dalgın dalgın, "işte bu yüzden."

"Ben... bir sebebi yok." Yüzüm ateş gibi yanıyordu. "Daemon'u gördünüz mü? Bana sadece dudağını buküyor."

"O dudaklar çok seksi." Lesa, Dee'ye baktı. "Pardon. Erkek kardeşin olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Artık alıştım." Dee çenesini eline dayadı. "Verandadaki günü hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Verandada ne oldu?" diye sordu Lesa, çok merak ettiği, koyu renkli gözlerinin parlamasından belliydi.

"Hiçbir şey," dedim. "Şu kadar yakındılar." Dee işaret parmağıyla başparmağını kaldırdı ve ikisinin arasında ancak bir santimetre vardı. "Ve eminim daha da yakınlaştılar."

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı. "Yakınlaşmadık Dee. Biz birbirimizden hoşlanmıyoruz bile, hem de hiç."

Carissa gözlüğünü çıkarıp üzerine üfledi. "Neler oluyor?"

Korktuğum gibi, Lesa ona olup biteni anlattı. "Ah, evet." Carissa başıyla onayladı. "Cuma günü sınıfta kesişip duruyorlardı. Çok ateşliydi. Birbirlerine 'seni gözlerimle soyuyorum' bakışı atıyorlardı."

İçecek boğazımda kaldı. "Hiç de öyle bir şey yapmıyorduk. Konuşuyorduk!"

"Katy, bal gibi yapıyordunuz." Lesa bir peçete aldı ve yuvarlamaya başladı. "Bunda utanacak bir şey yok. İşin ucunda o olsa ben de yapardım." Ona bir saniye baktım, sonra da bir kahkaha patlattım. "Kafayı yemişsiniz siz. Olan biten bir şey yok ortada." Dee'ye baktım. "Senin de bunu bilmen gerek."

"Ben çok şey biliyorum," dedi masumca.

Kaşlarımı çatıttım. "Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkti ve ikinci dilimimi işaret etti. "Yiyecek misin şunu?"

Dilimi alıp ona verdim. Ekstra dilim pizzamı mutlu mutlu mideye indirirken bakışlarımı görmezden geldi.

"Ah, Sarah'yla ilgili haberi duydunuz mu?" Carissa cep telefonunu kapatıp başını kaldırdı. "Neredeyse unuttuyordum."

"Hayır." Lesa bana baktı. "Carissa'nın ağabeyi Ben, Sara'nın kardeşiyle arkadaş. Batı Virginia Üniversitesi'ne birlikte gidiyorlar."

"Ya." İçeceğimi çevirip etiketini soymaya başladım. Sarah'ı düşününce aklıma hastane ve onun ölümünü nasıl duyduğum geldi. Bir de Arum'ları ve etrafta gezindiklerini düşündüm.

"Robbie, Ben'e demiş ki, polis Sarah'nın ölümünün kalp krizi ya da doğal bir nedenden olduğunu düşünmüyormuş." Carissa masanın etrafına bakınıp sesini alçalttı. "Ya da en azından onların bildikleri doğal bir nedenden."

Dee pizza dilimini ağzından indirdi. Bunun ciddi olduğunu öyle anladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre, kalbinde o kadar büyük hasar varmış ki herhangi bir kalp hastalığı olsa bile bu hale gelmesinin imkânı yokmuş," diye açıkladı Carissa.

Dee omuz silkti. "Biliyorum ama başka ne olabilir ki?"

Dee'ye göz attım, bunun kimin ya da neyin işi olduğunu tahmin edebiliyordum. Öğle yemeğinden sonra Dee'yi bir kenara çektim. "Onlardan biri miydi?" diye sordum. "Arum'lardan biri miydi?"

Dee dudaklarını ısırды, sonra da beni çekip kafeterya kapılarının ve kafeteryadan çıkan kardeşinden uzaklaştırdı. Koridorun ortasında durdu. "Öyleydi, ama Daemon onun icabına baktı."

Tereddüt ettim. "Bana saldıran mıydı peki?"

"Öyleydi." Dee arkasına göz attı, dudakları incelmışti. "Daemon bunun tamamen tesadüfi olduğunu, Arum'un kızla karşılaştığını düşünüyor. Kız bizi bilmiyordu. Yemin ederim."

Bu bana hiç mantıklı gelmemişti. "O zaman neden?"

Dee bakışlarına karşılık verdi. "Bir nedene ihtiyaçları yok. Katy. Arum'lar kötüdür. Bizi güçlerimiz için öldürürler." Durakladı, rengi kireç gibi oldu. "İnsanları ise eğlence için."

Artık işler şaşırtıcı derecede... normaldi. İzim bir buçuk haftada solmuştu. Daemon yirmi yıllık hapis cezasından salıverilmiş gibi davranmıştı ve ben Dee'yle birlikteyken hiç ortada gözük-müyordu. Eylül ve Ekim ayının çoğu olaysız geçmişti. Annem iki işte birden çalışmaya devam ediyordu ve Bay Michaels'la birkaç kez daha buluşmuştu. Adamdan hoşlanıyordu ve ben onun için mutluydum. Onu, hüzünlü olmayan bir gülümse-meyle görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Carissa da Lesa da evime gelmişlerdi, onlarla ve Dee'yle birlikte birçok kez sinemaya ya da Cumberland'deki alışveriş merkezine gitmiştik. Bu iki insan kızla samimi olmama ve on-larla bir sürü ortak noktamız olmasına rağmen, Dee'yle daha yakındım. Her şeyi birlikte yapıyorduk, Daemon hakkında ko-nuşmak hariç. Birçok kez bunu denemişti.

"Senden hoşlandığını biliyorum," dedi bir keresinde, ders çalışıyor olmamız gerekirken. "Sana nasıl baktığını görüyö-rum. Ne zaman senden söz etsem gerginleşiyor."

İç çekip defterimi kapattım. "Dee, bence bana bakmasının nedeni beni öldürüp cesedimi saklamayı planlamasıdır."

"Hiç de öyle bir bakış değil."

“O zaman ne bakışı, Dee?”

Kitabını yataktan attı, dizlerinin üzerine kalktı, ellerini göğsünün üzerine koydu. “Senden nefret ediyorum ama seni istiyorum’ bakışı.”

Kıkırdadım. “Korkunçtu.”

“Gerçek bu.” Ellerini indirdi. “İstersek insanlarla çıkabiliriz, biliyorsun. Bir manası yok ama yapabiliriz. Hem Daemon asla başka bir insana ilgi göstermemiştir.”

“Bana ilgi göstermeye mecbur kaldı Dee.” Kendimi sırt üstü yatağa bıraktım. Daemon’ın gizliden gizliye beni istediğini düşününce midem kasıldı. Tamam, beni çekici bulduğunu biliyordum. Bunu *hissediyordum* ama şehvetin hoşlanmaya bir etkisi yoktu. “Ya sen? Adam’la işler nasıl?”

“Kesinlikle hiçbir şey yok. Ash’in Daemon’ı nasıl çekici bulduğunu bilmiyorum. Onlarla birlikte büyüdük ve Andrew benim için kardeş gibi. Onun da farklı hissettiğini sanmıyorum.” Durakladı, alt dudağı titriyordu. “Türümdeki kimseden hoşlanmıyorum.”

“Hoşlandığın bir... insan var mı?”

Başını iki yana salladı. “Yok. Ama olsaydı Daemon gibi bundan korkmazdım. Mutlu olmaya hakkım var. Mutluluğu sizin türünüzden biriyle bulmuşsam bunun bir önemi olmamalı.”

“Tamamen katılıyorum.”

Dee yanıma uzandı, iyice sokulmuştu. “Bir insana gönölümü kaptırırsam Daemon küplere biner.”

Buna neredeyse gülümsüyordum ama sonra kardeşlerini hatırladım. Doğru ya, Daemon küplere binerdi. Belki de haklı olarak böyle yapardı çünkü kardeşi gönölünü bir insana kaptırmamış olsaydı hâlâ hayatta olacaktı.

Dee’nin iyiliği için asla bir insana âşık olmamasını ümit ediyordum. Daemon kesinlikle çılgına dönerdi.

Ekim'in ortasına yaklaşırken sanki zaman ilerlemiyordu. Daemon'un kalemini bulup yok etmek istiyordum. İz çoktan solup gittikten sonra bile sırtımdan kaç kez dürtüldüğümü sayamamıştım. Bir parçam olmuştu sanki.

Ama bir yanımda beni dürtmesini dört gözle bekliyordu, çünkü bu çok eğlenceliydi... ta ki birimiz ciddi şekilde çıldırıcaya dek, özellikle de Daemon tam bir sosyopat olduğunda; tıpkı Cuma günü olduğu gibi.

O gün Simon bana trigonometri sınavımıza çalışmayı ister miyim diye sordu. Ben daha cevap veremedim, sanki birisi koluyla masanın üstündekileri yere savurmuş gibi, Simon'ın sırt çantası sırasından uçtu ve içindekiler etrafa saçıldı. Suratı kıpkırmızı kesilip şaşırarak Simon defterlerini ve dağılan kalemelerini toplarken, dikkati ona gülen sınıf tarafından başarıyla dağıtıldı.

Uçan sırt çantasının arkasında Daemon'ın olduğundan şüphelenerek omzumun üzerinden ona baktım ama tek yaptığı bana tembelce gülümsemek oldu.

"Sorunun ne senin?" diye sordum, dersten sonra koridorda. "Senin yaptığını biliyorum."

Omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

Ne olmuş mu? Dolabımın önünde durdum, Daemon'ın peşimden oraya gelmiş olduğunu görünce şaşırdım. "Çok kabaydı Daemon. Onu utandırdın." Sonra sesimi alçaltıp fısıldadım, "Hem, sizin şu... şeyi kullanmanızın onları buraya çekeceğini sanıyordum."

"Bu olsa olsa haritanın üstünde küçücük bir noktaydı. Kim senin üzerinde bir iz bırakmadı." Siyah buklelerinin uçları yanağıma sürünene kadar başını eğdi. Dolabın içine girmekle ona sokulmak arasında ikiye bölünmüştüm. "Hem, sana iyilik yapıyordum."

Güldüm. “Nasıl bir iyilikmiş bu?”

Daemon gülümsedi, sonra da bakışlarını indirdi, böylece gür ve siyah kaşları gözlerine örttü. “Simon’un aklındaki matematik çalışmak değildi.”

Bu tartışılırdı ama sakın olmaya karar verdim. Beni tek bir düşüncesiyle bile havaya fırlatabilirdi fakat geri adım atmayacaktım. “Öyleyse ne olmuş?”

“Simon’dan hoşlanıyor musun?” Çenesini hızla havaya kaldırdı, zümrüt yeşili gözlerinde öfke belirdi. “Ondan hoşlanma-na imkân yok.”

Tereddüt ettim. “Ne o, kıskandın mı yoksa?”

Daemon başını çevirdi.

Ben de nihayet başına kakacak bir şey bulmuş olma fırsatını kaçırmadım ve öne adım attım. Kıpırdamıyor, nefes almıyordu. “Simon’ı mı kıskanıyorsun?” Sesimi alçalttım. “Bir insanı mı? Ne ayıp Daemon.”

Derin bir nefes aldı. “Kıskanmıyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Simon gibi erkekler bacaklarının arasına girmek isterler.”

Ona bakarken yanaklarım kıpkırmızı kesildi. “Neden? Sen-ce bir erkeğin benden tek hoşlanma sebebi bu mu olabilir?”

Daemon yavaşça gerilerken bilmiş bilmiş güldü. “Sadece söylüyorum.”

Bunu dedikten sonra ayrıldı, kalabalık koridorda gözden kayboldu. Bu iyiydi çünkü bir saniye daha kalsaydı tokadı patlatırdım. Arkamı döndüğümde Ash’i sınıfın dışında gördüm. Bakışlarıyla beni boğuyordu sanki.

Hiç kimse Sarah’dan bahsetmiyordu. Bunun nedeni okulun onu unutmuş olması değildi. Sadece çoğu insanın yaptığı gibi hayatlarına devam ediyorlardı. Nasıl ve neden öldüğünü bildiğim için onu düşünmemeye çalışıyordum. Düşününce midem

bozuk süt gibi ekşiyordu. Daemon beni kurtardığı ve Arum'un öfkesini birinden çıkarması gerektiği için ölmüştü.

Gece kütüphanenin arkasındaki otoparkı rüyamda gördüm. Adamın suratını, beni döverken gözlerindeki soğukluğu ve hıncı gördüm. Öyle gecelerde boğazıma takılmış bir çığlıkla, soğuk tere batmış bir halde uyanıyordum.

Yaşamımda kâbuslardan ve Daemon'ın arada sırada yaptığı uzaylı-zorba hareketlerinden başka sıra dışı hiçbir şey yoktu. Her şey, normal ergenlere komşu olmakla aynıydı.

Televizyon kanalını değiştirmek için yerlerinden kalkmaları gerekmeyen ve meteor yağmurlarından sonra biraz gerilen ergenlerdi bunlar.

Dee, Arum'ların hükümet tarafından fark edilmeden dünyaya gelmek için bu atmosfer olaylarını kullandıklarını söylemişti. Nasıl olduğunu anlamamıştım, o da açıklamamıştı ama meteor yağmurundan sonraki birkaç gün ya da bir yıldız kaydığında bile kardeşler diken üstünde oluyorlardı. Ortadan kayboldukları da oluyordu, bazen hafta sonunu üç güne uzatıyor ya da Çarşamba günü okulu ekiyorlardı. Dee sonunda SD'ye yoklama verdiklerini söyledi. Bana, Arum'ların sorun olmadığını söyleyip duruyorlardı ama ben onlara inanmıyordum. Onlardan bahsetmekten kaçınmak için bu kadar çaba harcarlarken inanmazdım tabii.

Ama Dee, Perşembe günü tamamen farklı bir nedenden dolayı diken üzerindeydi. Hoş geldin partisi önümüzdeki haftaydı ve henüz bir elbise bulamamıştı. Andrew'la randevusu vardı. Yoksa Adam mıydı? O muhteşem sarışın ikiliyi birbirlerinden ayırt edemiyordum.

Görünüşe göre herkes hoş geldin partisi için heyecanlıydı. Koridorda flamalar asılıydı. Afişler, başka bir okula karşı yapılacak maçı ve dansı duyuruyordu. Orada burada biletler sa-

tılıyordu. Lesa'yla Carissa'nın da kavalieri vardı. Dünkü öğle yemeği konuşmasından duyduğuma göre ikisinin de elbisesi yoktu.

Benim kavalierim bile yoktu.

Dün beni tek tabanca takılmanın sosyal felaketlerin en kötüsü olmadığına ikna etmeye çalışmışlardı ve ben bunu biliyordum ama bütün gece duvara yaslanıp durmak ya da fazlalık durumuna düşmek tarzım değildi.

Burası kadar küçük bir okulda birbirini tanımayan yoktu. Çiftler birbirlerini bütün lise hayatları boyunca tanıyorlardı. Arkadaşlar dansa gitmek için sözleşiyorlardı. Kimseyle gerçek bir bağım olmadığı için ben yalnız kalmışa benziyordum. İnsanın kendine saygısını öldürmek için birebirdi.

Matematik dersini Daemon'ın beni kızdırma çabalarını görmezden gelerek geçirdikten sonra, ağır ve gereksiz kitaplardan birini koyup bir diğerini alırken Simon dolabımın önünde belirdi.

"Selam," dedim, gülümseyerek. Daemon'ın etrafta olmadığını umuyordum çünkü ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi. "Bugün sınıfta uyuyakalmış gibiydin."

Güldü. "Biraz öyle oldu. Rüyamda da formülleri görüyordum. Hepsi çok korkutucuydu." Güldüm, dolabımı kalçamla itip kapatırken kitabı sırt çantama soktum. "Tahmin edebiliyorum."

Simon fena değildi. Bütün yaz boyunca saman balyası taşımış iri yarı sporcuları seviyorsan tabii. Kolları, ağaç gövdesi kalınlığındaydı ve gayet etkileyici bir de gülüşü vardı. Güzel gözleri maviydi ve gülümsediğinde bebek mavisi gözlerinin etrafında ince çizgiler beliriyordu. Ama ne gözleri yeşil, ne de dudakları şiiirseldi.

"Seni maçlarımızın hiçbirisinde görmedim," dedi. "Futbolu sevmiyor musun?"

Simon ya bek oyuncusuydu ya da defans. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "Bir maça gittim," dedim ona. Maçın yarısında Dee'yle çıkmıştık. İkimiz de ölesiye sıkılmıştık. "Futbol bana göre değil."

Bunu duyunca ayrılır sanmıştım çünkü futbol burada din muamelesi görüyordu. Ama yanımdaki dolaba yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Önümüzdeki cumartesi planın var mı diye merak ediyordum."

Gözlerim başının üzerindeki kırmızı-siyah afişe gitti. Haftaya cumartesi hoş geldin partisi vardı. Boğazım, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kurudu ve gözlerim pörtledi. "Hayır. Planım yok."

"Dansa gitmeyecek misin?" diye sordu.

Randevum olmadığını mı söyleyeyim, yoksa çok mu tuhaf mı görünür, bilemedim. Başımı iki yana sallamakla yetindim.

Simon rahatlamışa benziyordu. "Gitmek ister misin? Birlikte?"

İlk aklıma gelen hayır demektir. Çocuğu şöyle böyle tanıyordum ve şu kıvrak amigo kızlardan biriyle çıktığını sanıyordum. Dahası, ilgimi de çekmiyordu. Ama Simon'la partiye gitmem, onunla evleneceğim ya da onunla çıkacağım anlamına gelmezdi ya. Altı üstü onunla dansa gidecektim. Dans için bir partnerim olduğunu öğrenince Daemon'ın yüzünün halini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ona evet dedim, birbirimize telefon numaralarımızı verdik ve olay bitti. Hoş geldin partisine gidecektim ve şimdi bir de elbiseye ihtiyacım vardı. Annem buna çok sevinecekti. Öğle yemeğinde heyecanlanacağını düşünerek haberleri Dee'ye verdim.

"Simon seni dansa mı davet etti?" Dee'nin ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Hatta tam beş saniye yemek yemeden durdu. "Evet dedin mi?"

Başımla onayladım. "Evet, ne olmuş?"

"Simon'ın adı çıkmıştır," dedi Carissa, gözlük çerçevesinin üzerinden bana bakarak. "Lisenin aygırı olmaya kararlı."

"Herkesin bir tadına bakmak istiyor," diye açıkladı Lesa, omuz silkerek. "Ama tatlı biri. Kolları hoşuma gidiyor."

"Sırf adı kötüye çıkmış olması, listesine gireceğim anlamına gelmez." Tabagımda salatayla oynuyordum. Bugün mönüde köfte vardı. O yüzden uzak durmuştum. "Teklif ederken çok tatlıydı."

"O ve Kimmy bir hafta önce falan ayrıldılar," dedi Carissa. "Söylenişine göre onu Tammy'yle aldatıyormuş."

Ah, Kimmy. Kıvrak amigo kızın adı buydu. "İsimleri Y harfiyle biten kızlara düşkünlüğü mü var?"

Lea kahkahayla güldü. "Ay, tıpkı senin gibi. Tam birbiriniz için yaratılmışsınız."

Gözlerimi devirdim.

"Şey, her neyse. Artık bir randevun var. Şimdi hepimiz bu hafta sonu elbise alışverişi yapabiliriz." Carissa ellerini çırpı. "Ah! Belki tek arabayla gidebiliriz. Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi? Sen peki Dee?"

"Hı?" Dee gözlerini kırıştırdı. Carissa sorusunu tekrarladı ve Dee gözlerinde dalgın bir bakışla başını öne salladı. "Adam'ın buna itiraz etmeyeceğinden eminim."

Cumartesi günü Cumberland'e gitme planları yaptık; Lesa'yla Carissa gerçekten de yerlerinde zıplıyorlardı. Dee heyecanlanmışa benzemiyordu. Mutlu bile gözüküyordu. En tuhafı da, yemeğini bitirmemiş ya da benimkinin yarısını yememişti.

O gün okuldan çıkınca otoparka kadar bütün yolu yürümek zorunda kaldım çünkü geç kalmıştım. Otopark, pist ve boş

olan futbol sahasıyla aynı hizadaydı. Oraya park etmek çok berbattı. Dağlardan gelen soğuk rüzgâr esiyor, çakıl taşı kaplı otoparkın altını üstüne getiriyordu.

“Katy!”

Gür sesi tanıyarak arkamı dönüm. Yüreğim ağzıma geldi. Rüzgârı hissetmiyordum artık. Çantamın kayışını sıkarak bana yetişmesini bekledim.

Daemon önümde durup uzandı, çantamın bükülmüş kayışını düzeltti. “Park yeri seçmekte iyiymişsin.”

Hareketi karşısında gafil avlandığımdan hemen cevap veremedim. “Biliyorum.”

Arabama gittim ve çantamı arka koltuğa fırlatırken Daemon elleri cebinde yanımda bekledi. Bakışları karanlık, dudakları gergindi.

Mideme hafif bir kramp girdi. “Her şey yolunda mı? Yoksa?..”

“Hayır.” Daemon elini saçlarında gezdirdi. “Yok... şey, uzayla ilgili bir şey değil.”

“İyi.” Rahat bir nefes alıp yanındaki arabaya yaslandım. “Bir an için beni korkuttun.”

Bana doğru dönünce aramızda sadece birkaç santim mesafe kaldı. “Dansa Simon Cutters’la gideceğini duydum.”

Yüzüme düşen bir bukleyi geriye attım. Rüzgâr hemen geri yüzüme fırlattı. “Haberler çabuk yayılıyor.”

“Evet, burada öyledir.” Tekrar uzandı ama bu kez buklemi yakalayıp kulağımın arkasına soktu. Parmakları yanağıma süründü. Hafif dokunuşu yine o garip karıncalanma hissine neden oldu ve soğukla ilgisi olmayan bir titreme geldi.

“Fena biri değil,” dedim. Çocuklar piste çıkmış, esneme hareketleri yapıyor ve koşmaya hazırlanıyorlardı. “Hoş biri ve bana teklif etti.”

“Seni davet ettiği için mi onunla gidiyorsun?”

Bu işler böyle olmaz mıydı? Başımla onayladım. O hemen yanıt vermedi, ben de arabamın anahtarlarıyla oynayarak yanıt vermesini bekledim. “Sen dansa gidiyor musun?”

Daemon daha yakına sokuldu, dizi baldırına süründü. “Önemi var mı?”

Sayıp sövmemek için kendimi zor tuttum. “Pek sayılmaz.”

Bana doğru eğildi. “Birisi sırf seni davet etti diye onunla dansa gitmemelisin.”

Başımı eğip anahtarlara baktım, gözüne bunları saplayabilir miyim diye düşünüyordum. “Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum.”

“Sen kız kardeşimin arkadaşısin, o yüzden beni ilgilendirir.”

Hayretle ona baktım. “Bu şimdiye kadar duyduğum en berbat mantık.” Arabanın etrafını dolaşmaya başladım ama kaputun yanında durdum. “Daha çok Ash’in yaptıklarıyla ilgilenmen gerekmez mi?”

“Ash’le ben birlikte değiliz.”

Aptal tarafım onların birlikte olmamaları düşüncesini sevmiştir. Başımı iki yana sallayarak sürücü tarafına gittim. “Nefesini boşa harcama Daemon. Sen istiyorsun diye vazgeçecek değilim.”

Sessizce küfrederek peşimden geldi. “Başının herhangi bir derde girmesini istemiyorum.”

“Ne tür bir derde?” Arabamın kapısını hızla çekip açtım.

Kapıyı yakaladı. Kara kaşlarını kaldırdı. “Seni tanıdığım için başını ne kadar derde sokacağını hayal bile edemiyorum.”

“Ya evet, çünkü Simon üzerimde katil uzaylıları değil katil inekleri çeken bir iz bırakacak. Arabamın kapısını bırak.”

“Amma sinir bozucusun,” diye çıkıştı, gözleri sinirden parlıyordu. “Adı kötüye çıkmış biri o Kat. Dikkatli olmanı istiyorum.”

Bir an için ona baktım. Daemon gerçekten de benim iyiliğimi düşünüyor olabilir miydi? Bu düşünce kafamdan geçer geçmez aklımdan atıverdim. “Hiçbir şey olmayacak Daemon. Kendime bakabilirim.”

“İyi.” Tam var gücümle asılıyordum ki kapıyı aniden bıraktı. “Kat...” Çok geçti. Parmaklarım arabaya sıkışmıştı. Acı, elimden koluma tırmanırken haykırdım. “Ayy!” Parmaklarımdaki acıyı hafifletmek için elimi salladım. İşaret parmağım kanıyordu. Geri kalanlar sabaha kesin moraracak ve sosis gibi olacaktı. Yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlamıştı bile. “Tanrım! Çok acıyor.”

Uyarmadan ya da hiçbir şey söylemeden hızla elini uzattı ve avucumu sarmaladı. Elimden içimi gıcıklayan bir sıcaklık geçti, zonklayan parmak uçlarıma, oradan da dirseğime uzandı. Bir anda acı geçivermişti.

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. “Daemon?”

Gözlerimiz birleşti. Sanki onu yakmışım gibi elimi bıraktı. “Kahretsin...”

“Sen... üzerimde bir iz daha mı kaldı yoksa?” Parmağımdaki kanı sildi. Derim pembeydi ama yara kapanmıştı bile. “Vay canına.”

Yutkundum. “Belli belirsiz bir iz. Sorun olacağını sanmam. Zar zor görebiliyorum ama sen...”

“Of, hayır. Belli belirsizmiş. Kimse görmezmiş. İyiyim ben. Daha fazla bebek bakıcılığı istemiyorum.” Derin bir nefes aldım. Miderme kramp girdi. “Kendime bakabilirim ben.”

Daemon bana bir an baktı. “Haklısın. Araba kapıları söz konusu olmadığı sürece bakabilirsin. Bizden haberi olan insanların hepsinden daha uzun dayandın.”

Daemon'ın giderken söyledikleri, gecenin geri kalanı ve Cumartesi günü boyunca meşum bir bulut gibi tepemde dikilip

durdu. Onlarla ilgili gerçeği bilen herkesten daha uzun süre dayanmıştım. Vaktimin ne zaman dolacağını merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Dee'yle evden ayrıldım ve öğle yemeğinden sonra kızları aldık. Cumberland'e gitmek ve bakmak istedikleri elbise mağazasını bulmak uzun sürmedi. Dress Barn'a girdiğimizde seçecek hiçbir şey kalmamış olacağını sanıyordum ama raflar doluydu.

Carissa'yla Lesa nasıl bir şey istediklerini önceden biliyorlardı: dar bir şey. Dee pembe ve fırfırlı elbiselerin arasında dolaşırken gibiydi. Bense kurdele fabrikasından ya da büyükanne elinden çıkmamış gibi görünen bir elbise istiyordum.

Dee benim için bel hizasında daralan, kalçalarımın ve bacaklarımın etrafında bollaşan kırmızı renkli, Yunan tarzı bir elbise seçmişti. Ön kısmında biraz cüretkâr bir göğüs dekoltesi vardı ama Lesa'yla Carissa'nın giyip de dolaştığı elbiselerin yanında esamisi okunmazdı.

"Şöyle bir göğsüm olması için neler vermezdim," diye mırıldandı Lesa, Carissa'nın elbisesinden fışkıran göğüslerine tiksintiyle bakarken. "Bu hiç adil değil. Popom var ama memelerim yok."

Dee, bulduğu diz hizasında pembe bir elbiseyi denerken Carissa aynada kendini süzüyordu. Saçlarını omuzlarından yukarı toplayan Carissa ağzı kulaklarında aynadaki yansımasına baktı. "Sizce nasıl oldum?"

"Seksi görünüyorsun," dedim ona. Öyleydi de. Tam doksan altmış doksandı.

Dee dışarı çıktı, pembeler içinde kesinlikle büyüleyici gözüktüyordu. Elbisesinin ince şeritleri vardı. Kendine bir baktı, başını öne salladı, sonra da deneme kabinine geri girdi.

Lesla'yla karşılıklı sırtıttık. "Fikrimize gerek duyulmadı."

"Evet, çünkü bu dünyada Dee'ye yakışmayacak elbise yok." Gözlerini devirip deneyeceği elbiseyi aldı.

Deneme sırası bana gelince Dee'ye hakkını vermek zorunda kaldım. Kıyafetlerden çok iyi anlıyordu. Elbise üstüme sanki benim için dikilmiş gibi olmuştu. İç kısmındaki sütyeni sayesinde Carissa'nın yanında durabilirdim ve kendimi küçük bir kız gibi hissetmezdim. Aynanın önünde dönüp arkama bakıttım. Pek fena değildi.

"Saçını toplamalısın," dedi Dee, yanıma gelerek. Yukarı uzandı ve uzun saçlarımı ustaca tepeye topladı. "Çok uzun bir boynun var. Göster onu. İstersen saçını senin için ben yapabilirim, makyajını da."

Bunun eğlenceli olacağını düşünerek başımla onayladım. "Teşekkür ederim. Bu elbisenin bana yakışacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Bu elbiselerin hepsi yakışır sana." Dee saçlarımı bıraktı. "Şimdi de ayakkabı lazım sana." Başıyla ayakkabı raflarını işaret etti. "Kırmızı ya da şeffaf herhangi bir şey olur. Ne kadar bantlı, o kadar iyi."

Evdeki bantlı ve topuklu ayakkabılarımı düşünerek ayakkabıların arasında dolaşıyordum. Tanrı biliyor ya, bu elbisenin fiyatı annemin seve seve verdiği paranın tamamı kadardı. Yine de bir çift kırmızı topuklu ayakkabı aldım. Muhteşemdiler.

Orada dururken içimi bir huzursuzluk kapladı. Etrafıma göz attım. Kızlar arka tarafta el çantalarına bakıyorlardı, tezgâhtar da tezgâhın arkasındaydı. Kapı açıldı, rüzgâr çanı çınladı. Kimse yoktu.

Tezgâhtar kaşlarını çatarak kafasını kaldırıp baktı. Başını iki yana sallayarak dergisini okumaya geri döndü.

Bakışlarım yavaş yavaş kapıyı geçip mağazanın önündeki pencerelere kayarken titredim. Giydirilmiş mankenlerin ötesinde bir adam kaldırımında durmuş, içeri bakıyordu. Siyah saçlarını

soluk yüzünden geriye doğru taramıştı. Böyle kapalı bir havada gereksiz görünen aşırı büyük güneş gözlükleri yüz hatlarının büyük kısmını örtüyordu. Siyah bir kot ve deri ceket giyiyordu.

Ve tüylerimi ürpertiyordu.

Rafların arkasına geçip başka bir elbiseye bakar gibi yaptım. Rahat bir tavırla başımı kaldırdım ve rafın üzerinden baktım.

Adam hâlâ oradaydı.

"Bu ne ya?" diye mırıldandım. Adam ya birini bekliyordu ya da tam bir sapıktı. Ya da bir Arum'du. Sonuncuyu düşünmeyi istemiyordum. Neredeyse boş olan mağazaya göz atınca sapık olmasını Arum olmasına tercih ettim.

"Ne yapıyorsun?" Lesa, erkek çocuğununkini anımsatan hatlarını biraz yuvarlak gösteren pembe elbisesinin fermuarını çektiştirerek dışarı çıktı. "Rafların arkasında mı saklanıyorsun?"

Sapığı göstermeye davrandım ama pencereye baktığımda adam gitmişti. "Yo." Boğazımı temizledim. "Hazır mısınız siz?"

Başıyla onayladı ve hızla kabine gidip çabucak üstümü değiştirdim. Kasada parayı öderken pencereye bakıp durdum. Tekinsiz his hâlâ geçmemişti ve Dee'nin park ettiği yere kadar peşimizden geldi. Adamın her an ortaya fırlayıp ödümü patlatmasını bekliyordum.

Elbiselerimizi dikkatlice katlayıp bagaja koyduk, Carissa'yla Lesa arka koltuğa oturdular. Bagajı kapatınca Dee bana döndü. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Sana bunu söylemedim çünkü eminim elbiseyle ilgili fikrini değiştirdin."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Popomu büyük mü gösteriyor?"

Güldü. "Hayır. O elbiseyle muhteşem görünüyordun."

"O zaman sorun ne?"

Gülümsemesi büsbütün muzip bir hal aldı. "Ah, kırmızı rengin Daemon'ın en sevdiği renk olduğunu söylemedim."

Dans gecesi çok gergindim. Benliğimin büyük bir kısmı Simon'ı arayıp davetini geri çevirmek istiyordu, özellikle de en başından beri hep beraber tek arabayla gitmeyi reddettiği için. Ama annem elbiseyi almıştı ve Dee muhteşem bir iş çıkarıp beni güzelleştirmişti.

Saçlarım kıvrılıp tepemde toplanmış, boynum ortaya çıkmıştı. Stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç bukle şakaklarımdan aşağıya çıplak omuzlarıma dökülüyordu. Hatta Dee saçlarıma şu vanilya kokulu spreyden bile sıkmıştı, o yüzden ben döndükçe saçlarım parlıyordu. Gözlerim, yaptığı makyaj yüzünden dumanlı, sıcak bir kahverengiydi. Takma kirpik taktığından da emindim çünkü kirpiklerim asla bu kadar uzun ya da gür olmamıştı. Lesa'yla buluşmak için aceleyle çıkmadan önce son olarak dudaklarıma parlaticı sürdü ve onları muhteşem bir yakut rengine dönüştürdü.

Aşağıya inmeden kendimi aynada inceledim. Sanki bir yabancıya bakıyordum; aklımın bir köşesine daha sık makyaj yapmayı yazmışım.

Annem beni gördüğü an ağlamaya başladı. "Aman Tanrım, tatlım, çok güzel görünüyorsun." Beni kucaklamaya geliyordu

ama durdu. “Hiçbir şeyi bozmak istemiyorum. Dur da fotoğraf makinemi alayım.”

Ben bile ona bu anı çok görmezdim. Geri dönüp bir düzine fotoğraf çekene kadar bekledim. Hastane kıyafetiyle fotoğraf çekerken komik gözüküyordu.

“Şimdi şu Simon’a gelelim,” diye söze başladı, kaşlarını çatarak. “Ondan hiç bahsetmemiştin.”

Tüh. “Arkadaşız. Başka bir şey yok, o yüzden kaygılanmanı gerektirecek bir şey yok.”

Bana annelere özgü bir bakış fırlattı. “Bitişikteki çocukla, Daemon’la neler oldu? Birkaç kez onunla takıldınız, değil mi?”

Omuz silktim. Annemle bu muhabbete girmeyi hayal bile edemiyordum. “Şey, biz düşman dostuz.”

“Ne?” Kaşlarını çatı.

“Hiç,” diye iç çektim, elime bakarak. Parmaklarımda en ufak bir iz yoktu. Ama Daemon, bende hâlâ belli belirsiz bir iz kaldığını söylemişti. “Biz arkadaşız.”

“Yazık.” Uzanıp bir bukleyi düzeltti. “Çok kibar bir çocuğa benziyordu.”

Daemon mı? Kibar bir çocuk mu? Şey, hayır.

Dışarıdan gelen gürültülü bir motor sesi konuşmamızı sona erdirdi. Pencereye gidip dışarıya baktım. Vay canına. Simon’ın kamyoneti, denizaltı büyüklüğündeydi.

“İkiniz neden Dee’nin bahsettiği gibi akşam yemeğine gitmediniz?” diye sordu annem, yeni pozlar için fotoğraf makinesini hazırlarken.

Simon tek arabayla hep birlikte gitmeyi reddettiği için ben de akşam yemeğini reddetmişim.

Simon benimle burada buluşacaktı, çok da umurumda değildi yine de dansta buluşmak aptalca gözükmüştü. Kaldı ki, biletler ondaydı.

Kapıya gidip açtığım için anneme cevap vermedim. Simon orada duruyordu, üstünde smokin vardı. Ona uyan bir smokin bulmasına biraz şaşırmıştım. Hafif kızarmış gözleriyle, yüzümün elbisemle aynı rengi almasına neden olan bir şekilde beni süzdü.

“Çok seksi olmuşsun,” dedi, bana bir korsaj uzatarak.

Annemin boğazını temizlediğini duyarak yüzümü buruşturdum. Buketimi alıp kenara çekildim ve Simon’ı içeri girmesine izin verdim. “Anne, bak, bu Simon.”

Simon öne yürüyüp, annemin uzattığı elini sıktı. “Artık Katy’nin güzelliğinin kime çektiğini biliyorum.”

Annem tek kaşını havaya kaldırdı ve Buzlar Kraliçesi’ne döndü. Simon kendine bir hayran edinmemiştir. “Ne kadar kibarsın.”

O, korsajımı takarken yana çekildim. Neyse ki iğnelenenlerden değildi. Simon kolunu belime sarıp sırtarak bir sürü fotoğraf çekti.

“Hah. Neredeyse unuttuyordum.” Annem oturma odasına girip gözden kayboldu, sonra da siyah dantel bir şalla geri döndü. Şalı omuzlarıma koydu. “Seni sıcak tutar.”

“Teşekkür ederim,” dedim, sınıksız sarındığım şal için tahmin edebileceğinden daha çok minnettardım. Elbisede daha önce bir sıkıntı yoktu ama şimdi Simon dekolte ağzından salyası akararak baktığı için, kendimi bir anda çıplak hissetmiştim.

Simon dışarıda beklerken annem beni kenara çekti. “Eve geldiğinde beni arayacaksın. Eğer bir şey olursa beni ara. Tamam mı? Bu gece Winchester’da çalışıyorum.” Kaşlarını çatarak kapıdan dışarıya baktı. “Ama gerekirse ayrılabilirim.”

“Anne, bana bir şey olmayacak.” Eğilip onu yanağından öptüm. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Beni kapıya götürdü. “Muhteşem görünüyorsun.”

Gözlerim yaşlarla dolmadan evden hızla çıktım. Kamyonete binmek kaya tırmanışı bilmeyi gerektiriyordu. Merdivene gerek duymadığım için şaşırmışım.

“Vay canına, amma seksi olmuşsun.” Simon uzun araba yolundan geri geri çıkarken ağzına mentollü şeker attı.

O mentollü şekerleri daha sonra kullanmayı planlamadığını umut ettim. “Teşekkürler. Sen de hoş gözüküyorsun.”

Bütün konuşma bundan ibaretti. Simon’ın zeki bir konuşmacı olmadığı anlaşılmıştı. Berbatı bu. Okul yolculuğumuz uzundu, ne diyeceğimizi bilemiyorduk ve canım pahasına şalımın kenarlarına yapışmıştı. Birkaç kez bana gözucuyla baktı, gülümsedi ve ağzına bir mentollü şeker daha attı.

Partiye varmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Otoparkta ağzına neden bu kadar çok naneli şeker attığını anladım. Simon, smokininin içinden gümüş rengi bir cep şişesi çıkardı ve büyük bir yudum aldı. Sonra da bana uzattı.

İçki içiyordu. Her şey şimdiden harika başlamıştı. Teklifi ni reddettim ve şimdiden eve gitmek için başka araba bulma planları yapmaya başladım. İçkiyle bir sorunum olduğundan değildi. Ama sarhoş bir sürücüyle kalakalmak canımı sıkardı.

Bunu umursamamış gibi gözüken Simon şişeyi tekrar ceke-tine soktu. “Bekle. İnmene yardım edeyim.”

Eh, hoş bir davranıştı çünkü nasıl aşağıya ineceğimi kara kara düşünüyordum. Kapıyı açtı ve ben gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Çantayı burada bırakmak ister misin?” diye sordu.

Ah, hayatta olmaz. Başımı iki yana salladım ve küçük el çantasının bileğimden sallandırımdım. Simon elimi tuttu ve kamyonetten inmeme yardım etti. Beni biraz fazla sert çekti ve ben

geniş göğsüne tosladım.

“İyi misin?” diye sordu, gülümseyerek.

Midemdeki kusma hissini görmezden gelmeye çalışarak başımı öne salladım.

Dışarıdan spor salonundan sürekli gelen müzik sesini duyabiliyordum. Kapıların önünde durduk ve Simon beni kendine doğru çekip beceriksiz bir şekilde sarıldı.

“Dansa benimle gitmek istemene memnunum,” dedi, mentollü nefesi likörün sert kokusuyla karışıyordu.

“Ben de,” dedim, içten olmaya çalışarak. Ellerimi iri yarı göğsüne koydum ve geriye ittim. “İçeri girsek iyi olur.”

Gülümseyerek kollarını çekti. Ellerinden birini arkama, kalça kıvrımımın üzerine indirdi. Kaskatı kesildim ve kendi kendime bunun bir kaza olduğunu söyledim. Öyle olmalıydı. Herhalde beni düpedüz ellememişti. Daha dans bile etmemiştik.

Spor salonu sonbahar temalı bir dans partisine dönüştürülmüştü. Sonbahar yaprak süslerinden oluşan şeritler tavandan sarkıyor ve kapıları kaplıyordu. Sahnenin kenarlarında ve köşelerinde balkabakları ve içi yapraklarla dolu boynuz biçimli kaplar vardı.

Biz içeriye girer girmez Simon’ın arkadaşları etrafımızı sardı. Bazıları beni süzüp pek de nazik olmayan bir şekilde Simon’la beşlik çaktılar ya da sırtına vurdular. Artık göğüslerim olduğunu gördüklerine göre, bir anda havalı birine dönüşmüştüm. Erkekler çok çocuklaşabiliyorlardı. Simon’ın getirdiği cep şişesini elden ele geçirirlerken diğer çocukların damlarıyla zoraki selamlaştık. Hepsi amigo kızlardı. Pof.

Kalabalığı tararken Lesa ve partneri gözüme çarptı. “Hemen dönerim.”

Simon beni durduramadan hızla Lesa’ya gittim. Partneri ba-

şıyla beni işaret edince Lesa döndü. Gülümsedim. "Muhteşem görünüyorsun." Müzik yüzünden sesimi duyurmak için bağırarak zorunda kaldım.

"Sen de öyle!" Beni çabucak kucakladı, sonra da geri çekildi. "Doğru dürüst davranıyor mu?"

"Şimdiye kadar öyleydi. Sakıncası yok ya?" Lesa başını iki yana sallayınca şalımla el çantamı masalarının üzerine koydum. "İyi iş çıkarmışlar."

Lesa başıyla onayladı. "Yine de hâlâ spor salonu." Güldü. "O koku gitmemiş."

Bu doğrudu. Carissa hemen bize katıldı, ikimizi de erkekler olmadan dans pistine çekti. Benim için dert değildi. Birbirimizle dans ediyor, kıkırdıyor ve tam aptal gibi davranıyorduk. Lesa kemikleri yokmuşçasına dans ediyordu ve sanırım Carissa bir ara koşan adam figürü yaptı.

Gözüme pistin yanında Adam'la konuşan Dee'ye çarptı. Kızlara çabucak el sallayıp Dee'nin yanına gittim. "Dee!"

Bana doğru döndü, gözleri göz kamaştırıcı ışıkların altında ıslı ıslıdı. "Selam!"

Birden durdum, gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. Adam bana gergin bir şekilde gülümsedi, sonra da dans eden kalabalığın içine karıştı. "Her şey yolunda mı?" Elini tutup sıkıttım. "Ağlıyor muydun sen?"

"Hayır. Hayır!" Serçe parmağını kullanarak boştaki eliyle gözünün altını sildi. "Sadece... Galiba Adam dansa benimle gitmek istemiyordu ve ben de burada olmak istediğimden bile emin değilim. Bir de..." Başını iki yana salladı ve elini çekip kurtardı. "Her neyse, muhteşem görünüyorsun! Bu elbise uğruna ölünür!"

Kalbim onun için burkuldu. Kiminle çıkacağı konusunda kısıtlanması adil değildi. Özellikle de tanıdığım her Luxen er-

keğinin dangalak olduğu düşünülünce. Hep beraber büyüdükleri için erkek kardeşiyle dansa gitmek gibi bir şey olmalıydı bu. "Hey," dedim, aklıma bir fikir gelmişti. "İstersen buradan tüyebiliriz. Güzel elbiselerimizle film almaya gideriz ve dondurma yeriz. Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi? *Cesur Yürek'i* kiralayabiliriz. O filmi seversin sen."

Dec güldü, bana sıkıca sarılırken gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Hayır. Burada eğleneceğiz. Partnerin nasıl?"

Etrafa bakındım ve Simon'ı göremedim. "Muhtemelen bir yerlerde sarhoş olmuştur."

"Ah hayır." Bir buklesini geriye attı. Saçını açık bırakıp düzleştirmişti, böylece saçları omuzlarından siyah bir dalga gibi dökülüyordu. "Kötü mü?"

"Henüz değil ama eve sizinle dönebilir miyim diye soracaktım?"

"Tabii ki." Beni dans pistine doğru çekmeye başladı. "Sonradan muhtemelen şenlik ateşi olacak. Bizimle gelebilirsin ya da seni eve bırakabiliriz."

Simon partiden bahsetmemişti. Belki şansımı yaver gider de beni unuturdu. Dec'yle ben el ele pistin kenarından geçiyorduk. Bu karmaşada Lesa'yı görmekten neredeyse umudumu kesmiştim ama sonra olduğum yerde kalakaldım.

Beyaz bir masada camla kaplı küçük bir mum vardı. Mum ışığı Daemon'ın çıkık elmacık kemikleriyle dolgun dudaklarında hafifçe titreşiyordu. Ash görünürlerde yoktu ve açıkçası nerede olduğu umurumda değildi.

Daemon'ın bakışları o kadar yoğundu ki istemeden geriye bir adım attım ama göz göze bakmayı sürdürdük. Karnımda bir arzu filizlendi, içimde adeta sıcak şimşekler çaktı. Bu, insanın zorla yaratamayacağı, istese bile tekrarlayamayacağı türden bir histi.

Birden Simon önüme çıktı, elimden yakaladığı gibi beni Dee'den uzaklaştırdı ve dans pistine çıkardı. Slow dans değildi ama yine de kaslı kollarını helime doladı ve beni kendine çekti. Cep şişesinin sert kenarı kaburgama batıyordu.

"Beni bırakıp ortadan kayboldun," dedi, dudakları kulağıma sürünüyor, boynuma alkol kokusu bırakıyordu. "Gidip beni bıraktığını sandım."

"Hayır, arkadaşları gördüm." Geri çekilmeye çalıştım ama ona yapışmıştım. "Arkadaşların nerede?"

"Hı?" diye bağırdı, müzik yükseldiği için beni duyamıyordu. "Bugün tarlada parti var. Herkes gidiyor." Bir eli belimdeydi, parmağı kalçamın hemen üstünde duruyordu. "Biz de gidelim."

Eyyah. "Bilmiyorum. Sokağa çıkma yasağı," diye bağırdım, elini kalçamdan çekmeye çalışarak.

"Yani? Hoş geldin partisi bu. Eğlenme zamanı."

Cevap verme zahmetine girmedim. Her yerimde olan ellerinden kurtulmaya çalışmakla meşguldüm. Bir şarkıda daha dans ettik, sonra da başarılı bir şekilde kendimi ondan çekebildim; bunu yapabilmem için tek nedeni Carissa'nın beni kurtarmış olmasıydı.

Sonra neler döndüğünü anladım. Ash'in masaya oturduğunu ve kızgın gözüktüğünü, Daemon'ın ise yere baktığını gördüm. Birkaç tuvalet molası ve danstan sonra yine Simon'la baş başa kaldım.

İnsana gizlice yaklaşmayı çok iyi biliyordu.

Bu kez alkol kokmuyordu ama kahretsin, biz dar bir çemberde hareket ederken elleri gereğinden fazla dost canlısıydı. Vücudunun her bir santimini hissediyordum. Terlemeye başlıyordum; o sırada ellerinden birini omzumdan aşağıya indirdi ve neredeyse göğsüme değiyordu.

Geriye sıçrayıp ona dik dik baktım. "Simon."

"Ne?" Masum gözüküyordu. "Özür dilerim. Elim kaydı."

Elini popoma koydu. Başımı çevirdim ve ne yapacağımı düşünmeye başladım. Ortadan toz olmam gerekiyordu. Hemen.

"Sizi bölmemin sakıncası var mı?" diye sordu gür bir ses arkamdan.

Ben arkamı dönerken Simon'ın mavi gözleri kocaman açılmıştı. Daemon yüzünde sert bir ifadeyle orada duruyordu. Bana bakmıyordu. Gözlerini meydan okurcasına Simon'a dikmişti. Sanki çocuğun evet demesini istiyordu.

Gergin bir andan sonra Simon beni bıraktı. "Müthiş zamanlama. Ben de içecek almak istiyordum."

Simon'a bakarken tek kaşını kaldırdı, sonra da bana baktı. "Dans edelim mi?"

Neyin peşinde olduğunu hiç bilmeden büyük bir dikkatle ellerimi omuzlarına koydum. "Büyük sürpriz."

Hiçbir şey söylemeden bir kolunu belime doladı ve yukarı uzanıp elimi tuttu. Müzik o kadar yavaşlamıştı ki, kaybolup yeniden bulunan bir aşkı anlatan o akılda kalıcı melodi adeta sürünüyordu. Beni bu kadar... nazıkçe tutabilmesine çok şaşırmış bir şekilde başımı kaldırıp o sıra dışı gözlere baktım. Kanım vücudumdaki her noktaya hızla akarken kalbim güm güm atıyordu. Danstan, elbiseden, smokinin üzerinde duruşundan olmalıydı.

Beni kendine çekti.

İçimde heyecan ve korku birbirleriyle savaşıyordu. Tepedeki göz kamaştıran ışıklar gece yarısı rengindeki saçlarında yansıyor. "Ash'le... iyi vakit geçiriyor musun?"

"Ya sen, Mutlu Eller'le iyi vakit geçiriyor musun?"

Dudağımı ısırdım. "Ukalanın teki."

Kulağımda kıkırdayınca tüylerim ürperdi. "Üçümüz birlik-

te geldik, Ash, Andrew ve ben.” Elini kalçama koydu ve bu üzerimde tamamen farklı bir etki yaptı. Şifonun altındaki tenim karıncalandı. Daemon başını çevirirken boğazını temizledi. “Bu arada, çok... çok güzel olmuşsun. Gerçekten ahmağın biriyle olamayacak kadar güzel.”

Kızardım ve bakışlarımı indirdim. “Kafan mı iyi senin?”

“Maalesef değil. Ama niye sorduğunu merak ettim.”

“Bana hiç güzel sözler söylemezsin de sen.”

“İyi nokta,” diye iç çekti. Daemon daha da yakınlaştı ve başını hafifçe döndürdü. Çenesi yanağıma değince sıçradım. “Seni ısırarak ya da elle taciz edecek değilim. Rahat olabilirsin.”

Elini kalçamdan çekip kafamı omzuna dayadığında hazırladığım cevabım dudaklarımda kalakaldı. Yanağım, omzundaki kumaşa değdiği anda bin bir türlü hisse kapıldım. Elini yine sırtımın alt kısmına koydu ve müziğin ritmine göre yavaşça hareket ettik. Bir süre sonra sessizce şarkı mırıldanmaya başladı ve ben gözlerimi kapattım. Bu... bu güzel değildi. Bu nefes kesiciydi.

“Cidden, randevun nasıl gidiyor?” diye sordu.

Gülümsedim. “Biraz dost canlısı biri.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Başını çevirdi ve bir an için çenesini saçlarıma yasladı, sonra başını kaldırdı. “Seni onun hakkında uyarmıştım.”

“Daemon,” dedim yavaşça, ortamı bozmasını istemiyordum. Huzurlu, keyifli bir şeyler vardı bunda. “Simon kontrolüm altında.”

Burnundan soludu. “Aynen öyle görünüyor Kedicik. Elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki insan olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.”

Gerilip gözlerimi açtım. Ona kadar saymaya başladım. Tekrar konuştuğunda üçe gelmiştim.

“Hazır dikkati dağılmışken buradan tüyüp eve gitmelisin.”

Beni daha sıkı kavradı. "Gerekirse Dee'nin sana dönüşmesini isteyebilirim."

Bu kadar ileri gidebileceğine şaşırıp bir şekilde geri çekildim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Kız kardeşini elle taciz ederse sorun olmaz mı?"

"Kendisine göz kulak olabileceğini biliyorum. O adam seni aşar."

Diğer çiftlere aldırmadan dans etmeyi bıraktık. Kulaklarıma inanamıyordum. "Pardon? Beni aşar mı?"

"Bak, buraya arabayla geldim. Dee'nin, Andrew'un arabasıyla gitmesine ve seni eve götürmelerine izin verebilirim." Sanki her şeyi planlamışa benziyordu. Sonra gözlerini kıstı. "Gerçekten de o ahmakla partiye gitmeyi düşünüyor musun?"

"Sen gidiyor musun?" diye sordum, elimi elinden çekerek. Diğer elim hâlâ göğsündeydi ve kolu hâlâ belimde daire çiziyordu.

"Benim ne yaptığının bir önemi yok." Her sözcüğünden öfke yayılıyordu. "O partiye gitmiyorsun."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Daemon."

Gözlerini kıstı ama gözbebeklerinin pırıltısını bastıran o tuhaf alevin oluşmaya başladığını görebiliyordum. "Dee seni eve götürecek ve yemin ederim seni omzuma atıp buradan çıkarmam gerekirse yaparım."

Elimi, göğsünde yumruk yaptım. "Dene de görelim."

"Bahse varım, görmek isterdin."

"Her neyse," dedim, herkesin bize bakmaya başlamasını umursamadan. Omzunun üzerinden Garrison'ın bizi izlediğini gördüm ve bu işime geldi. "Beni buradan taşıyarak çıkarırsan rezalete sen neden olacaksın."

Daemon hırlamaya benzer bir ses çıkardı.

Aklı başında herkes dehşete düşerdi ve yapabileceklerini

bildiğim düşünülürse benim öyle hissetmem gerekirdi. Ama hissetmiyordum. “Bu arada, uzaylı öğretmenin konuşurken bizi izliyor. Sence, sen beni omzuna attığında ne düşünecek ahbap?”

Vücudunun her santimi kaskatı oldu.

Balık dolu bütün bir akvaryumu yemiş bir kedi gibi gülümседim. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Şaşırtıcı bir şekilde gülümsememe karşılık verdi. “Durmadan seni hafife alıyorum Kedicik.”

Ben lafı gediğine oturtamadan Simon yine sinsice belirdi. “Hazır mısın?” diye sordu Simon, bir Daemon’a bir bana bakarak. “Herkes partiye gitmek için ayrılıyor.”

Daemon’ın bakışları beni, onu dinlememem için kışkırttı, gitmeyi kabul etmemde payı çok büyüktü. Benim hayatımı o kontrol etmiyordu. Ben ediyordum.

Tarla, Petersburg'un yaklaşık üç kilometre dışındaydı ve evimin aksi istikametindeydi. Burası kelimenin tam anlamıyla hasat yapılmış devasa bir mısır tarlasıydı. Turuncu ve kırmızı ateşlerle aydınlatılmış koskoca saman balyaları göz alabildiğine uzanıyordu. Elimde olmadan, kuru samanla ateş birleşiminin sonunun pek iyi olmayacağını düşündüm.

Birisi bir fıçıya hafifçe vurdu.

Düzelteyorum: saman, ateş ve ucuz bira birleşiminin sonu iyi olmazdı.

Simon yol boyunca ellerini benden uzak tutmuştu, o yüzden yukarıdaki önceden kestirilemeyen sorun dışında kararımdan oldukça memnundum. Beni çiğnenmiş mısır saplarının arasından ateşe doğru götürdü.

"Kızlar orada." Ateşin diğer tarafını, kırmızı plastik bardakları paylaşan bir sürü kızın bir araya toplandığı yeri işaret etti. "Gidip merhaba desene. Kaynaş biraz."

Oraya gitmeye niyetim yoktu.

"Bize içecek bir şeyler alayım." Eğilip omzumu sıktı, sonra da gitti. Fıçıya ulaştığı an başka iri kıyım çocukla beşlik çaktı ve yüksek sesle, "Hurra!" diye bağırdı.

Ateşin etrafında epey insan toplanmış, çember genişleyerek civardaki ağaçlara kadar uzanmıştı. Birisi bir kamyonu getirip radyoyu açmış, kapıları açık bırakmış ve bir şey işitmeyi neredeyse imkânsız hale getirmişti. Omzumdaki şalı sıkıca tutarak kenardan yürüdüm ve tanıdık bir yüz aradım. Dee'nin, Thompson üçüzleriyle dikildiğini görünce rahatladım. Yanlarında Carissa'yla Lesa bir battaniye paylaşıyorlardı. Daemon ortalıkta yoktu.

"Dee!" diye seslendim, yüksek topukluların üzerinde sendeleyeyen bir kızın yolundan çekilerek. "Dee!"

Dee döndü, saniyeler sonra elini deli gibi sallıyordu. Onun olduğu tarafa bir adım atmıştım ki Simon elinde iki bardakla birden çıkageldi.

"Aman Tanrım," dedim, gerileyerek. "Korkuttun beni."

Simon bana bir bardak vererek güldü. "Neden, anlamadım. Adını sesleniyordum."

"Üzgünüm." İçkiyi aldım, keskin kokusu yüzünden suratımı buruşturdum. Bir yudum alınca tadının kokusundan daha iyi olmadığını anladım. "Bu kadar gürültüde birbirini duymak zor."

"Biliyorum. Hiç konuşma fırsatı bulamadık ki." Simon kolu mu omzuma koydu, hafifçe sendeledi. "Bu hiç hoşuma gitmedi çünkü bütün gece seninle konuşmayı istedim. Buketi sevdi mi?"

"Çok güzel. Tekrar teşekkürler." Pembe ve kırmızı güllerin karışımı güzel bir buketti. "Kasabadan mı aldın?"

Başını öne salladı, sonra da kamyondan uzaklaşırken bardağın içindekileri yuvarladı. "Annem çiçekçide çalışıyor. O hazzırladı."

"Vay canına. Çok hoşmuş." Üstüne bira dökmemeye çalışarak yaprakları yoldum. "Baban kasabada mı çalışıyor?"

"Hayır, Virginia'ya gidip geliyor." Bardağı bir kenara attı ve

cep şişesini çıkarttı. "Babam avukat," diye böbürlendi, tek eliyle kapağı açarak. "Şahsi yaralanmalarla ilgileniyor. Ama amcam kasabada doktor."

"Annem, hemşire ve o da Virginia'da çalışıyor." Bütün hareketleri şalı çekiyordu. Şal omuzlarımın yarısına kadar düşmüştü. "Üniversite için nereye gideceğini biliyor musun?" diye sordum, bir şeyler konuşmak için çabalayarak. Dost canlısı elleri saymazsak hoş biri sayılırdı.

"Arkadaşlarla West Virginia Üniversitesi'ne, yani WVU'ya gideceğiz." Dokunulmamış içkime kaşlarını çatarak baktı. "İçmiyor musun?"

"Ah, hayır, içiyorum." Kanıtlamak için bir yudum aldım. Gülümsedi ve bakışlarını kaçırıp arkadaşlarından hangilerinin WVU'ya değil de Marshall'a gitmeye planladığını anlattı. O bakmıyorken bardağın yarısını dışarı boşalttım.

Simon durmadan sorular soruyor ve her dakikada bir arkadaşlarından biri salınarak önümüzden geçince lafı kesiliyordu. İçkimin çoğunu dışarı boşalttım, her seferinde yeniden doldurdu. Simon fıçıyla benim aramda mekik dokurken bana yerimizden ayrılmamamı söyledi. Sözde üçüncü bardağa geldiğimde, Simon muhtemelen ayyaş olduğumu düşünmeye başlamıştı ama hiç değilse onun için spor oluyordu.

Sonra şenlik ateşinden epey uzaklaştığımızı fark ettim, ağaçların arasında kalmıştık. Her bir adımda daha zor durumda kalıyordum. Kısmen inişli çıkışlı zemin ve topuklarım yüzündendi bu ve Simon'ın ağırlığının birazını taşımak bile güçtü.

Simon doğruldu, kolunu omzumdan çekti ve şalı da beraberinde götürdü. Şal arkamda bir yere uçtu ve çabucak karanlık zeminle sık çalılıarın arasına karıştırdı.

"Kahretsin," dedim, kaşlarımı çatarak arkamı döndüm.

"Ne?" diye ağzında yuvarladı.

“Şalım... şalımı düşürdüm.” Ateşe doğru geri geri birkaç adım attım.

“Mmm, onsuz daha iyi gözüküyorsun,” dedi. “Elbisen muhteşem.”

Ona sinirli bir bakış fırlattım, sonra da... siyah gözükten her şeye bakmaya devam ettim. “Evet, şey, şal annemin ve kaybedersem beni öldürür.”

“Buluruz. Şimdi onun için endişelenme.”

Aniden kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. İrkilerek bira bardağını düşürdüm ve eğilip bükülerek elinden kurtulurken gergin bir kahkaha attım. “Bence onu şimdi bulmalıyım.”

“Bekleyemez mi?” Simon bana bir adım yaklaştı, ben de bir adım geriledim. Önümde dikiliyordu ve onunla bir ağaç arasında sıkışıp kaldığımı fark ettim. “Konuşuyorduk ve yapmak istediğim bir şey vardı.”

Şenlik ateşine baktım. Şu anda çok fazla uzakta gözüküyordu. “Ne?”

Omzuma kocaman elini koydu ve sıkıca tuttu. Hissettiğim, tiksintiyle sınırlı kalmıyordu. Başka bir şeydi bu. Daha güçlü, Arum kütüphanenin dışında benimle konuştuğunda olduğu gibi damağımda garip bir tat bırakmıştı. Eğildi ve başını eğerken aynı zamanda beni öne doğru çekti.

Bir saniye için donakaldım ve olan oldu. Mentol ve bira kokan ağzı ağzıma yapıştı. Bir ses çıkardı ve beni sıkıştırdı. Onu geriye doğru itmeden sırtım bir ağaca dayandı ve beni hâlâ itmeye devam ediyor, sınıksız kapalı ağzımı öpüyordu. Nefes alamıyordum. Ellerimi göğsüne koyarak ittim, ta ki ağzımı çekip kurtarana dek.

“Yavaş ol Simon, çok fazla oldu bu,” dedim, zorlukla nefes alarak. Kıvrınarak kurtulmaya çalıştım ama yerinden kıpırdatmak mümkün değildi.

"Ah hadi ama, çok fazla falan değil." Eli ağaçla benim aramda gidip geliyordu, ta ki elini sırtıma dayayıp beni yerime mıhlayana kadar.

Öfkeyle tekrar göğsünü ittim. "Buraya bunun için gelmedim ben!"

Simon güldü. "Herkes buraya bunun için gelir. Baksana, ikimiz de içip eğleniyoruz. Bunda kötü bir şey yok ki. İstemezsen kimseye söylemem bile. Herkes yazın Daemon'la yaptığını biliyor."

"Ne?" diye tiz bir çığlık attım. "Simon, bırak..."

Cıvık ve ıslak dudakları sözlerimi yarıda kesti. Dili ağzımın içine kaydı, kusmak istiyordum. Kalp atışlarım üçe katladı ve bir anda keşke Daemon'ı dinleseydim de eve gitme öğüdünü tutsaymışım diye hayıflandım çünkü bu beni *aşıyordu*.

Başımı kurtarmayı başardım. "Simon, *dur!*"

İşte o zaman Simon *durdu*. Bir ağaca yaslandım, nefes nefese ve şaşkın vaziyette yere çöktüm. Birinin yere çarptığını, sonra da acı bir çığlık attığını duydum.

Birisi, yere yatmış Simon'ın üzerine eğiliyor, uzanıp ensesinden yukarı kaldırıyor. "Dilimizi anlamakta güçlük mü çekiyorsun?"

Gür bariton sesi tanıdım. Daemon'ın, bahçeyle uğraştığım gün kullandığı sesle aynıydı. Ölümcül, sessiz, tehlikeli bir şekilde alçaktı. Korkudan sinen çocuğa bakarken soluk soluğaydı.

"Dostum üzgünüm," diye ağzında yuvarladı Simon, Daemon'ın bileğini yakalayarak. "Ben şey sanmıştım..."

"Ne sanmıştın?" Daemon onu ayağa kaldırdı. "Hayırın evet anlamına geldiğini mi?"

"Hayır! Evet! Sandım ki..."

Daemon kolunu kaldırdı ve Simon öylece... öylece *durdu*. Kollarını kaldırmış, ellerini yüzünün önünde açmıştı. Burnundan damlayan kan açık ağzında durmuştu. Gözlerini kırpmay-

dan koca koca açmıştı. Korku dolu bir bakışla sarhoşluğun yol açtığı şaşkınlık ifadesi yüzünde donmuştu.

Daemon, Simon'ı dondurmuştu. Gerçek anlamda.

Öne adım attım. "Daemon, sen... ne yaptın?"

Bana bakmadı, gözleri Simon'ın üzerindeydi. "Ya bunu yapacaktım ya da onu öldürecektim."

Bunu yapabileceğine dair en ufak bir şüphem yoktu. Simon'ın kolunu dürttüm. Gerçek gibiydi ama kaskatıydı. Tıpkı bir ceset gibiydi. Yutkundum. "Yaşıyor mu?"

"Yaşamalı mı?" diye sordu.

Birbirimize baktık, bakışlarımız kavrayış ve pişmanlık doluydu.

Daemon dişlerini sıktı. "Bir şeyi yok. Şu anda aynı uyuyor gibi."

Simon heykel gibiydi, sarhoş ve sapık bir heykel. "Tanrım, ne kargaşa ama." Kollarımı kendime dolayarak geriledim. "Ne kadar kalacak öyle?"

"Ben ne kadar istersem o kadar," diye yanıt verdi. "Onu burada bırakabilirim. Geyiklerin üzerine işemesine kargaların da üzerine pislemesine izin verebilirim."

"Bunu... yapamazsın, bunu biliyorsun? Değil mi?"

Daemon omuz silkti.

"Onu geri döndürmen gerek ama önce bir şey yapmak istiyorum."

Daemon merakla tek kaşını kaldırdı.

Güçlkle hâlâ ucuz bira, mentol ve Simon'ın dili gibi koku nefesimle derin bir soluk alarak tam bacaklarının arasına tekme attım. Simon tepki vermedi ama sonradan bunu hissedecekti.

"Vay canına." Daemon boğuk bir şekilde yarım ağızla güldü. "Belki de onu öldürmeliydim." Yüzümün ifadesini görünce kaşlarını çatı. Tekrar Simon'a dönüp elini salladı.

Çocuk iki büküm oldu, elleriyle bacaklarının arasını kavradı. "Kahretsin."

Daemon, Simon'ı geriye itti. "Defol git gözümün önünden, ona baktığını bir daha görürsem yemin ederim yapuğın son şey olur bu."

Simon eliyle kanlı burnunu silerken benzi üç ton atmıştı. Gözleri hızla benimle Daemon arasında gidip geldi. "Katy, üzgünüm..."

"Defol. Git buradan," diye öfkeyle bağırdı Daemon öne doğru tehditkâr bir adım atarken.

Simon arkasını dönüp tabanları yağladı, sendeliyor ve çalılıklara takılıyordu. İkimizden de çıt çıkmıyordu. Sanki müzik bile susmuş gibiydi. Daemon yavaşça arkasını döndü ve ağır ağır yürümeye başladı. Ben orada durmuş titriyordum.

Daemon beni burada bırakacaktı.

Onu suçlamıyordum. Beni defalarca uyarmasına rağmen onu dinlememiştım. Öfke ve hüsrarla dolu gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

Ama sonra ellerinde şalımlı tutarak geri döndü. Sessizce söverek şalı bana verdi. Ellerim titreyerek şalı ondan aldım ve gözlerinin parladığını gördüm. Ne kadar zamandır böyleydi? Bana bakan gözlerinin derin ve yakıcı olduğunu hissedebiliyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadım, şalı, yırtılan elbisemin önünde tutarak. "Lütfen söyleme."

"Neyi söylemeyeyim? Semi uyardığımı mı?" Sesi tiksinti doluydu. "Ben bile bu kadar pislik değilim. Sen iyi misin?"

Başımı öne salladım ve derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Daemon tekrar sövdü, sonra da yaklaşip omuzlarımla üzerine onun gibi kokan sıcak bir şey örttü. "İşte," dedi sertçe. "Gişunu. Her şeyi... örter bu."

Başımı eğip baktım. Dantel şal, elbisemin yırtılan üst kısmını örtmeye yaramıyordu. Utançtan kıpkırmızı kesilerek kollarımı smokininin ceketine soktum. Gözyaşlarım boğazımda düğümleniyordu. Simon'a –kendime– kızgındım ve utanıyordum. Ceketı giyince iyice sarmalanıp şalı da üstüme çektim. Daemon asla bunu unutmama izin vermeyecekti. Şu anda yüzüme vurmuyor olabilirdi ama bugünün yarını vardı.

Daemon, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sokarken parmakları yanağıma süründü. "Hadi," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp baktım. Gözlerinde beklenmedik bir yumuşaklık vardı. Boğazımdaki düğüme rağmen yutkundum. Şimdi de iyi mi davranıyordu?

"Seni eve götürüyorum."

Bu kez kibirli bir buyruk ya da öylesine söylenmiş bir laf değildi. Sadece basit sözcüklerden ibaretti. Başımla onayladım. Meydana gelen felaketten ve üzerimde bir iz daha olduğunu anladıktan sonra itiraz etmeyecektim. Sonra birden jeton düştü. "Bekle."

Sanki önceki tehdidine dönüp beni omuzlarına atacakmış gibiydi. "Kat."

"Simon'ın da üzerinde benimki gibi bir iz yok mu?"

Bu düşünce aklından geçtiyse bile onu rahatsız etmiş benzemiyordu. "Var."

"Fakat..."

Bir an Daemon'la yüz yüze geldik. "Şu anda bu benim sorunum değil."

Sonra kolumu tuttu. Sertçe değil ama sıkı tutuyordu. Gece'nin ayazında beni, ana yola park ettiği SUV'sinin yanına götürürken konuşmadık. Yanından geçtiğimiz arabaların camları buğuluydu. Ne zaman Daemon'a baksam gözleri kısık ve dişleri sımsıkı kapalı oluyordu.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Arum'lar hâlâ etrafta larsa ve Simon'ın üzerindeki izi gördülerse? Evet, o bir randevu tecavüzcüsüydü ama Arum'lar ona korkunç şeyler yapabilirlerdi. Onu öylece üstünde bir izle ortalıkta gezinirken bırakamazdık.

Daemon kolumu bıraktı ve SUV'sinin yolcu kapısını açtı. Arabaya bindim, eli uzun kavalıyemin taktığı çiçeği bileğimden çıkarıp yanıma koydum. Daemon'ın arabasının etrafından dolaşıp telefonunda mesaj yazmasını izledim.

Daemon sürücü koltuğuna oturdu ve bana gözlerini pek göstermeden bir bakış fırlattı. "Dee'ye seni eve bıraktığımı haber verdim. Buraya geldiğimde seni gördüğünü ama sonra bulamadığını söylemişti."

Başımı öne sallayarak emniyet kemerini çekiştirdim ama hareket etmedi. Bütün sinirim tepemde olduğu için sertçe çektim. "Kahretsin!"

Daemon üzerime eğildi ve parmaklarımı çekti. O kadar küçük bir alanda hareket edecek çok fazla yer yoktu ve ben itiraz edemeden emniyet kemerimi çekmeye başlamıştı bile. Önce çenesi, sonra da dudakları yanağıma değdi. Ara sıra küçük dokunuşlar oluyordu, hepsi de kazaraydı ama yine de nefes almakta zorlanıyordum.

Daemon sıkışan emniyet kemerini çözdü ve karnımın üzerinden geçirirken parmakları elbisemin önüne sürtü. Yerin de sıçradım.

İrkilerek başını kaldırdı. Ben de şaşkındım. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Nefesi ılık ve tatlıydı. Baş dönürücüydü. Bakışlarını dudaklarıma indirdi ve kalbim göğsünden fırladı.

İkimiz de sonsuzluk kadar uzun bir süre kıpırdamadık.

Sonra kemeri yerine taktı ve derin derin nefes alarak koltuğuna döndü. Birkaç dakika boyunca direksiyona sımsıkı ya-

pıştı, ben de o süre boyunca ağır ağır nefes almanın ne kadar önemli olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

Tek kelime etmeden yola çıktı. Arabada yoğun ve gergin bir sessizlik vardı. Eve dönüş neredeyse işkence gibiydi. Ona tekrar teşekkür etmek ve Simon'la ilgili ne planladığını sormak istiyordum ama içimde bunun pek iyi olmayacağına dair bir his vardı.

Sonunda başımı koltuğa yaslayıp uyur gibi yaptım.

"Kat?" dedi, yolun yarısında.

Onu duymamış gibi yaptım. Çocukçaydı, biliyorum ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Daemon benim için tam bir muammaydı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve bunu görmezden gelmek zordu. Aramızdaki her neyse onu görmezden gelmek kadar zordu.

"Kahretsin!" diye patladı Daemon, frene asılarak.

Gözlerimi hızla açtım, yolun ortasında bir adam görünce affalladım. SUV kayarak durunca öne fırladım, emniyet kemeri omzumu acıttı ve beni hızla geri çekti. Sonra adeta kapandı, motor, ışıklar... her şey.

Daemon daha önce, Arum kütüphanede saldırdığında duyduğum yumuşak ve müzikal bir dilde konuştu.

Arabanın önündeki adamı tanıdım. Bugün elbise mağazasının dışında gördüğüm aynı siyah kot pantolonu, güneş gözlüğünü ve deri ceketini giyiyordu. Derken, onunla neredeyse tıpatıp aynı başka bir adam ortaya çıktı. Nereden geldiğini göremedim bile. Ağaçlardan çıkan bir gölge gibiydi. Sonra bir üçüncüsü çıkageldi ve diğerine katılıp ilk adamın arkasında durdu. Hareket etmiyorlardı.

"Daemon," diye fısıldadım yüreğim ağzımda. "Kim bunlar?"

Daemon'ın gözlerinde kör edici beyazlıkta keskin bir ışık yandı. "Arum'lar."

İçimi o kadar hızlı bir şekilde korku kapladı ki başımı döndürüp beni neredeyse uyuşturdu. Nasıl oluyordu da bir düzine duygu hissederken bu kadar uyuşuk olabiliyordum?

Daemon aşağıya uzandı ve bacağına hızla yukarı çekti. Sanki cırt cırtlara açılmış gibi bir yırtılma sesi geldi. Elinde uzun, siyah ve parlak bir şey tutuyordu. Ancak titreyen ellerime tutuşturduğunda bunun hançer şeklinde siyah bir cam olduğunu, bir ucunun sivri ve diğer tarafının ise deriden bir sapı olduğunu fark ettim.

“Bu obsidiyen, volkanik cam. Ucu feci keskindir ve *her şeyi* keser,” diye açıkladı çabucak. “Bu gezegende Arum’ları bizim dışımızda öldürebilecek tek şeydir. Bu, onların kriptonitidir.”

Parmaklarımla deri sapı kavrarken Daemon’a baktım.

“Hadi, güzel çocuk!” diye bağırdı öndeki Arum, sesi jilet gibi keskindi ve gırtlaktan geliyordu. Yoğun bir aksanı vardı ve kulağa yabancı aksanı gibi geliyordu. “Dışarı çık da oynayalım!”

Daemon duymazdan geldi ve yanaklarımı avuçlarına aldı. elleri titremiyordu, uzundu. “Beni dinle, Kat. Sana kaçmanı söylediğimde kaçacaksın ve ne olursa olsun arkana bakmaya-

caksın. İçlerinden biri –*herhangi biri*– seni kovalarsa tek yapman gereken obsidiyeni herhangi bir yerine saptamak.”

“Daemon...”

“Hayır. Kaçmanı söylediğimde kaçacaksın Kat. Anladığını söyle.”

Onlar üç kişiydi, Daemon ise tekti. İhtimaller pek iyi değildi. “Lütfen yapma bunu! Benimle kaç...”

“Yapamam. Dee partide.” Bir an, göz göze kaldık. “Sana söylediğimde kaç.”

Sonra döndü, kaygıyla içini çekip arabanın kapısını açtı. Omuzlarını dikleştirmişti ve kasıla kasıla yürümesi güven doluydu. Dudaklarında, vurup yüzünden silmeyi istediğim o ki-birli gülümseme belirdi.

“Vay canına,” dedi Daemon. “İnsanken, gerçek halinizden daha çirkinsiniz. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Bir kayanın altında yaşıyormuş gibisiniz? Güneş görmediniz herhalde.”

Muhtemelen liderleri olan öndeki homurdandı. “Bütün Luxen’ler gibi kibrinden geçilmiyor. Ama güçlerini emdiğimizde kibrin nerede olacak acaba?”

“Ayağım neredeyse orada olacak,” diye yanıtladı Daemon, ellerini yumruk yaparak.

Liderin kafası karışmışa benziyordu.

“Anlarsın ya, *kıçında*.” Daemon gülümsedi ve iki Arum tısladı. “Bekleyin. Sizi bir yerden gözüm ısıyor. Evet, biliyorum. Erkek kardeşlerinizden birini öldürmüştüm. Bunun için kusura bakmayın. Adı neydi? Hepiniz bana aynı gözüküyorsunuz da.”

Şekilleri bir görünüp bir kaybolmaya başladı, insandan gölgeye, sonra tekrar insana dönüşüyorlardı. Hançeri elimde sıkıca tutarak kapı koluna uzandım. Kan vücudumda o kadar hızlı pompalanıyordu ki her şey yavaşlamıştı.

“Özünü bedeninden söküp alacağım,” diye gürledi Arum, “ve merhamet dileneceksin.”

“Erkek kardeşiniz gibi mi?” diye cevap verdi Demon, sesi alçak ve soğuktu. “Çünkü varlığını sona erdirmeden önce yalvardı, küçük bir kız gibi ağladı.”

Bardak taşmıştı. Arum’lar hep beraber kükrediler; inleyen rüzgârın ve ölümün sesiydi bu. Nefesim tıkanı.

Daemon ellerini havaya kaldırdı ve arabanın altından büyük bir güreleme başladı, yer sallanıyor, ağaçlar dışarıda kıvrılıyorlardı. Büyük bir çatırtı sesi geldi, adeta gök gürültüsü gibiydi. Sonra birkaç defa daha duyuldu. Yeryüzü sallanıyor ve gürliyor gibiydi.

Cama döndüm ve küçük bir çığlık attım. Ağaçlar yerden sökülüyordu, kalın ve boğumlu köklerinden nemli toprak parçaları dökülüyordu. Havayı toprak kokusu kapladı.

Aman Tanrım, Daemon ağaçları *köklerinden söküyordu*.

Ağaçlardan biri Arum’lardan birinin tam sırtına çarptı ve yolun birkaç metre gerisine fırlattı. Ağaçlar devrilmişti. Bazısı yola düşmüş, masum bir sürücünün tesadüfen oradan geçmesi ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Dallar kırılıyor, havada hançer gibi uçuyordu. Diğer iki Arum onlardan kurtuldular ve bir görünüp bir kaybolarak Daemon’a doğru ilerlediler. Ağaçların dalları onların gölge biçimli gövdelerinden hiçbir direnç göstermeden geçip gidiyordu.

SUV’nin altındaki yer titredi. Bütün yol kenarı boyunca yoldan parçalar kopuyordu. Büyük asfalt parçaları dönerek havalanıyor, sanki içten ısıtılmış gibi parlak turuncu renge dönüyor ve doğruca Arum’lara doğru fırlıyordu.

Yüce Tanrım, bir dahaki sefere Daemon’ı kızdırmadan önce iyice düşüncektim.

Arum’lar asfalt ve ağaçlardan kaçıyor, onlar da karşılık olarak yağ küreciklerine benzeyen bir şeyler fırlatıyorlardı. Bula-

nık maddenin düştüğü yerde yoldan duman çıkıyordu. Havayı yanmış zift kokusu kaplamıştı.

Sonra Daemon tamamen kör edici beyazlıkta bir ışığa, insan olmayan, başka bir dünyadan olan bir varlığa dönüştü; aynı anda hem güzel hem korkutucuydu. İyice açtığı kol ve bacaklarının arasındaki parlaklık arttı, yükselen bir enerji topu oluştu. Yola ışık damlıyordu. Tepedeki elektrik hattı çatırdadı, sonra da patladı. Arum'lar bir görünüyor bir kayboluyorlardı ama gölgeleri Daemon'ın ışığından saklanamıyordu. Hâlâ ona doğru hareket ettiklerini görebiliyordum. Bir tanesi yana fırladı ve hızla ona doğru gitti.

Daemon ellerini birleştirdi ve arkasından gelen patlama arabayı salladı. Daemon'dan fışkıran ışık dosdoğru en yakındaki Arum'u havaya savurdu ve bir an için onun insan formunda gözükmesine yol açtı. Siyah gözlük paramparça oldu. Fakat parçalar havada asılı kalmıştı. Bir gök gürültüsü daha duyuldu ve Arum, göz kırpan binlerce ışık halinde patladı. Daemon hızla kolunu uzattı ve diğer Arum havada dönerek birkaç metre geriye uçtuysa da, çömelmiş bir şekilde yere indi.

Kaç. Ses kafamın içinde yankılandı. Şimdi kaç Kat. Sakın arkana bakma. Kaç!

Arabanın kapısını hızla açtım ve sendeleyerek dışarı çıktım. Dizlerimin üzerine çökerek şarampolden aşağı indim. Arum'ların her kükreyişinde yüzümü buruşturuyordum. Hâlâ ayakta duran ilk ağacın yanına vardım ve durdum. İçgüdülerim bana kaçmaya devam etmemi, Daemon'ın dediğini yapmamı söylüyordu ama onu orada bırakamazdım. *Kaçamazdım.*

Yüreğim ağzımda arkamı döndüm. Geriye kalan iki Arum, Daemon'ın etrafında daireler çiziyor, soluklaşıp gerçek anlamda gölgelere dönüşüyor, sonra yine uzun boylu, heybetli şekillerini geri alıyorlardı.

Simsiyah yağ kürecikleri Daemon'ı çevreleyen haleyi ısıkalayarak hızla yanından geçmişti. Siyah hüzmelerden biri yolun diğer tarafındaki bir ağaca çarpıp ikiye ayırdı.

Daemon onlara feci hızlı ve ölümcül ışık topları fırlatarak karşılık verdi. Havada vızır vızır ilerliyor, Arum'lardan birine çarpmadıklarında sönen alevden duvarlar oluşturuyorlardı. Arum'lar Daemon kadar hızlı değillerdi ama onun atışlarından kaçmayı başarıyorlardı. Havaya yaklaşık otuz top atıldıktan sonra Daemon'ın ışık formunun yavaşladığını, bombalar arasında geçen zamanın gittikçe uzadığını görebiliyordum. Kamyonu durdurduktan sonra ne dediğini hatırladım. Güçlerini kullanmak onu bitkin düşürüyordu. Bunu devam ettiremezdi.

Daemon'ın etrafını kuşattıklarını, karanlıklarının ışığını neredeyse sarmaladığını gördüğümde içimi yavaş yavaş bir dehşet duygusu kapladı. Parlak kırmızı bir alev topu ortaya çıktı ve hızla Arum'lara doğru fırladı ama Daemon ıskaladı. Ateş topu kayarak yolun karşısına geçti ve zararsız bir şekilde söndü.

Arum'lardan biri tamamen kayboldu, diğeryse hızını hiç kesmeden Daemon'a üst üste yağ bombaları atmaya devam etti. Daemon bir görünüp bir kayboldu ve üstüne fırlatılan her şeyden birkaç metre ötede yeniden ortaya çıktı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki sanki disko ışıkları altında izliyor gibiydim olan biteni.

Daemon, yağ bombaları atan Arum'a odaklanmıştı ve arkasında yeniden ortaya çıkan diğer Arum'u görmedi. Arum gölgeli kollarını Daemon'ın kafasının etrafına sardı ve yolun kenarında onu diz üstü çöktürdü. Bağırdım ama Arum'un kahkahası sesimi boğdu.

"Yalvarmaya hazır mısınız?" diye alay etti önündeki Arum, insan şeklini alarak. "Lütfen yap. Her şeyini senden alırken dudaklarından 'lütfen' sözcüğünün döküldüğünü duymanın benim için anlamı büyük olur."

Daemon yanıt vermedi.

"Sonuna kadar sükûnet, hı? Öyle olsun." Arum, öne adım atıp başını kaldırdı. "Baruck, zamanı geldi."

Baruck, Daemon'ı ayağa kalkması için zorladı. "Şimdi, Sarefeth!"

Beynimin bir bölümü iptal oldu. Düşünmeden hareket ediyor, Daemon'ın tam da bana kaçmamı emrettiği şeye doğru koşuyordum. Obsidiyen elimde ısınmıştı, kömür gibi yanıyordu. Ayakkabımın topuğu aşağı inmiş dallara takılınca kırıldı ama ben ilerlemeye devam ettim.

Cesur değildim. Çaresizdim.

Sarefeth bir gölgeye dönüşü, bir kolunu hızla öne, Demon'ın göğsünün ortasına uzattı. Daemon'ın çığlığı yüreğimi dağladı, korkumu artırıp öfke ve çaresizliğe dönüştürdü. Daemon'ın ışığı parladı, kör edici ve yoğundu. Yer çok büyük bir titremeye sarsıldı.

Şu anda Sarefeth'in sadece birkaç adım gerisindeydim, kolunu arkaya uzattım ve öne zıplayıp gücümün son damlasına kadar kullanarak hançeri indirdim. Dirençle, et ve kemikle karşılaşmayı bekliyordum ama obsidiyen, Sarefeth duman ve havadan ibaretmiş gibi gölgeyi kesip geçti ve ben sendeleyerek dizlerimin üstüne çöktüm.

Sarefeth kolunu Daemon'ın ışığından çekerek geriye sıçradı. Arkasını döndü ve gölgeli kollarını bana uzattı. Geriye giderken takılıp düştüm. Obsidiyen elimde parlıyor, enerjiyle uğulduyordu.

Derken Sarefeth durdu. Gövdesinden parçalar döküldü, karanlık kümeler göğe yükseldi, yıldızların önünü örttü ve bir anda ondan geriye kalan her şey havada uçup gitti.

Baruck, Daemon'ı bırakıp bir adım geriledi. Bir anda siyah kotu ve ceketiyle insan şeklindeydi, yüzünde dehşet ifadesi

vardı ve bakışları elimdeki parlayan obsidiyene kilitlenmişti. Gözlerini bir saniye için gözlerime dikti. O küçük bakışta bir intikam yemini edilmişti. Sonra da gölge olup karanlığı içine çekti, sarmal bir yılan gibi yolun diğer tarafına kaçtı ve gecenin içinde gözden kayboldu.

Daemon'a ulaşmak için çılgın bir acele içinde dalların üzerinden hızla ilerliyor, asfaltı çatırdatıyordum. Hâlâ ışıktan ibaretti ve neresine dokunacağımı ya da ne kadar kötü yaralandığımı hiç bilmiyordum.

"Daemon," diye fısıldadım, önünde kanayan dizlerimin üzerine çökerek. Dudaklarım, ellerim –her yerim– titriyordu. "Daemon, lütfen bir şey söyle."

Işığı, ısı dalgası yayarak parladı ama ne bir ses çıkardı ne de kımıldadı, düşüncelerimde sözcükleri fısıldamıyordu bile. Ya birisi çıkagelseydi? Bunların *herhangi birini* nasıl olur da açıklardım? Hem ya yaralıysa ve ölüyorsa? Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

Cep telefonum! Dee'yi arayabilirdim. Ne yapılması gerektiğini bilirdi o. Bilmek zorundaydı. Kalkmaya davranmıştım ki kolumda bir el hissettim.

Hızla arkamı döndüm, Daemon insan şeklindeydi, yere dizüstü çökmüş, başı eğikti ama kavrayışı güçlüydü. "Daemon, ah Tanrım, iyi misin?" Diz çöküp elimi sıcak yanağına koydum. "Lütfen bana iyi olduğunu söyle? Lütfen!"

Yavaşça başını kaldırdı, diğer elini elimin üstüne koydu. "Bana hatırlat da," kısa bir nefes aldı, "Seni bir daha hiç kızdırmayayım. Gizli bir ninja mısın sen?"

Aynı anda hem güldüm hem hıçkırdım. Sonra kollarımı ona doladım, az kalsın onu sırtüstü yere deviriyordum. Yüzümü boynuna gömüp toprak kokusunu içime çektim. Onun da bana sarılmaktan başka bir seçeneği yoktu. Kollarını bana do-

ladı, bir elini gevşek buklelerimin arasına daldırdı.

“Beni dinlemedin,” diye mırıldandı.

“Ben seni hiç dinlemem ki.” Ona sımsıkı sarıldım. Yutkunarak biraz geri çekildim, bitkin ama güzel yüzünü inceledim. “Yaralandın mı? Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yeterince yaptın zaten Kedicik.” Beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Nefes alarak etrafına bakındı. “Birisi gelmeden gitmeliyiz.”

Bunun nasıl bir faydası olacağından emin değildim. Sanki buradan bir kasırga geçmişti. Daemon geriledi ve elini salladı. Bütün yol boyunca ağaçlar yoldan kalktı ve yanlara yuvarlanarak yolu açtılar. Bu onu yormamıştı bile.

“Hadi,” dedi Daemon.

Arabaya giderken obsidiyeni hâlâ elimde tuttuğumu hatırladım. Daemon anahtarı çevirir çevirmez araba çalıştı ve bu ikimizi de rahatlattı.

“İyi misin? Bir yerinden yaralandın mı?” diye sordu.

“Ben iyiyim.” Titriyordum. “Bu sadece... çok fazla, anlıyor musun?”

Kısa bir kahkaha attı ama sonra yumruğuyla direksiyona vurdu. “Daha fazlasının geleceğini bilmeliydim. Dörtlülük olarak yolculuk yapar onlar. Kahretsin!”

Doğruca ileriye bakarak obsidiyenini daha yakınımda tuttum. Adrenalin azalıyordu, bu gece olanları kavramaya çalışıyordum. “Sadece üç kişiydiler.”

“Evet, çünkü birincisini öldürmüştüm.” Cebinden cep telefonunu çıkardı. “Bunun onları kızdırdığından eminim.”

İkisini daha öldürmüştük, bu yüzden bunun geriye kalanın çok öfkeleneyeceği anlamına geldiğini anladım. Öfkeli uzaylılar. Küçük ve isterik bir kahkaha atacaktım ama ağzımı kapalı tuttum.

Sonra kız kardeşini aradı ve Dee'ye Thompson'ları da alıp gün ağarana kadar Bay Garrison'da kalmalarını emretti. Arum'lar görünmeden hareket ettikleri ve gölgelerden beslendikleri için geceleri daha güçlülerken, Luxen'ler tam tersine gündüz daha güçlülerdi. Daemon onlara basitçe olanları anlattı ve Dee'ye benim iyi olduğumu söylediğini duydum.

"Kat, iyi misin? Gerçekten?" diye sordu endişeli bir şekilde, telefonu kapattıktan sonra.

Başımınla onayladım. Hayattaydım. O da hayattaydı. İyiydik. Ama titrememi durduramıyordum, Daemon'ın çığlığını unutamıyordum.

Daemon geceyi onun evinde geçirmemi istedi. Bu oldukça mantıklıydı. Dışarıda bir tane daha vardı ve Arum'un yerini öğreninceye kadar onunla olmam daha güvenliyd. Bu gece ikinci kez itiraz etmedim. Davetinin benim için endişelenmesinden kaynaklandığını düşünüp de kendimi kandırmadım. Bu daha çok gerekliliklendi.

Annemi arayıp gece Dee'yle kalacağımı söyledim, önce karşı çıktı ama sonunda pes etti. Sonra, Daemon beni, onlar hakkındaki gerçeği öğrendikten sonraki sabah uyandığım misafir odasına götürdü. Sanki üzerinden bir ömür geçmişti.

Daemon'ın, evine vardığımızdan beri sesi çıkmıyordu, düşünceleri bir milyon kilometre uzaktaydı. Eski bir pazen pijama altıyla Dee'ye aitmiş gibi gözüken bir tişört verip beni misafir odasında bıraktı. Harap olmuş elbiseyi misafir banyosunda hemen çıkardım, rulo yapıp çöp kutusuna attım. Onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Sıcak su içimdeki acıyı giderememişti. Hiç şu anda hissettiğim gibi hissetmemiştim. Her bir kasım çığlık çığlığaydı ve zihnim yorgunluktan bitap düşmüştü. Duştan çıktım, bacakla-

rım titriyordu ve buharlı banyonun sıcaklığında bile üşüyordum.

Aynadan yavaşça buharı sildim ve bana bakan yansıma-
görünce hayret ettim. Gözlerim kocaman açılmıştı. Yanakla-
rım kireç gibi bembeyazdı ve elmacık kemiklerimin üstüne da-
vul derisi gibi gerilmişti. Uzun, arkadaşlarımdan daha çok
ben benziyordum.

Güldüm, sonra da hemen korkuyla çekildim. Kahkaham
kulağa boğuk ve çirkin geliyordu, sessiz odada ürperticiydi.

Baruck geri gelecekti. Daemon'ın sessizliği bundan değil
miydi? Arum'ların ailesinden intikam alacağını biliyordu ama
yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ya da ben bir şeyler yapmayı
umut bile edemezdim.

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi Daemon kapalı
kapıdan.

"Evet." Ellerimi çabucak nemli saçlarımda gezdirdim, gür
dalgaları yüzümden çektim. "Evet," diye fısıldadım tekrar.
Bana getirdiği giysileri giydim, sıcaktılar, belli belirsiz çamaşır
deterjanı ve taze yaprak kokusu vardı.

Geri geldiğimde yatağın kenarında oturuyordu; yorgun ve
küçük görünüyordu. Eşofman altıyla bir tişört giymişti bile.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Güçlerimizi her kullandığımızda sanki...
bir parçamızı kaybederiz. Tekrar şarj olmamız biraz zaman
alır. Güneş doğduğunda bir şeyim kalmaz." Durakladı, gözleri-
me baktı. "Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Önünde durdum. Üzgün olmak onun sözlüğünde yoktu.

"Sana teşekkür etmedim," dedi, bana bakarak. "Kaçman ge-
rekirdi Kat. Tereddüt etmeden öldürürlerdi seni. Ama sen ha-
yatımı kurtardın. Teşekkür ederim."

Sözcükler dilimin ucuna takılıp kaldı. Ona baktım. "Bu
gece benimle kalır mısın?" Kollarımı sıvazladım. "Sana asılmı-

yorum. Mecbur değilsin ama...”

“Biliyorum.” Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Evi tekrar kontrol edeyim, hemen geri dönerim.”

Yatağa girip örtüyü çeneme kadar çektim, gözlerimi tavana diktim. Gözlerimi kapatıp sessizce saydım, ta ki Daemon’ın ayak seslerini duyuncaya dek. Gözlerimi açtığımda kapıda durmuş, beni izliyordu.

Yatağın öteki ucuna kayarak ona bol bol yer açtım. Beni izlemesine bakarken aklımdan tuhaf bir düşünce geçti. Daha önce hiçbir insan kızla yatağa girmiş miydi? Düşünmesi bile çok aptalca gelmişti. İnsanlarla ilişki kurmak yasak değildi. Sadece pek anlamı yoktu. Hem bütün bu olanlardan sonra bunu ne diye düşünüyordum ki?

Daemon kapıyı kilitledi, geniş pencereleri kontrol etti, sonra da tek kelime etmeden yatağa girip kollarını benim gibi göğsünde kavuşturdu. Orada uzanıp tavana bakıyorduk. Kalbim dörtünale koşuyordu. Bütün bu olanlar yüzünden olabilirdi ya da Daemon’ın burada, bu kadar yakınımda ve hayatta olmasındandı ama her şeyin fazlasıyla farkındaydım. Yavaş, düzenli soluklarının. Vücudundan yayılan sıcaklığın ve o sıcaklığın beni sarıp sarmalamasına duyduğum ihtiyacın.

Parmaklarımı battaniyenin kenarında gezdirirken gergin bir sessizlik oldu. Sonra, elimde olmadan ona baktım. Daemon da yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

Bir kahkaha kaçtı ağzımdan. “Bu... bu çok acayip.”

Gülümsemesi yüzüne yayılırken gözlerinin etrafında çizgiler belirdi. “Öyle, değil mi?”

“Evet.” Zar zor nefes alıp kıkırdadım. Olup bitenlerden sonra gülmek yanlış geliyordu ama kendimi tutamıyordum. Bir başladım mı duramıyordum. Muhtemel bir ilk randevu tecavüzçüsünün ve Daemon’ın özünü emmeye hevesli bir uzaylı

sürüsünün icabına bakmışım. Çılgın bir karışımды bu.

Minik gözyaşları yanaklarımdan süzölünceye dek Daemon da benimle birlikte güldü. Uzanıp parmaklarıyla gözyaşlarımı yakalarken kahkahasının sesi azaldı. Ona bakıyor, kıpırdama-dan duruyordum. Parmaklarını yanağımdan çekti ama gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Orada yaptığın var ya? İnanılmazdı,” diye mırıldandı.

İçimi tatlı bir heyecan kapladı. “Seninki de öyle. Yaralanma-dığından emin misin?”

Daemon’ın çarpık gülümsemesi geri döndü. “Hayır. Sayen-de iyiyim.” Kıpırdadı, lambayı kapattı ve tekrar yatağa yerleşti.

Karanlıkta söyleyecek bir söz aradım. “Parlıyor muyum?”

“Aynı bir Noel ağacı gibi.”

“Sadece tepedeki yıldız gibi değil miyim?”

Yatak biraz yaylandı ve elinin koluma süründüğü hisset-tim. “Hayır. Parıl parılsın. Güneşe bakmak gibi bir şey bu.”

İşte bu tuhaftı. Elimini havaya kaldırdım, karanlıkta hatları belli belirsiz seçiliyordu. “O zaman uyuman zor olacak.”

“Aslına bakarsan, beni rahatlatıyor. Bana kendi halkımı ha-tırlatıyor.”

Kafamı çevirdim; yan yatmış, beni izliyordu. Kalbim pır pır etti. “Şu obsidiyen meselesi? Bundan bana hiç bahsetmemiştin.”

“Gerekli olacağını sanmıyordum. Ya da en azından öyle ola-cığını umuyordum.”

“Sana zarar verebilir mi?”

“Hayır. Neyin zarar verebileceğini sen sormadan, bizi neyin öldürebileceğini insanlara söylemek âdetimiz değildir,” dedi sakince. “SD bile bizim için neyin ölümcül olduğunu bilmi-yor. Ama obsidiyen, Arum’ların güçlerini etkisiz hale getiriyor. Tıpkı Kayalıklar’daki beta kuvarsın saçtığımız enerjiyi kamufle etmesi gibi. Ama obsidiyende tek gereken delme ve... şey, bili-

yorsun. Bütün olay ışıktı, obsidiyenin ışığı kırma şeklinde.”

“Bütün kristaller Arum’lar için zararlı mı?”

“Hayır, sadece bu çeşidi öyle. Galiba bunun ısınma ve soğumayla ilgisi var. Matthew bir keresinde bana açıklamıştı. Açıkçası, dikkatimi vermiyordum. Onları öldürebildiğini biliyordum. Her dışarı çıktığımızda onu üzerimizde taşıyız, genellikle de saklı olur. Dee cüzdanında bir tane saklıyor.”

Titredim. “Birini öldürdüğüme inanamıyorum.”

“Birini öldürmedin. Bir uzaylıyı, hiç tereddüt etmeden seni öldürecek bir kötülüğü öldürdün. Beni öldürecekti,” diye ekledi sonradan aklına gelen düşüncüyü, dalgın dalgın göğsünü ovuşturarak. “Hayatımı kurtardın Kedicik.”

Yine de, adamın kötü olduğunu bilmek bunun mideme oturmasını değiştirmiyordu.

“Karkuşu gibiydin,” dedi Daemon sonunda.

Gözleri kapalıydı, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Muhtemelen onu ilk kez bu kadar... açık görüyordum. “Nasıl yani?”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Sana söylediğim gibi kaçıp beni orada bırakabilirdin. Ama onun yerine geri geldin ve bana yardım ettin. Buna mecbur değildin.”

“Seni... seni orada bırakamazdım.” Bakışlarımı kaçırdım. “Bu doğru olmazdı. Hem asla kendimi affetmezdim.”

“Biliyorum. Hadi biraz uyu Kedicik.”

Yorgundum, bitkindim ama sanki kapının dışında öcü bekliyor gibi geliyordu. “Ama ya sonuncusu geri gelirse?” Yeni bir tehlikeyi fark ederek durakladım. “Dee, Bay Garrison’la birlikte. Adam, saldırı olduğunda seninle olduğumu biliyor. Ya beni ele verirse? Ya SD...”

“Şşt,” diye mırıldandı Daemon, eli elimi buldu. Parmakları, parmaklarımın üstüne süründü. Bu kadar basit bir dokunuştur ama ayak parmaklarıma kadar hissettim. “Geri gelmeyecek,

daha değil. Ben de Matthew'un seni ele vermesine izin vermeyeceğim."

"Ama..."

"Kat, ona izin vermeyeceğim. Tamam mı? Sana söz veriyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yine o gıdıklanma hissini duyuyordum. Sanki bir düzine kelebek bir anda havalanmıştı. Bu duyguyu bastırmaya çalıştım. Uzun mesaleleri bir yana, Daemon'la ben... şey, birbirini iten iki mıknatıs gibiydik biz. Ona karşı sınır dışında bir şey hissetmek mümkün değildi ama o lanet olası pır pır hissi oradaydı.

Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Göğsüm kabardı. Dokunuşu beni yakıp kavuruyordu. O sözler beni ezici ve umulmadık bir arzuyla doldurmuştu. Onun yanında olmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Bedenim rahatlamıştı. Saniyeler, belki de dakikalar sonra tahammül edemediğim adamın yanında uykuya daldım.

Uyku beni kollarına almadan hemen önce aklımdan geçen son şey, bu Daemon'ın mı yoksa hiyar Daemon'ın mı yanında uyanacağım oldu.

Ertesi sabah uyandığımda güneş, vadiyi çevreleyen dağların tepesinde yükselmişti. Artık yatağın bana ait olan tarafında değildim. Lanet olsun, yatağın üstünde değildim. Vücudumun yarısı, Daemon'ın göğsüne yayılmıştı. Bacaklarımız yorganın altında birbirine geçmişti. Kollarından biri, çelik bir kayış gibi belime dolanmıştı. Elim karnındaydı. Kalbinin sabit ve güçlü bir şekilde çenemin altında attığını hissedebiliyordum.

Soluğumu tutmuş bir halde yatıyordum.

Yatakta birbirine sarılmanın samimi bir yönü vardı. Sevgililer gibi.

Tenime tatl, sıcak bir ateş yayıldı ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Her bir santimim onun varlığına aşırı derecede duyarlıydı. Bedenimin onunlike nasıl uyduğunu, kalçalarını benimkilere nasıl bastırıldığını, elimin altındaki karnının sertliğini hissedebiliyordum.

Hormonlarım adeta döner tekme indirdi mideme. Kavurucu bir şimşek dolaştı damarlarımda. Bir an için iki farklı tür olmadığımızı -çünkü onu öyle görmüyordum- gerçekten birbirimizden hoşlandığımızı var saydım.

Sonra kımıldadı ve döndü. Ben sırt üstü yatıyordum ve o hâlâ hareket halindeydi. Yüzünü, boynumla omzum arasına

gömmüş, sokuluyordu. Yüce İsa aşkına... İlk nefesi tenimde geziniyor, tüylerimi ürpertiyordu. Kolu olanca ağırlığıyla karnımın üzerindeydi, bacağı bacaklarımın arasındaydı, gittikçe yukarı doğru itiyordu. Ateş gibi bir nefes çıktı ciğerlerimden.

Daemon anlayamadığım bir dilde mırıldandı. Söylediği her neyse kulağa güzel ve yumuşak geliyordu. Sihirliydi. Doğaüstüydü.

Onu uyandırabilirdim ama bazı nedenlerden uyandırmadım. Bana dokunmasının heyecanı her şeyden daha güçlüydü.

Eli ödünç tişörtümün kenarındaydı. Uzun parmakları tişörtün kenarıyla yıpranmış pijama altındaki çıplak tenime dokunuyordu. Elini yavaşça tişörtün altına soktu. karnımın çukurunda gezdirdi. Kalp krizi geçirecek gibi atıyordu nabzım. Parmak uçları kaburgalarımın sürtündü. Vücudunu hareket ettirdi, dizini bana bastırdı.

Küçük bir çığlık attım.

Daemon hareketsizleşti. Hiç kimse kıpırdamadı. Duvardaki saat tık tak atıyordu.

Ve ben korkudan sindim.

Başını kaldırdı. Çimen havuzuna benzeyen gözleriyle şaşkınlık içinde bana baktı. Ama gözleri çabucak berraklaştı, saniyeler içinde keskinleşip sertleştiler.

"Günaydın?" dedim tiz bir sesle.

Güçlü kollarına dayanarak kendini kaldırdı. Gözlerini bir saniye gözlerimden ayırmıyordu. Daemon güçlkle derin bir nefes aldı. Soluğunu geri bırakıp bırakmadığından emin değildim. Aramızda sözcüklere dökülmeyen ve yoğun bir şey geçti. Gözlerini kıstı. Durum değerlendirmesi yaptığı ve uykulu olmakla birlikte gayet güzel bu sevişmeden beni sorumlu tuttuğu hissine kapıldım.

Sanki bunların hepsi benim hatamdı.

Tek kelime etmeden üzerimden kalktı, kayıplara karıştı.

Ben onu şöyle bir bile göremeden kapı açıldı ve arkasından hızla çarparak kapandı.

Gözlerim tavana dikili ve kalbim güm güm atarak orada kaldım. Yanaklarım alev gibi yanıyordu, vücudum yanıp kavruluyordu. Aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama kapı normal insan hızında açıldı.

Dee kafasını içeriye uzattı, gözleri koca koca açılmıştı. "Siz ikiniz?.."

Son yirmi dört saatte olanlardan sonra ilk sorduğu sorunun bu olması komikti.

"Hayır," dedim, kendi sesimi zar zor tanıyarak. Boğazımı temizledim. "Yani, biz yattık ama öbür anlamda değil."

Dönüp yüzümü yastığa gömdüm. Onun gibi kokuyordu, taze ve ılık. Sonbahar yaprakları gibi. İnledim.

Birisi bir Cumartesi öğleden sonra bir odada yarım düzine uzaylıyla oturacağını bana söyleseydi, o ilaçlardan kurtulmasını söyledim. Ama Black'lerin evinde televizyon koltuğunda oturuyordum işte; ayaklarımı altına almıştım ama gerekirse kapıya doğru koşmak için hazırdım.

Daemon televizyon koltuğunun koluna tünemiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bu sabah üstünde uyandığım göğsün ta kendisiydi bu. Tepeden tırnağa kızardım. Konuşmamıştık. Tek kelime bile etmemiştik ve bu bana uyuyordu.

Ama şu andaki pozisyonu herkesin farkında olduğu gibi oldukça önemliydi. Dee tuhaf bir şekilde kendinden memnun gözüküyordu. Ash'le Andrew'un yüzüne derin, merhametsiz bir sormurtma yerleşmişti ama burada olmam gerçeği, Daemon'ın neden bekçi köpeği rolünü oynuyor olabileceğini gölgede bırakıyordu.

Bay Garrison lafı dolandırmadan konuştu. "Onun ne işi var burada?"

“Kocaman bir disko topu gibi parlıyor,” dedi Ash, suçlar bir tavırla. “Onu muhtemelen Virginia’dan görebilirim.”

Her nasılsa bu parlama olayını sanki ışıkla değil de çibanla kaplıymışım gibi dile getirmişti. Ona açık açık ters bir şekilde baktım.

“Dün gece Arum’lar saldırdığında benimleydi,” diye cevap verdi Daemon sakince. “Bunu biliyorsunuz. İşler biraz... çığı-rından çıktı. Olanları gizlememin imkânı yoktu.”

Bay Garrison elini kahverengi saçlarında gezdirdi. “Daemon, herkes bir yana, senin daha akli başında davranıp, dikkatli olmanı beklerdim.”

“Tam olarak ne yapmam gerekiyordu ki? Arum’lar saldırmadan önce onu yere mi serseydim?”

Ash tek kaşını kaldırdı. Yüzündeki ifade bunun fena bir fikir olmadığını söylüyordu. “Katy bizi okulun başından beri biliyor,” dedi Daemon. “Öğrenmemesi için mümkün olan her şeyi yaptım, bana güvenin.”

Thompson çocuklarından biri içini çekti. “Bu kadar zamandır bizi biliyor muydu? Buna nasıl izin verebildin, Daemon? Hayatlarımız bir insanın elinde miydi yani?”

Dee gözlerini devirdi. “Kimseye hiçbir şey söylemediği ortada, Andrew. Sakin ol.”

“Sakin mi olayım?” Andrew’un suratındaki memnuniyetsizlik, Ash’inkinin tıpatıp kopyasıydı. Artık çocuklardan hangisinin Andrew olduğunu biliyordum, ikisini birbirinden ayırt edebiliyordum. Andrew’un sol kulağında küpesi vardı. Sessiz olan Adam’ın ise yoktu. “O aptal bir...”

“Ağzından çıkana dikkat et.” Daemon’ın sesi alçak ama sertti. “Bilmediğin ve muhtemelen hiç anlayamayacağın bir şey yüzünden suratının ortasına ışık okunu yiyeceksin.”

Odadaki diğer herkesinki gibi gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ash güçlükle yutkundu ve yanağını çevirip sarı saçlarının yüzünü örtmesini sağladı.

“Daemon,” dedi Bay Garrison, öne yürüyerek. “Onun uğruna kendi türünden birini mi tehdit ediyorsun? Bunu senden ummazdım.”

Daemon’ın omuzları kaskatı oldu. “Öyle değil.”

Derin bir nefes aldım. “Sizden kimseye bahsetmeyeceğim. Bunun, sizin ve benim açımdan risklerinin farkındayım. Hiç birinizin endişelenmesine gerek yok.”

“Sen kimsin ki sana güvenelim?” diye sordu Bay Garrison, gözlerini kısıp bana bakarak. “Beni yanlış anlama. Kesinlikle müthiş bir kızsın. Zekisin ve akli başında birisin ama bu bizim için ölüm kalım meselesi. Özgürlüğümüz söz konusu. Bir insana güvenmeyi göze alamayız.”

“Dün gece hayatımı kurtardı,” dedi Daemon.

Andrew güldü. “Ah, hadi ama Daemon. Arum’lar seni hırpalamış olmalılar. İnsanların hayatlarımızı kurtarmalarının imkânı yok.”

“Senin derdin ne?” diye çıktım, kendime hâkim olamaya-
rak. “Sanki hiçbir şey yapmaya gücümüz yokmuş gibi davranıyorsunuz. Tamam, harikasınız, müthişsiniz ama bu bizi tek hücreli organizmalar yapmaz.”

Adam’dan boğuk bir gülüş geldi.

“O benim hayatımı kurtardı.” Daemon ayağa kalkıp herkesin dikkatini üzerinde topladı. “Kardeşlerini öldürdüğüm üç Arum saldırdı. Bir tanesini yok edebildim ama diğer ikisi bana baskın çıktılar. Beni yere indirdiler ve güçlerime ulaşmaya başlamışlardı bile. Gidiciydim.”

“Daemon,” dedi Dee, rengi solarak. “Bize bunları hiç anlatmamıştın.”

Bay Garrison hâlâ şüphe duyar gibiydi. “Nasıl yardım etmiş

olabileceğini anlamıyorum. O bir insan. Arum'lar ise güçlü, ahlaksız ve çok kötüdürler. Bir kız nasıl onlara karşı durabilir?"

"Taşıdığım obsidiyen hançerini ona vermiş ve kaçmasını söylemişim."

"Kendin kullanabilecekken hançeri ona mı verdin?" Ash afallamışa benziyordu. "Neden?" Bakışları hızla bana kaydı. "Ondan hoşlanmıyorsun bile."

"Olabilir ama ondan hoşlanmıyorum diye ölmesine izin verecek değildim."

Yüzüm asıldı. Kahretsin. Umurumda olmamasına rağmen göğsüme yanan bir kömür gibi bir acı saplandı.

"Yaralanabilirdin ama," diye karşı çıktı Ash. Sesi korkudan kalınlaşmıştı. "En iyi savunmanı ona verdiğin için öldürülebilirdin."

Daemon iç çekip televizyon koltuğunun koluna geri oturdu. "Benim kendimi savunmak için başka yollarım var. Onun yok. Sözümü dinlemedi ve kaçmadı. Onun yerine geri geldi ve sonumu getirmek üzere olan Arum'u öldürdü."

Biyoloji öğretmenimin gözleri istemeye istemeye gururla parladı. "Bu... hayranlık uyandırıcı."

Gözlerimi devirdim, başım ağrımaya başlıyordu.

"Bu, hayranlık uyandırmakla kalmıyor," diye lafa girdi, bana bakarak. "Bunu yapmak zorunda değildi. Ne desem az kalır."

"Çok cesurca," dedi Adam sessizce, yerdeki kilime bakarak. "Bizlerin yapacağını yapmış."

"Ama bu, bizi bildiği gerçeğini değiştirmez," diye cevabı yaptırdı Andrew, ikizine alaycı bir bakış fırlatarak. "İnsanlara söylememiz yasak hem."

"Ona söylemedik," dedi Dee, huzursuzca kıpırdanarak. "Oluverdi."

"Ah, geçen sefer olduğu gibi." Andrew, Bay Garrison'a dönerken gözlerini devirdi. "Bu inanılmaz."

Bay Garrison başını iki yana salladı. "İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonu bana bir şey olduğunu ama icabına baktığımı söylemiştin."

"Ne olmuştu?" diye sordu Ash, bunları ilk defa duyduğu belliydi. "İlk kez parladığı zamanı mı söylüyorsunuz?"

Görünüşe göre ateşböceği gibiydim.

"Ne oldu?" diye sordu Adam, sesi meraklı geliyordu.

"Bir kamyonun önüne çıktım." Kaçınılmaz "yok artık" bakışını bekledim ve aldım da.

Ash gözlerini Daemon'a dikmişti, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kamyonu mu durdurdun?"

Daemon başıyla onayladı.

Ash, başını çevirirken yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi. "Bunun örtbas edilemeyeceği ortada. O zamandan beri biliyor mu?"

Bundan önce de şüphelerim olduğunu söylemenin zamanı olmadığını düşündüm.

"Ödü patlamadı," dedi Dee. Bizi dinledi, neden önemli olduğunu anladı, işte o kadar. Dün geceye kadar da ne olduğumuzun konusu hiç açılmamıştı."

"Ama bana yalan söylediniz, ikiniz birden." Bay Garrison duvara, televizyonla aşırı dolu bir kitaplığın arasındaki boşluğa yaslandı. "Size nasıl güveneceğim ben?"

Donuk ve bıçak gibi bir ağrı gözlerimin arkasına saplandı.

"Bakın, riski anlıyorum. Bu odadaki herkesten daha çok," dedi Daemon, Arum'un gölgeli elini soktuğu göğsünü sıvazlayarak. "Ama olan oldu. İleri doğru hareket etmeliyiz."

"SD'yle bağlantıya geçmek gibi mi?" diye sordu Andrew. "Eminim onlar, kıza ne yapacaklarını bilirler."

"Bunu denediğini görmek isterim, Andrew. Gerçekten isterim çünkü dün gecedan sonra bile ve henüz daha tam olarak

şarj olmamışken canına okuyabilirim senin.”

Bay Garrison boğazını temizledi. “Daemon, tehditlere gerek yok.”

“Öyle mi?” diye sordu Daemon.

Odaya yoğun bir sessizlik çöktü. Galiba Adam bizim tarafımızdaydı ama Andrew’la Ash’in olmadığı kesindi. Artık Bay Garrison konuştuğunda bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordum.

“Bence bu akıllıca olmaz,” dedi. “Hele ki olanlardan sonra... ama seni ele vermeyeceğim. Tabii bana bunun için bir sebep vermediğin sürece. Belki de vermezsin, bilmiyorum. İnsanlar o kadar... dönecek yaratıklar ki. Olduğumuz şey her ne pahasına olursa olsun korunmak zorunda. Sanırım bunu anlıyorsun.” Duraklayıp boğazını temizledi. “Sen güvendesin ama biz değiliz.”

Andrew’la Ash, Bay Garrison’ın kararından pek hoşnut olmadılar ama diretmediler de. Karşılıklı bakışmanın dışında sonuncu Arum’la nasıl baş edileceği konusuna geçtiler.

“Beklemeyecektir. Sabırlı olmalarıyla ünlü degillerdir,” dedi Bay Garrison, kanepeye oturarak. “Diğer Luxen’lerle bağlantıya geçebirim ama bunun akıllıca olacağından emin değilim. Biz ona güvenebiliriz ama başkası güvenemez.”

“Bir de şu anda megawatt’lık ampul gibi olması sorunu var,” diye ekledi Ash. “Biz bir şey söylemesek de bir önemi yok. Kasabada herhangi bir yere gittiği an yine büyük bir şey olduğunu anlayacaklar.”

Kaşlarını çatarak ona baktım. “Bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Önerisi olan?” dedi Daemon. “Çünkü izi ne kadar çabuk kaybolursa her şey o kadar iyi olacak.”

Evet, çünkü bahse varım bana yine bebek bakıcılığı yapmaya can atıyordu.

“Kimin umurunda?” dedi Andrew, gözlerini devirerek. “Esas endişelenmemiz gereken Arum meselesi. Onu nereye koyarsak koyalım görecektir. Şu anda hepimiz tehlikedeyiz. Öylece bekleyemeyiz. Sonuncu Arum’u bulmak zorundayız.”

Dee başını iki yana salladı. “İzi üzerinden silebilirsek bu bize onu bulmamız için zaman kazandırır. İzden kurtulmak ilk önceliğimiz olmalı.”

“Bence onu kuş uçmaz kervan geçmez bir yere götürüp orada bırakalım,” diye mırıldandı Andrew.

“Teşekkürler,” dedim, şakaklarımı ovarak. “Amma yardımcı oluyorsun.”

Bana gülümsedi. “Hey, sadece önerimi söylüyordum.”

“Kapa çeneni Andrew,” dedi Daemon.

Andrew gözlerini devirdi.

“Onu izden kurtardığımızda güvende olacaktır,” diye diretti Dee ve saçını geriye attı, yüzü asıktı. “Arum’lar aslında insanlara bulaşmazlar. Sarah... yanlış zamanda, yanlış yerdeydi.”

Daha önemli başka bir konuyu tartışmaya başladılar: Beni bir yere mi kapatacaklardı, ki bu mantıklı değildi çünkü ışığım her yerden görülebilirdi, yoksa izin solması için beni öldürmekten başka bir yol mu bulmaya çalışacaklardı? Ciddi ciddi, Andrew’un bunun geçerli bir düşünce olduğuna inandığını düşünüyordum. Pislik.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi Adam. Herkes ona baktı. “Onu çevreleyen ışık, gücümüzün bir yan ürünü, değil mi? Bizim gücümüz de yoğunlaşmış enerji. Güçlerimizi kullanıp daha çok enerji kullandığımızda gittikçe zayıflıyoruz.”

Bay Garrison gözlerini kırptırdı, gözleri ilgiyle parlıyordu. “Galiba seni anlıyorum.”

“Ben anlamıyorum,” diye mırıldandım.

“Enerji harcadıkça, kullandıkça güçlerimiz azalıyor.” Adam,

Daemon'a döndü. "İzlerimizle de aynı şekilde olmalı çünkü iz sadece birinin üzerinde bıraktığımız artık enerjidir. Ona kendi enerjisini kullandırtacağız; bunun, etrafındakini soldurması gerek. Belki tamamen değil ama yeryüzündeki her Arum'u bize çekmeyecek seviyelere inmesini sağlayabiliriz."

Bu bana neredeyse hiçbir şey ifade etmemişti ama Bay Garrison başını öne sallıyordu. "Bu işe yarayabilir."

Daemon yüzünde şüpheli bir ifadeyle göğsünü kaşıdı. "Ona enerjisini nasıl kullandırtacağız?"

Andrew odanın karşısından sırtıttı. "Onu bir tarlaya götürelim ve arabalarımızla onu kovalayalım. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Ah!"

Daemon'ın gülmesi beni şaşırttı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Komik ama iyi bir fikir değil. İnsanlar dayanıksızdır."

"Dayanıksız ayağımı kıcına vurayım da bak ne oluyor," dedim, sinirle. Başım zonkluyordu ve bunların birini bile komik bulmuyordum. Daemon'ı koltuğun kolundan ittim ve ayağa kalktım. "Ben içecek bir şey alacağım. Beni işlem sırasında öldürme potansiyeli olmayan bir çözüm bulduğunuzda haber verin."

Odadan hızla çıkarken konuşmaları devam ediyordu. Susamamıştım. Sadece oradan çıkmam, onlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Sinirlerim boşalmıştı. Mutfağa girince ellerimi saçlarımda gezdirdim. Keyifli sessizlik kafamdaki zonklamayı biraz geçirmişti. Kapalı gözkapaklarımin arkasında minik noktalar dans edinceye kadar gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Mutfakta saklandığını tahmin etmiştim."

Ash'in sakın sesini duyunca ciyakladım.

"Üzgünüm," dedi, tezgâha dayanarak. "Seni korkutmak istememişim."

Buna inandığımdan emin değildim. "Peki."

Yakından bakınca, Ash on kilo vermeyi ve en yakındaki makyaj mağazasına gitmeyi istememe neden olacak güzellikeydi. Bunu o da biliyordu. Çenesini havaya kaldırışında güven vardı. "Her şeyi öğrenmek, sonra da dün gece olanlarla karşı karşıya kalmak sana fazla gelmiş olmalı."

Temkinli bir şekilde yan gözle ona baktım. Kafamı koparmaya çalışmıyorsa da gevşemeyecektim. "Farklıydı."

Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "TV dizisi ne diyordu? Gerçek orada bir yerde."

"Bilinmeyen Dosyalar," dedim ona. "Gerçeği öğrendiğimden beri Üçüncü Türden Yakınlaşmalar'ı izlemek istiyorum. Bütün uzaylı filmleri arasında en gerçekçisi o gibi gözüküyor."

Küçük bir gülümseme daha ve sonra başını kaldırıp gözlerime baktı. "Çok sıkı dost olacaktınız ya da sana güveniyor muşum gibi yapmayacağım. Güvenmiyorum. Kafama spagetti boşalttın sen." Buna yüzümü buruşturdum ama devam etti. "Evet, belki şirretlik ediyordum ama anlamıyorsun. Tüm sahip olduklarımız onlar. Onların güvenliği için her şeyi yaparım."

"Asla onları tehlikeye atacak bir şey yapmam."

Yakına sokuldu ve geri çekilmemek için bütün içgüdülerimle savaştım. Yerimden kıpırdamadım. "Ama attın bile. Daemon kaç kez senin için müdahale etti, ne olduğumuzu ve neler yapabildiğimizi ortaya çıkarma riskine girdi, ha? Senin burada olman her birimizi riske atıyor."

İçimi ateş gibi bir öfke bürüdü. "Ben hiçbir şey yapmıyorum. Hem dün gece..."

"Dün gece Daemon'ın hayatını kurtardın. Muhteşem. Aferin sana." Olağanüstü düz saçlarını kulağının arkasına soktu. "Tabii, Arum'ları doğruca ona getirmemiş olsaydın Daemon'ın hayatını kurtarmana gerek kalmayacaktı. Bir de, Daemon'la

aranda olduğunu düşündüğün şey yok.”

Of, Tanrı aşkına. “Daemon’la aramda bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Daemon’dan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Pişmiş kelle gibi sırtarak tezgâhtan bir şişe su aldım. “Pek sayılmaz.”

Ash başını yana yatırdı. “O senden hoşlanıyor.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi aptalca hoplamadı. “Benden hoşlandığı yok. Sen kendin bile öyle söyledin.”

“Yanılmışım.” Beni dikkatle incelerken ince, uzun kollarını kavuşturdu. “Seni merak ediyor. Yeni. Parlak. Bizim türümüzden çocuklar da parlak, yeni oyuncakları severler.”

Sudan büyük bir yudum aldım. “Eh, oynamaya niyeti olmayan bir oyuncak bu.” Uyanık olduğunda durum buydu. “Hem gerçekten, Arum’lar...”

“Arum’lar sonunda onu öldürecekler.” Ses tonu birazcık bile değişmemişti. Monoton ve duygusuz kalmıştı. “Senin yüzünden küçük insan. Senin korumak için kendini öldürtecek.”

“Tatlım, iyi olduğundan emin misin?” Annem kaşlarını çatmış, kanepenin üzerinde dikiliyordu. Uyandığımdan beri böyleydi. “Bir şeye ihtiyacın var mı? Tavuk çorbası ister misin? Sarılma? Öpücük?”

Güldüm. “Anne, ben iyiyim.”

“Emin misin?” diye sordu, el örgüsü battaniyeyi omuzlarımdan çekerek. “Dansta bir şey mi oldu?”

“Hayır. Hiçbir şey olmadı.” Simon’ın davranış şekli için özür dilemek için gönderdiği milyarlarca telefon mesajı ve katil uzaylıların saldırısını saymazsak hiçbir şey olmamıştı. Hayır. Hiçbir şey yoktu. “İyiyim ben.”

Cumartesi gününü çoğunu tartışan uzaylılarla dolu bir evde geçirmek beni yormuştu. İçlerinden ikisi bana güvenmiyordu. Bir tanesi Daemon’ın sonu olacağını düşünüyordu. Adam benden nefret etmiyor gibiydi ama pek de dostça davranmıyordu. Ismarladıkları pizza gelmeden oradan sıvışmışım. Ash haklıydı. Onlar bir aileydi ve aralarında bana yer yoktu.

Annem işe gitmek için çıkınca kıvrılıp yattım ve bir bilim-kurgu filmi izlemeyi denedim ama şansıma, film uzaylı istilasıyla ilgiliydi. Filmdeki uzaylılar ışık varlıkları değil, insan yiyen devasa böceklerdi.

Kanalı değiştirdim.

Dışarıda sağanak yağmur vardı, o kadar şiddetli yağıyordu ki sesinden neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Daemon'ın yakınlarda olduğunu biliyordum, özellikle de izi soldurmak için bana nasıl yeterince enerji harcatabileceklerini bulana kadar. Bütün önerileri açık hava ve aşırı fiziksel güç içeriyordu ve bu, bugün olmayacaktı.

Yağmurun sesi rahatlatıcıydı. Bir süre sonra gözlerim açık tutamayacağım kadar ağırlaştı. Tam uykuya dalmak üzereydim ki kapının çalmasıyla irkildim.

El örgüsü battaniyeyi üzerimden atıp sessizce kapıya yürüdüm. Arum'un zaten kapıyı çalmaya zahmet etmeyeceğini düşünerek açtım. Kapıdaki Daemon'dı, arkasında bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasına rağmen neredeyse hiç ıslanmamıştı. Uzun kollu gömleğinin omzunda bir iki tane koyu gri nokta vardı. Bahse varım, süper uzaylı hızını kullanmıştı. Kimin bir şemsiyeye ihtiyacı vardı ki? Hem, ne diye eşofman giyyordu ki?

"N'aber?"

"Beni içeri davet edecek misin?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yana çekildim ve girmesine izin verdim. Yanımdan geçti, odaları taradı. "Ne arıyorsun?"

"Annen evde değil, değil mi?"

Kapıyı kapattım. "Arabası dışarıda değil."

Gözlerini kıstı. "İzini soldurmak üzerinde çalışmalıyız."

"Dışarıda sağanak var." Yanından geçtim, televizyonu kapatmak için kumandayı aldım. Daemon benden önce davranmıştı. Ben düğmeye basmadan alet kapandı. "Gösteriş," diye mırıldandım.

"Daha kötüsü de denmişti." Kaşlarını çatı, sonra da güldü. "Ne giyyorsun sen?"

Aşağıya baktım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Sütyen takmıyordum. Tanrım, nasıl unutabilmişim? “Kapa çeneni.”

Tekrar güldü. “Ne bunlar? Keebler elfleri mi?”

“Hayır! Noel Baba’nın elfleri. Bu pijama altını seviyorum. Babam almıştı bana.”

Kendini beğenmiş sırtışı biraz zayıfladı. “Sana onu hatırlattığı için mi giyiyorsun?”

Başımınla onayladım.

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, ellerini kotunun ön ceplerine soktu. “Benim halkım, öldüğümüzde özümüzün evrendeki ışıkları aydınlattığına inanır. Böyle bir şeye inanmak aptalca gözüküyor ama gece gökyüzüne baktığımda en azından oradaki iki yıldızın annemle babam olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Birinin de Dawson.”

“Hiç de aptalca değil.” Durakladım, bu inancın dokunaklılığı beni şaşırtmıştı. Bizimkiyle aynı değil miydi? Biz de sevdiğimizimizin cennetten bizi izlediklerine inanmıyor muyduk? “Belki bir tanesi de babamdır.”

Gözleri gözlerimle buluştu, sonra hızla bakışlarını kaçırdı. “Şey, her neyse, elfler seksi olur.”

Ciddi ve derin bir an, tuzla buz oldu. “İzin solması için başka bir yol buldunuz mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Bana antrenman yaptırmayı planlıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, bunu yapmanın yollarından biri de bu.”

Kanepeye oturdum, tepemin taşı atmıştı. “Eh, bugün yapabileceğimiz pek bir şey yok.”

“Yağmurda dışarı çıkmaya itirazın mı var?”

“Neredeyse Ekim sonuysa ve hava soğuksa evet, var.” El ör-güsü battaniyeyi kaldırdım ve kucağıma koydum. “Bugün dışarı çıkıp koşmayacağım.”

Daemon iç çekti. “Öylece bekleyemeyiz Kat. Baruck hâlâ orada bir yerde ve biz ne kadar uzun beklersek o kadar tehlikeli oluyor.”

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de dondurucu yağmurda koşmak mı? “Simon’dan ne haber? Diğerlerine onu anlattın mı?”

“Andrew gözünü ondan ayırmıyor. Dün maçı olduğundan izin çoğu soldu. Artık çok belli belirsiz. Bu da, bu fikrin işe yarayacağını kanıtlıyor.”

Ona kaçamak bir bakış attım. Sakin bir ifade yerine dün sabahkini gördüm. Gözlerinde benimle yatakta olduğunun farkına varmadan önceki bakış vardı. Vücudum ısındı. Aptal, aptal hormonlar.

Arkasına uzandı ve obsidiyen hançerini çıkardı. “Uğramanın diğer nedeni de bu.”

Daemon obsidiyeni sehpaye bırakırken parlak, cilalı bir siyah renkteydi. Arum’un yanındayken olduğu gibi ebruli bir kırmızı tonda parlamıyordu.

“Olur da gerekir diye bunun sende kalmasını istiyorum. Onu sırt çantana, cüzdanına ya da her ne taşıyorsan onun içine koy.”

Bir an hançere baktım. “Cidden mi?”

Daemon gözlerini kaçırdı. “Evet, izi soldurmayı başarsak bile biz Baruck’un işini bitirene kadar bunu üzerinde taşı.”

“Ama buna benden çok senin ihtiyacın yok mu? Dee’nin?”

“Sen bizim için kaygılanma.”

Söylemesi kolaydı. Obsidiyene baktım, bu şeyi nasıl olup da çantamda saklayabileceğimi merak ediyordum. “Sence Baruck hâlâ burada mı?”

“Hâlâ etrafta, evet,” dedi. “Beta kuvars varlığımızı gizliyor ama burada olduğumuzu biliyor. Benim burada olduğumu biliyor.”

“Sence peşinden gelecek mi?” Her nedense bunu düşününce midem itiraz etti.

“İki kardeşini öldürdüm ve sana üçüncüsünü öldürecek aracı verdim.” Onu öldürmek isteyen dengesiz bir uzaylının olduğu gerçeğinden konuşurken çok rahattı. Cesurdu. Bu yönü hoşuma gidiyordu. “Arum”lar kindar yaratıklardır Kedicik. Beni ele geçirene kadar durmayacak. Beni bulmak için de seni kullanacak, özellikle de geri geldiğin için. Bunun anlamını bilecek kadar uzun süredir Dünya’dalar. Benim için yük olduğunu biliyorlar.”

“Ben zayıf değilim. Kendime bakabilirim.”

Cevap vermedi ama bakışlarındaki yoğunluk beni varlığımın temeline kadar yakıp kavurdu. Güvenim azar azar yerle bir oldu. Ona göre ben bir zaaftım ve belki Dee de buna inanıyordu. Luxen’lerin geri kalanı zaten buna inanıyordu.

Ben bir Arum öldürmüştüm... ama sırtı bana dönüktü. Ninja gibi sessiz hareket etmemiştim.

“Bu kadar konuşma yeter. Şimdi yapacak işlerimiz var,” dedi etrafa göz atarak. “Burada az da olsa fark yaratacak ne yapabiliriz bilmiyorum. Belki ip atlayabiliriz?”

Sutyensiz ip atlamak kesinlikle imkânsızdı. Onu duymazdan gelip sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarımı açtım ve son yazımı kontrol ettim. Dün geri döndükten sonra posta kutuma kitap tanıtımı girmiş, kitapların tesellisine ve tekrar “normal” hissetmeyi bana hatırlatması için blog’uma ihtiyaç duymuştum. Sadece iki kitabım olduğu için kısa sürmüştü. Bir de berbat görünüyordum. Saçımı atkuyruğu yapmak nereden aklıma gelmişti?

“Neye bakıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şeye.” Bilgisayarın kapağını tam kapatacaktım ki yerinden oynayamadığımı fark ettim. “Şu acayip numaralarını bilgisayarım üzerinde kullanma. Bozacaksın.”

Kaşını keyifli bir şekilde kaldırdı ve yanıma oturdu. Kapağı hâlâ kapatamıyordum. Mouse da hareket etmiyordu. Lanet olası web sayfasını bile kapatamıyordum. Öne eğilen Daemon başını yana yatırdı. “Bu sen misin?”

“Neye benziyor?” diye tısladım.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Kendini filme mi aldın?”

Derin ve yavaş bir nefes aldım. “Sanki canlı sapık gösterisi falan yapıyormuşum gibi konuşuyorsun.”

Daemon genzinden bir ses çıkardı. “Öyle mi yapıyorsun?”

“Bu aptalca bir soruydu. Artık şunu kapatabilir miyim, lütfen?”

“İzlemek istiyorum.”

“Hayır!” Geçen hafta aldığım kitaplarla ilgili ahkâm kestiğim videoyu izlemesi ihtimali beni korkutuyordu. Bunu anlamasının imkânı yoktu.

Daemon bana yandan bir bakış fırlattı. Ekranı geri dönerken gözlerimi kısıtım. Küçük ok sayfada hareket etti ve oynatma tuşuna tıkladı.

“Senden ve senin acayip uzaylı güçlerinden nefret ediyorum,” diye mırıldandım.

Birkaç saniye sonra video başladı ve işte, tüm kitap kurdu havamla kitap kapaklarını birbiri ardına uyduruk web kamera gösteriyordum. Birkaç da kitap ayracı. Hatta çok ustalıklı bir Diet Pepsi ürün yerleştirmesi bile yapmışım. Neyse ki bu videoda şarkı söylemiyordum.

Kollarımı kavuşturmuş bir halde orada oturmuş, bol miktarda kaçınılmaz ukala yorumları bekliyordum. Daemon’dan şu anda nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim hiç. Gerçek hayatta tanıdığım hiç kimse blog’uma ilgi göstermemişti. Kitaplar, sanal arkadaşlarla paylaştığım bir turkuydu. Daemon’la

değil. Bunu izlediğini bilmek tepemi attırıyordu.

Video bitti. "Videoda bile parlıyorsun," dedi kısık sesle.

Ağzım sımsıkı kapalı, başımı öne salladım ve beklemeye devam ettim.

"Kitapları gerçekten seviyorsun." Ben cevap vermeyince dokunmadan dizüstü bilgisayarını kapattı. "Hoş bir şey."

Başımı hızla ona çevirdim. "Hoş mu?"

"Evet, hoş. Heyecanın," dedi omuz silkerek. "Çok hoştu."

Galiba şaşkınlıktan çenem yere düşmüştü.

"Saçını atkuyruğu yapınca çok tatlı olmuşsun ama üzerindeki izi soldurmaya yaramayacak." Kalkıp gerindi. Tabii, tişörtü yukarı sıyrılıp bakışlarımı üzerine çekmek zorundaydı. "Bu izi üzerinden silmeliyiz."

Hâlâ benimle dalga geçmemesine çok şaşkındım, dilim tutulmuştu, varlığımın temeline kadar buz kesmiştim. Biraz önce kredi kazanmıştı.

"İzi üzerinden ne kadar çabuk silersek birlikte o kadar az zaman geçirmek zorunda kalırız."

Krediler uçup gitmişti işte. "Etrafımda olma fikrinden nefret ediyorsan neden diğerlerinden biri gelip bunu yapmıyor? Aslında, herhangi birini sana tercih ederim, Ash bile olur."

"Onların sorunu değilsin." Bakışlarımız kilitlendi. "Benim sorunumsun."

Sertçe güldüm. "Senin sorunun değilim."

"Ama öylesin," diye akıl yürüttü oyuncu bir tavırla. "Dee'yi seninle yakın olmaması için ikna edebilmiş olsaydım bunların hiçbirisi olamayacaktı."

Gözlerimi devirdim. "Sana ne desem bilemiyorum. Burada fark yaratacak pek bir şey yok, bu yüzden bari bugünü boşa gitmiş sayalım ve birbirimizi aynı havayı soluma işkencesinden kurtaralım."

Bana boş boş baktı.

“Ah, evet, doğru ya. Senin oksijen solumana gerek yok. Benim hatam.” Ayağa fırladım, evimden çıkıp gitmesi için can atıyordum. “Yağmur dindiğinde gelemes misin?”

“Hayır.” Daemon duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Bunun bitmesini istiyorum. Seninle Arum hakkında endişelenmek hiç eğlenceli değil Kedicik. Bunun için hemen bir şeyler yapmak zorundayız. Yapabileceğimiz şeyler var.”

Ellerimi yumruk yaptım. “Ne gibi?”

“Bir saat falan ip atlamak işe yarayabilir.” Bakışlarını indirdi. Gözlerinde bir şey parladı. “Önce üstünü değiştirmek isteyebilirsin.”

Örtünmek için içimde güçlü bir istek vardı ama buna direndim. Ondan korkup sinmeyecektim. “Bir saat ip atlamam ben.”

“O zaman evde koşabilirsin, merdivenleri çıkıp inebilirsin.” Durakladı, gözlerime bakarken ukala sınıtı hınzırlaştı. “Her zaman seks yapabiliriz. Seksin çok enerji harlattığını duyuyorum.”

Şaşkınlıktan donup kaldım. Bir yanımda, bu kadar saçma bir teklif etmesine alınmıştı ama bu fıkirden hoşlanan bir yanımda vardı ve bu o kadar ama o kadar yanlış ki komik bile değildi.

Daemon bekliyordu.

“Milyon yıl geçse yine olmaz ahab.” Öne bir adım atıp işaret parmağımı ona doğrulttum. “En son şey olsan bile... Bekle, dünya yüzündeki son insan bile diyemiyorum sana.”

“Kedicik,” diye mırıldandı tembelce. Gözlerinde apaçık bir uyarı vardı.

Görmezden geldim. “Dünya yüzünde insana benzeyen son şey olsan bile olmaz. Anladın mı? Kapiş?”

Başını yana yatırdı ve birkaç tutam saçı alnına düştü. Gülümsedi. Dudaklarının tehlikeli bir güzelliği vardı ama ağzımı

açmış gözümü yummuştum bir defa.

"Seni çekici bile bulmuyorum." *Yalan! Ding! Ding! Yalan.* "Birazcık bile. Sen..."

Daemon bir anda önümde belirdi, yüzümden bir santim bile uzakta değildi. "Neyim ben?"

"Cahilsin," dedim geriye bir adım atarak.

"Ve?" O da öne bir adım attı.

"Kibirlisin. Kontrol manyağısın." Geriye bir adım daha attım ama hâlâ benim alanımdaydı ve yaklaşıyordu. "Bir de, bir de... hıyarsın."

"Ah, bundan daha iyisini yapabileceğinden eminim Kedici." Sesi alçaktı, beni geri geri hareket ettiriyordu. Hızla yağın yağmur ve büyük bir gürültüyle çarpan kalbim yüzünden onu zar zor duyuyordum. "Çünkü beni çekici bulmadığından ciddi şüphelerim var."

Zorla güldüm. "Kesinlikle seni çekici bulmuyorum."

Daemon bir adım daha atınca sırtım duvara yaslandı. "Yalan söylüyorsun."

"Bir de kendinden çok fazla eminsin." Soluk aldım ama kokusunu aldığım tek şey oydu ve bu karnıma tuhaf şeyler yapıyordu. "Şu kibirli olma meselesi falan. Hiç çekici değil."

Daemon ellerini başımın iki yanına koydu ve eğildi. Bir yanımda lamba, diğer yanımda televizyon vardı. Sıkışıp kalmıştım. Konuştuğunda nefesi dudaklarımda gezindi. "Her yalan söylediğinde yanakların kıpkırmızı oluyor."

"I-ih." Bu, şimdiye kadar söylediğim en anlamlı söz değildi ama bulabildiklerimin en iyisiydi.

Ellerini duvardan aşağıya kaydırıp kalçalarımın yanında durdurdu. "Bence hiç aklından çıkmıyorum. Bir an bile."

"Aklını kaçırmışsın sen." Nefes nefese iyice duvara yaslandım.

"Hatta muhtemelen benimle ilgili hayaller kuruyorsun." Bakışlarını dudaklarıma indirdi. Dudaklarımın aralandığını hissediyordum. "Bahse varım, ismimi defalarca defterlerine yazıyorsun, etrafına da küçük bir kalp çiziyorsun."

Güldüm. "Ancak rüyada Daemon. Düşüneceğim en son kişisin..."

Daemon beni öptü.

Bir an bile tereddüt etmeden. Dudakları, dudaklarımdaydı ve ben nefes almayı bırakmıştım. Titredi ve boğazının gerisinden yarı homurdanma, yarı inleme şeklinde bir ses çıktı. Dudaklarım aralanıp öpüşme derinleştikçe zevk ve panik dolu küçük ürpertiler sardı içimi. Düşünmeyi bıraktım. Duvarдан ayrılıp aramızdaki küçük boşluğu kapattım, kendimi ona basırdım ve ellerimi saçlarına gömdüm. Saçları yumuşak ve ipek gibiydi. Onunla ilgili başka hiçbir şey bu hissi vermiyordu. Canlanmışım, kalbim patlayacak gibiydi. Bedenimde gezinen hislerin yoğunluğu çıldırtıcıydı. Korkutucuydu. Heyecan vericiydi.

Elleri, kalçalarımın üzerindeydi ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve sağa kaydık, ayaklı lambaya çarptık. Lamba devrildi ama düşünmedim bile. Evde bir yerde bir ışık yandı. Televizyon açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. Dudaklarımızı ayırmıyorduk. Sanki birbirimize doyamıyorduk. Birbirimizi yiyip bitiriyor, birbirimizin içinde boğuluyorduk.

Aylardır bu ana doğru yol almıştık. Ah Tanrım, beklediğimize değmişti ve ben daha fazlasını istiyordum.

Ellerimi indirip tişörtünü çekıştirdim ama bacaklarımın altında sıkışmıştı. Bacaklarımı yere indirene kadar eğilip büküldüm. Sonra tişörtünü tuttum ve hızla yukarı çektim. Benden ayrılıp tişörtünü çıkardı, bir kenara fırlattı.

Elleri başımın etrafını sardı, beni tekrar ağzına yaklaştırdı. Evde bir çatırtı koptu. Odada elektrik kıvılcımları belirdi. Bir şeyden dumanlar çıkıyordu ama umurumda değildi. Geri geri gidiyorduk. Ellerini aşağıya kaydırıp tişörtümün altına soktu; parmaklarını tenimin üzerinde kaydırıyor, vücudumun her bir noktasına kan hücum ediyordu. Benim ellerim de aşağıya kaydı. Karnı gergin ve bazı yerleri sepsertti.

Sonra benim tişörtüm de onunkinin yanına uçtu. Tenlerimiz birbirine dokunuyordu. Cildi uğulduyordu adeta, güçle dolup taşıyordu. Ellerimi göğsünden aşağıya, kotunun düğmelerine indirdim. Bacaklarımın arkası kanepeye çarptı ve aşağıya indik, birbirine dolanan bacaklarımız ve ellerimiz sürekli hareket ediyordu. Birbirimize sürtünürken kalçalarımız kaynaşmıştı. Galiba adını fısıldadım, sonra da kollarını bana daha sıkı sarıp beni göğsüne bastırdı ve elleri bacaklarımın arasına girdi. Tarıfsız duyguların içinde yüzüyordum.

“Çok güzel,” diye mırıldandı şiş dudaklarına. Sonra beni tekrar öpmeye başladı. Düşünmeye çok az yer bırakan derin öpücüklerdi bunlar. Sadece duygu ve arzu vardı. Hepsi buydu. Bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım, onu daha yakına çektim ve ne istediğimi hafif inlemelerimle ona söyledim.

Öpüşmelerimiz yavaşladı, giderek daha şefkatli bir hal almaya başlamıştı. Sanki birbirimizi yakından tanımaya başlıyorduk. Nefes nefese ve sersem gibiydim, bütün bunlara hazırlıksızdım ama vücudum öpüşme ve dokunmadan daha fazlası için yanıp tutuşuyordu, onunla daha fazlasını istiyordum. Onun da bunu istediğini biliyordum. Güçlü bedeni, benimki gibi titriyordu. Onda, aramızdaki bu bağda kaybolmak kolaydı. Dünya, hatta evren artık yoktu sanki.

Sonra Daemon hareketsizleşti, geri çekilip başını kaldırıırken kesik kesik nefes alıyordu. Gözlerim yavaşça açıldı, sersem

gibi ydım. Gözbebekleri beyazdı, içeriden parlıyorlardı.

Daemon derin bir nefes aldı. Başını eğip kocaman gözlerle bana bakarken geçen zaman sonsuzluk kadar uzundu. Sonra kendini toparladı. Işık söndü. Çenesi sertleşti. Yüzüne bir maske yerleşti. Nefret ettiğim kibirli çarpık gülümsemesiyle dolgun dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

“Artık neredeyse hiç parlamıyorsun.”

Sethrid

Daemon Black'ten, gerçek adı buysa tabii, bütün güneşin enerjisine eşit bir kinle nefret ediyordum. *Artık neredeyse hiç parlamıyorsun.* Bunu söyledikten sonra tişörtünü yerden alıp salına salına evimden ayrılmıştı.

İt herif, dizüstü bilgisayarımı da patlatmıştı.

Dumanlar çıkan şey oymuş. Uzaylı çekiciliğinin görünüşe göre ışıklar ve çoğu elektronik aletler üzerinde çok büyük bir etkisi vardı. Şimdi blog'umu güncellemek için okuldaki bilgisayarlara bel bağlamak zorundaydım. Of. Bir de güçlkle kanepeden kalktıktan sonra tam bir saat evdeki ampulleri değiştirmekle uğraşmışım. Neyse ki, televizyon kızarmamıştı.

Ama beynim kızarmıştı. Aklımdan ne geçiyordu? Ne yapıyordum? Aramızdaki bütün o tartışmalar yüzünden olmalıydı. Böylesine yoğun bir sevişmeden bu kadar büyük bir patlama meydana gelmesinin tek açıklaması buydu. Hem, gösterdiği kadar etkilenmemiş de benzemiyordu. Hiç kimse böyle bir konuda yapmacık davranamazdı.

Parıltım herkesi şaşırtacak şekilde küçük bir ize dönmüştü. Bunun nasıl olduğunu açıklamaya çalıştığımı düşünsenize. Hem, bu bilgiyi paylaşmak için can atığından eminim.

Ondan nefret ediyordum.

Sadece henı yalancı çıkardığı için ya da yeni bir dizüstü bilgisayar için doğum günümü beklemek zorunda olduğum için, ya da Dee'nin izimin nasıl geçtiği konusunda çok şüpheli davrandığı için değildi nefretimin nedeni; bana hissettirdikleri ve bunu yüksek sesle itiraf ettirdiği içindi.

Bir kez daha sırtımı kalemle dürtse onu Arum'ların önüne atardım.

Arabama yürürken ve Rocks'dan esen merhametsiz rüzgâra karşı ilerlemek için çaba sarf ederken cep telefonum sırt çantamda vızıldadı. Telefona bakmadan Simon'dan bir mesaj daha geldiğini biliyordum. Geçtiğimiz hafta hiç durmadan mesajla özürlerini iletip durmuştu. Benimle sınıfta ya da topluluk içinde konuşmaya cesaret edemiyordu, Daemon'ın tehdidi başının üzerinde sallanırken bunu yapamazdı. Onu affetmem hiç kolay değildi. Sarhoş olsun ya da olmasın, "hayır" sözcüğünü anlamayan zorba bir pislik olmak için bir bahane değildi bu.

"Katy!"

Dee'nin sesini duyunca yerimden sıçradım. Çantamı omzuma attım, dönüp bekledim.

Dee her zamanki gibi şaşırtıcı derecede güzeldi. Bugün da-racık, koyu renkli bir kot pantolonla balıkçı yakalı ince bir kazak giyiyordu. Gülümsemesi kocaman ve dost canlısıydı ama bana yaklaşırken yüzünden çabucak silindi.

"Selam, duracağını sanmıyordum," dedi.

"Uzgünüm. Düşüncelerime gömülmüştüm." Arabama bakarak tekrar yürümeye başladım. "N'aber?"

Dee boğazını temizledi. "Benden kaçıyor musun Katy?"

Hepsinden kaçırıyordum ama bu zordu. Bitişikte yaşıyorlardı. Aynı sınıflardaydık. Öğle yemeğinde beraber oturuyorduk ve Dee'yi özlüyordum. "Hayır."

“Gerçekten mi? Çünkü cumartesi den beri pek konuşkan değilsin,” dedi. “Pazartesi bir sınava çalışman gerektiğini öne sürerek öğle yemeğinde bizimle oturmada bile. Dün bana iki kelime bile ettiğini sanmıyorum.”

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. “Pek... havamda değilim de.”

“Çok fazla geldi, değil mi? Olduğumuz şey yani?” Sesi küçük bir çocuk gibiydi. “Bunun olacağından korkuyordum. Biz kocaman ucubeleriz...”

“Ucube değilsiniz,” dedim içtenlikle. “Siz... farkında olmadığınız kadar insansınız.”

Dee bunu duyduğu için rahatlamışa benziyordu. Hızla önüne fırladı. “Çocuklar hâlâ Baruck’u arıyorlar.”

Yana kaçtım ve arabamın kapısını açtım. Obsidiyen hançer arabanın yan tarafındaki bölmenin içinde hopladı. Onu sırt çantamda taşımak bana sanki bir öğrenciyi falan bıçaklayacakmışım hissi veriyordu. O yüzden arabama koymuştum. “İyi.”

Başını öne salladı. “Çocuklar araştırmaya ve her şeye dikkat etmeye devam ediyorlar. Simon’la senin üzerinizdeki izler artık yok gibi.” Dee durakladı. “Hâlâ bunun nasıl bu kadar çabuk olduğunu bilmek isterdim.”

Mideme kramp girdi. “Şey, evet, çok fiziksel aktivite yaptım.”

Kaşları yavaş yavaş yukarı kalktı. “Katy...”

“Her neyse,” dedim çabucak. “Bunlar olumlu gelişmeler, yani Simon’ın üstündeki izin solması, özellikle de bunların hiç birinden haberi olmadığı için, sürüngenliği bir yana, buna sevindim.”

“Konuyu dağıtıyorsun,” dedi ağzı kulaklarında.

“Evet, öyle sayılır.”

“Ee, yarın ne yapıyorsun?” diye sordu umutla. “Yarın Cu-

martesi ve Cadılar Bayramı. Belki birkaç korku filmi kiralayabiliriz diye düşündüm.”

Başımı iki yana salladım. “Les’a’ya, onunla birlikte şeker dağıtmaya söz verdim. Uzakta yaşıyor, o yüzden...” Dee’nin yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. Ne yapıyordum ben? Pislik kardeşi yüzünden bir arkadaşımı mı uzaklaştırıyordum? Bu ben değildim. “İstersen ondan sonra sana gelebilirim ve film izleyebiliriz?”

“Sen ister misin?” diye fısıldadı.

Eğilip narin omuzlarına sarıldım. “Tabii ki istiyorum. Sadece tonlarca patlamış mısır ve şeker olmasını sağla. Bunlar şart.”

Dee de beni kucakladı. “Bunu yapabilirim işte.”

Gülümseyerek geri çekildim. “Tamam. O zaman, yarın gece görüşüyoruz?”

“Bekle.” Kolumu tuttu, parmakları soğuktu. “Daemon’la aranızda ne oldu?”

Yüzümün ifadesiz olmasını sağladım. “Hiçbir şey olmadı-Dee.”

Gözlerini kıstı. “Ben aptal değilim Katy. İzin bu kadar büyük kısmını bir akşamüstünde yakmak için ciddi bir koşu yapman gerekiyordu.”

“Dee...”

“Daemon da normalden daha huysuz. İkinizin arasında bir şey olmuş.” Saçını yüzünden çekti ama bukleler hemen geri fırladılar. “Hiçbir şey yapmadığınızı söyledin ama...”

“Cidden, hiçbir şey olmadı. Yemin ederim.” Arabama binip zorla gülümsedim. “Yarın gece görüşürüz.”

Bana inanmamıştı. Ben de kendime inanmamıştım ama ne diyebilirdim ki? Daemon’la aramızda olanları itiraf etmek kız kardeşiyle paylaşmak istediğim bir şey değildi.

Her Cadılar Bayramı'nda çocuk olmayı, giyinip kuşanmayı ve tonlarca şeker yemeyi özlerdim. Şimdi tek yapabileceğim... tonlarca şeker yemektir. Hiç de fena değildi doğrusu.

Ben bir Nerds kutusunu daha mideye indirirken Lesa güldü. "Ne?" Dirseğimle onu dürttüm. "Bunları seviyorum."

"Mini Hershey çikolatalarını, Kit Kat'ları, sakızları ve Starburst'leri de..."

"Konuşana bak!" Onun ayaklarının yanındaki basamaklarda duran bir yığın boş şeker kâğıdını işaret ettim. "Korkunç bir şeker canavarısın."

Kiss grubunun bir üyesi gibi giyinen küçük bir çocuk ayaklarını sürüyerek basamakları çıkarken durduk. Tuhaf bir kostüm seçimi idi.

"Şaka mı, şeker mi!" diye bağırdı küçük çocuk.

Les a ona epey bir şirinlik yaptı ve bir sürü şeker verdi. "Buraya çocuklar için gelmediğin belli," dedi, küçük çocuğun anne babasına koşmasını izlerken.

Ağzıma bir parça karamel attım. "Böyleme düşünmene sebep ne?"

"Küçük çocuğu sevimli buldun mu?" Çanağı benden uzaklaştırdı.

Omuz silktim. "Galiba. Yani, şey gibi kokuyordu... bilmiyorum. Çocuk gibi."

Lea bir kahkaha patladı. "Çocukları sever misin?"

"Çocuklar beni korkutur." Bir mumyayla vampir bize yaklaştı. Çocuklar kaçışana kadar Les a onları öpüp kokladı. "Özellikle de küçük olanlar," diye devam ettim, hiç Nerds kalmadığını görünce somurttum. "Sürekli konuşuyorlar, ne dediklerini hiç anlamıyorum. Ama küçük erkek kardeşin süper tatlı."

"Küçük kardeşim daha altına yapıyor."

Güldüm. "Şey, belki de nedeni sadece bir yaşında olmasıdır?"

“Her neyse, yine de iğrenç.” Kafasından ok geçen bir kovboya birkaç şeker verdi. Harika. “Ee, neyin var senin?”

“Neyim mi var?” Bir ninja gibi elimi hızla uzattım ve Smarties kutusunu kaptım. “Bir şeyim yok ki.”

“Hadi oradan.” Dışarısı karanlıktı, gözlerini seçemiyordum. Yaşadığı mahallede sokak lambalarına kimse inanmıyordu anlaşılan. “Koca bir haftayı okuduğum kitaplardaki hırçın genç kızlar gibi geçirdin.”

Gözlerimi devirdim. “Yok öyle bir şey”

Beni diziyle dürttü. “Kimseyle konuşmadın, özellikle de Dee’yle. Bu tuhaf, çünkü siz yakınsınızdır.”

“Hâlâ öyleyiz.” Gözlerimi kısarak bastırarak karanlığa baktım. Ebeveynler ve çocuklarının silüetleri sokakların kenarlarında yürüyordu. “Ona kızgın falan değilim. Buradan çıktuktan sonra ona gideceğim.”

Lesâ kâseyi beşik gibi sallıyordu. “Ama?”

“Ama erkek kardeşiyle bir şey oldu,” dedim, olanlar hakkında birisiyle konuşma ihtiyacına boyun eğerek.

“Biliyordum!” diye çılgınlık attı. “Aman Tanrım, bana *her şeyi* anlatmak zorundasın! Öpüştünüz mü? Bekle. Seks yaptınız mı?”

Bir perinin annesi, çocuğunu Ash’in verandasından uzaklaştırırken pis pis baktı.

“Lesâ, cidden, sakinleş.”

“Her neyse. Bana anlatmak zorundasın. Yaptıysan ve anlatmıyorsan senden sonsuza dek nefret ederim. Nasıl kokuyor?”

“Nasıl mı kokuyor?” Yüzümü buruşturdum.

“Bilirsin işte, güzel kokan birine benziyor.”

“Ah.” Gözlerimi kapattım. “Evet, güzel kokuyor.”

Lesâ dalgın dalgın iç çekti. “Detaylar. Hemen.”

“Büyük bir şey değil.” Düşen bir yaprağı alıp çevirdim.

Öpüşünü düşünürken dudaklarım karıncalandı. “Geçen Pazar bana uğradı ve öpüştük.”

“Hepsi bu mu?” O kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki.

“Onunla yatmadım. Tanrım. Ama... oldukça yoğundu. Yaprağı bıraktım ve elimi saçlarımda gezdirip geriye attım. “Tartışıyoruz, sonra bir baktım, BAM. Bir anda olan oldu.”

“Vay canına, bu... bu çok seksi.”

İç çektim. “Evet, öyleydi. Ama sonra birdenbire çıkıp gitti.”

“Tabii, çünkü aranızda barut gibi, patlayıcı bir tutku var ve Daemon fazla sığağa gelemes.”

Ona aval aval baktım. “Bizim aramızda bir şey yok.”

Lesa beni umursamadı bile. “Birbirinizi kışkırtarak ne kadar devam edeceğinizi merak ediyordum.”

“Ben onu kışkırtmıyorum,” diye mırıldandım.

“Ne hakkında tartışıyordunuz?”

Nasıl açıklayabilirdim ki? Onu çekici bulmadığımı söyledim ve parıltımı azaltması gerektiği için birbirimizi kışkırttığımızı mı söyleyecektim? Hayır, olmazdı.

“Katy?”

“Bence niyeti beni öpmek değildi,” dedim sonunda.

“Ne? Ayağı kaydı da ağzının üstüne mi düştü? Böyle şeyler oluyor tabii.”

Kıkırdadım. “Hayır. Sadece sonradan buna kızmış gibiydi. Hayır, gerçekten kızdı.”

“Dilini falan mı ısırıldı?” Lesa kaşlarını çatarak saçını geriye attı. “Sonradan öfkelenmesinin bir nedeni olmalı.”

Saat geç olmaya başladığı ve ufaklıklar tek rük geldiği için çanağı Lesa’dan aldım ve kalanların arasında parmaklarımı gezdirmeye başladım. “Bilmiyorum. Yani bu konuyu konuşmadık. Sonradan gerçek anlamda gitti ve o zamandan beri tek yaptığı kalemiyle beni dürtmek.”

“Muhtemelen seni başka bir şeyle dürtmek istiyor,” dedi ciddi ciddi.

Gözlerim pörtledi. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Her neyse.” Elini havada salladı. “Ash’e dönmedi, değil mi? Yani, o ikisi...”

“Biliyorum. Bir küs bir barışıklar. Sanmam. Önemi yok zaten.” Ağzıma bir şeker attım. Bu hızla, Lesa’nın verandasından yuvarlanarak gidecektim. “Sadece...”

“Ondan hoşlanıyorum,” diye benim yerime bitirdi cümleyi.

Omuz silkip Snickers’a geçtim. Ondan hoşlanıyor muydum? Belki. Onu çekici buluyor muydum? Kesinlikle. Onunla çınlı-çıplak kalmama ramak kalmıştı. “Bu, gördüğüm en karmaşık mesele. Bu gezegendeki hiç kimse beni ondan daha fazla kızdırmıyor ama... Ah, bu konuda konuşmak istemiyorum.” Skittles torbasını tekrar kaptım. “Her neyse, Chad’le işler nasıl gidiyor?”

“Konuyu değiştiriyorsun. Kandıramadın.”

Başımı kaldırmadan çanağın altını üstüne getirdim. “Dün gece çıktınız, değil mi? Seni öptü mü? O güzel kokuyor mu?”

“Chad güzel kokuyor aslında. Bence Old Spice’in yeni versiyonunu kullanıyor. Babamın kullandığı değil çünkü bu iğrenç olurdu.”

Güldüm. Bir süre çene çaldık, sonra da çıkıp eve doğru yola koyuldum. Dee bütün evi oyulmuş balkabaklarıyla süslemişti. Beni içeri çekti, havada garip bir koku vardı.

“Ne bu?” Kaşlarımı çattım.

“Balkabağı çekirdeklerini fırında pişiriyorum,” diye haykırdı. “Hiç denedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Tadı nasıl?”

“Balkabağı gibi.”

Tabii ki onları gerçekten fırında pişiriyordu. Soluk renkli çekirdekler pişirme kâğıdının üzerindeydiler ama pişirme işini

yapan fırın değil elleriydi. Balkabağının içi, gazete kaplı masanın her yerine saçılmıştı.

“Kışları ellerini ödünç alacağım, arabamın ön camı donduğunda.”

“Benim için sorun olmaz.”

Ağzım kulaklarımda ayaklarımı sürüyerek tezgâhın üzerindeki film yığınınına gittim. Sırtlarını inceleyip güldüm. “Aman Tanrım Dee, bu filmler muhteşem.”

“Çılgılık’la *Korkunç Bir Film* kombinasyonu hoşuna gider diye düşündüm.” Ellerini pişirme kâğıdının üzerinde hareket ettirdi. Çekirdekler patlayıp zıpladı. Havayı tarçın kokusu kapladı. “*Halloween* filmlerini sonraya bırakırız.”

Kapıya göz attım. “Şey, Daemon burada mı?”

“Hayır.” Kâğıdı tuttu, çekirdekleri yarasa ve kuru kafalarla süslü bir topun içine boşalttı. “Çocuklarla dışarıda, Baruck’un ortaya çıkmasını sağlayabilecekler mi diye bakıyorlar.”

Atıştırmalıklarımızla filmleri oturma odasına götürdüğümüzde söylediğini düşündüm. “Kasten mi ortaya çıkmasını sağlamaya çalışıyorlar? Onunla dövüşmek gibi bir amaçları mı var?”

Raftan eline bir DVD uçtu. Başını öne salladı. “Endişelenme. Daemon’la Adam kasabayı kontrol ediyorlar. Matthew’la Andrew da daha uzak kısımları. Onlara bir şey olmayacak.”

Midem bir fena oldu “Emin misin?”

Dee gülümsedi. “İlk kez öyle bir şey yapmıyorlar. Ne yaptıklarını biliyorlar. Her şey iyi olacak.”

Kanepeye sırtımı yaslayıp endişelenmemeye çalıştım. Ama zordu, özellikle de Baruck’un gözlerindeki o ifadeyi gördükten sonra. Dee yanıma yerleşti ve birkaç tane balkabağı çekirdeği denedim. Fena değildi. Cep telefonu çaldığında ilk *Çılgılık* filmi- nin epey bir kısmını izlemiştik.

Dee elini kaldırdı, parmaklarını şaklattı ve masadan havalandıran cep telefonu eline kondu. Telefona gözlerini devirecek cevap verdi. “Öyle olsa iyi olur Daemon, çünkü...” Gözleri büyüdü. Ayağa fırladı, boştaki elini yumruk yaptı. “Ne demek istiyorsun?”

Onun sehpanın etrafını döndüğünü görürken midem ağzıma geldi.

“Katy benimle birlikte ama izi zar zor fark ediliyor!” Tekrar durakladı, sonra rengi kireç gibi oldu. “Tamam. Dikkatli ol. Seni seviyorum.”

Dee telefonu televizyon koltuğuna fırlatır fırlatmaz ayağa kalktım. “Neler oluyor?”

Dee bana döndü. “Baruck’un yerini tespit etmişler. Bu tarafa geliyormuş.”

Bu, buraya geldiğini göstermiyordu tabii ama öyle bir ihtimal vardı, hem de büyük bir ihtimal. Dee'nin oturma odasında kafesteki bir kaplan gibi gezinmesine yetecek kadar büyük bir ihtimaldi. Korkmuyordu ama savaşa hazırdı.

"Baruck buraya gelirse onunla dövüşebilir misin?" diye sordum.

Dee bana çelik gibi sert bir bakış fırlattı. Tamamen farklı biriydi, zalim savaşçı prensese dönüşmüştü. Onun bu yanını nasıl olmuştu da hiç görmemiştim? "Daemon kadar hızlı ya da güçlü değilim ama Daemon buraya gelene kadar yerimi koruyabilirim."

Yüreğim ağzıma geldi. Yerini korumak yeterli değildi. Ya Daemon buraya zamanında gelemezse? Dee pencerenin önünde duruyordu, narin omuzları dikti. Birden kafama dank etti. Daemon'un korktuğu her şey gerçekleşiyordu. Ben Dee için bir zaaf, bir engeldim. Bunun olmasına izin veremezdim, *vermeyecektim*.

"İzim, evinizin içinden görebileceği kadar güçlü mü?"

Durakladı. "Pek sayılmaz."

"Peki ya ana yoldan? Ormandan?"

Duraklama oldu. "Bilmiyorum Katy ama sana ulaşmadan onu durduracağım."

"Hayır. Bir fikrim var." Öne adım attım, neredeyse DVD yığınının deviriyordum. "Biraz çılgınca ama işe yarayabilir."

Gözlerini kıstı. "Neymiş?"

"İzimi daha güçlü yaparsan onu kesinlikle evden uzağa götürebilirim. O zaman buraya gelmez ve Daemon..."

"Kesinlikle olmaz," dedi etrafında dönerek. "Deli misin sen?"

"Belki de," dedim, dudağımı ısırarak. "Bak, onu doğruca evinize getirebilecekken benimle burada oturmaktan daha iyidir bu! Sonra da sizin nerede yaşadığınızı öğrenecek! Sonra ne olacak? Asla güvende olamayacaksınız. Onları evinizden uzaklaştırmam gerek."

"Hayır." Dee başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Ben onunla başa..."

"Yapabileceğim başka bir şey yok! Onunla savaşmam, hem ya kaçarsa? Ya diğerlerine yaşadığınız yeri söylerse?" Daemon'ın sözleri aklıma geldi. *Bana ayak bağı olursun.* Daemon'ın zayıf noktası olmasam da Dee'ninki olacaktım. Bununla yaşayamazdım. "Yük olurum. Baruck bunu anlar. Burada kalman gerek. Baruck bizi birlikte bulursa seni yok etmek için beni kullanır. En iyi plan benim, Arum'u uzaklaştırmak, sizinle tarlada buluşmak ve onu birlikte devirmek."

"Katy..."

"Hayır cevap olarak kabul etmiyorum! Çok fazla zamanımız yok." Anahtarlarımla cep telefonumu alarak kapıya gittim. "Aydınlan. O çılgınca ışık topları gösterisini yap." Geçen sefer işe yaramışa benziyordu bu. "Ben... ben tarla partisinin yapıldığı yere gideceğim! Daemon'a, nereye gideceğimi söyle." Dee orada durmuş bana bakarken bağırdım, "Hadi yap şunu!"

"Delilik bu." Dee başını iki yana salladı ama geri adım attı ve bulanıklaşıp kaybolmaya başladı. Bir saniye sonra gerçek şeklini almış, güzel bir ışık silüetine dönüşmüştü. *Delilik bu*, diye fısıldadı sesi düşüncelerimde.

Düşünmeyi bıraktım. "Acele et."

Uzattığı kollarında çatırdayan iki ışık topu ortaya çıktı. Toplar odada hızla dolaşıp ampullerle televizyonu patlattı ama sonunda zararsızca duvarlardan sekip kayboldu. Statik elektrik havayı doldururken vücudumdaki incecik tüyler havaya kalktı.

"Parlıyor muyum?" diye sordum.

Güneş gibi.

Eh, bu işe yaramıştı. Derin bir nefes alarak başımı öne salladım. "Daemon'ı ara ve ona gittiğim yeri söyle."

Dikkatli ol. Lütfen. Işığı solmaya başladı.

"Sen de." Ne yaptığımı tekrar düşünmeden dönüp hızla arabama doğru gittim.

Çünkü bu kesinlikle delilikti, şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeydi. Tek yıldızlık eleştiri yapmaktan daha kötü, ilk doğurduğum çocuğumu, öğle yemeğini onunla yemek için vereceğim yazardan röportaj isteğinde bulunmaktan daha korkutucu, Daemon'ı öpmekten daha aptalcaydı.

Ama tek yapabileceğim buydu.

Anahtarı kontağa soktuğumda ellerim titriyordu; araba yolundan arka arka giderek çıkarken neredeyse Dee'nin Volkswagen'ine çarpıyordum. Gaza bastım, ciyaklayarak ana yola çıktım. Direksiyonu, nineler gibi tutuyordum ama arabayı NASCAR için deneme yapıyormuşum gibi kullanıyordum.

Otobanda hızla ilerlerken durmadan dikiz aynasına bakıyor, Arum'un beni kovaladığını görmeyi umuyordum. Ama her baktığımda yol boştu.

Belki de bu işe yaramamıştı? Aman Tanrım, ya Baruck eve

gelip Dee'yi bulduysa? Yüreğim ağzıma geldi. Bu aptalca, aptalca bir düşünceydi. Gaz pedalındaki ayağım sarsıldı. En azından Dee'ye ulaşmak için beni kullanamayacaktı.

Yolcu koltuğundaki cep telefonum çaldı. Bilinmeyen numara mı? Şimdi mi? Neredeyse cevap vermeyecektim ama yine de alıp açtım. "Alo?"

"Sen aklını mı kaçırdın yahu?" diye bağırdı Daemon, telefona. Yüzümü buruşturdum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca..."

"Kes sesini Daemon!" diye ciyakladım. Lastikler biraz karşı şeride taşıtı. "Olan oldu. Tamam mı? Dee iyi mi?"

"Evet, Dee iyi. Ama sen değilsin! Arum'u kaybettik ve Dee, senin şu anda lanet olası bir dolunay gibi parladığını söylediği için bahse varım peşindedir."

Korkudan kalbim güm güm atıyordu. "Eh, plan da buydu zaten."

"Gökyüzündeki her bir yıldızın üzerine yemin ederim ki seni elime geçirdiğimde boğazlayacağım." Daemon durakladı, telefonda nefes nefeseydi. "Neredesin?"

"Tarlaya vardım sayılır. Arum'u görmüyorum."

"Tabii ki görmezsin." Sesi bıkkın geliyordu. "Gölgelerden, gecedan ibaret o Kat. O isteyene kadar onu göremezsin."

Ya. Şey. Kahretsin.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

Korkudan öfkeme yenik düştüm. "Kes benimle uğraşmayı! Benim zayıflıktan ibaret bir yük olduğumu söyleyen sendin. Ya oraya gelseydi? Onun, Dee'ye karşı beni kullanacağını kendin söyledin. Yapabileceğimin en iyisi buydu! O yüzden hıyarlık yapmayı bırak!"

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki telefonu suratıma kapattığımı sandım ama konuştuğunda sesi gergindi. "Bunu yapmanı

istememiştim Kat. Asla böyle bir şeyi kastetmemiştim.”

Sesi tüylerimi diken diken etti. Gözlerim, aĝa ların bulanık şekillerine kaydı. Derin bir nefes aldım ama gırtladıma takılıp kaldı. “Bana bunu sen yaptırmadın.”

“Evet, yaptırdım.”

“Daemon...”

“ zg n m. Zarar g rmeni istemiyorum Kat. Bununla, bununla yaşayamam.” Sözleri içime işlerken bir süre sessizlik oldu. Sonra, “Telefonda kal. Arabayı bırakacak bir yer bulup seninle orada buluşacağım. Oraya varmam birkaç dakikadan uzun sürmez. Sakın arabadan falan çıkayım deme,” diye tembihledi beni.

Başımla onaylayıp arabayı tarlanın içinde durdurdum. Ay, bir bulutun arkasına girince her şey zifiri karanlık oldu. Hiçbir şey göremiyordum. İçimi korkunç, iğrenç bir duygu kapladı. Aşağıya uzanıp obsidiyen hançerini aldım ve sıkıca kavradım. “Tamam. Belki bu en mantıklı fikir değildi.”

Daemon kısa, sert bir kahkaha attı. “Hadi ya.”

Dikiz aynasına bakarken dudaklarım seğirdi. “Yani, şey, bununla yaşayamamak...”

Orada...  evredekilerden daha yoğun gibi duran bir gölge vardı. Petrol kadar yoğun olan gölge, havada hareket etti, aĝa ların üzerinden kayıp yere yayıldı. Dokuna ları arabanın arkasına ulaşıp bagajın üzerinde kayarak hareket etmeye başladı. Boĝazım kurumıştu; dudaklarımı araladım.

Hançer elimde ısınmıştı. “Daemon?”

“Ne?”

Kalbim g m güm atıyordu. “Galiba...”

Otomatik kilitler ve sürücü kapısı hızla açıldı. Bir  ığlık geldi. Bir saniye önce telefonu tutuyordum, sonra bir baktım yere u uyorum; hançeri az kalsın elimden d ş r yordum. Hançeri

arkama saklarken koluma ve böğrüme bir acı saplandı.

Gözlerimi kaldırdım. Bakışlarım, siyah pantolon ve deri ceketin uçlarında gezindi. Soluk bir yüz. Güçlü bir çene ve gece olasına rağmen gözleri kapatan bir güneş gözlüğü.

Baruck gülümsedi. "Yine karşılaştık."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Söyle bana," dedi, eğilip bir tutam saçımı havaya kaldırarak. Konuşurken kafası yana dönüyor, kuş gibi bir ileri, bir geri hareket ediyordu. "Nerede o?"

Yerde geri geri giderken güçlkle yutkundum. "Kim?"

"Aptal numarası mı yapacaksın bana?" Öne yürüdü ve gözlüklerini çıkarıp ceketinin içine koydu. Gözleri siyah birer küreydi. "Yoksa bütün insanlar bu kadar aptal mı?"

Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Hançer sadece Baruck gerçek halindeyken işe yarardı. Şu anda derimi yakıyor, elimi kavuruyordu.

"Kardeşlerimi öldüreni istiyorum."

Daemon. Tüm vücudum tir tir titriyordu. Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Ve sen... sen, *onu* korumak için kardeşlerimden birini öldürdün." Titreşip kayboldu. Bu şansı kullanabilirdim ama önümde tekrar vücut buldu. "Beni ona götür, yoksa ölmek için yalvarırsın."

Başımı iki yana salladım, elimi sıktım. "Canın cehenneme."

Soldu; karanlık ve karmakarışık bir gölge yığına dönüştü. Ayaga fırlayıp bir savaş narası patlattım ve o kara kütenin ortasını nişanlayıp kolumu savurdum. Hançer parlayıp, korlu kömür rengini aldı.

Darbem hedefine isabet etmedi.

Dumanlı bir el, kolumu yakaladı. Dokunuşu buz gibiydi. Sesi, düşüncelerimin arasında sinsi bir fısıltıydı, sanki kafamın

içinde sürünen bir yılan vardı. *Tongaya basacağımı mı sandın? Lütfeen...*

Kıvrıldı. Acıyı hissetmeden önce ÇATIRTIYI duydum. Parmaklarım seğirdi ve hançer yere düşüp, kırılğan camdan başka hiçbir şey değilmiş gibi bir düzine parçaya ayrıldı. Bir acı dalgası beni felce uğrattı ve çığlık attım.

Buuu kardeşim içindi.

Gölgeli bir el boynumu sardı ve ayaklarımı yerden kesti. *Bu daaa canımı sıktığın için.*

Baruck beni geriye doğru fırlattı. Sertçe yere çarptım, sonra da çiğnenmiş mısırların arasından birkaç metre kaydım. Afallamış bir halde zifir karanlık gökyüzüne baktım.

Bana onun nerede olduğunu söyleee.

Nefes almak için çabalayarak ayağa kalktım ve ağaçlara doğru tabanları yağladım. *Koşuyordum.* Kolumu korumak istercesine göğsüme bastırıp var gücümle koştum. Spor ayakkabılarım sert toprağı, çimenleri ve dökülmüş yaprakları eziyordu. Arkama bakmadım. Arkama bakmak *kötü* olurdu. Ağaçların arasından son sürat geçiyor, alçak dallara çarpıyordum. Dışarı çıkmış köklere ve engebeli yere ayağım takılırken déjà vu yaşadım.

Baruck birden ortaya çıkıverdi, bulanık bir gölge halinde beni geçti, önümde vücut bulup beni yere fırlattı. Kayarak durdum ve etrafımda döndüm. O da oradaydı ve beni yere devirdi.

“İzi üzerinden atabildin mi?” Solgun dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. “Yoksa daha fazla mı koşmak istersin?”

Kesik kesik, alabildiğim kadar nefes almaya çalışırken tozun içinde süründüm. Korkum, kontrolü sağlamamı güçleştiriyordu. Vaktim kalmamıştı.

Baruck saldırdı. Kolu bana çarpmadı ama geriye fırladım ve yere büyük bir gümbürtüyle düştüm. Ciğerlerimde hava kalmamıştı. Küçük taşlar kotumu delip batıyor, canımı acıtıyordu.

Aşağı uzandı, elini saçlarıma gömüp iyice doladı. Beni arkasından sürüklerken, bağdırmamak için dudaklarımı ısırıyordum. Dizlerimin etrafındaki kumaş yırtılmıştı. İçime beni neredeyse tüketmek üzere olan bir acı yayılıyordu. Dizlerim sıyrılırken, saçımın her bir telini koparacağından emindim.

Beni tekrar canımı acıtarak hızla çekti ve ciyakladım. "Hoop." Durdu. "Türünün ne kadar acınası bir zayıflıkta olduğunu unutuyorum hep. Kazara kafanı koparmak istemem." Sonra kendi söylediğine güldü. "En azından, şimdilik."

Çekmesinin etkisini azaltmak için sağlam elimle, kollarını tuttuysam da pek faydası olmadı. Beni, dalların, köklerin ve büyük kaya parçalarının bulunduğu bir yola getirdi. Adalelerim iflas etmiş, haykırıyordu. İki büküm oldum, başım fırl fırl dönüyordu, acıya yenik düşmeme ramak kalmıştı.

"Aşağıda durum nasıl?" diye sordu sohbet edercesine. Baruck ansızın başımı yukarı çekti. Boynuma ve sırtıma keskin bir sancı saplandı. "İyi olduğunu görüyorum." Durdu ve kısa mesafeden yere düştüm. Yine ormanın kenarındaydık. Tepemde dikiliyordu. "Bana onun yerini söyle."

Derisi yüzülmüş elimi yere koydum, nefes nefeseydim. "Hayır."

Koca botuyla böğrümüne tekme attı. Bir şeyin kırıldığını anladım. İşte bu çok kötüydü çünkü gömüğümün altında ıslak ve sıcak bir şey akıyordu.

Söyle bana.

Yüzümü buruşturup iki büküm oldum. Gerçek şeklinin soğukluğu ta ruhuma kadar beni donduruyordu.

Yaklaştı. Fiziksel acılarda... daha kötüyü seçleer vardır. Belki bu seni motive eder.

Baruck yine beni boğazımdan tutup parmak uçlarımda havaya kaldırdı. Eğildi ve beni sertçe kendine çekti. Yüzü, yü-

zünden birkaç santim uzaktaydı, dünyamı tüketiyordu.

Özğünü alabilirim; kalbin durana kadar sseni kurutabilirim. Bana bir faydası yok ama yavaş ve ssonu gelmeyen acıyı bir düşüns-ssenes. Bana onun yerini sssöyle.

Cesur değildim ama Daemon'ı ona teslim etmeyecektim. Baruck onu yenerse sonra Dee'nin peşine düşecekti. Bunu bilerek asla yaşayamazdım. O kadar zayıf biri değildim ben. Taşınması gereken bir yük değildim.

Hiçbir şey söylemedim.

Geri çekildi ve elini karnıma soktu. Onu hissedebiliyordum, gölgeli eli içimdeydi, her bir hücremi donduruyordu. Aramızdaki kısacık mesafe gerildi, sıkıştı. Ciğerlerimdeki hava acı verici bir hücumla boşaldı gitti.

Artık nefes alamıyordum.

Baruck, ciğerlerimdeki havayı çekmeye devam ederken ciğerlerim tutulup kaldı. Her bir uzvuma keskin bir acı yayılırken boğazımdaki ve ciğerlerimdeki yanma, kavurucu bir ateşe dönüştü. Vücudumdaki her hücre çığlık atıyor, rahatlamak için yalvarıyor ve karşı çıkıyordu; kalbim ise anormal bir şekilde tekliyordu. Benden çaldığı, değerli oksijen değildi, beni hayatta tutan enerjinin ta kendisiydi. Gücümü hızla yitiriyordum ve beni tüketen paniğin faydası olmamıştı. Ellerim uyuşmuştu ve tek sağlam kolum yan tarafımda gevşekçe sallanıyordu. Her şey yavaşladı ve acı biraz hafifledi. Elini boğazımdan çekişini belli belirsiz hissettim ama hareket edemiyordum. Güçleri, beslenirken beni hareketsiz bırakmıştı.

Bir şey söyledi ama artık kelimeleri seçemiyordum. Öylesine yorgun, öylesine ağırdım ki; beni ayakta tutan tek şey karnı boşluğumdaki harareti acıydı. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Onun derin bir soluk daha aldığını hissettim ve acı yeniden alevlendi.

İçimde bir şey koptu. Gerilip incelmış bir bağı sanki. Koptu, kopmasıyla birlikte baş döndürücü bir hızla içime dolandı. Parlak, soluk mavi ışık, kapalı gözkapaklarımın arkasından çaktı ve bir an için kör oldum. Kükreyen bir ses, kulaklarıma hücum etti. Ölüm benim için gelmişti.

Ölüm, kulağa ısıraplı, öfkeli ve umutsuz geliyordu. Huzurlu değildi. Bunun adil olmadığını düşündüm. Bütün bu olaylardan sonra ölüm beni, sıcak kollarla ve beni bekleyen babamın görüntüleriyle karşılayamaz mıydı?

Birdenbire birisi bize çarptı ve hep birden paldır küldür yuvarlandık. Yoğun bir çabayla gözlerimi açtım ve onun, önümde bir hayvan gibi çömeldiğini gördüm.

Daemon ayağa kalkarken öfkeyle gürlledi; tepemde ışıkla sarmalanmış bir halde intikam meleği gibi duruyordu.

Baruck'un çılgın kahkahası kafatasımda yankılandı. "Kızla birlikte ölmeye mi geldin? Mükemmel. İşim iyice kolaylaştı çünkü sanırım kızı parçalamış olabilirim."

Daemon, Baruck'un vahşi hareketlerini taklit etti, o da solup gerçek haline, öldürülebileceği şekle dönüştü.

"Kızın tadı da güzel. Bir şekilde farklı," diye alay etti. "Bir Luxen'inki kadar değil ama yine de değer."

Baruck'un üstüne atlayan Daemon, uzattığı kolundan çıkan kuvvetli bir ışık patlamasıyla onu birkaç metre öteye fırlattı. "Seni öldüreceğim."

Baruck sırtüstü döndü, gülmekten neredeyse boğuluyordu. "Beni alabileceğini mi sanıyorsun Luxen? Senden daha güçlülerini yok ettim ben."

Daemon'ın öfkeli uluması, Baruck'un diğer söylediklerini bastırdı ve ona bir ışık patlaması daha gönderdi. Dirseklerimin üzerinde kalkmayı başarırken altımdaki yerin sallandığını hissettim. Ne kadar küçük olursa olsun, her hareket edişimde, her yerime keskin acılar saplanıyordu. Kalp atışımı ve arkasındaki çabayı hissedebiliyordum. Arum'un karanlığının içinde ışık şeritleri dans ediyordu. Birbirlerine dokunmadan yumruklaşıyorlardı.

Daemon'ın ellerinin ucunda parlak, turuncumsu ateş topları oluştu. Hızla fırlayıp Baruck'un yanından geçtiler ve ağaçlara çarpmadan söndüler. Dünya, kehribar ve altın rengine dönmüştü. Sıcak dalgasını hissettim. Havada korlar çatırdıyor, yere düşmeden soluyordu.

Her darbeye yer sarsılıyor, inleyip nemli çimenlere yüzükoyun ya da sırtüstü kapaklanıyordum. Doğrulunca bir ışık şeridinin tıpkı kayan bir yıldız gibi tarlanın üzerinden geçtiğini ve baş döndürücü bir hızla yere düştüğünü gördüm.

Işık, Daemon'la Baruck arasında gidip geldi ve bana ulaştı. Sıcak eller, omuzlarımdan tuttu ve beni kaldırdı. "Katy konuş benimle," diye yalvardı Dee. "Lütfen konuş benimle!"

Konuşmaya çalıştığımda hiçbir şey olmadı. Ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

"Aman Tanrım." Dee ağlıyordu, gözyaşları güzel yüzünden süzülüp göğsüme damlıyordu. İkizini bağırarak çağırırken beni ince kollarına çekti.

Daemon, mücadeleyi Baruck'la aynı zamanda bıraktı. Bir bakışla, bir karanlık patlaması dosdoğru üzerimize geldi ve Dee'yi sırtüstü devirdi. Dee acı içinde bağırarak dizlerinin üzerine kapandı. Başını kaldırıp baktığında, gözleri yoğun bir beyaz ışıkla parlıyordu.

Çömeldi, insan şekli çatırdayan bir ışığa dönüştü.

Daemon daha sert bir şekilde vurunca yer gümbürdedi. Baruck, Daemon'ın saldırısından kaçıp Dee'nin peşine düştü. Dee, öfkeyle bağırarak Baruck'un üstüne atıldı.

Baruck, Dee'yi tekrar yakaladı. Bir saniye için karanlık Dee'yi yuttu, sonra da kız seğiren bir yığın halinde yere çöktü. Daemon, Baruck'a saldırdı, onu öylesine bir hiddetle yere devirdi ki etrafındaki her şeyi salladı. Savrulan dallardan, deh-

şetli bir yağmur gibi yağan solmuş yapraklara, altımdaki yere kadar. Hava, güçle çatırdadı.

Bunu kemiklerimde hissetmiştim. İnledim ve sendeleyerek ayağa kalktım; soluk aldım. Bu şekilde gitmeyecektim. Arkadaşlarım bu şekilde gitmeyeceklerdi.

Dee ayaktaydı ve bir belirip bir kayboluyordu. Burnundan kan damlıyordu. Başını iki yana salladı ve sendeleyerek öne doğru yürüdü.

Daracak bir aralıktan, neler olacağını görebiliyordum. Her şey yavaşlamıştı sanki. Daemon, omzunun üzerinden kız kardeşine bakarken öne atıldım. Baruck, kolunu geriye çekip başka bir madde saldırısı için hazırlandı. Yolda, ikiye ayrılan ağacın görüntüsü bir anda önümde parladı.

Baruck'un tam enerji patlamasını serbest bıraktığı anda hızla öne atıldım ve Dee'nin kendisi olan ışığa çarptım. Karanlık çevremi sardı ve bana ait olmayan, canhıraş bir çığlık duydum. Sonra bir baktım ki uçuyordum, cidden uçuyordum. Gökyüzü, yıldızlar ve karanlık tekrar tekrar dönüyordu. Bütün dünya parılıyordu.

Artık çok geç olduğunu bilerek yere sertçe çarptım.

Yanıma birisi düştü. Gevşek, ince ve uzun bir kol, kolumun karşısına düştü. Dee. Yeterince çabuk davranamamıştım. Benimkine değen sıcak kolu ağır ağır soldu. Işığı üzerime düştü. Keder, keskin uçlu bin jilet gibi içimi deşti. Dee kıpırdamıyordu ama göğsünün yavaş ve hafifçe yükseldiğini görebiliyordum.

Dikkati dağılan Daemon döndü ve ölümcül bir hata yaptı. Onu öldürteceksin, demişti Ash. Baruck kolunu geriye çekti ve fırlattığı karanlık patlaması, Daemon'ı sırtından vurdu. Daemon, havada sarmallar çizerek havalandı, bir insan şekline bürünüyor, bir kayboluyordu. Bizden otuz santim kadar öteye düştü.

Baruck güldü ve gölgeli şekline büründü. *Bir taşla üç kuş.*

Yanağım, nemli çimlere yaslıyken gözyaşlarım, gözlerimi yakıyordu. Daemon doğrulmaya çalıştı ama sırtüstü çöktü; yüzünü acıyla buruşturdu.

Arrrtık bitti. Hepiniz öleceksiniz. Baruck ilerledi.

Daemon başını bana doğru çevirdi. Bakışlarımız birleşti. O tek bakışta o kadar fazla pişmanlık vardı ki, Yüzü soldu, bulanıklaşıp tanınmaz hale geldi. İnsan şeklini koruyamıyordu. Saniyeler geçti ve gerçek şeklini aldı. En harika yoğunlukta ışıkla çevrelenmiş bir insan şekliydi bu.

Bana doğru bir kol uzattı, bu kolda parmaklar oluştu. Derin bir kederle uzandım ve parmaklarım, Daemon'ın ışığında kayboldu. Sıcaklık parmaklarımı sardı, elimi saran elinin hafif baskısını hissettim. Sanki bana moral vermek istermiş gibi elimi sıkı, bir hıçkırık boğazıma düğümlendi.

Daemon'ın ışığı titriyordu ama koluma tırmanmaya devam ediyor, yoğun sıcaklığıyla beni sarmalıyordu. İlk Arum saldırısında olduğu gibi, sıcaklığının ardından vücudum kendini yeniden iyileştirmeye başladı.

Daemon son kalan gücünü, beni kurtarmak için kullanıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım ama boğuk bir fısıltıdan başka bir şey çıkmadı. Elimi geri çekmeye çalıştım ama Daemon elimi bırakmamakta diretiyordu. Ne yaptığımı bilmiyordu... Kurtarılamayacak kadar kötü durumdaydım. Son kalan gücünü, kendisini kurtarmak için kullanmalıydı. Ya da Dee'yi.

Ona yalvaran gözlerle baktım ama elimi daha çok sıkı.

Adil değildi bu. Doğru değildi. Onlar bunu hak etmemişlerdi. Ben bunu hak etmemiştim. İçimi acı ve nefret kapladı. Ben ölecektim, arkadaşlarım ölecekti, annem yerle bir olacaktı ve Daemon... bütün bunların arkasındaki nedeni bile anlayamamıştım daha. Arum'ların güç hırsı mıydı? Bütün bu canlılara

değer miydi peki? Bütün bu olanların adaletsizliği içimi yaktı ve derinlerimden gelen bir enerji patlaması, vücudumu sarstı.

Bu şekilde ölmeyecektim. Daemon ve Dee de öyle, Tanrının cezası Batı Virginia'da kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabada değil.

Daemon'ın bana verdiği gücü kullanarak kendimi zorlayıp doğruldum ve Dee'nin ısınmış kolunu tuttum; bir yandan Daemon'ı da tutmaya devam ediyor, kalkmalarını ve savaşmalarını istiyordum.

Baruck, Daemon'ın ışığına doğru ilerledi. Tabii ki, ilk önce Daemon'ı, yani en güçlülerini alacaktı. Saatler boyunca emecekti onu. Ben şu anda onun radarındaki bir sinyal değildim.

Baruck'un gölgesinin kenarı, üzerinde dalgalanırken Daemon'ın eli kasıldı ve ışığı birden alevlendi.

Sonra, sonra umulmadık bir şey oldu.

Nabız gibi atan bir ışık, içinden geçti; o kadar çok parlıyordu ki yüzümü buruşturdu. Çatırdayarak ve tıslayarak, havada kavis çizdi. Yanımdaki şeklini tanıyarak diğer yarısını buldu. Dee'nin bilincinin yerinde olmamasına rağmen aynı şey onun ışığıyla da oluyordu. Işığı parladı ve Daemon'ın ışığıyla birleşti.

Baruck'un gölgesi durdu.

Işık yayı yukarıda nabız gibi attı ve hızla aşağıya, tam göğsümün ortasına indi. Çarpmanın etkisiyle kendimi sanki yerin derinliklerine girmiş gibi hissettim ama... yerden havaya fırlatılmışım ve saçlarım etrafımda uçuşuyordu. Üçümüzün arasında bir güç oluşmuştu. Kıvılcımlar saçıldı ve göz ucuyula ikisinin de insan şekillerine geri döndüklerini gördüm. Dee birden yere düşüp hafifçe inledi, Daemon ise dizlerinin üstünde kalkıp bana doğru döndü.

Ama ben... ben havada duruyordum. En azından ben öyle

hissediordum. Buna ya da Daemon'ın yaptıklarına bile odaklanmıyordum. Sadece Baruck'la ben vardık.

Buradan gitmesini, kaybolmasını istiyordum. Bu dünyada en ufak bir zerresinin bile kalmasını istemiyordum. Bunu, şimdiye kadar hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Varlığımın her bir zerresi ona odaklanmıştı. İçimdeki her şeyi çektim: Her bir korkuyu, babam için döktüğüm her bir gözyaşını ve seyirci olarak geçirdiğim hayatımın her bir anını.

İçime bir güç çörekledi, özümü sarmaladı. Şiddetli bir savaş çılgılığıyla bu gücü serbest bıraktım. Bağ koptu, bir anda çözülerek dışıma fırladı.

Üstümüzdeki gökyüzü beyaz bir şimşekle patladı. Gücün bedenimi terk ettiğini hissettim ve üstünden geçtiği yaşlı ağaçlar inleyip gıcırdadı. Saklanacak hiçbir yeri olmayan koca meşeler bu gücün karşısında eğilmişti. Takip eden ışık hedefini ıskalamadı, Daemon ile Dee'nin içinden geçip Baruck'un tam göğsüne saplandı.

Baruck'un gölge şekli aniden sarsıldı. Yüksek bir çatırdama sesi duyuldu ve ışık bir kez daha patlayarak onu tamamen sarmaladı.

Daemon geriye doğru sendeledi ve kendini patlamadan korudu. Işık parladı, sonra da çabucak ortadan kayboldu; bir baktım, Baruck yok olmuştu. Daemon yavaşça kolunu indirdi ve boş noktaya şaşkın şaşkın baktı. Bana doğru döndü. Sesi bir fısıltı kadar bile çıkmıyordu. "Kat?"

Ne olduğunu bile anlamadan kendimi sırtüstü yatarken buldum. Üzerimizdeki karanlık gökyüzü bulanıklaşmaya başladı. Neler olduğunu ya da ne yaptığımı bilmiyordum ama gücün ve daha önemli bir şeyin içimden kayıp gittiğini hissettim.

Hiçbir şey hissetmiyordum, yorgun bir şekilde soluğumu bıraktım. Beni korkutması gereken ama umursayamayacağım

tuhaf bir ses geldi göğsümden. Yine karanlık oldu ama bu, Arum'larinkinden daha farklıydı. Daha yumuşak ve hissizleştirilen bir karanlıktı.

Daemon, yanımda diz çöktü ve beni güçlü, sağlam kollarına çekti. "Kat, aşağılayıcı bir şeyler söyle. Hadi."

Uzaktan Dee'nin kıpırdandığını ve ayağa kalktığını, sesinin panik dolu olduğunu duyabiliyordum. Daemon arkasına bakmadan parmaklarını yüzümde gezdirdi ve konuştu. "Dee, hemen eve git. Adam'ı bul, orada bir yerlerde."

Dee kollarını beline dolamıştı ve bir iki çatlak kaburgası olduğunu akla getirecek bir açıyla eğilmişti. "Gitmek istemiyorum. Kanaması var! Onu hastaneye götürmeliyiz."

Kanamam mı vardı? Ha. Bilmiyordum. Yüzümdeki ıslaklığı hissediyordum: dudaklarımın altında, burnumda; gözlerimin etrafında da garip bir nemlilik vardı ama canım acımıyordu. Ağlıyor muydum? Yoksa bu, kan mıydı? Daemon'ı etrafımda hissediyordum ama bunların hepsi çok uzak gözüküyordu.

"Hemen eve dön!" diye bağırdı Daemon ve beni daha sıkı tuttu ama sesi yumuşadı. "Lütfen. Bizi yalnız bırak. Git. Onun bir şeyi yok. Sadece... sadece bir dakika yeter."

Daemon, Dee'ye sırtını döndü ve karmakarışık olmuş saç tutamlarını yüzümden çekti. Dee gittikten sonra benimle alçak sesle konuştu. "Kat, ölmeyeceksin. Kıpırdayayım falan deme. Sadece rahatla ve bana güven. Birazdan olacaklarla mücadele etme."

Daemon'ın başını eğişini izledim. Alnını, alnıma dayadım. Şekli soldu ve gerçek bedenine büründü. Işığının yoğunluğu karşısında gözlerimi kapattım. Sıcaklık çok fazlaydı. Ona çok fazla yakındım.

Dayan. Kendini bırakma. Sesi duyuldu. Dayan.

Daha derinlere gömüldüğümü, onun başımı eliyle destekle-

diğini hissettim. Daemon dudaklarıma doğru uzun uzun nefesini verdi. Sıcaklık, ondan bana yayıldı, yavaşça boğazımdan ciğerlerime inip beni o kadar mükemmel bir sıcaklıkla doldurdu ki kendimi bundan daha iyi bırakmanın başka bir yolu olmadığını biliyordum.

Yavaşça şişirilen bir balon gibi yükselmeye başladım. Sıcaklık damarlarıma yayılırken ciğerlerim doldu ve parmaklarım karıncalanmaya başladı. Duyularım etrafımdakileri yeniden işlemeye başladı; artık o uyuşuk ve loş dünyada değildim.

Ben hareket edinceye kadar devam etti. Kendimi yukarı çektim, kollarını tuttum ve peşinden gidip o karanlık uçurumdan çıktım. Görmeden ona uzandım. Dudaklarım, dudaklarına sürtündü ve bir duygu patlaması yaşadım. Bu duyguların bir kısmını anlayana ve anlamlandırana kadar hareket ettiler. Hem, bu duygular tamamen benim değildi.

Ne yapıyorum ben? Yaptığımı bir öğrenirlerse... ama onu kaybedemem. Kaybedemem.

Hava almak için çabaladım, Daemon'ın düşüncelerini duyduğumu fark edince çok şaşırmıştım. Benimle konuşuyordu ama daha önce gerçek biçiminde olduğu gibi değildi. Bu farklıydı, sanki duygu ve düşünceleri etrafımda dans ediyordu. İçime bir korku düştü, aynı zamanda ondan daha yumuşak ama daha güçlü bir şey daha.

Lütfen. Lütfen. Seni kaybedemem. Lütfen aç gözlerini. Lütfen beni bırakma.

Buradayım. Gözlerimi açtım. Buradayım.

Daemon hızla geri çekildi, ışık yavaşça soldu, içimden çıktı ve tenimde dolaşıp geri onun içine girdi.

"Kat," diye fısıldadı, tüylerimi ürperterek. Kalbinin şiddetli bir şekilde attığını hissediyordum; kalp atışlarımız mükemmel bir uyum içinde aynı hızda atıyordu.

Etrafımızdaki her şey daha... berrak görünüyordu. “Dae-mon, ne yaptın?”

“Dinlenmen gerek.” Durakladı, sesi gırtlaktan geliyordu ve bitkindi. “Tam olarak iyileşmedin. Birkaç dakika sürer. Herhalde. Daha önce hiç bu seviyede bir şeyi iyileştirmemiştin.”

“Kütüphanede yapmıştın,” diye mırıldandım. “Arabada da...”

Başını eğip başıma yasladı. “Sadece burkulma ve morluklar içindi onlar. Bunun yanından bile geçemezler.”

Kırılmış olan kolumu kaldırdığımda acıımıyordu bile. Başımı ona doğru çevirdim ve yanağım, yanağına süttü. Şaşkınlıkla, kusursuz bir daire halinde etrafımızda uçuşan ağaçlara baktım sonra başımı eğip Baruck’un eskiden durduğu boşluğa diktim gözlerimi. Ondan kalan tek iz, arkasında bıraktığı kavrulmuş topraktı.

“Nasıl yaptım bunu ben?” diye fısıldadım. “Anlamıyorum.”

Derin bir nefes alarak başını boynuma gömdü. “Seni iyileştirirken bir şey yapmış olmalıyım. Ama nedir, bilemiyorum. Çok anlamsız geliyor ama enerjilerimiz birbirine eklendiğinde bir şey oldu. Seni etkilememesi gerekiyordu. Sen... insansın.”

Bundan şüphe duymaya başlıyordum.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyiyim. Uykum var. Ya sen?”

“Aynen.”

Meraklı gözlerinin çenemdeki başparmağını takip ettiğini ve alt dudağına okşadığını gördüm.

“Sanırım şimdilik bu aramızda kalsa –tüm o iyileştirme olayı ve orada yaptıkların– daha iyi olur,” dedi. “Anlaştık mı?”

Başımla onayladım ama elleri yüzümde gezinip, savaşımızdan geriye kalan lekeleri silerken kıpırdamadım.

Gözlerinden bir bulut geçti ve yüzüne bir gülümseme yayıldı; gülümsemesi gözlerine ulaştı ve gözleri koyulaşarak par-

lak yeşil halini aldı. Parmakları, yanaklarıma yayıldı ve başını eğdi. Dudakları, dudaklarıma sürtünürken duyduklarımı düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Yumuşacık öpücüğünde sonsuz şefkat vardı. Ta içime uzanıyor, kalbimi tam gaz çalıştırıyordu. Masum ve içtendi. Başımı arkaya yatırıp sanki beni ilk kez öpüyormuş gibi dudaklarıma incelerken ruhumu kavuruyordu. Hem belki de öyleydi, gerçek bir öpücüktü bu.

Sonunda geri çekildiğinde gergin gergin güldü. “Sana zarar verdik diye telaşlanmışım.”

“Pek değil.” Bakışlarım, bitkin yüzünün her noktasında geziniyordu. “Kendine zarar verdin mi?”

Kahkahayla güldü. “Neredeyse.”

Bir nefes aldım, biraz başım dönüyordu. “Şimdi ne olacak peki?”

Dudaklarında yavaş ve yorgun bir gülümseme belirdi. “Eve gideceğiz.”

Çarşamba günü bekleyen yazımı yayınlayamamak kelimenin tam anlamıyla canımı çok yakmıştı ama doğum gününe daha birkaç hafta vardı ve Dee, bilgisayarını ödünç almama izin verecek olsa da onu bunun için kullanmak istemiyordum. Somurtarak Dee'nin buzdolabından içecek bir şeyler aldım, oturma odasına geri döndüm.

Uzaylılar ciddi epey yiyebiliyorlardı.

“Başka pizza ister misin?” diye teklif etti Dee; son dilime öyle bir arzuyla bakıyordu ki Adam’la ilişkilerini yeniden gözden geçirmeleri gerektiğini düşünmeye başladım.

Başımı iki yana salladım. Dee, açlık çeken küçük bir köyü doyuracak kadar yemişti ve açıkçası pek de aç değildim. Dee’yle Adam bana bakarlarken yemek yemek sıkıcı ve rahatsız edici oluyordu. Dee, fark etmediğimi sanıyordu, Adam da o gece Baruck’la olanlara dair bir soru daha sormak için duraklamıştı.

Herkesin bildiği kadarıyla Daemon, Baruck’u öldürmüştü ve ben, Dee’nin sandığı kadar kötü yaralanmamıştım. Her neyse, Daemon onu sadece şok geçirdiğime dair ikna etmişti. Onlara gizlice baktım.

Ama o bendim; ben birini öldürmüştüm. Yine.

Şaşırtıcı bir şekilde bu düşünce, beni ilk baştaki gibi korku ve tiksintiyle doldurmamıştı. Birkaç gündür hareketlerimi anlamak adına belli bir noktaya gelmişim. Asla unutamayacak olsam bile, hiç değilse daha kolay sindirebileceğim bir düzeydeydi artık.

Ya o ölecekti ya da ben ve arkadaşlarım.

O uzaylı pisliğin ölmesi gerekiyordu.

Herkes hâlâ bakıyordu. Harika.

Dee yanıma oturdu ve sodasından bir yudum aldı. İkna olmuş ya da olmamış olsun, Dee, ben o sabah Daemon'la birlikte döndüğümde bir şeyler olduğunu biliyordu... ve bir şeyler olmuştu da.

Bacağıyla, bacağıma dürttü. "İyi misin?"

Bu soruyu her soruşunda bir dolar ayırıyordum çoktan dizüstü bilgisayarım olurdu. Sağ kaldığım için şanslı olduğumu biliyordum ve şu anda büyük ihtimalle travma sonrası stresi yaşıyordum ama kendimi iyi hissediyordum. Açıkçası, fiziksel olarak kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Dışarı çıkıp maraton koşusu yapabilirim ya da bir dağa tırmanabilirim gibi geliyordu. Bunun nedenlerini çok fazla inceden inceye araştırmak istemiyordum. Olaylar yeterince ödümü patlatmıştı.

Birisi boğazını temizledi ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Başımı kaldırıp bakınca Dee'yle Adam'ın bana bekleniyle baktıklarını gördüm. Ne istediklerini hatırlayamıyordum. "Ne?"

Dee'nin gülümsemesi fazla parlaktı. "Bütün bunlarla nasıl başa çıktığını merak ediyorduk? Başka Arum var mı diye endişeleniyor musun?"

"Ah, sizce olacak mı?" diye hemen yanıt verdim.

"Hayır," diye temin etti Adam beni. Baruck'la olan savaştan beri benimle gerçekten konuşmaya başlamıştı. Olumlu bir de-

gişmeydi. Ash'le Andrew ise farklı bir hikâyeydi. "Sanmıyoruz."

Huzursuz bir şekilde kıpırdandım ve kaşındım. Sanki yanlış giden bir deneymişim gibi bana bakarlarken, burada daha ne kadar böyle oturabileceğimi bilmiyordum.

"Daemon'ın birazdan döneceğini söylemiştin galiba?" Adam televizyon koltuğuna yerleşti.

Dee'nin bakışları Adam'dan bana kaydı. "Daemon her an gelebilir."

Daemon'ı o sabahtan beri görmemiştim. Dee'ye birkaç kez Daemon'ın nereye gittiğini sormuştum ama cevap vermemişti. Sonunda ben de başının etini yemekten vazgeçmiştim.

İkisi konuşmaya ve birkaç hafta sonraki Şükran Günü tatili için plan yapmaya başladılar. Dikkatim son üç gündür olduğu gibi dağılmıştı. Bu tuhaftı. Konsantre olamıyordum. Uzaklaşmışım, sanki bir parçamı kaybediyor gibiydim.

Sıcaklık, ılık bir esinti gibi tenime yayıldı. Birdenbire ortaya çıkıvermişti. Başımı kaldırıp, birileri nasıl hissettiğimi fark etti mi diye baktım. Hâlâ konuşuyorlardı. Bu duygu artınca kanepeye kıpırdandım.

Evin ön kapısı açıldı ve nefesim kesildi.

Saniyeler içinde Daemon odaya girdi. Saçları darmadağında ve gözlerinin altında halkalar vardı. Tek kelime etmeden kanepeye çöktü. gür kirpikleri gözlerini saklıyordu ama hâlâ bakışlarını hissedebiliyordum.

"Neredeydin?" diye sordum, kendi kulaklarıma bile tiz gelen bir sesle.

Tuhaf güzellikte iki çift göz daha üstüme dikilince bir sessizlik oldu. Yanaklarımin kızardığını hissettim ve arkama yaslandım; kendimi ahmak gibi hissediyordum. Ellerimi kavuşturdum ve gözlerimi onlara diktim. Dikkati kendime çekmek için ne yoldu ama.

“Şey, selam tatlım, dışarıda kafayı çekiyor, onunla bununla düşüp kalkıyordum. Biliyorum, önceliklerim bir hayli alışıldık.”

Verdiği alaycı yanıt karşısında dudaklarımı büzdüm. “Gıcık,” diye mırıldandım.

Dee homurdandı. “Hıyarlık etme Daemon.”

“Peki anneciğim. Bir başka grupla buluştum, bilmediğimiz Arum var mı diye bakmak için koca eyaleti araştırdık,” dedi Daemon. Gür sesi yüreğimdeki tuhaf acıya merhem oluyordu ama aynı anda, kafasını kırmak için de yapıp tutuşuyordum.

Adam öne eğildi. “Hiç yok, değil mi? Çünkü Katy’ye merak edecek bir şey olmadığını söyledim.”

Gözleri kısa bir an için benimkilerden ayrıldı. “Bir tane bile görmedik.”

Dee sevinçle tezahürat yapıp ellerini çırttı. Bana döndü, bu sefer yüzünde içten bir gülücük vardı. “Gördün mü? Telaşlanacak bir şey yok. Hepsi bitti.”

Ona gülümseyerek yanıt verdim. “Yüreğime su serpildi.”

Adam’ın Daemon’la bu gezi hakkında konuştuğunu işittiysem de, dikkatimi vermem güç oluyordu. Gözlerimi kapattım. Bedenimdeki her bir hücre onun farkındaydı, tıpkı evimin salonunda o gün olduğu gibi; ama farklı bir seviyedeydi bu.

“Katy? Aramızda mısın?”

“Galiba.” Dee’nin hatırına zoraki gülümsedim.

“Onu kızdırıp duruyor musunuz yoksa?” diye sordu Daemon, içini çekerek. “Soru yağmuruna mı tutunuz onu?”

“Asla!” diye bağırdı Dee. Sonra da güldü. “Tamam. Biraz.”

“Anlaşıldı,” diye mırıldandı Daemon, uzun bacaklarını esnetti.

Kendimi tutamayıp ona döndüm. Gözlerimiz buluştu. Aramızdaki hava ısıyla ve elektrikle dolmuş gibiydi. Onu son gör-

düğümde öpüşüyorduk. Bunun bizi nereye getirdiğini bilemiyordum.

Yanımdaki Dee kıpırdandı, genzini temizledi. “Ben hala açım Adam.”

Adam güldü. “Sen benden de betersin.”

“Doğru.” Dee ayağa sıçradı. “Hadi, Smoke Hole’a gidelim. Duydum ki el yapımı rulo köfte varmış.” Etrafımdan döndü, eğilip Daemon’ı yanağından öptü. “Döndüğüne sevindim. Özlemiştim seni.”

Daemon kız kardeşine gülümsedi. “Ben de seni.”

Kapı Dee ile Adam’ın arkasından kapanınca, tutmakta olduğum nefesimi salıverdim. “Her şey yolunda mı gerçekten?” diye sordu.

“Büyük oranda.” Tek elini uzattı, parmaklarını yanağımda gezdirdi. Daemon birden nefesini tuttu. “Kahretsin.”

“Ne oldu?”

Doğruldu, yakınımı geldi. Bacağı bacağıma değiyordu. “Sana bir şey aldım.”

Beklediğim bir şey değildi bu. “Yüzüme patlayacak bir şey mi?”

Arkasına yaslanıp kıkır kıkır güldü, elini kot pantolonunun ön cebine soktu. Oradan çıkardığı küçük deri keseyi bana verdi.

Merakla küçük ipi çektim, keseyi avucuma ters çevirdim. Yüzüne baktım, o gülümseyince kalbim duracak gibi oldu. Cilalanmış ve kolye ucu şekli verilmiş, yedi buçuk santim uzunluğunda bir obsidiyen parçasıydı. Parlak siyah renkteydi. Tenime değdikçe uğulduyor gibiydi, soğuktu. Zarif bir gümüş zincire takılıydı. Zincir, obsidiyenin üst kısmına tutturulmuştu. Diğer ucuysa incelererek sivriliyordu.

“İster inan ister inanma,” dedi Daemon, “şu kadar küçük bir şey bile Arum’ların tenini delip öldürebilir. Isındığı zaman,

görmesen bile bir Arum'un yakınlarda olduğunu anlarsın.' Dikkatlice zinciri aldı, kelepçesini tuttu. Bıçak mahvolduğu için böyle bir parça bulmak çok zamanımı aldı. Bunu sakın çıkarma, tamam mı? En azından şey... genelde üstünde taşı."

Afallayıp kalmıştım. Saçıma çekip enseme topladım, kol-yeyi boynuma takmasına izin verdim. Takınca, ona döndüm. "Sağ ol. Gerçekten, her şey için."

"Sözünü etmeye bile değmez. Kimse sana izi sordu mu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Sanırım onca kavga dövüş yüzünden bende iz görmeyi umuyorlardı."

Daemon başıyla onayladı. "Resmen kuyruklu yıldız gibi parlıyorsun şu anda. Bu iz ya sönecek ya da başladığımız yere döneceğiz."

İçimde ağır ağır bir ateş belirdi. Kötü bir histi. "Neresiymiş o başladığımız yer?"

"Anlarsın işte. Tanrının cezası iz kaybolana kadar... birbirimize mahkûm olmak." Bakışlarını kaçırdı.

Mahkûm olmak mı? Parmaklarımı bacaklarımın arasına soktum. "Yaptığım onca şeyden sonra, yakın olmamıza *mahkûmiyet* gözüyle mi bakıyorsun?"

Daemon omuz silkti.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Canın cehenneme. Sayemde Baruck kız kardeşini bulamadı. Yaptığım her ne haltsa, o yüzünden ölüyordum neredeyse. Beni sen iyileştirdin. İz de o yüzden var. Hiçbiri benim suçum değil."

"Senin değil de benim suçum mu peki? Bıraksaydım da ölse miydin?" Gözleri artık zümrüt rengi bir çift havuz gibi yanıyordu.

"Amma aptalca bir soru! Beni iyileştirdiğin için pişmanlık duymuyorum. Ama sürekli değişimden sıkıldım artık."

"Benden hoşlanma kısmından çok şikâyetçisin bakıyorum." Dudaklarında kurnazca bir gülümseme belirmişti. "Galiba bi-

risi kendini ikna etmeye çalışıyor.”

Derin bir nefes alıp gözlerimi ağır ağır ona çevirdim. Bunu söylemek benim için hiç kolay değildi çünkü bir yanım onu istiyordu. Buna rağmen, “Galiba benden uzak durman en iyisi,” dedim.

“Hayatta olmaz.”

“Herhangi bir Luxen bana bakıcılık edebilir,” diye itiraz ettim. “Senin olman şart değil.”

Gözlerini gözlerime dikti. “Sen benim sorumluluğumdasın.”

“Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum.”

“Kesinlikle bir şey ifade ediyorsun.”

Suratına koca bir tokat indirmek için avuçlarımı kaşınıyordu. “Senden hiç hoşlanmıyorum.”

“Hayır. Hoşlanıyorsun.”

“Peki. Bu izi üzerimden sil. Hemen.”

Dudaklarında haylaz bir ifade belirdi. “Belki tekrar sevişebiliriz. Bakalım iz o zaman ne olacak. Geçen sefer işe yaramıştı.”

Bedenim bu fikre bayılmıştı. Ama benliğim değil. “Avucunu yalarsın. Bir daha öyle bir şey olmayacak.”

“Altı üstü bir öneriydi.”

“Ama asla gerçekleşmeyecek bir öneri.” Sözcükleri üstüne basa basa söyledim. “Bir daha asla.”

“Benim kadar eğlenmemişsin gibi yapma...”

Göğsüne sertçe vurdum. Gülmekle yetindi. Onu immeye başladım, ama... *dur bir saniye.* Elimi göğsüne bastırıp hayretle bakakaldım.

Daemon tek kaşını kaldırdı. “Beni mi elliyorsun Kat? Şimdi güzel bir yerlere geliyoruz.”

Elliyordum –göğsü harikaydı, falan filan– fakat o yüzden değil. Avucumda atan kalbi, hafifçe hızlanmış, güçlü bir tem-

podaydı. Güm. Güm, güm. Güm. Diğer elimi kendi göğsüme dayadım. Güm. Güm, güm. Güm.

Başım dönmeye başladı. "Kalplerimiz... aynı anda çarpıyor." İkimizin de kalbi senkronize olmuş, hızla atıyordu. "Tanrım, bu nasıl olabilir?"

Daemon'ın beti benzi solmuştu. "Eyvah."

Kaşlarımı kaldırdım. Göz göze geldik. Aramızdaki hava kıvılcımlanmış, gerilimle dolmuş gibiydi. *Harbiden eyvah.*

Elini elime koyup sıktı. "Çok kötü bir şey değil. Yani, seni başka bir şeye dönüştürdüğümünden ve bu şeyin de bağlantımızı koparmamamız gerektiğini kanıtladığından eminim." Sırtı. "Daha beter de olabilirdi."

"Bundan kötü ne olabilirdi?" diye sordum hayretle.

"Birlikte olmamız." Omuz silkti. "Daha kötü olabilirdi."

Bir yanım onu doğru duymadığımı söylüyordu. "Dur bir saniye. Bizi birbirimize bağlayan acayip bir uzaylı büyü yüzünden mi bir arada olmamız gerektiğini söylüyorsun? Daha iki dakika önce bana *mahkûm* olmaktan yakınan sen değil miydin?"

"Şey, evet, ama yakınmiyordum. Sadece birbirimize mahkûm olduğumuza dikkati çekiyordum. Bu farklı... ve cazibeme kapılmış durumdasın."

Gözlerimi kıstım. "Şu son lafını sana yuttururdum ama şimdi sırf... mecbursun diye mi benimle olmak istediğini söylüyorsun?"

"Mecbur denilemez, ama... ama senden hoşlanıyorum."

Ona bakıp kaldım. Beni iyileştirdiği sırada iştiklerini hatırlamak kolaydı. Bir yanım onun hissettiklerinin gerçek olduğunu ama belki de yaptıklarının bir sonucu olduğunu düşünmüştü hep. Söyledikleri dikkate alınır, tutardı.

Daemon kaşlarını çatı. "Yo, hayır. Bu bakışı tanıyorum.

Yine ne geçiyor aklından?”

“Bunun şimdiye dek işittiğim en gülünç bağıllık ifadesi olduğunu,” dedim ayağa kalkıp. “Bu çok berbat Daemon. Olan biten çılgınca şeyler yüzünden mi benimle olmak istiyorsun?”

Ayağa kalkarken gözlerini devirdi. “Birbirimizden hoşlanıyoruz. Gerçekten. Bunu inkâr edip durmamız çok aptalca değil mi?”

“Ya, beni kanepede üstsüz bırakan adam mı söylüyor bunu?” Başımı iki yana salladım. “Birbirimizden hoşlanmıyoruz.”

“Tamam. Belki de bunun için özür dilemem lazım. Kusura bakma.” Daemon bir adım geriledi. “Ben seni iyileştirmeden önce de birbirimizi çekici buluyorduk. Bunu inkâr edemezsin çünkü ben... senden hep hoşlandım.”

Bir adım geriye gittim. “Artık birbirimize mahkûm olduğumuza göre, benden hoşlanmak pek de sağlam bir gerekçe değil.”

“Sırf bununla kalmadığını da biliyorsun.” Duraksadı. “Daha kapımı çaldığın anda başıma bir bela açacağını anlamıştım.”

Pis pis güldüm. “Bu his kesinlikle karşılıklı ama kişiliğinin bölünmüşlüğüne haklı çıkarmıyor.”

“Ben çıkarır diye ummuştum ama belli ki işe yaramamış.” Hemen sırtıttı. “Kat, bana bağlandığını, benden hoşlandığını biliyorum...”

“Sana bağlanmak yetmez,” dedim.

“İyi geçiniyoruz.”

Ona ters ters baktım.

Dudakları aralanırken dişleri tekrar parladı. “Bazen.”

“Hiçbir ortak noktamız yok,” diye itiraz ettim.

“Sandığından daha çok var.”

“Neyse.”

Daemon saçımdan bir bukleyi yakalayıp parmağına doladı.

“Bunu istediğini kendin de biliyorsun.”

Tarlada paylaştığımız tatlı öpücüğün anısı tekrar zihnimde canlandı. Buna bozulmuştum. Saçıma geri alıp dikkatimi topladım. “Ne istediğimi bilmiyorsun. Tahmin bile edemezsim. Gerçekten istediği için benimle olan birini istiyorum. Hastalıklı bir sorumluluk duygusu yüzünden kendini mecbur hisseden birini değil.”

“Kat...”

“Hayır!” Sözümlü kestim, ellerimi yumruk yaptım. *Hadi, Kedicik, olaylara izleyici kalma.* Artık sadece görgü tanığı olmakla kalmayacaktım, bu da demektir ki Daemon'a boyun eğmeyecektim. Hele de beni isteme nedenleri, bir ilk on listesi oluşturacak kadar uydurukken. “Hayır. Kusura bakma. Aylardır bana öküzlük edip durdun. Bir günde benden hoşlanmaya karar vermiş olamazsın, tüm bunları bir anda unutmamı da bekleyemezsin. Babamın annemi sevdiği gibi beni sevecek birini istiyorum ben. Sen o kişi değilsin.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?” Gözleri parlayınca ışıltılı mücevherlere döndü.

Başımı iki yana sallayıp kapıya döndüm. Daemon kapının önünde belirip yolumu kapadı. “Tanrı aşkına, bunu yapmandan nefret ediyorum!”

Normalde yapacağının aksine, ne güldü ne de sırtı. Gözleri koskocaman ve parlaktı, beni içine çekiyordu sanki. “Beni istemediğine dair kendini kandırıp duramazsın.”

Kandırabilirdim, ta en derinlerde onu istediğimi bile bile kendimi kandırmaya çalışabilirdim, çalışacaktım da. Fakat *beni istemesini* istiyordum. Sırf birbirimize mahkûm olduğumuz ya da bir şekilde aramızda bir bağ için olduğu değil. Onun gerçek yüzünü bir anlığına da olsa görmeyi seviyordum. İşte, birlikte olabileceğim, *sevebileceğim* Daemon oydu. Fakat o Daemon

da uzun süre ortalıklarda görünmüyor, ailesine ve ırkına karşı bitmek bilmez sorumluluğu yüzünden hemen kayboluyordu. Bunun üzerine hüzünlenip dudaklarımı sımsıkı kapattım.

“Kendimi kandırıyorum,” dedim.

Gözleri, gözlerimi araştırdı. “Yalan söylüyorsun.”

“Daemon.”

Ellerini kalçalarımın altına koydu, beni dikkatle kendine çekti. Nefesi şakaklarımdaki saçları dalgalandırıyordu. “Eğer ben...” diye söze girdi, ellerini sıktı. “Eğer *seninle* olmak isteseydim bunu zorlaştırırdın, değil mi?”

Başımı kaldırdım. “Benimle birlikte olmak istemiyorsun ki.”

Dudakları seydi, güldü. “Galiba istiyorum.”

Bedenim her noktası buna sevinmişti. Göğsüm kabarmıştı. Bağırsaklarım düğümlenmişti. “*Galiba* ile buna gerçekten emin olmak arasında dağlar kadar fark var ama.”

“Var ama bu da bir şeydir.” Kirpikleri alçalıp gözlerini örttü. “Değil mi?”

Annemle babamın aşkını düşündüm tekrar. Başımı iki yana sallayarak ondan kurtuldum. “Bu yetmez.”

Daemon benimle göz göze geldi, içini çekti. “İşi *kesinlikle* yokuşa sürüyorsun.”

Hiçbir söz demedim. Onun yanından geçip kapıya yürürken kalbim güm güm çarpıyordu.

“Kat?”

Derin bir nefes alıp ona baktım. “Ne var?”

Dudakları bir gülümsemeyle aralandı. “Meydan okumaları severim, biliyorsun, değil mi?”

Belli belirsiz güldüm, sonra ona hareket çekerek veda ettim, kapıya yürüdüm. “Ben de severim Daemon. Ben de.”

Selviha

Okumaya devam edin!

Daemon'in bakış açısından sahneler

"Burada olmamalıyım"

Kat kollarımda inanılmayacak kadar küçük ve narin görünüyordu, o kadar hafifti ki, kendime basurdım onu. Çok garip, baş omzuma öyle kusursuz uyuyordu ki. Kendinden geçmemiş de, başını oraya koyup uyumuş gibiydi.

Bayıldığına inanamıyordum.

Acayip bir şekilde de olsa, bayılması işe yaramıştı. Neden parmaklarımdan bir şimşegin fırlayıp ayıyı korkuttuğunu açıklamak için bir şeyler uydurmak zorunda kalmayacaktım.

Yukarıda kapkara bulutlar toplanmıştı. Bir fırtına geliyordu... çok fazla yüklü gücün sıradan bir sonucuydu. Hava durumun etkileyen elektriksel alanla, falan filanla ilişkiliydi.

Patikadan inerken dikkatimi taşıdığım şeye değil, manzaraya verdim. Çok fazla ağaç vardı. Akçağaç yaprakları, çam yaprakları, birkaç fundalık... bir daldan diğerine hoplayan, tüylerini kabartan kuşlar. Bir ağacın gövdesinde hızla bir sincap gezindi.

Başımı eğip baktım.

Kirpikleri, normalden daha soluk renkli yanaklarına yayılmıştı. Pamuk Prenses'e benzediğini düşünüyordum. Tanrım, ne

kadar da aptalca geliyordu kulağa. Pamuk Prenses mi? Ama dudakları mükemmel şekilde aralanmıştı ve pespembeydi.

Gök gürledi, peşinden yağmurun kokusu geldi. Onun hâlâ yavru bir kedi gibi uyuduğundan emin olunca hızla patikadan uçtum. Ne kadar hızlı hareket etsem de, fırtınanın yapacaklarını kestirmek güçtü. Gökyüzü adeta yırtılmış, bizi sınıslıklam etmişti ve Kat hâlâ uyuyordu.

Dawson'ı anımsatmıştı bana. Atom bombası bile kardeşimi uyandıramazdı.

Verandanın basamaklarına yaklaşıncı yavaşlayıp başımı iki yana salladım, her tarafa yağmur damlacıkları uçtu. Kapıda durup kaşlarımı çatıtm. Çıkmadan önce kitlemiş miydi? Kahretsin, bir türlü hatırlayamıyordum. Eğer öyleyse muhtemelen cebinde anahtarı var demekti ama almak için ellerimi cebine sokmam gerekecekti. Kapıyı nasıl açtığımı başka nasıl açıklayabilirdim ki?

Bakışlarımı indirip bacaklarında gezdirdim. Bu kadar kısa boylu birine göre bacakları akıl almaz derecede uzundu... Şortu minicikti. Cepleri de öyle.

Evet, o anahtarı alamayacaktım.

Onun küçük kıcını salıncağa oturtup tabanları yağlama vakti gelmiş de geçiyordu bile.

İçimi çekip salıncağın yanına gittim, onu indirmeye çalıştım ama bana daha da sokuldu. Orada kalakaldım, uyandı mı diye merak edip baktım ama uyuyordu daha. Onu tekrar yatırırdum ki tekrar durdum. Burada tek başına uyanınca ne düşünecekti?

Niye umurumdaysa?

"Kahretsin," diye homurdandım.

Yanıtlar oradaymış gibi verandayı deli gibi arşınladım, sonra gözlerimi kapatıp salıncağa oturdum, onu da yanıma yatırdım.

Bir kolumu omzuna attım, çünkü bende bu şans varken salıncaktan düşüp kafasını kırar, sonra da Dee hesabını benden sorardı.

Başımı geriye atıp gözlerimi yumdum. Neden gelmiştim ki bugün buraya? Anahtarlarımı geri almış, Dee'ye de o aptal kredileri için ne düşündüğümü açık seçik söylemişim. Can sıkıntısından mıydı? Öyle olsa, kaydettiğim Ghost Investigators bölümlerini seyredebilirdim pekâlâ. Ne yaptığının farkına vardığımda çoktan kapısını çalmıştım bile ve artık çok geçti.

Salığın tekiydim.

Kat bir şeyler mırıldanıp bana iyice sokuldu, yanığını göğsüme bastırdı. Vücudumun sağ tarafına adeta tepeden urnağa yapışmıştı. Elini kalçamın altına koymuştu. Yüzden geriye saymaya başladım. Yetmiş geldiğimde kendimi ona, daha doğrusu dudaklarına bakarken buldum.

Gerçekten de dudaklarına bakmaktan vazgeçmeliydim.

Alnı kınıştı, rüya görüyormuşçasına gözkapakları seyrirdi. Benliğimin gülünç bir yanı buna karşılık verdi, bunun üzerine yüz ifadesi değişti, bedeni gerginleşti. Başparmağımla sırtının alt kısmında oynamaya, başıboş daireler çizmeye başladım. Dakikalar geçti, tekrar uykuya daldı. Nefesi derin ve düzenliydi. Ne kadar uyurdu acaba? Bir yanımda burada saatlerce oturma-ya itiraz etmiyordu. Onu kucagımda yatırmanın sakinleştirici bir etkisi vardı. Fakat aynı anda bir başka yanımda tam tersini düşünüyordu zira bedenimin her bir noktası onun vücuduma ne kadar iyi uyduğunun, elinin nerede durduğunun, göğsünün iniş kalkışının farkındaydı.

Hem huzurluydu hem de işkenceden farksız.

O zaman burada oturmayıp da ne yapacaktım?

Hem sonsuzluk gibi hem de kısacık gelen bir sürenin ardından Kat'ın kıpırdanıp uyandığını hissettim. Önce adalelerinin

gerilmesiyle başlayan, gevşemesiyle devam eden, sonra neyin... kimin üstünde yattığını anlayınca tekrar gerilmesiyle son bulan yavaş bir süreçti.

Elimi hareket ettirmeyi bıraktım ama çekmedim. Yüzüstü falan düşecek değildi ama ben... sadece elimi çekmedim ve çok da hoşuma gitmedi bu. Dişlerimi sıktım.

Kat başını kaldırdı. "Ne... ne oldu?"

Ne olacak, elimden saf bir enerji oku fırlattım, sen de narin bir çiçek gibi ayaklarımın dibinde soluverdin. Sonra seni gerçek bir centilmen gibi evine taşıdım, sonra kim bilir kaç saat burada oturup sana baktım.

Evet, yani bunu anlatamazdım.

Kolumu çekip kurtardım. "Bayıldın."

"Öyle mi?" Saçlarını yüzünden çekip geri gitti.

Başımla onayladım. "Galiba ayı seni korkuttu. Seni buraya taşımak zorunda kaldım."

"Ta buraya kadar mı?" Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, bu da merakımı kabartmıştı. "Ayıya... ayıya ne oldu?"

"Fırtına onu korkuttu. Şimşek galiba. Kendini iyi hissediyor musun?"

Bir şimşekle veranda aydınlandı, Kate irkildi. "Ayı fırtınadan mı korktu yani?"

"Galiba."

"O zaman şanslıymışız." Bakışlarını yere çevirdi, kaşlarını çatı, kirpiklerini kaldırdığında nefesim hızlanmasın diye çaba göstermem gerekti. O gri gözlerde beni dosdoğru içine çeken bir şey vardı. "Burada da Florida'daki gibi yaşıyor."

Bacağımla dizini dürttüm. "Galiba burada benimle birkaç dakika daha geçirmeye mahkûmsun." Ashında gitmemek için kötü bir bahaneydi. Daha iyi bir şey lazımdı bana... Yo, hayır, bana gereken gitmekti. Kalkıp gitmekti. Ama tekrar konuştu.

“Eminim fareye benziyorum.”

Fareyi tercih edecek durumdaydım. “İyi gözüküyorsun. Islaklık sana yakışıyor.”

Yüzünü astı. “Şimdi yalan söylediğini biliyorum.”

Birçok şey olabilirdim ama yalancı değildim. Ne yapacağımı öyle bilmiyordum ki, parmaklarımla çenesini tutup başını kendime doğru kaldırdım.

“Düşündüklerim hakkında yalan söylemem,” dedim.

Kat ağır ağır gözlerini kırıştırdı, bakışlarını tekrar dudaklarına takıldı. Gerçekten gözlerimi dudaklarından ayırmam gerekiyordu. Onların tadına bakmayı aklımdan geçirince kasları gerildi. Muhtemelen yüzüme okkalı bir şamar oturtur, sonra o sivri diliyle demediğini bırakmazdı.

Öne yaslandım. “Galiba şimdi anlıyorum.”

“Neyi anlıyorsun?” diye fısıldadı.

Akılsızca onun etkisinde kalmamın nedenini anlıyordum. Yaptığım çocukluklara pabuç bırakmıyordu ve bundan hoşlanıyordum... hem de çok. Yanakları pespembe olmuştu. Başparmağımla o rengi takip ettim. “Kızarmayı izlemek hoşuma gidiyor.”

Hafif bir nefes aldı ve adeta çözüldüm. Alnımı alnına yaslayıp sınırları zorladım. Bu delilikti ama vanilya kokuyordu. Teni yumuşaktı, dudakları daha da yumuşak görünüyordu.

Kaçmamın mümkün olmadığı bir ağa yakalanmışım. Kat’ın ağıydı bu... Yemin ederim, bu ağ ne zaman ördüğünü bilmiyordum. Naif bir güzelliği ve on sekiz yıllık ömrümde bunun ender görülen, kıymeti bilinmesi gereken bir şey olduğunu anlayacak kadar çok şey yaşamışım.

Şimşek tekrar çaktı ama Kat bu sefer gök gürültüsünün sesiyle yerinden zıplamadı. Hoşuma giden bir şekilde dikkatini bana vermişti, kendime hâkimiyetimi zorluyor, asla sahip olamayacaklarımla bana işkence ediyordu. Bunları hiç istememem

gerekiyordu ama istiyordum... Tanrı biliyor ya, hem de nasıl. Eğer bu yolda devam edersek işler arapsaçına dönecekti. Luxen'lerle insanlar karışınca neler olduğunu zaten biliyordum. Onunla gönül eğlendiremeyeceğim kadar çok sorumluluğum vardı. Çok şey olup bitiyordu...

Ama yine de istiyordum.

Başımı eğerken parmaklarımı yanaklarında gezdirdim. Bundan pişman olacaktım. Hatta olmuştum bile ama durduramıyordum kendimi. Dudaklarımız sadece bir nefes uzaklıktaydı...

"Selam çocuklar!" diye seslendi Dee.

Geriye sıçradım, çevik bir hareketle kayıp kurtuldum, salıncakta aramıza epey bir mesafe koydum. Kat ise kıpkırmızı kesilmişti. Kendimi ona öyle kaptırmıştım ki ne kız kardeşimin arabasının sesini duymuştum ne de fırtınanın dinip güneşin çıktığını.

Harika.

Dee basamakları tırmandı, bakışları ikimiz arasında gidip gelince gözleri kısıldı. Hiç şüphesiz Kat'ın etrafını saran hafif haleyi görüyor, bunun nasıl olduğunu merak ediyordu. Sonra, az önce böldüğü şeyin farkına vardı.

Ağzı bir karış açık kaldı.

Onu böyle şaşırtığım pek nadirdi. Sırıttım. "Selam, kardeşim. N'aber?"

"Hiç," dedi. "Sen ne yapıyorsun?"

"Hiç," diye yanıt verip salıncaktan aşağı atladım. Şaşalamış, sesini çıkartmayan Kat'e baktım. Gri gözleri hâlâ kocaman ve pusluydu. İnsanı delirtecek kadar güzeldi. "Sadece kredi kazanıyordum."

Söylediğimi duyunca Kat kaskatı kesildi. Gözleri ateş saçacak gibi oldu ve kucağındaki ellerini sıktı.

Hah, işte oradaydı. Kedicik dışarı çıkmış, pençelerini kes-

kinleştiriyordu. O sıcacık, yumuşacık varlık bir anda kaybolmuştu. Ben yapmışım bunu. Onu kaldırmış, sonra dünyaya ve gerçekliğe hızla çarparak ayaklarının yere basmasını sağlamışım. Hepsi benim eserimdi.

Gurur duymuyordum.

Dönüp basamakların yolunu tuttum, onu orada öylece, kız kardeşimin yanında bıraktım. Kendimi, dünyanın en büyük salağı gibi hissediyordum.

Sethrid

“Yaptığım son şey”

Her şey paramparça oluyordu ve Dee yere düşüp de bedeni bir görünüp bir kaybolunca Arum'a arkamı döndüm. Bir an sonra hatamın farkına vardım.

Gözünü asla düşmanından ayırma.

Patlama sırtıma isabet etti, beni havaya fırlattı. Acı yüzünden biçimimi korumam güçtü, o yüzden ben de gidip geldiğimi hissettim. Düşüncelerim kız kardeşime... ve Kat'e takılıp kalmıştı.

Kat'in Baruck karşısında hiçbir şansı yoktu.

Yere düştüm, Arum'un sesini duyduğumda sersemlemiştim.
Bir taşla üç kuş.

Şeklimi korumaya çabalayarak döndüm, her şey netleşti. Kat... Kat'in yanındaydım, öyle yakındım ki dokunabilirdim ona. Doğrulamaya kalktım ama artçı sarsıntılar beni yatmaya zorladı ve adalelerim kasıldı. Süper şarjlı bir Taser tarafından vurulmak gibiydi.

Hepsssi bitti. Hepiniz öleceksiniz. Baruck ilerledi.

Dönüp Kat'e baktığımda gözlerindeki yaşları gördüm. Doğru değildi bu. Bunun hiçbirini hak etmemişti, hepsini başına açan bendim... Hem de hepsini.

Gözlerimiz kenetlendi. Ona, pişmanlığımı anlatmak istedim.

Buraya taşınıp bizimle tanıştığı için üzülüyordum. O, bunların kendi hatası olduğunu düşünecekti ama neyin içine girdiğinden hiç haberi yoktu. Zamanı geriye almak, onun o kütüphaneye gitmesini engellemek ve spagetti olayını silmek istiyordum. Çünkü bu olay gerçekleşmese o gece benimle ormanda hiç konuşmayacak ve o kamyonun önüne çıkmayacaktı. Hatalar birbirini takip etmişti.

Kat şu anda güvende olacak, aptal Halloween filmleri seyredecek, belki de onu asla yaralamayacak ya da tehlikeye atmayacak birinin kollarında olacaktı. *Güvende olacaktı.* Benden uzakta ama yine de güvende.

Geriye dönmeyi en çok da ona karşı davranışlarımı değiştirmek için istiyordum. Çünkü şimdi, nemli toprağın üstünde titrerken, ölüm tepemizde dikilmişken, onu asla itip uzaklaştırmak istemediğimi itirafa hazırdım. Tamam, bencilce olabilirdi fakat buraya taşındığına seviniyordum. Bizim için iş isten geçmişti ama onu önemsiyordum. Gereğinden fazla da olsa önemsiyordum işte.

Ona karşı neler hissettiğimi söylemek, dokunmak, sarılmak, yaptığım ve söylediğim bütün o korkunç şeyleri telafi etmek için çok geç kalmıştım. Benim için çok geçti artık.

Ama o, bundan sağ çıkıp gidecekti. Yaptığım son şey bu olsa da, onun sağ kalmasını sağlayacaktım.

İnsan biçimimi geride bıraktığımda en savunmasız halimdeydim ama her şeye ihtiyacım olacaktı. Ona doğru kolumu uzattım, o da elini uzattı ve parmakları aydınlığımda kayboldu.

Her şeyi o temasa odakladım, bedenine bir enerji gönderdim. İçimizdekinin her nasılsa onu içeriden dışarı doğru iyileştireceğini, ona kaçma fırsatı tanıyacağını biliyordum. Şansımız yaver giderse Baruck dikkatini ona değil, bana ve Dee'ye verecekti.

Kat'ın bedeni bir hiçkırıkla sarsıldı, ben de elini sıktım. Son-

ra gözlerindeki ateşten anladığını fark ettim. Ne yaptığımı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

“Hayır!” Sesi boğuk ve bitkin bir fısıltıydı.

Uzaklaşmaya çalıştı ama onu bırakmadım, gözlerindeki çaresiz paniği görmezden geldim. Elini sıkıttım.

Ansızın doğruldu, elimi bırakmadan kız kardeşimin kolunu tuttu. İçimden bir ışık darbesi geçti, öyle parlaktı ki Baruck kaybolmuş gibiydi. Havada yükselip bir kavis çizdi, bir yandan da cızırdayıp çatırdıyordu. Dosdoğru Dee’nin içine girdi. Onun ışığı benimkiyle birleşmişti.

Baruck’un gölgesi durdu.

Üstümüzde duran ışık arkı *dümdüz* aşağı inip Kat’in göğsünün ortasına saplandı. Bir an sonra Kat üstümüzdeydi, yukarımızda havada asılı duruyordu, saçları etrafında dağılmıştı. Güç, üçümüzün arasında oluşmuştu. Kıvılcımlar saçarken, Dee ile ben tekrar insan biçimimize döndük.

Dizlerimin üstünde doğrulup Kat’e uzandım. Ne yapıyordu böyle?..

Havadaki parçacıkları yakalayıp kendine çektiğini hissedebiliyordum. Bu mümkün değildi ancak içinde birikmiş bir güç vardı; içimde, derinliklerimde titreyenle aynı güç.

Haykırarak gücü salıverdi.

Ayağa kalktım ve gücün Baruck’un göğsüne çarpmasını hayretler içinde seyrettim. Hava gerildi, sonra koptu. Yoğun bir ışık belirdi, kolumu kaldırıp gözlerimi örttüm. Işık kaybolduğunda Baruck gitmişti ve Kat...

Ah, Tanrım. “Kat?”

Sırt üstü yatıyordu ve göğsü... neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Havada ölümün kokusu vardı. Yanına fırladım, dizlerimin üstüne çöktüm. Güçlkle nefesini verdi ve içimi katıksız bir panik sarmaladı.

Bu noktaya kadar gelmiştik. Onu kurtarmıştım ve ona verdiğim her şeyi almış, buradan kaçıp canımı kurtarmak dururken bizim için kullanmıştı.

Bizim için kendini ölüme atmıştı.

Bunu hak etmiyordum. Böyle bir şey yapmasını hak etmiyordum.

Onu kollarıma aldım. Nefes kadar hafifti, sanki onu bir arada tutan bağ çoktan gitmiş gibiydi. “Kat, aşağılayıcı bir şeyler söyle. Hadi.”

Dee kımıldanıp ayağa kalktı, sesi panik içindeydi. Gözlerimi Kat’ten ayırmadım. Parmaklarımı yüzünde dolaştırıp kan izlerini sildim... ama o kadar çok kan vardı ki. Burnunun altında, dudaklarının kenarında, kulaklarında... hatta gözlerinin altında bile kan birikmişti.

“Dee, hemen eve git. Adam’ı bul, orada bir yerlerde.”

“Gitmek istemiyorum,” diye itiraz etti Dee, onun beline sarılıp. “Kanaması var! Onu hastaneye götürmeliyiz.”

Kat’in gözleri üstümde sabitlenmişti ama kıpırdamıyordu. Korku göğsüme tırmandı, pençelerini sapladı.

“Hemen eve dön!” diye bağırdım, sonra kendimi biraz sakin olmaya zorladım. Dee neyi tekrar yapmak üzere olduğumu bilemezdi. “*Lütfen*. Bizi yalnız bırak. Git. Onun bir şeyi yok. Sadece... sadece bir dakika yeter.”

Sırtımı Dee’ye döndüm, karmakansık saçları Kat’in yüzünden çektim. Dee’nin gittiğinden emin olunca, güçlükle nefesimi verdim. “Kat, ölmeyeceksin. Kıpırdayayım falan deme. Sadece rahatla ve bana güven. Birazdan olacaklarla mücadele etme.”

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu ama pes etmeyecektim. Hayatta olmazdı. Başımı öne eğip alnımı alnına dayadım. Bedenim solarak kayboldu, gerçek şeklimi aldım. Isı benden ona doğru aktı.

Sıkı dur. Sakın bırakma. Beni duyamayacağımı biliyordum ama başını kucağıma alırken konuşmaya devam ettim. Biraz daha dayan.

Ona odaklandığımda, kayıp içine girdiğimi hissettim. Sonra her şey gözlerimin önüne seriliverdi. Kemikler birleşti, iyileşmeye yüz tutmuş kesikler kapandı, yırtılan kaslar tamir oldu, kanı damarlarında hızla ve hiçbir engelle karşılaşmadan aktı.

İçimde bir şeyin ateşlendiğini hissettim. Bir an için tuhaf bir duygu alevlendi. Göğsümde, kalbimin yanında, sanki kalplerimiz tekmiş gibi eşzamanlı atıyordu, ama... o anda başka bir şey daha oldu. İçimde bir yırtık vardı, benliğim adeta ikiye bölünüyordu.

Dudakları dudaklarıma değdi. Etrafımda renkler, capcanlı kırmızılar, beyazlar dönmeye başladı. Nerede bittiğimi, onun nerede başladığını anlayamıyordum. Sanki *ben* ya da *o* diye bir şey kalmamıştı... Sadece biz vardık, sadece biz. Beni ona doğru çeken, hissetmesi zor gücü hissettim. Bu yasaktı, onu birçok defa iyileştirmiştim ama bu... bu çok daha fazlaydı, onu bilinmeyenin kenarında sallanır, unutuluşun içine bakarken tutup geri çekmiştim.

Ne yapıyorum ben? Ne yaptığımı bir anlarırsa... ama onu kaybedemem. Yapamam bunu. Lütfen. Seni yitiremem. Lütfen aç şu gözlerini. Lütfen beni bırakıp gitme.

Buradayım, dedi ama yüksek sesle değil. Sonra gözlerini açtı. Buradayım.

Şaşıp ırkıldım, geri çekildim, içindeki ışık soldu. Fakat bir şeyler... bir şeyler içinde kalmıştı. Hissedebiliyordum bunu. Ne olduğunu bilmiyor, şu anda da umursamıyordum. Kat hayatıydı. Hepimiz hayattaydık ve bundan ötesi önemsizdi.

"Kat," diye fısıldadım, kollarımda titredim. Geriye yaslanıp onu kendime çektim.

Gözleri şaşkın şaşkın bakıyordu ve kafası karışmıştı. “Sen ne yaptın Daemon?”

“Dinlenmen gerek.” Durdum, ta özüm kadar bitkindim. Benim bile fiziksel sınırlarım vardı ve bu gece onları zorlamıştım. “Tam olarak iyileşmedin. Birkaç dakika sürer. Herhalde. Daha önce hiç bu seviyede bir şeyi iyileştirmemişim.”

“Kütüphanedeyken yapmıştın,” diye mırıldandı, ellerini açıp kollarıma koydu. Tıpkı bana ilk kez dokunduğunda olduğu gibi. “Arabada da...”

Yorgun argın gülümsedim. “Sadece burkulma ve morluklar içindi onlar. Bunun yanından bile geçemezler.”

Kat başını döndürdü, omzumun üstünden baktı. Yanağı hafifçe yanağıma sürtündü ama ipek gibi yumuşaktı. Kaskatı ke-sildiğini hissettim.

“Nasil yaptım bunu ben?” diye fısıldadı. “Anlamıyorum.”

İyi soruydu doğrusu. Başımı boynuna gömdüm, onun vanilya ve şeftali kokusunu ciğerlerime doldurdum, hafızama kazıdım. “Seni iyileştirirken bir şey yapmış olmalıyım. Ama nedir, bilemiyorum. Çok anlamsız geliyor ama enerjilerimiz birbirine eklendiğinde bir şey oldu. Seni etkilememesi gerekiyordu. Sen... insansın.”

Söylediklerim onu yatıştırmamış gibiydi. Hakkı da vardı. Beni de teselli etmiyordu. Yüzüne dökülen bir tutam saçım düzeltirken ellerim titriyordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Uyku var. Ya sen?”

“Aynen.” Fakat muhteşem hissediyordum. Başparmağı-mı önce çenesinde, sonra alt dudağında dolaştırdım. Disney World’e ilk defa giden bir çocuk gibi heyecanlıydım ve bu çok tuhaftı çünkü o fare kulağı cennetine hiç gitmemiştim.

“Sanırım şimdilik bu aramızda kalsa –tüm o iyileştirme olayı ve orada yaptıkların– daha iyi olur,” dedim. “Anlaştık mı?”

Başıyla onayladı ama ellerim yüzünün hatlarını takip ederken, lekeleri ve siyah noktaları silerken hiç kıpırdamadı. Bakışlarımız buluştuğunda gülümsedim, hem de uzun zamandır hiç gülümsemediğim gibi.

Ve düşünmeyi bıraktım.

Parmaklarımı yanaklarında gezdirip usulca öptüm onu. Daha önce hiç denemediğim, ama onunla hep yapmak istediğim gibi kibarca ve yavaşça. Benliğimin çoğu kişiden gizlediğim kısımları açılıverdi. Başını geriye yatırdım; tıpkı ilk öpüşme gibiydi; aslında ilk defa sayılırdı çünkü istediğim, belki de ihtiyaç duyduğum buydu. Bu masum dokunuş beni soluksuz bıraktı. Bir ilkti.

Gülerek geri çekildim. "Sana zarar verdik diye telaşlanmıştım."

"Pek sayılmaz." Endişe içindeki gözleri yüzümü araştırdı. "Kendine zarar verdin mi?"

Alaycı bir tavırla güldüm. "Neredeyse."

Küçük bir nefes aldı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Şimdi ne olacak peki?"

Dudaklarım onunkilere karşılık verdi; gece havasını, ıslak çimenlerin ve toprağın kokusunu içime çektim. *Onun* kokusunu. "Eve gideceğiz."

Teşekkürler

Liz Pelletier olmasa, *Obsidiyen* diye bir şey de olmayacaktı. Olanca açıklığıyla söylüyorum, senin üzerine yok. Ciddiyim. Tek bir e-postanın birkaç dakika, saat ve günler içinde böyle delice bir fikre dönüşmesi ne kadar acayip, değil mi? Dur bir dakika, saatler mi dedik? Üstüne bir de editör ninjasın. Sağ ol, var ol.

Entangled Yayıncılık'taki muhteşem, eşsiz benzersiz ekibe teşekkürler. Heather Howland, Twitter'daki avatarının kafasındaki topuzlara bayılıyorum, daha önce söylemiş miydim? Redaksiyon sırasında el yazmamı harika bir yılbaşı ağacına dönüştürdüğün için teşekkür ederim, Suzanne Johnson. Heidi Stryker, *Obsidiyen*'i okuyup da, "Öff, amma da berbattı yahu," demeyen ilk insan olduğun için kucak dolusu teşekkürler.

Halkla ilişkiler uzmanım Misa'ya selamlar. Her şeyle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Kocaman bir teşekkür de Deborah Cooke'a. Muhteşemsin, ne desem boş!

Menajerim Kevan Lyon... Sen gerçekleşmiş bir rüyasın. Ajanstan Rebecca Mancini'ye ve Stephanie Johnson'a özel teşekkürler. Ne zaman adınızı duyacak olsam, içim sımsıcak oluveriyor.